

Rachel Gibson

TIỂU THUYẾT GIA VĂN HỌC LÃNG MẠN
HIỆN ĐẠI ĂN KHÁCH NHẤT TẠI MỸ

Daisy's back in town

Tình yêu trở lại

Rachel Gibson

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>

Anh ấy không yêu tôi

Daisy Lee Monroe cho rằng mình đã dứt bỏ được Lovette, Texas từ nhiều năm về trước, nhưng khi trở lại quê nhà, cô nhận ra mọi thứ chẳng thay đổi gì mấy. Em gái cô *vẫn* suy nghĩ thiếu sáng suốt, sân trước nhà mẹ cô *vẫn còn* những con hồng hạc nhựa màu hồng. Và Jackson Lamott Parrish, anh chàng xấu xa mà cô từng bỏ lại sau lưng, *vẫn* quyến rũ đến chết người. Chẳng có gì làm cô thấy dễ chịu hơn là tránh xa người này, nhưng cô không thể. Daisy có chuyện muốn nói với Jackson, và cô sẽ chẳng đi đâu hết cho đến khi anh chịu lắng nghe cô nói.

Anh ấy yêu tôi

Jackson từng nhận được một bài học cay đắng về Daisy, và giờ đây từ duy nhất anh muốn nghe từ đôi môi đỏ mọng của Daisy là: tạm biệt. Nhưng cô xuất hiện ở khắp mọi nơi, và anh không tin đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Có vẻ như cách duy nhất để buộc cô im miệng là hôn cô, nhưng trước đây, việc hôn Daisy từng khiến anh thảm hại vô cùng. Hiện tại, liệu anh có đủ mạnh mẽ để cưỡng lại sức hút của cô không? Có đủ cứng rắn đứng nhìn cô bước ra khỏi đời mình một lần nữa không? Có đủ kiên quyết để cô giữ cô ở lại bên anh?

Giới thiệu tác giả

Rachel Gibson sinh ở Boise, Idaho, USA. Cha cô làm việc cho một công ty điện thoại, mẹ cô làm nội trợ. Hiện sống cùng chồng và 3 con tại Boise.

Sáng tác văn do ảnh hưởng từ tiểu thuyết lãng mạn *The Spanish Rose* (tác giả Shirlee Busbee). Độc giả yêu thích văn chương của cô bởi khám phá được hơi thở mới của dòng văn học lãng mạn hiện đại. Bốn cuốn sách của cô đều trong danh sách Top 10 cuốn sách văn học lãng mạn được yêu thích nhất trong năm của Mỹ (Ten Favorite Books of Year của Romance Writer of America). Tiểu thuyết đầu tay *Simply Irresistible* trong top Sách bán chạy do tờ New York Times và USA Today bình chọn.

Các giải thưởng

The Golden Heart Award, 1994; National Reader's Choice Award for Best Single Title Contemporary; Amazon Editor's Top Pick; ứng viên của giải Quill của Publisher Weekly và tiểu thuyết lãng mạn bán chạy nhất của Borders vào năm 2006. Cuốn *True Confessions* - Rita Award for Best Contemporary Single Title, 2002. Cuốn *Not another bad date* (*Không phải tình hờ*) đoạt giải Rita 2009 (giải thưởng danh giá cao quý nhất của Romance Writers of America).

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 1

Hơi nóng lượn lờ trên mặt bê tông khi chiếc '63[1] Thunderbird lướt ra từ trong bóng tối của xưởng xe. Động cơ V8 và bộ chế hòa khí Holley hai ống xả rên lên như một người đàn bà thỏa mãn, đầy ảm áp, gọi cảm, với chất giọng khàn khàn. Ánh mặt trời Texas nóng rực tạo ra cả trăm đốm sáng nho nhỏ trong vành bánh xe, lướt dọc mạn xe làm từ crôm và rót ánh sáng xuống nước sơn đen bóng loáng. Chủ chiếc xe nhìn nó lăn bánh về phía mình và mỉm cười tán thưởng. Vài tháng trước, chiếc Sports Roadster này chẳng hơn gì nhà của lũ chuột. Giờ đây, khi đã được khôi phục trọn vẹn vẻ rực rỡ xưa kia, nó đẹp chói lọi - gọi nhớ lại quãng thời gian mà dân cư Detroit có hứng thú với khả năng đạt tốc độ chín mươi ki-lô-mét trong tám giây hơn là số ki-lô-mét đi được trên mỗi gallon, những tính năng bảo đảm an toàn, hay chỗ đặt đồ đựng cốc.

[1] Năm sản xuất của xe.

Jackson Lamott Parrish ngồi trong chiếc T-bird[2] có đồ nội thất bằng da thuộc màu đỏ, một cổ tay vắt lên vô lăng màu đỏ. Ánh nắng chiếu vào mái tóc nâu dày và nếp nhăn hình thành trên hai khóe đôi mắt màu xanh lục khi anh hạ mi mắt xuống trước ánh nắng chói chang. Anh rờ máy lần cuối, rời tay khỏi vô lăng và kéo phanh xe. Anh đẩy cửa xe và đặt đế đôi boot cao bồi xuống vỉa hè bằng một động tác uyển chuyển, anh đứng dậy và chủ của chiếc Roadster vừa được tân trang bước lên trước đưa anh một tấm séc. Jack liếc nhìn nó, để ý thấy mọi số không đã ở đúng chỗ, đoạn gấp đôi nó lại, nhét vào túi áo sơ mi trắng trước ngực.

[2] Tên viết tắt của loại xe Thunderbird do hãng Ford sản xuất.

"Tận hưởng nhé," anh nói, rồi xoay người đi vào cửa hàng. Anh đi qua một chiếc 'Cuda 440-6 từ năm một chín bảy mươi, động cơ Hemi khổng lồ của nó treo lơ lửng trên một cái cần cầu. Qua tiếng máy nén khí và các thiết bị có động cơ, em trai của Jack, Billy, gọi một thợ cơ khí từ dưới một chiếc '59 Dodge Custom Royal Lancer.

Ngày mai, khoảng trống vừa được chiếc T-bird bỏ lại sẽ được anh lấp đầy bằng một chiếc Corvette một chín năm tư. Cổ xe thể thao cổ điển ấy được tìm thấy trong một xưởng xe ọp ẹp ở Nam California, và ba ngày trước Jack đã bay tới đó để xem xét chiếc xe. Khi anh phát hiện ra là nó mới chỉ đi được sáu mươi tư nghìn ki-lô-mét và mọi con số đều phù hợp, anh mua nó với giá tám nghìn đô ngay tại chỗ. Một khi đã được khôi phục hoàn toàn, chiếc Vette này sẽ mang lại gấp mười lần con số đó. Về việc khôi phục xe ô-tô cổ, công ty xe Mỹ cổ Parrish là số một.

Ai cũng biết điều đó.

Những chiếc ô-tô "cơ bắp"[3] nổ đình tai nhức óc, chạy rầm rầm trên đường đã ăn sâu trong máu đàn ông nhà Parrish. Từ khi bước những bước chân đầu tiên, Jack và Billy đã làm việc trong xưởng xe của cha mình. Họ đã tháo động cơ đầu tiên trước cả khi mọc lông vùng kín. Họ

có thể phân biệt một chiếc 260 V8 với một chiếc 289 kể cả khi nhắm mắt và lắp lại máy phun xăng trong khi ngủ. Là những đứa con kiêu hãnh của Lovett, Texas, dân số mười chín nghìn ba trăm, các chàng trai nhà Parrish đã trưởng thành cùng tình yêu bóng đá, bia lạnh, và phá vỡ nhựa đường trên những con đường rộng bằng phẳng - thường là cùng lúc có một cô nàng tóc xù bông lá lơi nào đó tô lại son môi bằng gương chiếu hậu.

[3] Dòng xe ô-tô đặc trưng của Mỹ có vẻ ngoài được thiết kế nam tính và mạnh mẽ, là biểu tượng và phong cách của người Mỹ những năm 70-80 thế kỷ trước, tiêu biểu với các dòng Ford Mustang, Chevrolet Camaro và Dodge Challenger/Charger...

Hai chàng trai được nuôi lớn trong một ngôi nhà ba phòng ngủ sau xưởng xe. Giờ thì cửa hàng ban đầu không còn nữa. Bị dỡ xuống và thay thế bằng một không gian lớn hơn, hiện đại hơn, chia làm tám khu nhà để xe. Khoảnh sân sau xưởng xe đã được dọn dẹp. Những cỗ xe cũ kỹ và những bộ phận bỏ đi bị kéo đi từ lâu lắm rồi.

Dù vậy, căn nhà vẫn như xưa. Vẫn những khóm hoa hồng mà mẹ họ đã trồng, vẫn có những khoanh đất và cỏ dưới tán cây du cao chót vót.

Vẫn hiên nhà bằng bê tông và cánh cửa kính cần kha khá WD-40[4] Căn nhà mới được khoác một lớp sơn mới, cả trong lẫn ngoài, vẫn màu trắng như trước. Sự khác biệt thật sự duy nhất là giờ Jack sống ở đây một mình.

[4] Một loại dầu chống gỉ.

Bảy năm trước, Billy cưới Rhonda Valencia và vui vẻ từ bỏ lối sống phóng túng trước sự sung sướng của những người trong vùng. Trong trí nhớ của tất cả mọi người trong thị trấn, Jack chưa bao giờ nảy sinh ý muốn từ bỏ cái lối sống phóng túng ấy. Theo những gì họ biết, anh chưa từng gặp một người phụ nữ khiến anh muốn có cuộc sống một- một. Trọn đời.

Nhưng họ không biết hết mọi chuyện.

Jack đi vào văn phòng của mình ở cuối xưởng xe và đóng cửa lại. Anh nhét tấm séc vào một ngăn bàn và kéo ghế ra. Trước khi mua chiếc '54 Corvette, anh đã tìm kiếm lịch sử của nó rồi bay tới California để kiểm tra nó nhằm bảo đảm rằng không có hư hỏng nghiêm trọng nào trong toàn bộ cấu trúc của cỗ xe. Việc tìm kiếm lịch sử một cỗ xe, tìm những bộ phận thay thế rồi khôi phục nó thôi thúc và thu hút anh cho tới khi cỗ xe hoàn hảo trở lại. Đã được sửa chữa. Tốt hơn. Hoàn thiện.

Penny Kribs, thư ký của Jack, đi vào văn phòng và đưa anh thư từ trong ngày. “Em sắp về để đi làm tóc đấy nhé,” cô nhắc anh.

Jack ngược lên nhìn mớ tóc đen lưa thưa trên đầu Penny. Anh đã học cả mười hai năm cùng Penny, và anh cũng chơi cùng đội bóng bầu dục với chồng cô, Leon.

Anh đứng dậy và đặt thư lên bàn. “Em sắp làm đẹp vì anh à?”

Cô đeo nhẫn ở hầu hết các ngón tay và có bộ móng dài màu hồng trông như móng vuốt. Anh thường tự hỏi làm sao cô gõ máy tính mà không ấn nhầm phím khác hay bôi được chùng ấy mascara mà không chọc mù con mắt nào. Anh thậm chí còn không muốn nghĩ đến cảnh cô ôm tay vào thẳng bé của Leon nữa. Ý nghĩ ấy làm anh rợn sống lưng.

“Tất nhiên,” cô nói với một nụ cười. “Anh biết là anh lúc nào cũng là mối tình đầu của em mà.”

Phải rồi, anh biết. Năm lớp ba, Penny đã bảo anh rằng cô yêu anh rồi đá vào cẳng chân anh bằng đôi giày da màu đen của cô. Anh luôn thấy rằng mình không cần thứ yêu thương đó. “Đừng nói với Leon nhé.”

“À, anh ấy biết mà.” Cô vẫy tay rồi đi ra cửa, mùi nước hoa vương vất lại sau lưng. “Anh ấy cũng biết là em sẽ chẳng bao giờ dính dáng gì đến anh.”

Jack khoanh tay trên ngực và tựa người vào mép bàn. “Vì sao chứ?”

“Bởi vì anh đối xử với phụ nữ như người mắc chứng biếng ăn đối xử với kẹo Whitman Sampler. Anh nhắm nháp chỗ này một chút, chỗ nọ một chút. Có lẽ anh sẽ cắn vài miếng, nhưng anh không bao giờ ăn toàn bộ.”

Jack bật cười. “Anh nghĩ có vài phụ nữ có thể thay đổi suy nghĩ đó của em.”

Penny không thấy thú vị. “Anh hiểu ý em mà,” cô nói qua vai khi bước ra khỏi cửa.

Phải rồi, anh hiểu ý cô. Như đa số phụ nữ, Penny nghĩ anh nên kết hôn, nuôi dạy con cái và lái một chiếc SUV. Nhưng theo Jack, anh thấy em trai mình đã đảm trách nghĩa vụ đó hộ phần cả hai người họ rồi. Billy có ba cô con gái ở độ tuổi từ sáu tháng tới năm tuổi. Họ sống trong một con phố cụt với một cái xích đu ở sân sau, và Rhonda lái một chiếc Tahoe, một sự lựa chọn khác của các bà mẹ ưa thể thao ở mọi nơi. Với từng ấy cô cháu gái, Jack thấy mình không cần phải mang thêm một đứa Parrish khác vào thế giới này. Anh là “bác Jack,” và anh thấy ổn thỏa với điều đó.

Anh quay lại ghế và mở khuy cổ tay áo ra. Anh xắn ống tay áo lên bắt tay, sau đó quay về làm việc. Hôm nay là thứ Sáu và anh có cả núi việc phải xử lý xong trên bàn trước khi có thể bắt đầu những ngày cuối tuần của mình. Lúc năm giờ, Billy mở cửa để bảo anh rằng cậu sắp về nhà. Jack liếc nhìn chiếc đồng hồ Buick Riviera đặt cạnh màn hình máy tính. Em trai anh mới ở chỗ làm có ba tiếng mười lăm phút.

“Em sẽ đến trận T-ball[5] của Amy Lynn,” Billy nhắc đến cô con gái năm tuổi của mình. “Anh sẽ đến công viên chứ?”

[5] Một môn thể thao được cải biên từ bóng chày để dành cho trẻ con chơi.

Amy Lynn là con gái lớn của Billy và Jack cố gắng đến trận đấu của con bé mỗi khi có thể. “Không phải tối nay,” anh trả lời và ném bút lên bàn. “Tối nay có bữa tiệc độc thân của Jimmy Calhoun ở quán The Road Kill,” anh nói.

Mãi đến gần đây, Jimmy vẫn là một gã thích chè chén. Giờ đây cậu ta sắp sửa từ bỏ tự do của mình vì hai chiếc nhẫn đôi. “Anh đã bảo cậu ta là anh sẽ ghé qua một lát.”

Billy mỉm cười. “Sẽ có vũ công thoát y chứ?”

“Anh cho là có.”

“Đừng nói với em là anh thích xem phụ nữ cởi truồng hơn là một trận T-ball nhé?”

Nụ cười toe toét của Jack giống hệt em trai mình. “Phải rồi, đó là một lựa chọn khó khăn. Xem phụ nữ cởi đồ hay là nhìn lũ nhóc năm tuổi chạy quanh các gôn với mũ bảo hiểm đội ngược.”

Billy bật cười, theo một kiểu đặc biệt của riêng cậu với đầu ngả ra sau và phát ra vài tiếng hơ-hơ. Điều cười đó giống cha họ, Ray, đến mức Jack cho rằng nó phải do gen di truyền. “Đồ may mắn,” Billy nói, nhưng không mấy thật lòng, cả hai người họ đều biết rằng Bill thích xem Amy Lynn chạy vòng vòng với mũ bảo hiểm đội ngược hơn. “Nếu anh cần người lái xe đưa anh về từ quán The Road Kill,” Bill nói thêm trên đường ra cửa, “thì hãy gọi em nhé.”

“Tất nhiên.” Một người lái xe say xỉn đã cướp đi mạng sống của cha mẹ họ khi Jack mới mười tám tuổi. Hai anh em quyết tâm là họ sẽ không bao giờ lái xe khi say.

Jack làm việc thêm một tiếng nữa trước khi tắt máy và ra khỏi xưởng xe qua lối các khu chứa xe. Những người khác đã ra về, và tiếng đế giày của anh vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch. Anh khóa cửa, bật chuông báo động rồi nhảy vào chiếc Shelby Mustang. Trời bắt đầu mưa khi anh lái xe về phía ngoại ô Lovett. Vài hạt mưa thưa thưa hòa lẫn cùng bụi và gió, biến màu đen bóng loáng của chiếc xe thành một màu xám mờ xỉn.

Quán The Road Kill rất giống các quán bar khác rải rác khắp vùng cán xoong Texas. Nhạc đồng quê phát ra từ máy hát tự động trong khi các khách quen nốc cạn những vại bia Lone star. Một tấm bảng DỪNG GÂY SỰ VỚI DÂN TEXAS màu đỏ-trắng-và-xanh treo trên tấm gương sau quầy bar, trong khi các tấm biển báo giao thông cũ, tatu[6] và rằn chuông nhồi bông trang trí trên tường. Chủ quầy bar cũng đồng thời là một người nhồi bông thú, và nếu một vị khách quá tha thiết, hay đã đủ say, anh ta hoặc cô ta có thể mua một cái thắt lưng rằn chuông hoặc một cái túi bằng da tatu cực kỳ hấp dẫn với mức giá ưu đãi.

[6] Thú có vú thuộc họ Dasypodidae ở miền nam Bắc Mỹ và Nam Mỹ.

Khi Jack đi vào quán bar, anh đẩy vành mũ Stetson của mình lên và dừng lại ở ngưỡng cửa đủ lâu để mắt kịp thích nghi trước khi tiến lại quầy bar. Anh chào hỏi vài câu với vài vị khách quen. Xen giữa tiếng Clint Black trong hộp nhạc tự động, anh có thể nghe thấy tiếng bữa tiệc độc thân của Jimmy đang lên đến cao trào ở phòng sau.

“Một chai Lone star,” anh gọi. Một chai bia xuất hiện trên quầy bar và anh đưa ra tờ năm đô. Anh cảm nhận được một bàn tay mềm mại đặt trên cánh tay mình và quay sang nhìn vào khuôn mặt của Gina Brown.

“Chào Jack.”

“Chào Gina.” Gina cùng tuổi với Jack và đã ly dị hai lần. Cô là một cô gái miền Texas cao ráo, mảnh dẻ thích cưỡi bò máy ở quán Slim Clem’s gần đường cao tốc 70. Cô ta mặc quần bò Wranglers thật bó, áo Justins thật ôm, và tóc nhuộm đỏ. Jack biết cô nhuộm tóc bởi vì cô ta cũng thích trèo lên người anh. Nhưng dạo gần đây có dấu hiệu cho thấy cô ta đang tính toán cưới anh làm chồng ba. Anh đã phải làm nguội mọi chuyện để cô ta bỏ ngay cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

“Anh đến tham dự buổi tiệc độc thân ở phía sau kia à?” Cô chăm chú nhìn anh qua khóe đôi mắt xanh dương. Anh có mù mới không nhận thấy lời mời mọc đang uốn cong đôi môi cô ta.

“Phải” Jack đưa chai bia lên môi và hớp một ngụm lớn. Anh không có hứng thú hâm nóng lại mọi chuyện. Anh thích Gina, nhưng anh không thuộc tuýp làm chồng. Anh lấy tiền thừa từ quầy bar và nhét vào túi trước quần jeans. “Gặp em sau nhé,” anh nói và quay người bỏ đi.

Câu hỏi tiếp theo của Gina làm anh dừng ngay lại. “Anh đã gặp Daisy Lee chưa?”

Jack hạ chai bia xuống và đột nhiên thấy khó mà nuốt nốt chỗ bia trong miệng xuống được. Anh quay lại nhìn Gina.

“Sáng nay em đã gặp cô ta ở trạm xăng Texaco. Đổ xăng cho chiếc Cadillac của mẹ cô ta.” Gina lắc đầu. “Em nghĩ đã bao lâu nhỉ, tầm mười hoặc mười hai năm kể từ lần cuối cô ta ở trong thị trấn phải không?”

Là mười lăm năm.

“Em nhận ra cô ta ngay lập tức. Daisy Lee Brooks không thay đổi nhiều lắm.”

Chỉ là bây giờ Daisy Brooks là Daisy Monroe và đã là như vậy trong mười lăm năm qua. Và điều đó đã thay đổi tất cả.

Gina bước lại gần một bước và đưa nghịch một khuy áo của anh. “Em rất buồn khi nghe chuyện

của Steven. Em biết anh ấy là bạn anh.”

Anh và Steven Monroe đã gần như không thể tách rời từ lúc lên năm khi họ ngồi cạnh nhau ở nhà thờ Tin Lành Baptist của Lovett, hét to “Phải, Chúa yêu con.” Nhưng điều đó cũng đã thay đổi. Lần cuối cùng anh gặp Steven là buổi tối hai bọn họ đánh nhau đến chảy máu, trong khi Daisy kinh hãi nhìn vào. Đó cũng là lần cuối cùng anh gặp Daisy.

Như thể không nhận thấy Jack không hề mở miệng nói chuyện, Gina tiếp tục lái nhải, “Em không tưởng tượng nổi cảnh chết ở tuổi của chúng ta. Nó quá đỗi khủng khiếp.”

“Thứ lỗi cho anh nhé, Gina,” anh nói và bỏ đi. Một cơn tức giận xưa cũ, cơn tức giận mà anh cứ nghĩ là mình đã chôn vùi, đang chực kéo anh vào quá khứ. Anh lại xô nó thật mạnh, đập mạnh nó xuống, và gạt bỏ nó.

Sau đó anh chẳng cảm thấy gì nữa.

Cầm chai bia trong tay, anh luồn lách qua quán bar đang nhanh chóng chật kín và đi tới căn phòng đông đúc ở cuối. Anh dựa vai vào khung cửa và chuyển toàn bộ sự chú ý vào Jimmy Calhound. Tiêu điểm của bữa tiệc đang ngồi trên một cái ghế ở giữa phòng, vây quanh bởi cả tá đàn ông, tất cả đang nhìn hai phụ nữ ăn mặc như nữ hoàng chăn bò ép chặt vào nhau trong khi Dixie Chicks hát về một cỗ xe tội lỗi. Đã thoát ý đến tận cái quần lọt khe lấp lánh, hai cô gái mở khuy áo cánh lụa của mình ra. Áo họ đồng thời trượt xuống hai bả vai rám nắng và cơ thể hoàn hảo, để lộ hai bộ ngực bự nhồi trong áo bikini đính đá lấp lánh. Jack rời mắt khỏi bộ ngực đầy đặn, nhìn xuống hai chiếc quần lọt khe buộc dây ở hông họ.

Marvin Ferrell dừng lại cạnh anh ở ngưỡng cửa để quan sát màn biểu diễn. “Cậu nghĩ hai bộ ngực kia có phải đồ thật không?” anh ta hỏi.

Jack nhún một bên vai và đưa chai bia lên môi. Rõ ràng là Marvin đã kết hôn quá lâu, bởi vì giọng anh ta bắt đầu giống đàn bà rồi. “Ai quan tâm chứ?”

“Đúng vậy.” Marvin cười. “Cậu đã nghe tin Daisy Brooks quay lại chưa?”

Qua chai bia, anh nhìn xuống Marvin rồi hạ chai xuống. “Có, tớ đã nghe rồi.” Anh lại cảm nhận được cơn tức giận ngày xưa, và một lần nữa anh lại đập nó xuống cho tới khi không cảm thấy gì nữa. Anh tiếp tục chú ý vào các vũ công thoát ý và nhìn họ kẹp Jimmy giữa hai cơ thể bán khỏa thân của mình trong khi hôn nhau trên đầu anh ta. Nụ hôn ướt át đó khiến cánh đàn ông hò reo đòi thêm. Jack nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười. Trò này trở nên hay ho rồi đây.

“Tớ đã gặp Daisy ở siêu thị Minute,” Marvin nói tiếp. “Chết tiệt, cô ấy vẫn nóng bỏng như hồi cấp ba.”

Nụ cười của Jack tắt ngóm khi một ký ức không mời về đôi mắt nâu và đôi môi hồng mềm mại

chực chờ kéo anh vào hố đen quá khứ.

“Còn nhớ cô ấy trông thế nào trong bộ đồ cổ động cũn cỡn không?”

Jack rời người khỏi cửa và đi sâu hơn vào phòng, nhưng anh không thể thoát được. Có vẻ như mọi người đều muốn một chuyến du hành trên con đường ký ức. Tất cả, trừ anh.

Trong khi hai cô nàng vũ nữ thoát y cởi hai cái áo bikini nhỏ xíu của nhau, chủ đề của câu chuyện là về Daisy. Giữa những tiếng huýt sáo và reo hò, Cal Turner, Lester Crandall và Eddy Dean Jones đều hỏi anh đã gặp cô chưa.

Chán ghét, Jack rời phòng và quay lại quầy bar. Thật quá mức khó chịu khi một người đàn ông không được phép tận hưởng hai cô nàng gần như chẳng mặc gì âu yếm nhau cách anh ta chỉ có hai mét. Anh không biết Daisy sẽ ở lại thị trấn trong bao lâu, nhưng anh cực kỳ hy vọng rằng đây chỉ là một chuyến đi ngắn ngủi. Sau đó có lẽ mọi người sẽ có chuyện gì khác hay ho hơn để bàn tán. Chủ yếu anh hy vọng cô biết điều mà tránh xa khỏi lối đi của anh.

Anh đặt chai bia lên quầy bar và tìm đường ra khỏi The Road Kill, bỏ lại đằng sau những cuộc trò chuyện và nghi vấn về Daisy Monroe. Mưa trút xuống trên mũ và làm ướt đầm vai khi anh đi qua bãi đỗ xe. Nhưng với mỗi bước chân, ký ức vẫn bám sát theo sau. Ký ức anh nhìn vào đôi mắt nâu xinh đẹp khi anh hôn lên đôi môi mềm mại. Tay anh lướt lên mặt sau phần đùi trơn mịn, trượt xuống dưới cái váy cổ động màu xanh và vàng của cô. Ký ức Daisy Lee đi một đôi boots cao bồi màu đỏ có trái tim trắng hai bên và không mặc gì khác nữa.

“Rời bữa tiệc sớm thế sao?” Gina hỏi khi cô ta đi về phía anh.

Anh nhìn cô ta. “Bữa tiệc chán chết.”

“Chúng ta có thể tự tổ chức tiệc của riêng mình.” Đúng là điển hình của Gina, cô ta không đợi anh chủ động. Thường thì điều đó khiến anh khó chịu. Tối nay thì không. Cô ta đưa miệng lên cho anh, và cô ta có vị của bia ấm cùng dục vọng. Jack hôn lại. Với hai bầu ngực săn chắc của đối phương ép chặt vào ngực, những đòi hỏi đầu tiên của dục vọng khuấy động bụng dưới anh. Anh kéo Gina vào lòng và đốt nóng mọi thứ cho tới khi tất cả những gì anh cảm thấy là dục vọng và nước mưa xối ướt da thịt qua làn áo sơ mi. Anh thay thế mọi ý nghĩ về đôi mắt nâu và váy cổ động bằng người phụ nữ đang ép chặt người vào khóa quần mình.

Daisy Monroe giơ tay lên trước cửa kính rồi lại hạ tay xuống. Tim cô đập thành thạch trong lồng ngực và dạ dày xoắn lại thành một cục lớn. Mưa trút xuống hiên nhà quanh khắp người cô và nước mưa chảy từ ống xối xuống thảm hoa. Xưởng xe sau lưng cô còn để đèn, soi sáng mọi góc ngách quanh công ty xe Mỹ cổ Parrish. Nhưng nơi cô đứng tối đen như mực, như thể ánh sáng không dám bò sâu hơn vào sân.

Xưởng xe mới toanh, được xây cất lại kể từ lần trước cô thấy nó. Khoảnh sân bao quanh xưởng

xe được dọn dẹp. Các chiếc xe cũ đã bị kéo đi. Dù vậy, từ những gì cô quan sát được thì ngôi nhà vẫn hệt như cũ, mang theo ký ức về một làn gió hè tươi mát thổi qua mái tóc cô và đem đến mùi hoa hồng, về vô số những tối cô ngồi trên hàng hiên mà giờ cô đang đứng, kẹp giữa Steven và Jack, bật cười trước những câu chuyện đùa của họ.

Sấm chớp nổ bùng đoàng và rọi sáng cả bầu trời đêm, đập tan ký ức ấy. Một điềm báo cho thấy cô nên rời đi và quay lại vào lúc khác.

Cô không giỏi đối đầu trực diện. Cô không thuộc tuýp người đương đầu trực tiếp với rắc rối. Giờ thì cô có giỏi làm thế hơn hồi trước, nhưng... có lẽ cô nên gọi trước. Xuất hiện bất thành linh trước cửa nhà ai đó lúc mười giờ tối không phải là lịch sự, và cô hẳn trông giống hệt một con mèo sưng nước.

Trước khi rời khỏi nhà mẹ mình, cô đã bảo đảm tóc mình đã được chải mượt và dài chớm vai. Lốp trang điểm trông hoàn hảo, áo trắng tinh và quần kaki là phẳng phiu. Còn bây giờ, cô chắc chắn rằng tóc mình xù bông, mascara trôi mất biệt và quần thì dính đầy bùn từ cái vũng nước mà cô đã vô tình lao qua. Cô quay người bỏ đi, rồi ép mình quay lại. Về ngoài của cô không thật sự quan trọng, và chẳng bao giờ có thời điểm nào là tốt đẹp cho việc cô phải làm hết. Cô đã ở trong thị trấn ba ngày rồi. Cô phải nói chuyện với Jack. Tối nay. Cô đã trì hoãn quá lâu. Cô phải kể cho anh những gì mình đã giấu giếm anh suốt mười lăm năm.

Cô lại giơ tay lên và gần như đứng tim khi cánh cửa gỗ bật ra trước khi cô kịp gõ. Qua lớp cửa kính và không gian tối om bên trong, cô có thể trông thấy bóng dáng một người đàn ông. Anh ta không mặc áo, và một tia sáng từ sâu tít trong nhà tỏa ra một luồng sáng vàng ập ập từ đằng sau, rót xuống cánh tay, bờ vai và nửa lồng ngực trần của anh ta. Rõ ràng là đáng ra cô nên gọi trước.

“Xin chào,” cô mở lời trước khi có thể đầu hàng sự lo lắng của mình. “Tôi đang tìm Jackson Parrish.”

“Trời trời,” giọng anh ta kéo dài trong bóng tối, “không phải Daisy Lee Brooks sao?”

Đã mười lăm năm trôi qua và giọng anh đã thay đổi. Nó trầm hơn giọng chàng trai mà cô biết, nhưng cô vẫn sẽ nhận ra cái tông giọng xấu xa đó ở bất kỳ đâu. Không ai có thể đưa nhiều chất chế giễu vào giọng nói của mình như Jack. Cô đã từng một lần hiểu được nó. Từng biết điều gì ẩn sau giọng nói đó. Cô không dám đùa rằng mình vẫn còn

“Xin chào, Jack.”

“Cô muốn gì, Daisy?”

Cô nhìn anh chăm chú qua lớp cửa kính và bóng tối, nhìn những đường nét của người đàn ông mà một thời cô từng biết rất rõ. Cảm giác xoắn cục trong dạ dày cô sít chặt hơn. “Tôi muốn...”

tôi cần nói chuyện với anh. Và tôi - tôi đã nghĩ..." Cô hít một hơi thật sâu và ép mình ngừng lắp bắp. Cô đã ba mươi ba rồi. Cả anh cũng vậy. "Tôi muốn nói với anh rằng tôi ở trong thị trấn trước khi anh nghe được điều đó từ người khác."

"Muộn quá rồi." Mưa trút xối xả xuống mái nhà và sự im lặng kéo dài ra giữa họ. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh đặt trên người mình.

Ánh nhìn ấy chạm vào mặt và ngực áo đi mưa màu vàng của cô, và đúng lúc cô nghĩ anh sẽ không nói gì nữa, anh cất lời, "Nếu đó là những gì cô đến để nói với tôi thì cô có thể đi được rồi."

Vẫn còn. Rất nhiều. Cô đã hứa với Steven rằng cô sẽ đưa cho Jack bức thư mà anh đã viết vài tháng trước khi mất. Bức thư nằm trong túi áo, bây giờ cô phải kể thật cho Jack nghe những gì đã xảy ra mười lăm năm trước, rồi chuyển bức thư. "Tôi nhất định phải nói chuyện với anh. Làm ơn đi."

Anh nhìn cô vài giây dài đằng đằng rồi quay người và biến mất trong nhà. Anh không mở cửa cho cô, nhưng anh cũng không đóng sập cánh cửa gỗ vào mặt cô. Anh đã cho thấy rõ là anh sẽ tỏ ra khó khăn hết mức có thể. Nhưng rồi, anh đã bao giờ làm chuyện gì trở nên dễ dàng cơ chứ?

Vẫn như mọi lần, cánh cửa kính kê cột kẹt khi cô mở nó ra. Cô đi theo anh qua phòng khách về hướng bếp. Dáng người cao ráo của anh biến mất ở góc rẽ, nhưng cô biết đường.

Trong nhà có mùi sơn mới. Cô nhìn qua những đồ đạc màu tối và một cái tivi màn hình lớn, thoáng thấy chiếc đàn piano của bà Parrish đặt sát một bức tường và trong thoáng chốc cô tự hỏi, bao nhiêu thứ đã thay đổi kể từ lần cuối cô ghé qua ngôi nhà này. Đèn bật lên khi cô đi vào bếp, và cảm giác cứ như bước vào một vết lõm thời gian vậy. Cô ngờ ngợ mong chờ sẽ nhìn thấy bà Parrish đứng trước lò sưởi màu quả hạch, nướng bánh mì hoặc những cái bánh quy snickerdoodle mà Daisy thích nhất. Tấm vải sơn lót sàn nhà màu xanh lục đặt trước bồn rửa vẫn còn vết ố ngày xưa và kệ bếp vẫn có những đốm li ti màu xanh dương và xanh ngọc.

Jack đang đứng trước tủ lạnh, nửa thân trên khuất sau cửa tủ đang mở. Những ngón tay rám nắng của anh cầm quanh tay cầm bằng crôm, và tất cả những gì cô có thể thấy rõ trên người anh là đường cong ở hông và đôi chân dài. Một túi trên chiếc quần Levi's bó sát có một vết rách gần như đứt rời hẳn ra, và chỉ khâu trông xơ xác.

Adrenaline chạy khắp mạch máu của cô, và cô nắm chặt tay lại để ngăn chúng khởi run rẩy. Rồi anh đứng thẳng dậy, và mọi thứ dường như chậm lại, như thể có ai đó bật công tắc trên máy chiếu phim. Anh quay người lại khi đóng cửa tủ và cầm một hộp sữa trên bàn tay đặt cạnh đùi. Trong khoảnh khắc, sự chú ý của cô dính chặt vào đường lông mảnh chồi lên khỏi cạp quần Levi's và uốn quanh rốn anh. Cô đưa ánh mắt lướt qua phần bụng phẳng lì và những cơ bắp rắn chắc trên ngực anh. Nếu cô mà còn bất kỳ nghi ngờ nào, thì nhìn thấy anh thế này cũng đủ để

xua đuổi hết chúng đi. Đây không phải là chàng trai mà cô từng biết. Đây rõ ràng là một người đàn ông.

Cô ép mình đưa mắt rời khỏi cái cằm nam tính, cánh cung sắc nét ở đôi môi màu nâu, và nhìn vào mắt anh. Cô cảm giác thấy cổ họng mình trở nên khô khốc. Jack Parrish xưa kia luôn là một chàng trai ưa nhìn, còn giờ anh đẹp chết người. Một lọn tóc dày rơi xuống trán và chạm vào chân mày anh. Đôi mắt màu xanh lục sáng mà cô vẫn nhớ, từng một thời nhìn cô đầy đam mê và sở hữu, nhìn trả cô như thể anh chẳng thích gặp cô hơn gặp một con chó hoang.

“Cô đến đây để trở mắt ra nhìn thế à?”

Cô đi sâu hơn vào bếp và đút tay vào túi áo mưa. “Không, tôi đến để nói với anh là tôi về thị trấn để thăm mẹ và em gái tôi.”

Anh nâng hộp sữa lên và uống thẳng từ hộp giấy, chờ cô nói thêm.

“Tôi nghĩ là anh nên biết.”

Anh nhìn cô chăm chăm qua hộp giấy, rồi anh hạ nó xuống. Có vài thứ rất cục cằn hề thay đổi. Jack Parrish, chàng trai hư hỏng và thích làm loạn, vẫn luôn là một người thích uống sữa. “Điều gì khiến cô nghĩ là tôi thêm quan tâm?” anh hỏi và quệt mu bàn tay trên miệng.

“Tôi không biết anh có quan tâm hay không. Ý tôi là, tôi có băn khoăn xem anh sẽ nghĩ gì, nhưng tôi không dám chắc.” Chuyện này khó khăn hơn nhiều những gì cô đã lường tượng. Và những gì mà cô tưởng tượng cũng đã khá là khó nhằn rồi.

“Giờ thì cô không phải băn khoăn nữa nhé.” Anh dùng hộp sữa chỉ ra căn phòng khác. “Nếu đó là tất cả thì cửa kia.”

“Không, đó không phải là tất cả.” Cô nhìn xuống mũi giày của mình, vải da màu đen đã bị mưa vấy bẩn. “Steven muốn tôi kể cho anh nghe một chuyện. Anh ấy muốn tôi nói với anh rằng anh ấy xin lỗi về tất cả mọi chuyện.” Cô lắc đầu và tự chữa lại. “Không... đã từng xin lỗi chứ, ý tôi là thế. Anh ấy đã mất bảy tháng trước và giờ tôi vẫn thấy khó lòng mà tưởng nhớ về anh ấy khi dùng thì quá khứ. Không hiểu sao điều ấy không đúng. Như thể nếu tôi làm vậy, anh ấy sẽ như chưa bao giờ tồn tại.” Cô nhìn Jack. Vẻ mặt anh không hề thay đổi. “Bó hoa anh gửi đến rất đẹp.”

Anh nhún vai và đặt sữa lên kệ bếp. “Penny đã gửi chúng.”

“Penny?”

“Penny Colten. Đã cưới Leon Kribs. Giờ cô ấy làm việc cho tôi.”

“Cảm ơn Penny hộ tôi nhé.” Nhưng Penny không gửi chúng và ký tên anh mà anh không biết.

“Đừng xem nó là cái gì ghê gớm.”

Cô biết Steven từng có ý nghĩa quan trọng đến thế nào với anh. “Đừng giả vờ anh không quan tâm việc anh ấy đã mất.”

Anh nhướn một bên mày. “Cô quên là tôi từng cố giết cậu ta rồi.”

“Anh hẳn sẽ không giết anh ấy, Jack.”

“Đúng là không, cô nói đúng. Tôi cho là cô không đáng giá đến thế.”

Câu chuyện đang đi nhằm hướng và cô phải lái nó quay lại. “Đừng tỏ ra xấu xa.”

“Cô gọi thế này là xấu xa sao?” Anh bật cười, nhưng không có vẻ gì dễ chịu. “Thế này chẳng là gì, mao lương ạ. Cứ ở gần đi và tôi sẽ cho cô thấy tôi có thể trở nên xấu xa thế nào.”

Cô đã biết Jack có khả năng trở nên xấu xa thế nào rồi, nhưng dù cô có thể là một kẻ hèn nhát, cô cũng bừng tỉnh như cỏ lười chó. Cũng như Jack không còn là chàng trai mà cô từng quen biết, cô cũng không phải là cô gái ngày xưa anh biết nữa. Cô đã đến để kể với anh sự thật. Sau rốt thì cũng phải thế thôi. Trước khi đi tiếp được đường đời của mình, cô phải kể cho anh về Nathan. Cô đã mất mười lăm năm mới dám làm vậy, và anh có thể tỏ ra xấu xa hết mức anh muốn, nhưng anh sẽ phải lắng nghe cô.

Một tia sáng trắng lọt vào khóe mắt Daisy trong tích tắc, trước khi một người phụ nữ mặc một cái áo sơ mi trắng của đàn ông bước vào bếp.

“Chào,” cô ta nói khi đến đứng cạnh Jack.

Anh nhìn xuống cô ta. “Anh đã bảo em ở yên trong giường mà.”

“Em phán chán lên được vì không có anh.”

Hơi nóng tràn qua cổ lên má Daisy, nhưng dường như cô là người duy nhất thấy xấu hổ trong phòng. Jack có bạn gái. Tất nhiên là vậy.

Anh vẫn luôn có một hoặc hai cô bạn gái. Đã từng có thời điều ấy thật đau đớn.

“Xin chào, Daisy. Tôi không biết cô còn nhớ tôi không. Tôi là Gina Brown.”

Nó không còn đau đớn nữa, và Daisy hơi xấu hổ khi phải thú nhận với bản thân rằng chủ yếu cô chỉ thấy vô cùng nhẹ nhõm. Cô đã đi cả quãng đường dài từ Seattle để kể cho anh về Nathan, và

giờ tất cả những gì cô cảm thấy là nhẹ nhõm. Như thể một cái rìu vừa được nhắc khỏi cổ cô. Cô cho là mình hèn nhát hơn cô nghĩ. Daisy mỉm cười và băng qua phòng để chìa tay ra bắt tay Gina. “Tất nhiên là có. Chúng ta đã ở cùng lớp Chính phủ Mỹ vào năm cuối.”

“Thầy Simmons.”

“Phải rồi.”

“Có nhớ lúc thầy ấy vấp phải một cái tẩy trên sàn nhà không?” Gina hỏi như thể không phải cô ta đang đứng đó và chỉ mặc mỗi áo sơ mi của Jack, Daisy dám cá, mà không có gì khác.

“Chuyện đó đúng là rất buồn cười. Tôi vừa...”

“Cái quái gì thế này?” Jack xen ngang. “Hộp mặt lớp cấp ba à?”

Cả hai người phụ nữ cùng ngẩng lên nhìn anh và Gina nói, “Em chỉ đang tỏ ra lịch sự với khách của anh mà thôi.”

“Cô ta không phải khách của anh và cô ta sắp đi rồi.” Anh ghim chặt mắt vào Daisy, vẫn lạnh lùng và kiên quyết hết như lúc cô mới bước chân vào cửa.

“Rất vui được gặp cô, Gina,” cô nói.

“Tôi cũng vậy.”

“Chúc buổi tối tốt lành, Jack.”

Anh tựa hông vào kệ bếp và khoanh tay ngang ngực.

“Gặp hai người sau nhé.” Cô quay người băng qua cả căn phòng tối om và bước ra khỏi cửa. Mưa đã ngừng và cô tránh các vũng nước mưa trên đường đến chỗ chiếc Caddiet[7] của mẹ cô đỗ cạnh xưởng xe. Lần sau, cô nhất định sẽ gọi trước.

[7] Một cách gọi xe Cadillac.

Đúng lúc cô vươn tay ra mở cửa, cô cảm nhận được một bàn tay đặt trên cánh tay xoay người cô lại. Cô nhìn lên mặt Jack. Ánh đèn an ninh chiếu xuống người anh và tạo bóng đen trên quai hàm cứng lại vì giận dữ của anh. Mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô - không còn lạnh lùng nữa, chúng chất đầy vẻ giận dữ rực lửa.

“Tôi không biết cô đến đây để tìm kiếm gì, sự xá tội hay tha thứ,” giọng nói kéo dài của anh nhấn mạnh hơn lúc trước. “Nhưng cô sẽ không tìm được đâu.” Anh thả tay cô ra như thể anh không thể chịu nổi việc chạm vào cô.

“Phải, tôi biết.”

“Tốt. Cô hãy tránh xa tôi ra, Daisy Lee,” anh kéo dài các nguyên âm trong tên cô. “Cô tránh xa ra hoặc tôi sẽ khiến đời cô trở nên đau khổ.”

Cô nhìn vào khuôn mặt tối om của anh, nhìn vào sự giận dữ không hề nguôi bớt trong mười lăm năm.

“Hãy tránh xa tôi ra,” anh lặp lại lần cuối trước khi quay người trên gót chân trần và biến mất trong bóng tối.

Cô biết mình nên khôn ngoan mà lưu ý đến lời cảnh báo của anh. Quá tệ là cô lại không có lựa chọn đó.

Chương 2

Daisy thối nhẹ cốc cà phê nóng hổi khi đưa cốc lên môi.

Mặt trời chưa mọc, và mẹ cô còn đang ngủ say trong phòng bà ở cuối hành lang. Ngoài vài dụng cụ được nâng cấp, căn bếp của mẹ cô chẳng mấy thay đổi. Mặt bếp và sàn nhà vẫn mang màu xanh dương đồng bộ, và vẫn là cây hoa chuông Texas được vẽ trên mặt tủ màu trắng.

Lặng lẽ hết mức có thể, Daisy mặc lại chiếc áo mưa được treo cạnh cửa sau từ đêm hôm trước. Cô luồn tay này rồi tay kia vào áo cho tới khi nó che kín bộ đồ ngủ kiểu ngắn. Cô xỏ chân vào đôi guốc làm vườn của mẹ cô rồi lên ra ngoài, hòa mình vào bóng tối dày đặc của buổi sớm mai. Không khí lạnh phả vào mặt và đôi chân trần, một ngọn gió nhẹ kéo vài sợi tóc ra khỏi chiếc kẹp tóc sau đầu cô. Không khí Texas lấp đầy phổi và làm cô nở nụ cười. Cô không biết vì sao, hay phải giải thích thế nào, nhưng không khí ở đây rất khác. Dường như nó lắng lại trong ngực cô và lan tỏa ra ngoài. Nó thì thầm trên da thịt cô và thỏa mãn một khao khát thầm kín mà cô thậm chí còn không biết đã ngủ sâu trong tâm hồn mình.

Cô đang ở nhà. Cho dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Mười lăm năm qua, cô sống ở Seattle, Washington. Cô đã trở nên yêu quý nơi đó. Cô yêu cảnh vật rực rỡ màu xanh, những ngọn núi, vịnh biển. Trượt tuyết. Lướt nước. Đội bóng chày

Mariners. Vô vàn thứ.

Nhưng Daisy Lee là người Texas. Cả trong tim và trong máu. Cả trong DNA và trong mái tóc vàng của cô. Cũng như trong cái bớt hình dấu hôn nho nhỏ trên ngực trái Daisy vậy. Và cũng như dấu hôn ấy, Lovett không hề thay đổi trong mười lăm năm qua. Dân số đã tăng lên thêm vài trăm người, có vài doanh nghiệp mọc lên và một trường tiểu học mới. Thị trấn mới đây đã tăng thêm một sân golf mười tám lỗ và một câu lạc bộ đồng quê vào quang cảnh của mình, nhưng không như cả đất nước còn lại và những người dân Texas thành thị hơn, Lovett vẫn chuyển động với nhịp bước chậm rãi của riêng nó.

Daisy nhìn vào khoảng tối ở sân sau nhà mẹ mình. Đường nét của chiếc cối xay gió cao một mét rưỡi, bức tượng Annie Oakley, và khoảng một tá con chim hồng hạc hiện rõ trong bóng đêm. Khi lớn lên, gu thẩm mỹ trang trí phong cảnh bên ngoài của mẹ cô lúc nào cũng là nguồn gốc nổi hổ thẹn của cô và em gái, Lily. Còn bây giờ, bầu hồng hạc khiến môi cô nở nụ cười.

Cô hóp một ngụm cà phê rồi ngồi lên bậc thềm bê tông cạnh một con tatu đá có vài đứa con nằm trên lưng. Đêm qua Daisy ngủ không được ngon. Mắt cô hình như sưng húp và tâm trí thì lơ đãng. Cô rùng mình và đặt cốc lên đầu gối. Trước khi cô gặp Jack tối qua, kế hoạch của cô đã rất rõ ràng. Cô sẽ đến Lovett, định thăm mẹ và em gái trong vài ngày, rồi nói chuyện với Jack và kể cho anh về Nathan. Tất cả trong vòng mười hai ngày. Khoảng thời gian mà, cho tới tối qua, cô vẫn cho rằng quá dư dả.

Cô đã lường trước chuyện này sẽ khó khăn, nhưng cô biết rõ mình phải làm gì. Cô và Steven đã trò chuyện về nó trước khi anh ra đi. Trong túi, cô vẫn còn giữ bức thư mà Steven viết trước lúc anh mất khả năng đọc và nói. Khi anh chấp nhận rằng mình sẽ chết, sẽ không có phương thuốc nào cho anh, không còn thuốc trong giai đoạn thí nghiệm để uống, không còn phẫu thuật cắt bỏ nào để thử, anh đã cố điều chỉnh mọi việc trở lại tốt đẹp với những người mà anh cảm thấy mình đối xử chưa đúng. Một trong những người đó là Jack. Ban đầu anh nghĩ sẽ gửi bức thư đó, nhưng hai người họ càng nói chuyện nhiều về nó thì họ càng củng cố kết luận rằng nó nên được đưa tận tay. Bởi chính cô. Bởi vì cuối cùng thì, cô sẽ là người phải đối mặt với Jack Parrish, và cô là người đã đối xử không phải với anh nhất.

Thật ra họ chưa bao giờ có ý định giữ kín chuyện Nathan với anh. Mẹ cô biết. Cả em gái cô cũng vậy. Thêm Nathan nữa. Cậu luôn biết rằng mình có một người cha sinh học tên là Jackson sống ở Lovett, Texas. Người lớn đã kể cho cậu nghe ngay khi cậu có khả năng hiểu chuyện, nhưng cậu chưa từng bộc lộ hứng thú muốn gặp Jack. Với cậu, có Steven làm cha đã là quá đủ.

Đó là vấn đề thời gian. Có lẽ là đã qua cái thời điểm cô phải kể với Jack rằng anh có một đứa con trai rồi. Một tiếng rên thoát khỏi môi Daisy và cô hóp một ngụm cà phê. Một đứa con trai mười lăm tuổi với mái tóc Mohawk[8] màu xanh dưa chuột, môi đeo khuyên, dây xích lưng lỏng trên người nhiều đến mức trông cậu cứ như thể vừa đột nhập vào trại nhốt thú hoang.

[8] Kiểu tóc chĩa nhọn giữa đầu, hai bên được cạo sạch tóc.

Hai năm rưỡi qua, Nathan đã trải qua một quãng thời gian vô cùng khó khăn. Khi Steven được chẩn đoán bệnh, họ phỏng đoán rằng anh còn sống thêm năm tháng nữa. Anh kéo dài được gần hai năm, nhưng đó không phải là hai năm dễ dàng. Nhìn Steven tranh đấu để sống đối với cô đã khó khăn rồi, nhưng với Nathan thì là tồi tệ. Và dù ghét phải thú nhận, nhưng đã từng có những lúc cô không mấy để tâm tới con trai mình. Có vài tối cô thậm chí còn không biết cậu đi vắng cho tới khi cậu trở về. Cậu đi vào cửa và cô mắng cậu vì không nói cho cô biết cậu đi đâu. Cậu đã nhìn cô qua đôi mắt xanh dương trong vắt của mình và nói, “Con đã bảo mẹ là con sẽ sang nhà Pete mà. Mẹ nói con được phép.” Và cô phải thừa nhận với mình rằng hoàn toàn có khả năng là con trai đã xin phép cô. Nhưng lúc đó cô quá chú tâm vào việc cho Steven uống thuốc hoặc cuộc phẫu thuật tiếp theo của anh - hoặc có thể đó là ngày mà Steven mất khả năng dùng máy tính, lái xe hay buộc dây giày. Nhìn chồng mình vật lộn để duy trì lòng tự trọng trong lúc cố nhớ lại một việc làm đơn giản mà anh đã thực hiện từ năm bốn hoặc năm tuổi thật đau khổ. Có những lúc cô đã quên hết mọi cuộc nói chuyện với Nathan.

Cái ngày Nathan bước vào nhà với quả đầu Mohawk thật sự đã thức tỉnh cô. Đột nhiên, cậu không còn là cậu nhóc bé xiu chơi bóng đá, yêu bóng bầu dục và cuộn tròn trên tràng kỷ xem “Nickelodeon” với cái chăn đặc biệt của cậu nữa. Không phải màu tóc của Nathan là thứ làm cô hốt hoảng nhất. Mà là ánh mắt lạc lõng của cậu. Ánh mắt trống rỗng, lạc lõng ấy đã làm cô choáng tỉnh khỏi những đau đớn và thương tiếc mà cô thậm chí còn không biết là mình đã rơi vào trong gần bảy tháng sau sự ra đi của Steven.

Steven đã mất. Cô và Nathan sẽ luôn cảm thấy thiếu vắng anh, như một phần bị mất trong tâm hồn của họ. Anh từng là bạn thân nhất của cô và là một người đàn ông tốt. Anh là người chống đỡ, nguồn an ủi, một người khiến cuộc đời cô tốt đẹp hơn. Dễ chịu hơn. Anh đã là một người chồng và người cha đầy yêu thương.

Cô và Nathan sẽ không bao giờ quên anh, nhưng cô không thể tiếp tục sống trong quá khứ nữa. Cô phải sống vì hiện tại và bắt đầu hướng tới tương lai. Vì Nathan, vì cô. Nhưng để tiến lên phía trước, cô phải xử lý quá khứ của mình. Cô phải ngừng trốn tránh.

Những ngón tay đầu tiên của mặt trời buổi bình minh rón rén bò vào sân sau và chiếu sáng lung linh lên bãi cỏ phủ đầy sương. Ánh mặt trời ban mai tạo ra những vệt sáng dài trên bãi cỏ ẩm ướt, bò lên cối xay gió và làm nòng súng bạc của Annie Oakley phát ra những tia sáng lấp lánh. Daisy ước gì mình đã cầm theo chiếc Nikon và ống kính góc rộng. Hai vật đó ở trên phòng cô, và cô biết rằng nếu chạy lên lấy, cô sẽ bỏ lỡ góc hình và vàng mặt trời đang mọc. Trong vòng vài giây, ánh ban mai trườn lên bàn chân, cẳng chân và mặt Daisy, cô nhắm mắt lại và đắm mình trong nó.

Sống ở vùng tây bắc, Daisy không còn giữ được phần lớn thổ âm của mình, nhưng cô chưa bao giờ đánh mất tình yêu dành cho những không gian rộng lớn và bầu trời xanh ngút ngàn kéo dài một mạch đến tận đường chân trời. Cô mở mắt và ước gì Steven ở đây để nhìn nó. Anh hẳn sẽ yêu nó nhiều như cô.

Daisy nhìn xuống đôi guốc đi vườn bằng cao su của mình. Cô ước rất nhiều điều. Như là có thêm thời gian trước khi cô phải đương đầu với Jack một lần nữa. Cô không vội nhìn về giận dữ trên mặt anh. Cô đã biết rằng anh sẽ không chào đón mình quay lại với vòng tay rộng mở, nhưng cô ngạc nhiên vì sau từng ấy năm, rõ ràng anh vẫn ghét cô hệt như lần cuối họ gặp nhau.

Cô gọi thế này là xấu xa hả? Anh đã nói vậy. Thế này chẳng là gì đâu, mao lương ạ. Cứ ở gần đi và tôi sẽ cho cô biết tôi có thể xấu xa đến mức nào.

Cô tự hỏi Jack có nhận ra rằng anh đã gọi cô là mao lương không. Cái tên ngày xưa anh gọi cô. Cái tên mà anh đã gọi cô trong ngày đầu tiên cô đến trường tiểu học Lovett.

Cô nhớ ngày ấy mình rất lo lắng và sợ hãi, cách đây lâu lắm rồi. Cô đã sợ rằng sẽ không ai thích cô, và cô nghi ngờ cái nơ đỏ to dùng kẹp trên đỉnh đầu mình trông thật ngu ngốc. Mẹ cô đã lấy nó từ quai giỏ Welcome Wagont[9] chứa đầy phiếu mua hàng, một móc treo công thức nấu ăn và một hộp ốt của Wick Fowler. Daisy không hề muốn đeo cái nơ đó, nhưng mẹ cô khẳng rằng nó trông rất đẹp và hợp với váy của cô.

[9] Tên một công ty của Canada được thành lập năm 1930, cung cấp miễn phí dịch vụ chào đón những gia đình sắp có sự thay đổi trong lối sống, như là chuyển nhà, tổ chức đám cưới, sắp sinh con, v.v...

Cả sáng đầu tiên đó, chẳng có ai nói chuyện với cô. Đến trưa, cô đã buồn đến mức không ăn nổi cái bánh sandwich phô mai ngon tuyệt của mình. Cuối cùng, trong giờ giải lao, Steven và Jack đi tới chỗ cô đang đứng dựa lưng vào hàng rào thép.

“Tên cậu là gì?” Jack đã hỏi vậy.

Cô đã nhìn vào đôi mắt màu lục được đặt giữa hàng lông mi đen dài của anh và mỉm cười. Sau cùng thì cũng có người nói chuyện với cô, và trái tim bé bỏng trong ngực cô nhảy cẫng lên vui sướng. “Daisy Lee Brooks.”

Anh đã đứng nhún lên nhún xuống trên đế đôi bốt khi nhìn cô từ trên xuống dưới. “Chà, mao lương, cậu có cái nơ cài đầu ngu ngốc nhất mà tớ từng nhìn thấy,” anh kéo dài giọng, rồi cả anh và Steven cười rú lên.

Bị bảo rằng cái nơ thật ngu ngốc xác nhận lại những sợ hãi lớn nhất của cô, và mống mắt cô bắt đầu cay xè. “Ừ phải, các cậu thì ngu ngốc đến nỗi cậu phải cởi bốt ra mới đếm được,” cô đáp lại như vậy, tự hào vì mình đã bảo vệ bản thân. Rồi cô phá hỏng tất cả khi òa ra khóc.

Ký ức về ngày hôm đó làm cô cười buồn. Cô đã thề chùng nào mình còn sống thì vẫn sẽ ghét hai tên nhóc đó. Cơn giận kéo dài cho tới ba tuần sau, khi Jack đề nghị cô chơi trong đội bóng chày của họ. Steven là người đã chỉ cho cô cách chơi gôn hai mà không bị bóng đập vào mặt.

Ban đầu, Jack gọi cô là mao lương để trêu cô, nhưng nhiều năm sau, anh đã thì thầm cái tên đó khi anh hôn lên cổ cô. Giọng anh sẽ khàn lại trong khi anh khám phá ra những cách hoàn toàn mới để trêu cô. Đã từng có lúc mà chỉ ký ức về nụ hôn của anh thôi cũng mang đến một cơn run rẩy ấm áp khắp lồng ngực Daisy, nhưng nhiều năm rồi cô chẳng hề cảm thấy gì ấm áp và leng keng với anh hết.

Cô nhớ lại anh trông thế nào tối qua, ở trần và nóng giận cực độ. Mi mắt anh trĩu xuống trên đôi mắt xanh quyến rũ và môi anh cong lên nhạo báng. Anh đã trở nên đẹp trai hơn cả lần cuối cô gặp anh. Nhưng Daisy đã già dặn hơn, thông minh hơn và không còn thấy kích thích trước vẻ ngoài điển trai và thái độ hư hỏng nữa.

Nathan không giống Jack lắm. Có lẽ là trừ thái độ ra. Cậu đang sống cùng chị gái của Steven ở Seattle trong khi Daisy ở Lovett, nhưng cậu biết lý do ẩn sau chuyến đi của mẹ mình. Cô đã học được bài học khi nói dối, bất kể ý định ban đầu có tốt đến đâu, và cô không bao giờ nói dối Nathan. Nhưng cô đã cố tình chọn tuần cuối cùng trong năm lớp chín của cậu để cậu không thể đi theo. Cô không biết Jack sẽ phản ứng thế nào một khi cô kể cho anh về Nathan. Cô không nghĩ anh sẽ tỏ ra độc ác, dẫu sao cũng không phải với Nathan, nhưng cô cũng không dám chắc. Cô không muốn Nathan ở đây nếu Jack thật sự trở nên xấu xa. Nathan đã có đủ nỗi đau trong đời rồi.

Từ trong nhà, cô nghe tiếng mẹ cô đi đi lại lại. Cô đứng dậy và đi vào trong.

“Chào buổi sáng,” cô nói khi treo áo lên. Mùi hương ấm áp của căn bếp lấp đầy mũi cô. Mùi bánh mì nướng và đồ ăn nhà nấu bao quanh cô như một tấm chăn quen thuộc. “Con đã xem mặt trời mọc, và cảnh tượng đó tuyệt đối lộng lẫy.” Cô đá đôi guốc đi vườn ra và nhìn sang mẹ mình, lúc này đang khuấy kem trong cốc cà phê. Bà Louella Brooks mặc một cái áo ngủ bằng vải nylon màu xanh dương. Mái tóc vàng của bà được búi trên đỉnh đầu như một cây kẹo bông.

“Bữa tiệc tối qua của mẹ thế nào?” Daisy hỏi. Mọi thứ Sáu, câu lạc bộ người độc thân Lovett tổ chức một buổi khiêu vũ, và bà Louella Brooks chưa hề bỏ lỡ một buổi nào từ khi bà gia nhập năm 1992. Bà trả năm mươi đô la một năm để tham gia câu lạc bộ đó, và bà muốn sử dụng cho đáng đồng tiền bỏ ra.

“Verna Pearse đã ở đó, và mẹ thì là bà ta trông già hơn tuổi thật đến mười tuổi.” Bà Louella đặt thìa vào chậu rửa bát và đưa cốc lên môi. Đôi mắt nâu của bà nhìn Daisy qua cốc cà phê. “Bà ta chắc chắn là đang chảy xệ, béo ị và ị ạch.”

Daisy mỉm cười và rót cà phê cho mình. Bà Verna đã từng làm việc ở nhà hàng Wild Coyote với bà Lonella. Từng có thời hai người họ là bạn bè. Trong hai năm cuối cấp ba, cô cũng đã làm việc ở quán ăn đó, nhưng cô không nhớ chuyện gì đã phá vỡ tình bạn giữa họ. “Chuyện gì đã xảy ra giữa mẹ và bác Verna nhỉ?” cô hỏi.

Bà Louella đặt cốc của mình xuống kệ bếp và lấy một ổ bánh mì từ tủ. “Verna Pearse lả lơi như một cái nút thắt trượt[10] vậy,” bà nói. “Trong một năm trời, bà ta đã bảo mẹ là bà ta được trả nhiều hơn mẹ mười cent một tiếng bởi vì bà ta làm bồi bàn giỏi hơn. Bà ta khoe khoang và dùng chuyện đó đề đầu mẹ, nhưng hóa ra là, bà ta kiếm được tiền bằng cách khác.”

[10] Một loại nút thắt có thể trượt đi trên dây để điều chỉnh độ rộng của vòng dây.

“Bằng cách nào?”

“Vớ Bob Jenkins Bự.”

Daisy nhớ đến ông chủ nhà hàng, và ông ta không phải vô duyên vô cớ mà được gọi là Bob Bự. “Bác ấy đã ngủ với Bob Bự sao?”

Louella lắc đầu và dẩu môi. “Đút lót bằng miệng ở nhà kho.”

“Thật sao? Thế là phạm tội.”

“Phải rồi. Nó là một hình thức bán dâm.”

“Con lại nghĩ nó giống bóc lột lao động hơn. Verna thối kèn cho Bob Bự với cái giá là xem nào - tám mươi cent một ngày sao? Thế là không được.”

“Daisy,” mẹ cô cau có khi lấy bánh ra khỏi máy nướng. “Đừng ăn nói bậy bạ.”

“Mẹ đã khơi ra chủ đề đó mà!” Cô chẳng bao giờ hiểu nổi mẹ mình. “Đút lót bằng miệng” thì được, còn không hiểu sao “thối kèn” thì không.

“Con đã ở miền Bắc quá lâu rồi.”

Có lẽ vậy, bởi vì cô không thể hiểu nổi sự khác biệt. Mặc dù đã từng có thời cô hẳn sẽ không bao giờ thốt ra từ đó trong ngữ cảnh ấy.

Bà Louella mở ổ bánh mì ra. “Con muốn dùng bánh mì nướng không?”

“Con không ăn sáng.” Cô hóp một ngụm cà phê và đi tới góc ăn sáng. Ánh ban mai rực rỡ tràn qua cửa kính và rọi sáng cả bàn ăn màu vàng.

“Tối qua con có đi ra ngoài không?” mẹ cô hỏi khi bà nướng một lát bánh mì.

Nghĩa là, cô có đủ dũng cảm để lái xe tới nhà Jack không? “Có. Tối qua con đã tới nhà anh ấy.”

“Con kể cho cậu ta nghe chưa?”

Daisy ngồi lên một cái ghế băng và nhìn xuống bàn tay đang ôm quanh cốc cà phê của mình. Cô có một vết xước trên nước sơn móng tay màu đỏ. “Không. Anh ấy không ở một mình. Bạn gái anh ấy cũng ở đó, nên đó không phải thời điểm thích hợp.”

“Có lẽ đây là dấu hiệu cho thấy con nên kể chuyện đó đi.” Khi cô lớn lên, mẹ cô luôn thích Steven hơn Jack. Mặc dù bà Louella cũng thích Jack. Khi ba đưa họ gặp rắc rối, Jack thường là người bị mắng. Và mặc dù đúng là anh thường đưa ra những hành động sẽ khiến họ vướng vào rắc rối, Daisy và Steven vẫn vui vẻ nghe theo anh. “Con không thể làm thế,” Daisy nói, “Con phải kể cho anh ấy.”

“Mẹ vẫn không hiểu vì sao.” Bánh mì của bà Louella bật lên và bà đặt bánh lên một cái đĩa nhỏ.

“Con đã nói với mẹ lý do rồi.” Daisy không thích thảo luận lại các lý do của mình một lần nữa. Cô mở chai sơn móng tay mà hôm qua mình đã bỏ trên bàn và bắt đầu sửa lại vết xước.

“Chà, nếu con quyết tâm làm thế, đáng ra con không nên qua đó vào buổi tối.” Bà Louella mở nắp hộp bơ và phết bơ lên bánh mì. “Người ta hay bàn tán về các góa phụ lắm. Người ta nói con tuyệt vọng.”

Cha của Daisy đã mất khi cô năm tuổi, nhưng cô chưa nghe bất kỳ tin đồn nào về việc mẹ cô tỏ ra tuyệt vọng.

“Con không quan tâm,” cô phủ sơn bóng lên móng ngón trỏ rồi vặn nắp chai lại.

“Con nên quan tâm.” Bà Louella cầm lấy đĩa và cốc cà phê của mình rồi ngồi xuống trước mặt Daisy. “Con không muốn người ta nghĩ rằng con ghé qua đó để được quan hệ dâm.”

Daisy thối vào nước sơn móng tay còn ướt để khỏi phá ra cười. Đã hơn hai năm trôi qua kể từ lúc cô quan hệ, và cô không còn chắc là mình biết phải làm thế nào nữa. Sau khi Steven được chẩn bệnh và trải qua cuộc phẫu thuật đầu tiên, họ đã cố gắng có một cuộc sống hôn nhân bình thường, khỏe mạnh, nhưng sau vài tháng, nó trở nên quá khó khăn. Ban đầu, cô thật sự nhớ việc làm tình với chồng. Rồi cô càng thiếu nó lâu thì cô càng bớt nhớ. Giờ thì, cô thật sự không còn nghĩ nhiều về chuyện đó nữa.

“Kể cho con về bầy hồng hạc ở sân sau của mẹ đi,” Daisy nói để đổi chủ đề.

“Mẹ nghĩ chúng đẹp,” mẹ cô nói. Khi cô lớn lên, bà đã thích Disney. Sân của họ bị chất kín nàng Bạch Tuyết, bảy chú lùn và vài nhân vật khác trong Alice ở Xứ sở diệu kỳ. “Mẹ đã được tặng chú hồng hạc lớn có quyển sách nhỏ kẹp trong mỏ từ Kitty Fae Young. Cháu gái bà ta, Amanda, đã coi chúng là đơn đặt hàng đặc biệt. Con nhớ Amanda chứ?”

Như thể được trở lại tuổi thơ, Daisy cảm thấy mắt mình mờ dần. Mẹ cô lúc nào cũng có xu

hướng nói đông dài về những người mà Daisy không hề biết, chưa từng gặp và cóc thêm quan tâm. Khi cô lớn lên, cô và Lily đã là những nạn nhân không tình nguyện bị buộc phải nghe những chuyện ngồi lê đôi mách nóng hổi nhất lan đi trong nhà hàng, những câu chuyện mà thường là cũng chẳng nóng hổi lắm. Họ có thường xuyên tỏ dấu hiệu không quan tâm đến chiếc Buick mới, chứng viêm khớp, hay những cái bánh quy tự làm ngon lành đến mấy cũng chẳng quan trọng. Bà Louella giống như cái kim bị mắc vào rãnh đĩa hát và tuyệt đối không thể ngừng lại cho tới khi bà kể đến cuối.

Cô lắc đầu và yếu ớt đáp, “Không.”

“Chắc chắn là có,” mẹ cô khẳng định. “Con bé có hai cái răng bàn cuốc cực xấu. Trông như một con hải ly nhỏ vậy.”

“À phải,” cô nói mặc dù chẳng biết mô tê gì. Có kha khá trẻ con ở Texas có răng bàn cuốc.”

Daisy lách ra khỏi bàn và đứng dậy. Trong khi mẹ cô huyền thuyên về Amanda và nghệ thuật bố trí sân của cô nàng, Daisy đi tới chỗ chậu rửa và tráng cốc. Cô ngược nhìn khung ảnh thủy tinh màu tím và xanh đang tạo ra hoa văn trên ngưỡng cửa. Cô đã chụp bức ảnh trong cái khung đó. Ảnh chụp Steven và Nathan vào sinh nhật bốn tuổi của Nathan, và cô đã dùng một ống kính góc rộng để bóp méo bức ảnh chụp gần. Cả hai đội mũ sinh nhật và cười toe toét như người điên mới vào nhà thương điên, mắt to vĩ đại. Cô đã chụp nó khi cô mới tham gia lớp học chụp ảnh và đang thử nghiệm các kiểu chụp. Lúc ấy tất cả bọn họ đều thật hạnh phúc.

Đôi mày cô chau lại và cô nhìn đi chỗ khác. Hôm nay cô không muốn nghĩ về quá khứ. Cô không muốn mắc kẹt vào bãi lầy cảm xúc của nó. Cô đặt cốc vào máy rửa bát đĩa và đưa mắt nhìn danh sách mua đồ kẹp trong chiếc kẹp kẹp công thức nấu ăn.

“... nhưng tất nhiên là lúc ấy con không sống ở đây,” mẹ cô nói. “Đó là năm một cơn lốc xoáy đã phá hủy cỗ xe di động của Red Cooley.”

“Mẹ định đi tới cửa hàng à?” cô ngắt lời.

“Mẹ cần vài thứ,” mẹ cô trả lời khi bà nhồm dậy khỏi bàn và cất bánh mì đi. “Ngày mai sau khi đi lễ, Lily Xinh đẹp và Pippen sẽ ghé qua ăn bữa tối Chủ nhật, và mẹ nghĩ chúng ta sẽ ăn món thịt giăm bông thơm ngon.”

Lily nhỏ hơn Daisy ba tuổi, và Pippen là cậu con trai hai tuổi của cô. Chồng của Lily đã bỏ nhà đi với một cô nàng cao bồi, và họ đang tiến hành một vụ ly dị lằng nhằng. Em cô đang có một khoảng thời gian khó khăn, và hậu quả là, đàn ông nói chung đều được liệt vào danh sách đáng đánh của Lily. “Con sẽ đến cửa hàng Albertsons hộ mẹ,” cô đề nghị. Như thế thì cô có thể chọn vài thứ khác ngoài thịt giăm bông. Cô chưa bao giờ là người thích thịt lợn, và sau đám tang của Steven, rất nhiều người có lòng tốt đã mang đến thịt giăm bông nướng. Một số trong đó vẫn còn nằm trong tủ lạnh của cô ở Seattle.

Cô tắm rồi mặc quần jeans và áo phông màu xanh dương, sau đó sấy khô tóc và trang điểm đôi chút. Với tờ danh sách nằm trong túi quần sau, cô nhảy vào chiếc Cadillac của mẹ mình. Chiếc xe có vài vết lõm hai bên thân do mẹ cô bị cận thị. Một túi thơm hình hồng hạc treo trên gương chiếu hậu, và chiếc Caddie rên rỉ khi cô rẽ vào góc đường.

Bên trong cửa hàng Albertsons, nhạc nền là bài “Mandy” của Barry Manilow, bài hát bị ghét ở mọi bang, nhưng đặc biệt là ở Texas. Cô ném một hộp túi trà và một hộp cà phê vào giỏ rồi hướng đến quầy thịt. Cô đang có tâm trạng thưởng thức món thịt nướng và cầm lấy một gói ba miếng thịt tròn.

“Này, xin chào, Daisy. Em nghe nói chị đã quay về thị trấn.”

Daisy rời mắt khỏi miếng thịt. Người phụ nữ trước mặt cô trông hơi quen. Tóc cô ta được ghim lại thành những lọn xoắn lớn màu hồng, một tay cô ta cầm một chai gôm xịt tóc Super Hold Aqua Net, tay kia cầm một gói ghim kẹp tóc.

Daisy mất vài giây để đưa ra cái tên đi cùng khuôn mặt đó.

“Em là Shay Brewton, em gái Sylvia.” Daisy và Sylvia sinh hoạt cùng một tổ cổ động ở trường cấp ba Lovett. Họ là bạn tốt nhưng đã mất liên lạc khi Daisy và Steven chuyển đi. “Sylvia thế nào?”

“Chị ấy vẫn ổn. Bây giờ chị ấy sống ở Houston với chồng con.”

“Houston à?” Cô để gói thịt vào lại giá và đặt một bàn chân lên thanh ngang của giỏ hàng. “Chán thật. Chị rất buồn vì chị ấy đã chuyển đi. Chị đã hy vọng sẽ ghé thăm chị ấy trước khi đi.”

“Cuối tuần này thì chị ấy ở thị trấn để dự đám cưới của em.”

Daisy mỉm cười. “Em sắp cưới sao? Khi nào? Với ai vậy?”

“Em sẽ cưới Jimmy Calhoun ở nhà thờ Baptist Whiley. Sáu giờ tối nay.”

“Jimmy Calhoun sao?” Cô từng học cùng Jimmy. Cậu ta có mái tóc đỏ rực và một cái răng bạc. Nhà Calhoun có sáu con trai, tất cả đều chuyên gây rắc rối. Nếu phải đặt cược, cô sẽ cá là bây giờ đa số bọn họ đang sống ở Huntsville với hình xăm do đi tù.

Shay bật cười. “Đừng nhìn em như thể em bị mất trí rồi chứ.”

Daisy không hề nhận ra mồm mình đang há hốc và cô ngậm chặt miệng vào. “Chúc mừng, chị chắc chắn là em sẽ rất hạnh phúc,” cô nói.

“Hãy đến buổi tiệc chúc mừng của em tổ chức sau đó ở câu lạc bộ đồng quê nhé. Nó bắt đầu lúc tám giờ.”

“Đột xuất mà đến sao?”

“Đó sẽ là một bữa tiệc lớn. Rất nhiều đồ ăn đồ uống, và bọn em đã thuê Jed and The Rippers chơi nhạc. Sylvia sẽ ở đó, và em biết chị ấy sẽ rất sung sướng khi được gặp chị. Cả cha mẹ em cũng vậy.”

Bà Brewton là người hướng dẫn cho đội cổ động, ông Brewton tự ủ rượu ở nhà kho sau nhà mình. Theo kinh nghiệm, Daisy biết rằng nó có thể ăn một lỗ ở thực phẩm của bạn. “Có lẽ chị sẽ tới.”

Shay gật đầu. “Tuyệt, em sẽ kể cho chị ấy là em đã gặp chị và chị sẽ đến buổi tiệc chiêu đãi. Chị ấy sẽ thích lắm.”

Daisy không mang gì để mặc tới một bữa tiệc cưới. Bộ váy duy nhất cô mang theo là một cái váy không tay màu trắng, và nó thực sự không phù hợp. Có lẽ cô sẽ chỉ gửi một món quà thôi. “Em có đăng ký thành viên ở đâu không?”

“À, đừng lo về chuyện quà cáp.” Cô ta mỉm cười. “Nhưng có. Gitts on Fifth của Donna.”

Tất nhiên. Mọi người đều đăng ký thành viên ở Donna.

“Gặp chị tối nay nhé,” Shay nói khi rời đi.

Daisy nhìn theo cô ta khuất dạng ở một góc cửa hàng và lại mỉm cười. Shay Brewton bé nhỏ sắp sửa cưới Jimmy Calhound phóng túng. Khi cô lớn lên, thực sự chẳng có mấy cậu nhóc điên khùng hơn Jimmy và anh em nhà cậu ta.

Có lẽ là trừ Jack.

Jack lúc nào cũng điên rồ một cách sung sướng. Lao xe đạp nhanh hết mức có thể chưa bao giờ là đủ với anh, anh còn phải bỏ tay khỏi tay nắm hay đứng lên ghế. Đuổi theo gió xoáy còn chưa đủ, anh còn phải chơi ngoài trời khi dự báo thời tiết báo một cơn lốc xoáy cỡ F1[11]. Anh nghĩ mình bất khả chiến bại, như siêu nhân.

[11] Kí hiệu của Thang độ Fujita hay Thang độ Fujita-Pearson, một thang đo sức gió và khu vực ảnh hưởng của lốc xoáy được lập bởi nhà khí tượng học Fujita Tetsuya của Đại học Chicago năm 1971. Chúng gồm 6 cấp độ từ 0 đến 5. Cấp 0 là cấp thấp nhất.

Steven liều mạng hơn Daisy, nhưng kể cả anh cũng không thử đến phân nửa số trò mà Jack làm. Anh không bao giờ nhảy từ mái nhà xuống một ụ lá và làm gãy chân mình. Hay đặt động cơ xe

máy vào một cái xe chở hàng tự chế và lái đi khắp thị trấn như thể anh ở đường đua Talladega.

Jack đã kinh qua hết những trò đó, dù thừa biết là cha anh sẽ quật mông anh. Và Ray Parrish đã đánh anh thật, nhưng với Jack, nó đáng giá.

Steven Monroe luôn là người thận trọng - đáng tin cậy - trong khi Jack luôn sống cuộc sống với tốc độ chạy cực đại như thể tóc anh bị cháy.

Chơi bời với cậu bé điên rồ nhất trường học thì cực kỳ vui vẻ. Còn vướng vào chuyện tình cảm với anh ta là một sai lầm lớn.

Một sai lầm mà vì nó, cả cô, Steven và Jack đã phải trả giá đắt.

Chương 3

Câu lạc bộ đồng quê Lovett nằm bên rìa một sân golf mười tám lỗ. Cây du mọc hai bên con đường lái xe từ cổng tới lối vào tòa nhà. Khách khứa phải đi qua một cây cầu để tới cửa trước. Một con suối chảy dưới chân cầu và chảy vào một cái ao đầy cá chép Nhật, thân mình màu đỏ và trắng của chúng uốn lượn nhàn nhã trong làn nước.

Lúc tám rưỡi, Daisy đỗ xe vào cạnh một chiếc Mercedes. Đây là lần đầu tiên cô đi chơi một mình kể từ khi Steven mất, và nó thật sự có cảm giác kỳ cục. Như thể cô đã bỏ quên một thứ gì đó ở nhà. Giống cảm giác hoang mang mà cô thường cảm thấy khi đứng xếp hàng ở sân bay trước mỗi chuyến du lịch, như thể cô đã bỏ quên vé máy bay trên bàn ăn dù cho cô biết rõ chúng đang nằm trong ví. Cô tự hỏi bao lâu nữa thì cảm giác hoang mang này mới mất đi? Khi nào cô mới quen với việc đi chơi một mình.

Và hẹn hò. Quên nó đi. Cô không nghĩ sẽ có ngày mình sẵn sàng cho điều đó.

Daisy bước vào một cửa kính đôi và thoáng thấy hình ảnh méo mó của mình trong tay vịn bằng đồng bóng loáng khi cô đi qua nhà hàng và vào một hành lang dài đi về hướng phòng tiệc. Cô mặc một cái váy dự tiệc ngắn không tay màu đỏ mượn của Lily. Daisy cao hơn cô em gái một mét năm bảy của mình tầm chục phân, ngực cũng lớn hơn một chút. Đỏ có thể không phải là màu sắc thích hợp nhất để mặc tới tiệc cưới, nhưng đó là bộ váy duy nhất mà Lily sở hữu không quá ngắn hay bó quá chặt trên ngực Daisy.

Khuy bọc lụa chạy dọc một hàng bên sườn từ chân váy tới nách cô, và cái ví đỏ nhỏ xinh có quai xích vàng dài của mẹ cô lủng lẳng trên vai cô.

Cô đặt gói quà mình mua lúc trước lên một cái bàn cạnh cửa và đi vào phòng tiệc. Các phù dâu phù rể cùng cô dâu chú rể xếp hàng đơn đứng trước tấm màn màu vàng và xanh cổ vịt, trong khi một anh thợ chụp ảnh chụp hình bằng một cái máy ảnh kỹ thuật số.

Khoảng hai trăm người nâng ly sâm panh chúc mừng cặp đôi hạnh phúc. Màu vàng và xanh cổ vịt trang hoàng mọi đồ vật, nền màu cháy lung linh trên những cái bàn tròn trải khăn trắng. Bên trái Daisy, các hàng nồi hâm nóng đựng các món trông như gà nướng, thịt bò quay, rau và ớt. Đa số các vị khách đã ngồi xuống trong khi một vài người khác vẫn đi loanh quanh.

Người thợ ảnh không dùng đèn để ghi lại vẻ rực rỡ của căn phòng, một hành động mà Daisy nghĩ là quá kém. Nếu cô được thuê chụp hình, hẳn cô sẽ mang theo vài chiếc máy ảnh và khá ống kính trong hộp dụng cụ của mình. Trong phòng này, cô sẽ dùng phim 1600 màu cùng

đèn flash gắn vào máy ảnh và đèn chiếu sáng để làm nổi bật ánh đèn bao quanh nền. Dù vậy mỗi nhiếp ảnh gia làm việc có hơi khác nhau. Các bức ảnh của anh chàng này chắc là sẽ ổn thôi.

“... vì Jimmy và Shay Calhound,” có ai đó nâng ly chúc mừng. Daisy cầm một ly sâm panh và chuyển sự chú ý từ người thợ ảnh sang các phù dâu phù rể. Vừa dõi mắt nhìn khắp cả hàng, cô vừa nâng ly lên miệng, cẩn thận để không làm nhòe lớp son môi đỏ. Sau ly rượu, Daisy mỉm cười khi nhìn thấy người bạn thời cấp ba của mình. Sylvia vận một bộ cánh bằng sa màu xanh cổ vịt và vàng trông giống như các cô gái trong hậu cung Hồi giáo. Cô to như một tòa nhà. Không phải béo. Mà là mang thai. Trông cô mệt mỏi nhưng vẫn dễ thương như thường, và cũng vẫn thấp người như Daisy từng nhớ. Cô vẫn để kiểu đầu bồng bóng lộn với phần mái cắt ngang trán như hồi cấp ba.

Shay trông tuyệt đẹp với các lọn xoắn cỡ Texas bồng bênh trên vai và khăn voan che mặt mềm mại bao quanh cô như một đám mây. Jimmy Calhoun trông đẹp trai hơn lúc Daisy còn sống ở đây. Hoặc có lẽ chỉ là anh ta trông gọn gàng hơn trong bộ vest tuxedo. Cô không chắc, nhưng mái tóc đỏ của anh ta sậm hơn một hai tông và toàn bộ mớ tàn nhang đã mờ đi.

“Xin lỗi quý cô,” một giọng nói mà cô nhận ra ngay tức khắc vang lên ngay sau lưng cô. Cô tránh khỏi ngưỡng cửa và liếc qua vai, nhìn lần lượt từ đường nét đẹp như tạc trên khuôn miệng rồi đến đôi mắt tuyệt đẹp của Jack Parrish.

Ánh mắt anh khóa chặt ánh mắt cô khi anh đi qua, và ống tay áo vest màu xám đậm của anh chạm nhẹ vào cánh tay trần của cô. Sự ngạc nhiên khiến anh dừng bước chân lại khoảng nửa nhịp và trong một phần nghìn giây đó, có thứ gì đó nóng rực và sống động lóe lên trong đáy mắt anh. Nó biến mất cũng nhanh như vậy, và Daisy không biết đó có phải ảo giác do hai chùm đèn trên đầu hoặc ánh nền bập bùng gây ra hay không. Anh bước qua, cô quan sát bờ vai rộng và đầu anh khi anh luồn lách qua đám đông đi về hướng cô dâu chú rể. Mái tóc sẫm màu của anh chạm đến cổ áo, nhìn có vẻ bù xù, như thể anh vừa bỏ mũ ra, vút nó lên ghế xe ô-tô và tự chỉnh lại tóc. Trong bộ vest, anh trông như thể vừa bước ra khỏi một tờ tạp chí thời trang. Và như thường lệ, anh di chuyển với sỏi chân thoải mái, chậm rãi, cho thấy rõ là anh không vội vàng đi đến bất kỳ đâu hết.

Chút cảm giác run rẩy hoàn toàn không dính dấp tới vẻ ngoài của anh, mà hoàn toàn chỉ do anh là ai đối với cô và con trai cô, khuấy lên trong dạ dày Daisy.

“Daisy Lee Brooks!” Sylvia hét lên và Daisy dời mắt nhìn sang bạn mình. “Cậu qua đây ngay.” Giọng của Sylvia lúc nào cũng lớn hơn cả cơ thể cô. Chất giọng đó giúp cô thành một cổ động viên xuất sắc.

Daisy bật cười và đi lên trước. Cô đến đứng cạnh Jack, người đang nói chuyện với chú rể. Cô ôm bạn mình và vợ chồng bác Brewton. Sylvia giới thiệu cô với chồng mình, Chris, rồi nói, “Cậu nhớ Jimmy Calhoun chứ.”

“Chào Daisy.” Jimmy cười toe toét, cái răng bạc của anh giờ đã được thay bằng một cái răng sứ. “Trông cô tuyệt quá.”

“Cảm ơn anh.” Cô ngược lên nhìn Jack, người đang giả vờ là cô không tồn tại rất giỏi. Tầm mắt cô hạ xuống nhìn vai anh và cái áo sơ mi màu xanh giữa hai vạt áo vest. Anh không đeo cà vạt. Cô chuyển sự chú ý của mình sang chú rể. “Chính anh trông cũng tuyệt, Jimmy. Tôi không thể tin là anh đã cưới Shay Brewton bé bỏng. Tôi vẫn nhớ lúc Sylvia và tôi cố tập cho con bé đi xe đạp, con bé đâm thẳng vào một cái cây.”

Shay bật cười và Jimmy nói, “Tôi cá là cô đã nghĩ đến bây giờ chắc tôi phải vào tù rồi.”

Năm lớp bảy, Jimmy đã cùng các anh em nhà anh ừa lên chiếc Monte Carlo của cha họ và ép những quả mông trần vào cửa sổ xe cho cả trường cấp hai xem. Năm lớp mười, Jimmy đã gọi điện dọa đặt bom chỉ vì muốn rời trường sớm vài tiếng. Anh bị bắt vì dùng điện thoại trả tiền ngay bên ngoài phòng hiệu trưởng. “Ý nghĩ đó chưa bao giờ hiện ra trong đầu tôi.”

Sylvia bật cười vì cô biết rõ không phải vậy. Daisy cảm thấy bứt căng thẳng. Sự run rẩy trong dạ dày cô đã dịu xuống. Bây giờ không phải lúc, cũng không phải là nơi để kể cho Jack về Nathan. Cô không phải nghĩ đến việc đó. Cô có thể thư giãn. Vui đùa với bạn bè cũ. Đã lâu lắm rồi cô mới thấy vui vẻ đôi chút.

“Jack, cậu có nhớ cái lần cậu, Steven và tớ bị bắt giam vì đua xe trên đường cao tốc cũ không?” Jimmy hỏi.

“Nhớ chứ.” Anh kéo tay áo lên và nhìn đồng hồ.

“Tối đây cô có ở đó không nhỉ, Daisy?”

“Không.” Lại một lần nữa cô ngược lên nhìn người đàn ông đứng cạnh mình. “Tôi không bao giờ thích những lúc Steven và Jack đua ô-tô. Tôi luôn sợ rằng sẽ có ai đó bị thương.”

“Tôi luôn kiểm soát được mọi việc.” Jack buông tay xuống bên người và các ngón tay anh chạm nhẹ trên váy cô. Anh hạ mắt xuống nhìn cô và trong ánh mắt ấy chẳng có chút biểu cảm khi anh nói, “Tôi lúc nào cũng chú ý đến an toàn.”

Không, ở cùng anh chẳng mấy khi an toàn hết.

“Tôi thật sự rất tiếc khi nghe chuyện về Steven,” Jimmy nói khi cô nhìn sang anh ta. “Cậu ấy là một người tốt.”

Daisy không bao giờ biết phải nói gì đáp lại điều đó, nên cô nâng ly lên môi.

“Shay đã kể với tôi là cậu ấy chết vì ung thư não.”

“Phải.” Nó có một cái tên, u nguyên bào thần kinh đệm. Rất khủng khiếp và luôn gây chết người.

“Tớ đã định liên lạc với mẹ cậu để hỏi xem cậu thế nào,” Sylvia bảo cô.

“Tớ vẫn ổn.” Điều đó là sự thật. Cô ổn. “Chúa ơi, khi nào thì đứa bé này chào đời?” cô hỏi Sylvia, cố ý thay đổi đề tài.

“Tháng sau.” BẠN cô xoa xoa cái bụng to kèn. “Và tớ còn hơn cả sẵn sàng. Cậu có con không?”

“Có.” Cô nhận thức rất rõ về Jack, ống tay áo khoác của anh ở gần tay cô đến nỗi nếu cô di chuyển dù chỉ một phân thôi, thì cô cũng sẽ cảm nhận được lớp vải của nó trên làn da trần của mình. “Con trai, Nathan,” cô nói và cố tình không tiết lộ tuổi của cậu. “Nó đang ở Seattle cùng Junie, chị gái của Steven và chồng cô ấy, Oliver.” Cô ngược lên nhìn Jack và biểu cảm trống rỗng được cẩn thận trung ra của anh đã biến mất. Đôi mắt xanh kia tràn đầy vẻ ngạc nhiên và làm một bên mày nhướn lên. “Anh còn nhớ chị Junie chứ?”

“Tất nhiên,” anh nói và quay đi.

“Tớ vẫn nhớ cô ấy,” Sylvia nói thêm. “Cô ấy lớn tuổi hơn chúng ta rất nhiều. Tớ nhớ là cha mẹ Steven cũng khá già.” Steven đúng là một ngạc nhiên thật sự với cha mẹ anh khi họ hơn bốn mươi tuổi. Cả hai bọn họ đã sáu ba tuổi khi anh tốt nghiệp cấp ba. Giờ mẹ anh mất rồi, và cha anh sống trong một cộng đồng người về hưu ở Arizona.

“Tối nay Shay và tôi sẽ bắt tay vào việc tạo ra em bé.” Jimmy cười. “Không muốn đợi đến lúc quá muộn màng mới có một đứa con.”

Jack thò tay vào trong áo và rút ra một chiếc xì-gà từ túi áo sơ mi. “Chúc mừng,” anh nói và đưa nó cho Jimmy.

Jimmy rút chiếc xì gà qua các ngón tay mình. “Thứ tớ thích nhất. Cảm ơn.”

“Em không có chiếc nào à?” Shay phản đối với một nụ cười. “Anh không biết em hút xì gà mà,” Jack nói khi với tay nắm lấy tay cô. Anh cầm tay cô giữa các nếp váy và đưa nó lên miệng. “Chúc mừng, Shay. Jimmy là một người đàn ông cực kỳ may mắn.” Anh hôn lên đốt ngón tay và kéo dài giọng nói chẳng to hơn một lời thì thầm là bao, “Nếu cậu ta không cư xử tử tế với em, hãy cho anh biết nhé.”

Shay mỉm cười và dùng bàn tay còn lại vuốt các lọn tóc xoăn. “Anh sẽ vì em mà đánh người sao?”

“Vì em, anh có đánh hai người cũng được.” Anh thả tay cô rồi cáo lỗi bỏ đi.

Tầm mắt Daisy rơi xuống bờ vai rộng của anh khi anh đi tới quầy bar được dựng ở một góc phòng.

“Anh ấy lúc nào cũng có thể quyến rũ người khác đến mê muội,” Sylvia thở dài. “Kể cả năm lớp năm.”

Cô chuyển sự chú ý vào Sylvia khi những người xung quanh trò chuyện về bóng bầu dục. Trong khi mọi người tranh luận xem đội Cowboys cần tăng cường hàng công hay hàng thủ, Daisy cúi đầu lại sát Sylvia.

“Chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Jack năm lớp năm vậy?” Cô hỏi bạn mình.

Một nụ cười băng khuâng xuất hiện trên môi Sylvia, và hai người họ quay lại nhìn Jack gọi bia ở quầy bar.

“Kể đi nào,” Daisy dỗ dành.

“Anh ấy đã dụ được tớ cho anh ấy xem mô hình.”

Năm lớp năm sao? Cô, Jack và Steven đã chơi trò NASCAR năm lớp năm. Không phải chơi trò bác sĩ. “Bằng cách nào thế?”

“Anh ấy đã bảo tớ là anh ấy sẽ cho tớ xem mô hình anh ấy nếu tớ cho anh ấy xem mô hình.”

“Thế thôi sao?”

“Tớ không có anh em trai và anh ấy không có chị em gái. Bọn tớ đã tò mò và xem xét mô hình nhau. Cũng chẳng có gì ghê gớm xảy ra. Anh ấy thật sự ngọt ngào về vụ đó.”

Cô chưa từng biết là trong khi anh đang làm cô phát ngán với các số liệu thống kê của Richard Petty thì đồng thời anh cũng chạy khắp nơi xem mô hình các cô bé khác. Cô tự hỏi còn gì mà mình không biết nữa.

“Đừng nói với tớ là cậu đã làm bạn với Jack Parrish suốt từng ấy năm mà chưa bao giờ cho anh ấy xem mô hình cậu đấy nhé.”

“Không phải năm lớp năm.”

“Cưng à, sớm muộn gì tất cả mọi người rồi sẽ cho Jack xem mô hình mình mà thôi.” Cô rê tay trên cái bụng lớn của mình. “Chỉ là vấn đề thời gian.”

Daisy năm ấy mười bảy tuổi và gần như đã phải van vỉ anh hãy nhìn mô hình mình. Nếu cô nhớ

đúng, lời của anh là, “Dừng lại, Daisy. Tớ không lãng nhăng với gái trinh đâu.” Nhưng anh đã làm thế thật, và họ đã bắt đầu một mối quan hệ cuồng nhiệt mà họ đã giữ bí mật với tất cả mọi người. Kể cả với Steven. Đặc biệt là Steven. Mọi chuyện đã rất điên rồ, kích thích và mãnh liệt. Một chuyến tàu lượn siêu tốc của tình yêu, ghen tuông và tình dục. Và nó kết thúc rất tệ.

Những ký ức bị lãng quên từ lâu bất ngờ ủa đến với Daisy, như thể vừa đột nhiên được giải phóng. Một ở đây, một ở kia. Một mớ hỗn độn của ký ức và cảm xúc quay cuồng, như thể chúng đã bị vút vào chung với nhau trong một cái hộp và bị dán chặt lại một cách vội vã. Suốt từng ấy năm chờ đợi một ai đó xé băng dính đi và mở toang hộp ra.

Cô nhớ lại đám cưới của mình. Cô cùng Steven ở trụ sở tòa án. Mẹ cô và bố mẹ anh đứng cùng họ. Steven siết chặt tay cô để giữ nó khỏi run rẩy. Cô đã yêu Steven Moroe nhiều năm trời trước khi cưới anh. Có lẽ không phải dạng tình yêu cháy bỏng hun đốt. Có lẽ cô không khát khao anh như thuốc phiện, nhưng dạng tình yêu đó chẳng bao giờ kéo dài. Nó tàn lụi. Thứ tình yêu mà cô dành cho Steven lúc nào cũng ấm áp và dễ chịu, hết như khi lạnh lẽo và mệt mỏi đi về nhà rồi cuộn người trước một đống lửa. Thứ tình yêu kéo dài và sẽ tồn tại mãi sau khi Steven ra đi.

Cô nhớ lại chặng đường đi xe cùng Steven tới kể cho Jack về đám cưới. Tình trạng mang bầu khiến cô buồn nôn. Những gì họ sắp làm khiến ngực cô thít chặt. Cô bắt đầu khóc trước cả khi họ đỗ vào đường nhà Jack. Một lần nữa, Steven đã nắm tay cô.

Cô và Steven đã cùng nhau vượt qua rất nhiều chuyện, và tất cả những gì mà hai người phải đối mặt đã mang họ xích lại gần nhau. Những năm đầu kết hôn, khi anh còn đi học, họ đã rất khó khăn về mặt tài chính. Rồi khi Nathan lên bốn, Steven kiếm được một việc làm tốt và họ định có thêm một đứa trẻ nữa trong tổ ấm của mình, nhưng sau đó lại phát hiện ra rằng Steven thiếu mật độ tinh trùng. Họ đã cố thử mọi cách để có thai nhưng vô hiệu. Sau năm năm, họ quyết định bỏ cuộc và hài lòng với cuộc sống của mình.

Căn phòng đột nhiên tối om và Daisy bị quá khứ làm cho choáng váng. Một ánh đèn pha chiếu xuống chính giữa sàn khiêu vũ, và cô cố gạt mọi ý nghĩ về quá khứ ra khỏi đầu mình. Jed and The Rippers cầm nhạc cụ lên và Jimmy cùng Shay nhảy điệu nhảy đầu tiên với tư cách là vợ chồng.

Khi Daisy quyết định về nhà và kể cho Jack về Nathan, cô đã không tính đến những hồi ức ấy. Cô thậm chí còn không biết chúng ở đó, bị khóa lại, đang chờ cô.

Daisy rời xa sàn nhảy và đặt ly rượu không lên một cái bàn. Cô hướng đến phòng vệ sinh trong quán bar cuối hành lang, và trong khi rửa tay, cô nhìn bóng mình trong gương. Cô không còn là một cô bé sợ hãi, đau khổ nữa. Cô kiên cường hơn nhiều cái thời cô mới lớn. Dù không ở đây để hồi tưởng lại ký ức, cô cũng không trốn tránh chúng. Cô ở đây để kể cho Jack về Nathan. Cô sẽ nói với anh rằng cô xin lỗi và hy vọng anh sẽ hiểu. Mặc dù cô khá chắc chắn anh sẽ không hiểu và sẽ làm mọi chuyện trở nên khó khăn, cô vẫn phải làm việc đúng đắn. Không trì hoãn nữa.

Không trốn tránh nữa.

Cô tô lại màu son đỏ và thả cây son vào ví. Hãy cứ để Jack thực hiện những hành vi xấu xa nhất. Thậm chí có lẽ là cô đáng phải nhận một vài trong số đó, nhưng cô sẽ sống sót. Gần như những gì tồi tệ nhất cuộc sống có thể đem đến cô còn chịu được, và chẳng có gì mà Jack làm sẽ tệ được như thế.

Daisy dừng lại ở quầy bar mua một ly rượu vang rồi quay lại phòng tiệc.

Jack đứng trong hành lang dài, một vai tựa vào tường. Một tay anh cầm di động và tay kia đặt trong túi quần trước. Anh liếc lên và quan sát cô khi cô đi về phía anh.

“Thế là được,” anh nói vào điện thoại. “Tôi sẽ gặp tất cả mọi người sáng thứ Hai.”

Việc đầu tiên cô muốn là đi nhanh qua, nhưng thay vào đó, cô dừng lại trước mặt anh. “Này Jack.”

Anh ngắt máy và bỏ điện thoại vào túi. “Cô muốn gì, Daisy?”

“Không gì cả. Chỉ đang tỏ ra thân thiện mà thôi.”

“Tôi không muốn ‘thân thiện’ với cô.” Anh đứng thẳng người dậy và bỏ tay khỏi túi. “Tôi tưởng tối qua tôi đã nói rõ ý mình rồi chứ.”

“À phải.” Cô hớp một ngụm rượu rồi hỏi, “Billy thế nào?” Tất cả những gì cô còn nhớ về em trai của Jack là một đôi mắt màu xanh dương sáng lấp lánh và mái tóc màu vàng cát. Ngoài những thứ đó, cô không nhớ được nhiều lắm về cậu ta.

Anh nhìn xuống mái đầu cô và nói, “Billy vẫn tốt.”

Cô chờ anh nói thêm. Anh không nói gì. “Đã kết hôn? Có con?”

“Rồi.”

“Gina đâu?” Ánh mắt họ giao nhau, trong bộ vest đó, mắt anh trông như màu xám hơn là màu lục.

“Ở quán Slim Clem, tôi cho là thế.”

“Cô ấy không ở đây sao?”

“Tôi không thấy cô ấy.”

Cô nhấp một ngụm rượu nữa. Cô sẽ tỏ ra dịu dàng cho dù điều đó có giết cô đi nữa. Hay giết anh. “Anh không đưa cô ấy đi cùng à?”

“Sao tôi phải thế?”

“Cô ấy không phải bạn gái anh sao?”

“Điều quái gì khiến cô nghĩ thế?”

Cả hai bọn họ đều biết điều gì đã mang đến cho cô cái ý nghĩ ấy. “À, có lẽ vì tối qua cô ấy mặc áo sơ mi của anh và không mặc gì nữa.”

“Cô nhầm rồi. Cô ấy còn mặc một cái quần lọt khe bằng ren màu đen.” Một khóe miệng anh nhếch lên, cố tình khiêu khích cô - đồ khốn. “Và một nụ cười thỏa mãn. Cô nhớ nụ cười đó phải không, Daisy?”

Cô sẽ không mất bình tĩnh và trao cho anh thứ anh muốn đâu. “Đừng tăng bốc mình nữa, Jack Parrish. Anh không đáng nhớ đến thế đâu.”

“Gì chứ? Tôi đang nói về nụ cười của Gina tối qua mà.”

Khóe miệng kia của anh nhếch lên và nét cười xuất hiện hai bên khóe mắt. “Cô vừa nói về chuyện gì đó, mao lương?”

Cả hai người họ đều biết anh không nói về nụ cười của Gina. “Anh chẳng thay đổi gì so với thời cấp ba.” Cô liếc anh với vẻ khinh miệt rồi bỏ đi trước khi mất bình tĩnh và nói gì đó mà cô có thể sẽ hối hận. Như là anh nên lớn lên đi chẳng hạn.

Jack nhìn cô bỏ đi. Nụ cười trên môi anh tắt ngóm, ánh mắt anh lướt nhìn từ mái tóc vàng mượt mà trơn bóng cho đến lưng cái váy đỏ ngắn tới hông và đuôi sau của cô. Cô là ai mà dám phán xét anh? Cô đã lãng nhãng khi ở cùng anh, nói cô sẽ yêu anh mãi mãi, rồi cưới bạn thân nhất của anh vào chính cái tuần anh chôn cất cha mẹ mình. Với anh, điều đó biến cô thành một con khốn đáng ghê tởm.

Cô khuất bóng trong phòng tiệc, và Jack chờ trong chốc lát rồi đi theo, ở tuổi ba mươi ba, Daisy thậm chí còn xinh đẹp hơn hồi mười tám. Anh đã thấy điều đó tối qua. Trong bếp của anh, và lúc này cũng thế. Rất nhiều thứ ở cô đã khác, vậy mà cũng vẫn như cũ. Tóc cô vẫn là màu vàng óng ả, nhưng nó không còn phình to, uốn cong và xịt keo cứng đơ nữa. Giờ nó mượt mà và quyến rũ kinh khủng. Cô đã cao thêm bốn năm phân, đến chiều cao mà anh đoán là vào khoảng một mét sáu lăm, nhưng cô đi như thể cô vẫn là nữ hoàng của hội chợ Hoa hồng Lovett. Đôi mắt to của cô vẫn có màu gỗ gụ đậm, nhưng chúng đã mất đi sự ngây thơ và đam mê mà anh từng một thời cảm thấy đầy lôi cuốn.

Anh đi dọc hành lang và bước vào phòng tiệc tối om. Marvin chặn anh lại để trò chuyện về chiếc '67 Ford Fairlane mà anh ta vừa mua.

“Nó vẫn còn động cơ 427 nguyên bản,” anh ta nói trong khi Jed and The Rippers hát một bài hát của Tim McGraw về một cô gái mặc váy ngắn.

Như nam châm, mắt Jack tìm thấy Daisy. Cô đứng ở rìa sàn nhảy sáng rực bên kia phòng, trò chuyện với J.P.Clark và vợ anh ta, Loretta. Cái váy đỏ của Daisy ôm lấy mọi đường cong trên cơ thể cô, đồng thời cũng không quá bó. Rõ ràng là cô không béo lên. Không có mắt cá chân sưng và mông xệ. Quá là tẹt, theo Jack nghĩ.

Nhiều năm rồi anh đã quên hẳn cô và Steven. Anh đã chôn vùi họ vào quá khứ và sống tiếp cuộc đời của mình. Còn giờ cô ở đây, lật tung tất cả lên.

Cal Turner đến gần cô và cô theo anh ta tới giữa sàn nhảy. Mọi người đều biết Cal là một gã hứng tình và sẽ mặc nhiên coi tất cả đồng khuy bên sườn váy là một lời mời mọc để tay anh ta lang thang. Có lẽ đó là điều cô muốn. Có gì đó với Cal. Dù vậy, cũng chẳng quan trọng.

Không phải việc của Jack.

“Mái nhựa cần được thay,” Marvin nói rồi tiếp tục lải nhải về đồ nội thất bên trong.

Cal vòng tay ôm quanh eo Daisy và cô mỉm cười với anh ta. Ánh sáng từ bóng đèn pha lê lướt trên má cô và được giữ lại trên tóc. Đôi môi đỏ hé ra và cô bật cười. Daisy Lee Brooks, giấc mơ của mọi thằng nhóc hứng tình ở trường cấp ba Lovett, đã quay lại thị trấn, khiến người ta ngoái nhìn và dẫn dụ đàn ông bằng một nụ cười.

Có những thứ chẳng bao giờ thay đổi.

Chỉ có điều cô không còn là Daisy Lee Brooks nữa. Cô là Daisy Monroe và cô có con rồi. Con trai. Con của Steven. Anh không biết vì sao điều ấy lại làm mình ngạc nhiên. Đáng lẽ là không nên. Tất nhiên là họ đã có một đứa con. Khi anh nghĩ đến nó, điều đáng ngạc nhiên phải là họ chỉ có một đứa con.

Không mong đợi và cũng ngoài ý muốn, ký ức về phần bụng phẳng lì của cô lóe lên trong não anh. Miệng anh nếm lấy mùi vị làn da trần ngay trên hõm rốn cô khi anh ngược mắt nhìn lên khuôn mặt cô. Nhìn vào đam mê dờ dẩn nóng rực trong mắt cô khi anh lần xuống. Môi cô ướt và xước xát vì nụ hôn của anh.

“Xin lỗi,” anh lên tiếng đúng lúc Marvin đang hứng khởi kể đến bộ chế hòa khí đôi của chiếc Ford. Anh đi về hướng biển báo lối ra và rời khỏi phòng. Anh đi dọc hành lang rồi ra khỏi cửa trước của câu lạc bộ đồng quê. Khí trời ẩm áp của đêm tháng Sáu mơn man trên mặt và cổ họng anh. Tiếng côn trùng râm ran trong không khí. Có một cái hồ ở bên phải Jack và đom đóm

lập lòe như những ngọn nến Giáng sinh trên sân golf đằng xa. Ký ức về một thời bắt đom đóm cùng Steven và Daisy thoáng hiện lên trong đầu anh. Đó là từ trước khi thuốc trừ sâu làm giảm số lượng của chúng và bắt chúng bỏ vào lọ thủy tinh vẫn còn để. Anh, Steven và Daisy sẽ bắt đom đóm lên cánh tay, tạo ra những vết huỳnh quang sáng đến mười phút.

Anh rút một điếu xì gà ra khỏi túi áo và đi tới một chiếc ghế nằm ngoài vùng đèn chiếu của câu lạc bộ. Anh ngồi xuống, rút tay cầm xì gà ra, sau đó nhét điếu thuốc vào khóe miệng và vỗ túi, tìm hộp diêm mà anh đã lấy ở hàng bán thuốc. Anh không hay hút thuốc lắm, nhưng thỉnh thoảng anh cũng thưởng thức hương vị của một điếu xì gà đắt tiền.

Mấy túi quần trống không và anh bỏ lại điếu thuốc vào túi áo. Một dãy cửa sổ của nhà hàng tạo ra ánh sáng nhàn nhạt trên mặt ao. Anh cào tay trên tóc, tựa đầu vào tường và nhìn vào bóng đêm. Cuộc sống của anh rất tốt. Anh có nhiều công việc hơn số anh có thể kham và làm ra nhiều tiền hơn số anh cần. Anh đã tiếp quản công ty xe Mỹ cổ Parrish, mở rộng nó và thu được nhiều lợi nhuận đến mức cha anh chưa từng mơ đến. Anh sở hữu ngôi nhà và công ty của mình. Anh lái một chiếc Mustang trị giá bảy mươi nghìn đô và có một chiếc xe tải Dodge Ram để kéo con thuyền dài sáu mét rưỡi của mình.

Anh đã thỏa mãn, vậy vì sao lúc này Daisy lại phải xuất hiện và lật tung lên mọi ký ức xa xưa mà tốt hơn hết là nên bị chôn vùi mãi mãi? Ký ức về anh và cô. Về anh và Steven. Về ba bọn họ.

Gần như ngay từ ngày đầu tiên ở trường tiểu học, anh và Steven đã hơi hơi yêu Daisy Brooks. Chuyện khởi đầu cũng rất trong sáng. Hai cậu nhóc nhìn sang bên sân chơi và thấy một cô bé tóc vàng có đôi mắt nâu to tròn. Một cô gái có thể chơi bóng chày, đu trên xà khỉ và chạy nhanh hơn cả hai bọn họ. Sự hấp dẫn lúc ấy thật thuần khiết và ngây thơ.

Năm lớp ba, khi Daisy lo lắng khi lớn mình sẽ cưới ai, cả ba bọn họ đã quyết định rằng cô nên cưới cả hai người họ. Tất cả bọn họ sẽ sống trong ngôi nhà trên cây mà bọn họ định xây, và Jack sẽ trở nên giàu có và nổi tiếng khi đua xe ở NASCAR. Steven sẽ hành nghề luật sư giống cha mình, còn Daisy sẽ là hoa hậu. Bọn họ chưa hề nghe nói đến tục đa thê, và cả anh lẫn Steven không hề nghĩ đến Daisy một cách nhục dục. Dù không phải là anh và Steven chưa nói đến tình dục. Họ chỉ không nghĩ đến nó trong mối quan hệ với Daisy.

Nhưng tất cả đã thay đổi vào mùa hè họ lên lớp tám. Daisy đã tới làm việc trong trang trại của cô ở El Pasco, và lúc quay lại, ngực cô bất ngờ trở nên hoàn hảo. Thời điểm ra đi, cô trông giống hệt cô gái mà họ luôn biết, gầy gò và ngực phẳng, nhưng cô đã thay đổi khi quay lại. Chân dài hơn. Ngực lớn hơn cả bàn tay anh. Hông đầy đặn hơn. Đường như đến cả tóc cô cũng mượt mà hơn.

Hồi ấy, cơ thể anh chẳng bao giờ cần lý do để bị kích thích. Đó đơn giản là việc xảy ra với mọi thằng nhóc ở tuổi dậy thì mà không vì lý do gì hết và cực kỳ đáng xấu hổ. Thỉnh thoảng việc đó cứ tự nhiên xảy ra khi anh chẳng làm gì thú vị hơn là giải toán hình hay cắt cỏ.

Nhưng mùa hè ấy, anh chỉ nhìn Daisy một cái, và cơ thể anh đã phản ứng lại với hai lý do thấy rõ ép vào áo phong của cô. Mọi suy nghĩ của anh trôi ngay xuống dưới, và anh đã cứng đến mức anh gần như ngất xỉu vì thiếu máu lên não. Cô đã ghé qua nhà anh để kể cho anh về trang trại của cô mình. Và trong khi cô ngồi cạnh anh trên hiên nhà, trò chuyện, cười đùa và kể anh nghe tất tần tật về những con ngựa mà cô đã cưỡi, anh cố gắng không nhìn chằm chằm ngực cô. Tuyệt đến chết tiệt!

Mùa hè đó, tuy không nói ra nhưng cả anh và Steven đều biết hai người họ đã bị cô thu hút theo một cách không còn trong sáng nữa. Nó nằm đó giữa hai bọn họ. Lần đầu tiên trong tình bạn của họ xuất hiện một rắc rối thực sự lớn. Một rắc rối mà sẽ không thể giải quyết bằng một lời xin lỗi hay một cốc rượu để giải hòa.

Sau đó họ đã nói chuyện về nó, về những gì họ cảm thấy với Daisy. Họ quyết định rằng cả hai đều không thể có cô. Để duy trì tình bạn, họ hứa sẽ dán chặt tay vào người. Daisy nằm ngoài phạm vi quy định. Jack đã phá vỡ lời hứa đó, nhưng kết cục Steven lại có cô.

Cửa trước của câu lạc bộ mở ra, và như thể ý nghĩ của anh đã triệu cô đến, Daisy bước ra ngoài. Cô khoác dây xích vàng của túi xách lên vai và liếc nhìn xung quanh như thể không nhớ là mình đã đỗ xe ở đâu. Mắt cô khóa vào mắt anh và cô nhìn thẳng vào anh từ xa. Ánh sáng từ mặt tiền câu lạc bộ rọi lên nửa khuôn mặt cô, nửa còn lại lờ mờ trong bóng tối.

“Shay sắp sửa ném bó hoa,” cô nói như thể anh đã hỏi. “Và tôi không muốn phải giả vờ bắt nó.”

“Cô không muốn là người cưới tiếp theo sao?”

Cô lắc đầu và tóc cô lắc nhẹ trên hai bờ vai.

Anh không hỏi vì sao. Anh không muốn quan tâm. Tầm mắt anh chuyển tới bầu ngực đầy đặn ép vào lớp vải đỏ của váy cô và đi dọc xuống các nút váy bên sườn.

“Sáng nay tôi đã nghĩ về ngày đầu tiên mình ở trường tiểu học Lovett,” cô nói và bước một bước về phía anh. “Anh có nhớ ngày ấy không?”

Anh đứng dậy và nhìn lên mặt cô. “Không.”

Đôi môi đỏ của cô cong lên hai bên. “Anh đã bảo là mái tóc của tôi thật ngu ngốc.” Và cô đã òa ra khóc.

“Mẹ tôi đã bắt tôi đeo cái thứ ngu ngốc đó.”

Anh nhìn xuống làn da mịn màng hoàn hảo, cái mũi thẳng và đôi môi đỏ đầy đặn trên mặt cô. Cô vẫn xinh đẹp như thường, có lẽ còn hơn, và anh đang làm rất giỏi việc không cảm thấy gì. Không giận dữ. Không khao khát. Không gì cả. “Cô đang làm gì ở đây?”

Cô bước lại gần một bước. Nếu vươn tay ra anh có thể chạm vào cô. Đôi mắt to của Daisy nhìn thẳng vào anh và cô nói, “Sáng nay Shay đã mời tôi tới buổi tiệc chiêu đãi của em ấy khi tôi thấy em ấy mua một chai Aqua Net ở cửa hàng Albertsons.”

Đó không phải ý anh. “Sao cô lại ở Lovett? Lật tung quá khứ lên ư?”

Cô hạ mắt xuống nhìn ngực anh nhưng không trả lời.

“Cô muốn gì, Daisy?”

“Tôi muốn là bạn.”

“Không thể.”

“Vì sao chứ, Jack?” Cô ngược lên nhìn kỹ mặt anh. “Chúng ta đã từng là bạn.”

Anh bật cười. “VẬY sao?”

Cô gật đầu. “Ừ.”

“Tôi cứ nghĩ chúng ta còn hơn thế nữa.”

“Tôi biết, nhưng ý tôi là bạn bè trước mọi chuyện đó.”

“Trước mọi lần làm tình ư?”

Anh không chắc, nhưng anh nghĩ cô đỏ mặt. “Phải.”

“Và trước khi cô ngủ với bạn thân nhất của tôi sao?” Anh khoanh tay trên ngực. Có lẽ anh vẫn cảm thấy gì đó. Có lẽ là có hơi tức giận hơn anh từng nghĩ, bởi vì anh nói, “Cô ở đây để bắt đầu lại mọi chuyện sao? Tiếp tục ngay lúc chúng ta bỏ đi sao?”

Cô nhìn ra chỗ khác. “Không.”

“Tôi biết mình không nên tăng bốc bản thân, nhưng cô có chắc là mình không muốn làm lại một lần ở ghế sau xe tôi không?” Cô lắc đầu, nhưng anh không dừng lại. “Vì những ngày xa xưa?”

Cô lại nhìn anh. “Đừng làm vậy, Jack.” Cô giơ tay lên giữa họ và ép ngón tay cô vào môi anh. “Đừng nói gì nữa.”

Sự động chạm ấy làm anh chói với. Anh thoáng ngửi thấy hương nước hoa, nhưng bên dưới nó,

anh ngửi thấy hương thơm của cô. Daisy. Cô có thể che phủ nó bằng nước hoa và đi xa mười lăm năm, nhưng mùi hương đó không hề thay đổi. Thậm chí vào tuổi mười bảy, khi cô làm việc ở quán ăn The Wild Coyote, thậm chí bên dưới mùi gà rán và đồ nướng, cô vẫn luôn có hương thơm của một cơn gió hè ấm áp.

Vẫn để tay cô ép vào miệng mình, anh nhìn cô một lúc lâu. Thi thoảng, anh đã phải tìm kiếm thật kỹ mùi hương của cô dưới đồng mùi dầu mỡ ấy, nhưng anh vẫn luôn tìm thấy. Thường là trong hõm cổ cô. Anh tóm lấy cổ tay cô và lùi lại một bước. “Cô muốn gì ở tôi?”

“Tôi đã bảo anh rồi. Tôi muốn là bạn bè.”

Phải còn gì đó nữa. “Chúng ta không bao giờ có thể là bạn bè.”

“Vì sao?”

Anh thả tay cô ra. “Cô đã cưới bạn thân của tôi.”

“Anh đã chia tay tôi.”

Không, anh đã bảo cô là anh cần thời gian suy nghĩ. “Vậy là để trả đũa tôi, cô đã cưới Steven.” Đó không phải một câu hỏi. Mà giống một lời trần thuật hơn.

Cô lắc đầu. “Anh không hiểu đâu. Chuyện không phải như thế.”

Nó chính xác là như thế. “Cô và tôi từng yêu nhau. Chúng ta đã làm chuyện ấy mọi ngày trong tuần. Rồi cô cưới bạn thân của tôi vào chính cái tuần tôi chôn cất cha mẹ mình. Tôi đã hiểu sai phần nào vậy?” Trong bóng tối, anh nhìn thấy lông mày cô chau lại.

“Thời điểm diễn ra mọi việc thật sự là tệ.”

Tiếng cười cay đắng lấp kín ngực anh. “Phải rồi.”

“Tôi xin lỗi, Jack.” Trông cô cũng hối hận.

Anh không quan tâm. “Đừng vậy. Mọi chuyện như thế hóa ra là tốt nhất.”

“Tôi đã quay lại vì tôi phải nói chuyện với anh.”

Tuyệt đối chẳng có lời nào cô nói mà anh lại muốn nghe hết. “Đừng nói gì cả, Daisy,” anh nói khi đi qua cô về hướng cây cầu phân cách lối vào với bãi đỗ xe.

“Đó là lý do vì sao tôi ở đây,” cô nói với theo anh.

“Vậy thì cô lãng phí thời gian rồi.”

“Đừng bắt tôi phải đuổi theo anh.”

Câu đó khiến anh khựng lại và ngoái ra sau nhìn cô. Tay cô đang chống lên hông, và mặc dù không nhìn rõ đường nét trên mặt cô, anh có thể cảm thấy cô đang nhìn anh, trùng mắt với anh. Cứ như thể đang nhìn vào Daisy ngày xưa vậy.

“Tôi đang cố tỏ ra tử tế đấy, nhưng anh thật sự không có lựa chọn nào đâu. Anh sẽ phải nghe tôi nói, và nếu anh tỏ ra xấu xa như anh từng tuyên bố, tôi sẽ trở thành cơn ác mộng đáng sợ nhất của anh.”

Chết tiệt, nhưng cô đúng là Daisy ngày xưa. Tính khí nóng nảy và thù địch hiếu chiến trong cơ thể một cô gái nhỏ mềm mại. Anh suýt mỉm cười. Suýt.

Khi quay gót bỏ đi, anh nói.

“Muộn quá rồi, mao lương. Cô đã trở thành ác mộng đáng sợ nhất của tôi từ cách đây nhiều năm rồi.”

Chương 4

Daisy mặc bộ váy vào tủ, kéo chiếc váy lót đỏ qua đầu và mặc bộ đồ ngủ kiểu ngắn vào. Rồi cô rửa mặt. Lúc này là mười giờ hơn, và mẹ cô đã ngủ rồi.

Cô ngồi xuống mép giường và gọi cho cậu con trai ở Seattle. Bây giờ ở Washington mới chỉ là tám giờ, cô chắc chắn rằng Nathan còn thức.

Cô đứng. “Chào con, bánh nướng đường,” cô nói sau khi Nathan nhắc máy ở hồi chuông thứ tư.

“Mẹ.”

Chà, đó không phải là một khởi đầu tuyệt vời cho cuộc trò chuyện của họ, nhưng thật tuyệt khi được nghe giọng cậu.

“Mọi chuyện thế nào?”

“Chán chết.”

“Mẹ nhớ con.”

“Vậy mẹ về đi.”

“Mẹ sẽ về sau một tuần nữa, tính từ Chủ nhật.”

“Mẹ, con không muốn ở lại đây tới một tuần.”

Cô đã nói chuyện này với cậu trước khi đi. Junie và Oliver không phải những họ hàng ưa thích nhất của cậu. Họ không đáng ghét, chỉ nhạt nhẽo. Đặc biệt là với một cậu nhóc mười lăm tuổi.

“Không tệ đến thế chứ.”

“Làm sao mẹ biết? Mẹ đã từng sống với bác Junie và bác Biết-tuốt chưa?”

“Nathan, họ sẽ nghe thấy con nói đấy!” Không may, Oliver đúng là một trong những người đàn ông thích gây ấn tượng với người khác bằng vốn kiến thức hạn hẹp của mình về mọi đề tài có trên trái đất. Vài năm trước, Steven bắt đầu gọi anh ta là Biết-tuốt.

“Không đâu. Họ thậm chí còn không ở đây. Họ đã bỏ con lại trông Michael Ann và Richie.”

Daisy kẹp điện thoại vào giữa cằm và vai. “Michael Ann chỉ nhỏ hơn con có một tuổi thôi.”

“Con biết. Và con bé rất đáng ghét. Nó theo con đi khắp nơi và hỏi con là liệu con có bị mắc thức ăn vào nhẩn môi không.”

Daisy cũng từng hỏi cậu y hệt và nghĩ rằng câu hỏi đó cũng hợp lý thôi. “Mẹ nghĩ con bé thích con đấy.”

“Ôi trời ơi! Tởm quá, mẹ,” cậu nói, giọng cậu chất chứa đầy phẫn nộ. “Sao mẹ có thể nói vậy chứ? Nó là chị họ con mà.”

“Con chưa từng nghe đến chuyện hôn họ hàng sao?”

Daisy trêu cậu.

“Ghê quá. Nó vẫn còn ngoáy mũi!”

Daisy cười lớn và câu chuyện xoay sang chủ đề trường học. Chỉ còn năm ngày nữa cậu sẽ được nghỉ hè. Tháng Mười hai mới rồi cậu vừa tròn mười lăm và gần như kể từ năm lớp một, cậu đã đếm ngược đến ngày mình có thể lấy bằng lái xe. Cậu vẫn còn một năm nữa, nhưng cậu đã chọn ra được chiếc xe của mình rồi. Ít ra cũng là cho tuần này.

“Con sẽ mua một chiếc Nova Super Sport. Cũng là một chiếc bốn-bốn. Không phải cái loại hộp số ba tốc độ yếu ớt. Sao lại phải bận tâm đến nó nếu không thể đốt cháy nó chứ? Chán chết.” Cô thậm chí còn không thèm giả vờ biết cậu đang nói đến cái gì. Từ khi sinh ra cậu đã phát cuồng với ô-tô rồi. Không lẫn vào đâu được. Cô cho là nó nằm trong DNA của cậu. Thêm vào đó, khả năng rất lớn là cậu đã được thành hình trên ghế sau một chiếc Chevy. Số mệnh đã định sẵn cho Nathan một cái đầu cuồng động cơ.

“Màu gì?” cô hỏi, không hề quan tâm đến việc có ngày cậu sẽ thực sự lái một chiếc Nova 55 và đốt cháy nó. Nathan không có việc để làm.

“Màu vàng với nắp đen.”

“Như một con ong nghệ à?”

Cậu im lặng một hồi rồi nói, “Trắng với nắp đen.”

Họ trò chuyện thêm vài phút về thời tiết và nơi cậu muốn đi nghỉ khi cô về. Cậu vừa xem phim khiêu dâm thiếu niên và nghĩ Fort Lauderdale sẽ rất tuyệt. Hoặc Hawaii.

Đến lúc cô gác máy, họ gần như đã quyết định chọn Disney World, mặc dù với Nathan thì điều đó có thể thay đổi vào lần tới cô nói chuyện với cậu. Cô bóp ít sữa dưỡng thể hương quả hạnh ra và xoa lên hai cánh tay. Một sọc trắng mỏng mờ mờ in dấu trên ngón trái, nơi mà nhẫn cưới của cô đã ở yên đó suốt mười lăm năm. Cô đã cho chiếc nhẫn hai cara vào túi áo tang của Steven. Cô nghĩ nó nên nằm trên tim anh là thích hợp nhất.

Vừa xoa sữa dưỡng vào tay, cô vừa liếc quanh căn phòng mình đang ở. Trước kia đây là phòng ngủ của cô, nhưng chẳng còn gì giống như cũ trừ chiếc giường. Các bức ảnh cối xay gió, nhà thờ Alamo và sông Walk ở San Antonio được lồng khung treo trên tường, thay thế giấy chứng nhận của các cuộc thi ảnh địa phương mà cô từng tham dự, thẻ thành viên đội cổ động và một tấm poster Rob Lowe mà cô đã gắn lên thời anh ta đóng Ngọn lửa của St. Elmo.

Cô đứng dậy đi tới tủ tường rồi mở cửa ra. Tủ trống không, chỉ có vài bộ váy dạ hội cũ, một đôi boots cao bồi màu đỏ có hình trái tim của cô ngày xưa và một cái hộp to viết tên cô bằng chữ màu đen ở trên. Cô mang cái hộp tới chỗ giường rồi ngồi nhìn nó thật lâu. Cô biết mình sẽ tìm thấy gì trong đó. Từng mẫu nhỏ của cuộc đời cô, những ký ức mà từ lâu cô đã nhét vào một cái hộp và dán chặt lại. Lúc ở tiệc cưới, cô đã đẩy ký ức đó ra khỏi đầu mình, còn giờ cô ngồi đây nhìn chăm chăm vào chúng. Cô có thực sự muốn nhìn lại quá khứ của mình không?

Không, không muốn lắm.

Cô xé băng dính và mở hộp ra.

Một đóa hoa gài cổ tay đã khô, tua rua mũ tốt nghiệp và vài bảng tên viết chữ XIN CHÀO TÊN TÔI LÀ DAISY nằm ở trên cùng. Cô không nhớ vì sao mình giữ lại các bảng tên này, nhưng cô nhận ra bông hoa gài cổ tay. Cô chạm vào những nụ hồng khô từng có màu hồng và trắng, giờ chỉ còn màu vàng héo úa. Cô đưa đóa hoa khô lên mũi và hít vào thật sâu.

Nó có mùi bụi và những ký ức ngày xưa. Cô đặt nó sang bên cạnh rồi rút cái chăn hồi bé và vấy làm lẽ rửa tội ra. Kế đến là một cái hộp hình trái tim đựng chiếc vòng cổ mà ông nội cô đã tặng, theo sau là các quyển kỷ yếu. Cô cầm lấy quyển kỷ yếu năm lớp mười và mở nó ra. Cô lật qua các trang và dừng lại ở một tấm ảnh chụp đội ngũ giảng viên đứng trước trường học. Cô đã chụp bức ảnh đó vào năm đầu tiên cô học lớp nhiếp ảnh, trước khi cô học nhiều về bố cục và ánh sáng.

Cô chuyển tới bức ảnh chụp cô, Sylvia và cả đội cổ động. Trong ảnh, họ mặc bộ đồng phục màu vàng-xanh thực hiện tư thế Herkie, nhảy chạm ngón chân và lộn người. Đó cũng là năm cô cắt tóc ngắn giống công nương Diana. Trong khi Diana trông tuyệt đẹp, Daisy lại trông như một thằng nhóc mặc váy ngắn kẻ xếp li.

Cô lật sang bức ảnh chụp cả lớp và rúm người lại. Nụ cười rộng ngoác của cô lộ hết nẹp răng, và mắt cô như gấu trúc do cả tầng phấn son cô đã đắp lên mặt.

Cô giở vài trang, ngón tay di chuyển dọc theo dãy ảnh và dừng lại trên Steven. Cô chạm vào tờ giấy trơn phẳng và mỉm cười. Anh lúc nào cũng đẹp trai theo đúng kiểu Mỹ với mái tóc vàng dọn sóng, đôi mắt nâu biết cười và một nụ cười toe toét kiểu Texas như thể anh chẳng có mối quan tâm nào trên đời này. Anh đã chơi bóng bầu dục, bóng rổ và tham gia hội sinh viên, rồi là lớp trưởng vào năm cuối cấp.

Daisy lật vài trang nữa và nhìn vào hình kỷ yếu của Jack. Không giống Steven, Jack chẳng bao giờ toe toét hay cười mỉm như thể anh không có mối quan tâm nào trên đời. Không phải vì anh nghiêm túc hơn Steven, mà chỉ vì anh không lãng phí năng lượng để cười khi anh không cảm thấy thích.

Trong năm đó, anh đã lên mười sáu, lớn hơn một tuổi so với Nathan bây giờ. Hai người có cùng màu tóc sẫm và nước da sậm, có lẽ mũi của họ cũng giống giống nhau. Cô tìm thêm những nét tương đồng khác nhưng chẳng có gì hết.

Đó cũng là năm Jack bỏ bóng bầu dục vì cha anh cần anh giúp đỡ ở xưởng xe sau khi hết giờ học. Cho tới tận năm ấy, Jack vẫn là tiền vệ chủ lực. Khi anh bỏ chơi, Steven đã đảm nhận vị trí đó. Theo như cô nhớ, anh chưa bao giờ có cảm giác khó chịu gì với Steven, chỉ thấy buồn vì anh không còn được chơi nữa.

Đó cũng là năm cô bắt đầu yêu anh. À, trước đó cô vẫn luôn yêu Jack theo cái cách cô yêu Steven, nhưng dường như một giây trước cô còn nhìn anh theo cách mình vẫn luôn nhìn, và giây tiếp theo mọi thứ đã thay đổi.

Trong cái ngày ấy, anh đang ngồi trên cửa sau chiếc xe tải cũ của cha anh đợi Steven tập xong. Cô đã ở lại sau giờ học để làm poster cho buổi khiêu vũ chào mừng học sinh cũ của trường và sau đó thấy anh ở bãi đỗ xe, ngồi đó và quan sát thay vì tham gia.

Có lẽ đó là do ảo ảnh của ánh sáng, khi hoàng hôn của một ngày đầu thu phủ sắc vàng lên người anh. Cô không biết, nhưng cô đã nhận thấy nhiều thứ hơn vẻ ngoài điển trai thường ngày của anh. Hơn cả bờ mi còn dài hơn của cô. Hơn cả râu ria nhú ra trên quai hàm. Hơn cả cánh tay khoanh lại trên ngực và bắp tay nổi rõ, cũng như cơ bắp rắn chắc trên cẳng tay. Jack không nâng tạ. Anh nâng động cơ xe ô-tô.

“Này,” anh nói và vỗ xuống chỗ ngồi cạnh anh trên cửa sau xe.

“Cậu đang làm gì đấy?” cô hỏi khi ngồi xuống. Cô đặt sách vào lòng và nhìn ra sân cỏ khi đội Mustangs trường Lovett ngừng tập và các cầu thủ đi vào phòng thay đồ.

“Chờ Steven.”

“Cậu có nhớ chơi bóng không, Jack?”

“Không, nhưng tớ nhớ những cô nàng xinh đẹp.” Tất nhiên, đúng là các cầu thủ có được những cô nàng xinh xắn nhất. Nhưng điều chưa đúng đâu phải chỉ vì anh không còn chơi nữa, mà là anh không có đủ các cô nàng của mình.

“Giờ thì cậu đành phải chấp nhận những cô nàng xấu xí vậy,” cô trêu và nhìn anh qua khóe mắt.

“Daisy, cậu không biết là chẳng có cô gái thực sự xấu xí nào ở Texas sao?”

Anh phóng đại quá mức. “Cậu đã nghe điều đó ở đâu?”

Anh nhún vai. “Chỉ là một sự thật mà thôi. Cũng như nhà thờ Alamo và sông Rio Grande, thế thôi.” Anh cầm tay cô và cọ ngón cái lên các khớp tay cô khi anh chăm chú nhìn mấy ngón tay. “Dẫu vậy cậu sẽ vẫn đi chơi cùng tớ, phải không?”

Cô quay đầu sang và nhìn anh kỹ hơn, sẵn sàng tung ra một câu đùa cợt, nhưng anh ngược lên và có thứ gì đó trong đôi mắt xanh kia ngăn cô lại. Trong khoảng nửa giây, cô nhìn thấy điều gì đó, điều gì đó trong cái cách anh nhìn cô, điều gì đó khiến cô nghĩ rằng câu trả lời này quan trọng với anh. Như thể anh không chắc chắn. Cô chợt thoáng thấy được bên trong Jack một điều mà mình chưa từng biết đến trước đây. Có lẽ mọi thứ không nảy vào anh rồi bật ra như thể anh là siêu nhân. Có lẽ anh cũng có cảm xúc giống những người khác. Có lẽ còn hơn.

Rồi anh cười với cô và điều đó biến mất.

“Tất nhiên, Jack,” cô nói. “Tớ sẽ luôn đi chơi với cậu.”

“Tớ biết là mình có thể dựa vào cậu mà, mao lương.” Lần đầu tiên, giọng anh luồn lách vào trong lồng ngực cô và sưởi ấm cô với những râm ran nóng bỏng. Nó quá đối phi thường, tuyệt diệu và khiến cô sững sờ. Và chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Cô không thể yêu Jack. Anh là một người bạn, và cô không muốn mất anh. Nhưng dù cho anh không phải bạn cô đi nữa, thì hóa cô có là đồ ngốc mới để việc đó xảy ra.

Anh siết tay cô và đứng dậy. “Cậu có cần quá giang về nhà không?”

Cô ngược nhìn anh, người đang đứng trước mặt cô với hai tay đút trong túi quần Levi’s, và gật đầu. Jack Parrish có vô số phẩm chất tuyệt vời. Chung thủy với một cô gái không phải một trong số đó. Anh sẽ làm tim cô vỡ vụn như thủy tinh. Nếu điều đó xảy ra, họ sẽ không thể làm bạn được nữa. Và cô sẽ nhớ anh kinh khủng.

Đến lúc Steven ra khỏi phòng thay đồ nam với mái tóc ướt đầm hất ra sau, cô đã thuyết phục được mình rằng cô không yêu Jack. Anh đã khiến cô bối rối trong chốc lát. Như hồi họ còn bé và ngồi đu quay quá lâu. Jack thường quay đu nhanh đến mức trong một lúc lâu sau đó cô không thể nghĩ ngợi hay nhìn thẳng được.

Nhưng giờ cô đã vượt qua rồi. Lại nghĩ ngợi tỉnh táo được rồi. Tạ ơn Chúa. “Các cậu định đi đâu à?” cô hỏi.

“Bọn tớ định lái xe tới Chandler,” Jack trả lời, nhắc tới một thị trấn lớn cỡ Lovett và ở cách đó khoảng tám mươi cây số về phía tây.

“Để làm gì?”

“Có một chiếc ’69 Camaro Z-28 mà tớ muốn xem.”

“Từ năm 69 sao?” Cô không bao giờ hiểu nổi niềm đam mê của Jack với xe cũ. Hay như anh gọi chúng, “cổ”. Cô thích xe mới với lớp da bọc không cào rách tất mình hơn. Với Jack, chuyện không chỉ là không có tiền mua xe mới. Mặc dù chắc chắn là anh không có. Về mặt đó, cô và Jack có nhiều điểm chung hơn cả hai bọn họ với Steven. Cha của Steven là một luật sư và gia đình anh giàu có. Trách nhiệm lớn nhất của anh là giữ vững điểm số. Ngược lại, mẹ cô là một bồi bàn phải sống phụ thuộc vào trợ cấp thất nghiệp của chính phủ, còn gia đình Jack có một xưởng xe mà dường như không bao giờ mang lại nhiều tiền. Cô và Lily chịu trách nhiệm dọn sạch nhà cửa và chuẩn bị bữa tối, trong khi Jack góp tay vào việc kinh doanh của gia đình. “Cổ xe đó có chạy được không?” cô hỏi.

“Chưa.”

Chính xác.

“Này, Daisy,” Steven nói khi lại gần. “Cậu làm gì ở trường muộn thế này vậy?”

“Làm poster khiêu vũ. Cậu có tới buổi khiêu vũ chào mừng học sinh cũ của trường không?”

“Có, tớ đang nghĩ sẽ mời Marilee Donahue. Cậu có nghĩ cô ấy sẽ đi cùng tớ không?” Steven mỉm cười và chẳng nghĩ ngờ gì là Marilee sẽ đồng ý.

Cô nhún vai. “Cậu có đi không, Jack?” cô hỏi, mặc dù khá chắc chắn mình biết câu trả lời.

“Không. Cậu biết là tớ chỉ mặc vest khi mẹ tớ bắt tớ mặc tới lớp học Chủ nhật và tới đám tang thôi mà.” Anh đóng cửa sau xe lại và đi tới bên cửa lái xe. “Và tớ ghét khiêu vũ.”

Daisy ngờ rằng không hẳn Jack ghét khiêu vũ mà phần nhiều là do anh không biết cách. Và anh luôn là tuýp người mà nếu không làm tốt một việc gì đó thì anh sẽ chẳng dấn dáp gì đến nó. “Cậu đóng bộ sơ mi và cà vạt đường hoàng là được mà,” cô bảo anh, nhưng vì vài lý do, việc Jack sẽ không đưa một cô gái nào tới buổi khiêu vũ của trường làm tim cô ấm áp hơn lẽ ra nó phải thế, khi xem xét đến việc cô đã vượt qua được cảm xúc rối loạn lúc trước của mình.

“Không đời nào.” Ba người họ vào trong chiếc xe tải cũ và Jack khởi động xe.

“Cậu được mời chưa?” Jack hỏi cô khi anh lái xe rời khỏi bãi đỗ xe, cô ngồi giữa hai người bạn họ, như mọi khi.

“Rồi.” Họ tỏ thái độ kỳ cục về người cô hẹn hò đến mức cô không muốn nói.

“Ai?” Steven hỏi.

Cô nhìn thẳng vào cái chần bùn và đồng bụi đằng xa. Steven huých khuỷu tay vào người cô. “Thôi nào, Daisy Lee. Ai đã mời cậu thế?”

“Matt Flegel.”

“Cậu định đi với Bọ sao?”

“Cậu ấy không còn thích bị gọi như thế nữa đâu.”

Jack nhìn sang Steven qua đỉnh đầu cô.

“Có gì không ổn với Bọ... ý tớ là Matt nào?” Cô giơ một tay lên trước khi cả hai bạn họ kịp trả lời. “Hãy quên là tớ đã hỏi đi. Tớ không quan tâm các cậu nghĩ gì. Tớ thích Matt.”

“Cậu ta hẹn hò rất nhiều.”

“Cậu ta không phải tuýp con trai dành cho cậu,” Jack thêm vào.

Cô khoanh tay và im lặng suốt cả quãng đường còn lại. Hai người họ suốt ngày hẹn hò, và nói thế còn là nói nhẹ đấy. Cô sẽ không lắng nghe ý kiến của họ đâu, và nếu có người nào đó “không phải tuýp con trai” cho cô hay bất kỳ cô gái nào, thì đó là Jack. Điều đó càng khiến cô vui mừng gấp đôi vì cô không hẳn đã yêu anh.

Cô dành cả năm mười một của mình để hẹn hò với những cậu con trai mà cả Steven lẫn Jack đều không tán thành, nhưng cô không quan tâm. Giống như đa số các cô gái ở tuổi mình, cô học cách tán tỉnh và khiến lũ con trai phát điên. Và quan trọng hơn, cô học được lúc nào phải dừng lại trước khi mọi chuyện đi quá xa. Kết quả là, cô bị mang danh là thích trêu người. Một điều mà cô nghĩ là hoàn toàn không công bằng. Con trai hôn cô. Cô hôn lại. Theo cô thấy, một cô gái có thể là một cô nàng bảo thủ, tức là cô ta không hề hôn hít. Một kẻ thích trêu người, tức là cô ta hôn và có thể còn hơn nữa, đồng nghĩa với một ả lăng lơ. Và tất cả mọi người đều biết từ đó có nghĩa gì.

Mùa hè năm đó, cô đã để Erik Marks chạm vào ngực cô ở ngoài áo phông. Jack và Steven nghe được chuyện đó và đã đặc biệt đến nhà cô để nói chuyện với cô. Cô tức điên lên và đóng sập cửa vào mặt họ.

Hai tên đạo đức giả.

Cô được vào đội cổ động đi thi đấu vào năm mười một. Tóc cô dài tới ngang vai và cô đã uốn xoắn, Steven vẫn tham gia đội bóng bầu dục và bóng rổ, và tất nhiên, hội học sinh. Jack thì phóng chiếc Camaro của anh trên những con đường Texas bằng phẳng, và cô vẫn tự nhủ lòng rằng mình không bị anh hấp dẫn. Cô tự nhủ với mình rằng cô quý anh nhưng không yêu anh, và tìm cô không nhói lên khi anh lái xe ngang qua với cánh tay choàng quanh một cô gái khác. Anh là bạn cô, như mọi khi. Không gì hơn. Và cô cũng sẽ không cho phép mình cảm nhận gì hơn.

Trước Giáng sinh năm cuối cấp vài tuần, tất cả những điều đó thay đổi khi cô được J.T.Sanders mời tới dự dạ tiệc Giáng sinh. J.T đẹp trai cực kỳ và lái một chiếc Jeep Wrangler mới cáu. Màu đen. Daisy làm việc buổi tối ở quán ăn Wild Coyote, và cô đã tiết kiệm đủ tiền để mua một cái váy sa-tanh không tay tuyệt đẹp màu trắng. Những viên đá thạch anh nhỏ tí xíu đính trên thân váy bó sát vừa vặn và chân váy bằng vải tuyn. Cái váy đó là thứ đẹp nhất mà cô từng sở hữu. Đêm trước buổi khiêu vũ, cô mua hoa cài áo cho J.T khi được nghỉ giữa giờ làm. Khi cô về nhà, anh ta gọi điện và hủy hẹn. Anh ta nói rằng bà mình vừa mất và anh ta phải tới đám tang bà ở Amarillo. Tất cả mọi người đều biết thực ra tuần trước anh ta đã bắt đầu hẹn hò với một cô gái khác. Daisy đã bị đá. Thật thảm hại.

Và tất cả mọi người đều biết điều đó.

Ngày thứ Bảy tổ chức buổi khiêu vũ, Daisy làm ca trưa ở quán Wild Coyote. Cô tìm chế và hành xử như thể cô không thấy bề mặt. Cô giả vờ rằng mình không buồn hay đau đớn. Cô nói đùa với các đồng nghiệp là dấu sao J.T cũng là một tên giẻ rách.

Chẳng ai tin. Bị đá vào buổi tối trước dạ tiệc với một cái có chẳng đâu vào đâu là điều tệ nhất có thể xảy đến với mọi cô gái.

Và tất cả mọi người đều biết điều đó.

Sau ca làm việc, cô về nhà và khóa chặt mình trong phòng. Với bộ váy treo trên cửa tủ tường, cô quăng mình lên giường và khóc thỏa thuê. Lúc bốn giờ, mẹ cô thò đầu vào trong phòng và hỏi xem cô có muốn ăn kem sô-cô-la bạc hà không. Cô không muốn. Lily đã làm cho cô một cái bánh sandwich pa-tê cao bồi nhưng cô không nuốt nổi.

Lúc năm giờ ba mươi, Jack gõ cửa phòng nhưng cô không để anh vào. Mặt mày nheem nhuốc và hai mắt sưng húp, cô không muốn anh thấy mình như thế.

“Daisy Lee,” anh gọi qua cửa. “Ra khỏi phòng đi.”

Cô ngồi dậy trên giường và rút một miếng khăn giấy Kleenex ra khỏi hộp. “Đi đi, Jack.”

“Mở cửa ra.”

“Không.” Cô xì mũi.

“Tớ có vài thứ cho cậu đây.”

Cô nhìn cửa chầm chầm. “Gì?”

“Tớ không nói được. Tớ phải cho cậu xem.”

“Tớ trông xấu lắm.”

“Tớ không quan tâm.”

Vậy thì kệ. Cô trượt xuống giường, mở hé cửa và thò một tay ra ngoài. “Cái gì vậy?” Anh không trả lời và cô buộc phải ngó qua khe cửa. Jack đang đứng trong hành lang, ánh sáng từ phòng ngủ em gái cô chiếu xuống người anh khiến anh trông như một thiên thần bóng tối hay ít nhất cũng giống một cậu bé hát thánh ca. Anh mặc bộ vest màu xanh hải quân dành riêng cho ngày Chủ nhật và áo sơ mi màu kem. Một cái cà vạt đỏ lòng thòng quanh cổ. “Chuyện gì vậy, Jack? Cậu vừa đi đám tang à?”

Anh bật cười và rút tay từ sau lưng ra. Anh đặt một vòng hoa đeo tay làm từ hoa hồng trắng và hồng vào lòng bàn tay cô. “Cậu sẽ đi dự tiệc với tớ chứ?”

“Cậu ghét các buổi khiêu vũ của trường mà,” cô nói qua khe cửa.

“Tớ biết.”

Cô đưa vòng hoa lên mũi và hít vào thật sâu. Mũi cô đang nghẹt nên cú hít đó cũng chẳng được sâu lắm. Cô cắn môi dưới để ngăn nó khỏi run rẩy. Và khi cô nhìn anh đứng trong hành lang nhà mình, mặc một bộ vest mà anh không ưa và mời cô tới dự một buổi khiêu vũ mà anh căm ghét, cô đã yêu Jack Parrish một cách không thể cứu vãn. Cảm xúc ấy làm tim cô phồng lên và tràn ngập khắp ngực, khiến cô sợ tưởng chết. Tất cả những năm trời tranh đấu nhặt nhòa thành con số không.

Cô đã yêu Jack và tuyệt đối chẳng thể làm gì với tình cảm đó.

Đêm đó là lần đầu tiên Jack hôn cô. Hay phải nói là cô đã hôn anh. Suốt buổi khiêu vũ, trong khi cô đắm chìm với mối tình đầu đời, anh vẫn đối xử với cô như thường lệ, như một người bạn. Trong khi anh khiến cho cả cơ thể cô nóng lên và bùng bùng sức sống, anh vẫn lãnh đạm. Cảm giác vừa tuyệt diệu vừa khủng khiếp, và sau buổi tiệc, khi anh đưa cô đến cửa nhà cô, cô vòng tay quanh cổ Jack và hôn anh.

Ban đầu anh đứng yên, hai tay buông thõng hai bên người. Rồi anh túm chặt hai bả vai cô qua áo khoác và đẩy cô ra, đầy tức giận.

“Cậu đang làm gì đấy?”

“Hôn tớ đi, Jack.” Nếu anh từ chối, cô chắc chắn rằng mình sẽ chết ngay tại đó. Trên hiên nhà.

Nắm tay anh siết lại và anh kéo cô tới trước rồi ép đôi môi ấm áp của mình vào trán cô.

“Không, đừng đối xử với tớ như một người bạn.” Cô nuốt xuống thật mạnh với cảm giác nhức nhối trong lồng ngực. “Đi mà,” cô thì thầm khi ngược lên nhìn anh. “Tớ muốn cậu hôn tớ như khi cậu hôn các cô gái khác. Tớ cũng muốn cậu chạm vào tớ theo cách cậu chạm vào các cô gái khác.”

Anh lùi lại và ánh mắt màu lục của anh lướt xuống miệng cô. “Đừng trêu tớ, Daisy. Tớ không thích thế đâu.”

“Tớ không trêu cậu.” Cô rê tay từ bả vai áo khoác tới cổ anh. “Đi mà, Jack.”

Rồi như thể không muốn hôn cô nhưng chẳng có cách nào cưỡng lại được nữa, anh chậm rãi hạ miệng xuống. Lần này sự động chạm của môi anh cướp đi hơi thở của cô. Cô ngửa đầu ra và rúc vào ngực anh. Cho tới khoảnh khắc đó, cô vẫn nghĩ mình biết hôn con trai là thế nào. Jack cho cô thấy cô chẳng biết mấy may. Nụ hôn thật nóng bỏng, ướt át và đầy khao khát đến mức nó thay đổi cô mãi mãi.

Thậm chí đến bây giờ, sau chừng ấy năm, Daisy vẫn nhớ lúc đứng trên hiên nhà mẹ cô, khi Jack làm đảo lộn cả thế giới của cô. Cô đã níu chặt lấy anh khi anh trao cho cô những nụ hôn ướt át khiến ngực cô nhức nhối và cơ thể cô run rẩy. Tay anh chẳng hề rời khỏi vai cô, nhưng anh đã khiến cô khao khát sự ve vuốt của anh. Cô đã muốn anh chạm vào khắp người cô. Thay vào đó anh đã bỏ đi, bỏ cô lại trong sương sờ và thèm muốn.

Chương 5

Ngày hôm sau, Daisy gọi điện cho Jack nhưng anh không nhắc máy. Cô càng trì hoãn việc kể cho anh về Nathan thì chuyện sẽ càng trở nên khó khăn hơn. Cô biết điều đó, đã trì hoãn nó trong mười lăm năm trời. Nhưng điều cô không nhận ra trước khi trở về là cô càng trì hoãn việc đó lâu bao nhiêu, thì sẽ càng có nhiều ký ức về cuộc sống ở thị trấn này kéo cô quay lại quá khứ bấy nhiêu. Trước khi cô đến, kế hoạch là kể chuyện cho Jack, đưa anh bức thư của Steven và xử lý hậu quả: nếu không phải dễ dàng thì ít nhất cũng minh bạch. Giờ đây, cô cũng không còn cảm giác quá minh bạch về những gì mình phải làm nữa. Nhưng nó phải được thực hiện. Bảy ngày nữa cô sẽ đi.

Trước buổi trưa, cô cố gọi vào số Jack hai lần nữa nhưng anh không trả lời. Cô cho rằng hẳn là anh đang cố tình không nghe máy. Cô tới nhà thờ cùng mẹ, và sau đó, họ ăn tối sớm cùng Lily và Pippen. Phillip “Pippen” Darlington năm nay hai tuổi và có mái tóc vàng để kiểu mullet bởi vì mẹ cậu không nỡ cắt những lọn xoắn ở cổ cậu. Cậu có đôi mắt xanh dương to tròn như Lily và cực thích Thomas Đầu Tàu Hỏa. Cậu cũng thích đội mũ lông chồn giả và hét KHÔNG! lớn đến mức cả hạt bên cạnh cũng nghe được. Cậu ghét đồ ăn cứng, nhện và đôi giày Barney khóa dán của mình.

Daisy nhìn cậu ngồi trên cái ghế đầu cao ở bàn ăn tối của mẹ cô và cố không nhăn mặt khi cậu đổ nước Kool-Aid vị nho từ cốc Tommy Tippy của cậu vào khoai tây nướng. Mẹ của Daisy và Lily ngồi đối diện cô ở bên kia bàn và dường như không bận tâm đến việc Pippen đang tạo ra một mớ lộn xộn nhầy nhụa.

“Hắn là một thằng đốn mạt!” Lily bảo chị mình, nhắc tới, tất nhiên là, người sắp trở thành chồng cũ của cô, Thằng Đốn Mạt Ronald Darlington. “Vài tháng trước khi bỏ đi cùng cô bạn gái vị thành niên, hắn đã chuyển hết tiền ra khỏi tài khoản chung của bọn em và cất nó vào đâu đó.”

Bà Louella gật đầu buồn bã với cô. “Chắc là ở Mexico.” Khi hai chị em cô lớn lên, nếu một trong hai người thốt ra từ “thằng” ở bàn ăn, họ sẽ bị đuổi ra khỏi phòng.

“Luật sư của em tính thế nào về việc đó?” Daisy hỏi.

“Ông ấy không thể làm được gì nhiều. Bọn em có thể chứng minh rằng tiền từng nằm trong tài khoản, nhưng không biết nó đi đâu. Quan tòa có thể ra lệnh cho hắn ta trả lại em một nửa, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ làm theo.”

Và nhiều năm rồi, Ronnie được trả tiền kín để tránh trả IRS[12], nên có vẻ như hấn chỉ kiếm được hai mươi nghìn đô một năm thay vì bảy mươi lăm nghìn.” Lily cắt một lát thịt đầy hận thù. Dù là chị em và lớn lên cùng nhau, hai người không gần gũi lắm. Từ nhỏ đến lớn, họ chủ yếu là đánh nhau hoặc lờ nhau đi. Khi Daisy chuyển đi, Lily mới học cấp hai, và sau đó họ chưa bao giờ thực sự duy trì liên lạc. Việc mất đi Steven đã làm cô nhận ra gia đình quan trọng với mình đến thế nào. Cô cần cải thiện mối quan hệ với em gái.

[12] Internal Revenue Service: Tổng cục thuế Mỹ.

“Hấn nói rằng nếu em kể cho IRS nghe việc đó,” Lily tiếp tục, “hấn sẽ tranh quyền nuôi Pippen. Em có thể làm gì đây?” Khi cả mẹ cô và Lily cùng nhìn cô, Daisy nhận ra rằng đó không phải là câu hỏi tu từ. Có quầng thâm dưới mắt Lily như thể lâu lắm rồi cô không được ngủ ngon. Mái tóc vàng cắt ngắn và bao quanh khuôn mặt xinh xắn của cô với những lọn xoăn mềm mại, nhưng vào lúc này, trông cô chẳng hề mềm mại tí nào. Không, trông cô đáng sợ kinh khủng. “Em hỏi chị sao? Sao chị biết được chứ?”

“Darren Monroe là luật sư,” mẹ cô nói.

“Cha của Steven đã nghỉ hưu và đang sống ở Arizona. Và bên cạnh đó, ông ấy là luật sư biện hộ cho các vụ án hình sự, Steven thiết kế phần mềm máy tính. Con chẳng biết gì về án dân sự hết.” Cô nhận ra nỗi sợ trong đôi mắt xanh của Lily. Đó là nỗi sợ đột nhiên chỉ có một mình với trách nhiệm nuôi nấng một đứa trẻ. Tuy nhiên, khác với Daisy, Lily không được đảm bảo an toàn về tài chính, cũng như chẳng có nghề nghiệp để dựa vào. Dù công việc của Daisy chưa từng mang lại một khoản thu nhập lớn nào, nhưng cô là một nhiếp ảnh gia giỏi và có nhiều mối quan hệ. Nếu cô phải chu cấp cho mình và Nathan chỉ với khoản thu nhập cá nhân thì cô vẫn có thể xoay sở tốt. Lily chỉ là một bà nội trợ, một điều đáng ngưỡng mộ nhưng không phải là kỹ năng hái ra tiền. Cô đang rất sợ hãi. “Chị sẽ cố gắng nghĩ ra cái gì đó,” Daisy nói, mặc dù cô cũng có rắc rối của riêng mình và sẽ chỉ ở đây một tuần nữa.

Lily mỉm cười, “Cảm ơn chị, Daisy.”

“Hôm trước mẹ vô tình gặp Darma Joe Henderson,” mẹ cô nói khi bà xúc thìa vào món đậu bắp, rõ ràng là vào lúc này các lo lắng của Lily đã được giải quyết xong. “Chắc là các con còn nhớ Darma Joe. Hồi trước bà ta làm việc ở công ty phần cứng Trusty đối diện quán Wild Coyote. Buck, con trai bà ta đã bị tai nạn ô-tô cách đây mấy năm, và họ đã phải cắt bỏ phần chân dưới đầu gối cậu ta đi. Chà, cậu ta có một cô con gái hát trong dàn đồng ca nhà thờ. Hôm nay có thể các con đã chú ý đến con bé cũng nên.” Louella dừng lại để cắn một miếng trước khi nói tiếp, “Con bé trông khá giống Buck, tội nghiệp, nhưng nó có giọng khá hay và tính tình tử tế. Nó đang hẹn hò với thằng nhóc... ồ, tên cậu ta là gì nhỉ? Mẹ nghĩ nó bắt đầu với chữ G. George, Geoff hoặc gì đó tương tự vậy. Dẫu sao đi nữa...”

Daisy dời mắt từ mẹ sang em gái. Mắt Lily đang chuẩn bị đờ ra và đầu cô hơi ngả ra sau. Mọi

thứ thật sự là không thay đổi nhiều lắm kể từ khi cô đi. Cô biết có bảo mẹ mình đi thẳng vào điểm chính sẽ chỉ vô dụng mà thôi, bởi cô đã biết là chẳng có điểm chính nào cả và cũng chẳng bao giờ có hết.

Daisy phá ra cười. Mắt Lily tập trung trở lại và cô nhìn Daisy. Cô cũng cười. Phippen ném mũ lông chồn xuống sàn và khúc khích cười như thể cậu hiểu được câu chuyện. Cậu mới hai tuổi, nhưng cậu đã ở gần bà mình nhiều đến mức có lẽ cậu hiểu thật.

Bà Louella ngược khỏi đĩa. “Các con đang cười gì vậy?”

“Cười là cháu gái của bác Darma Joe trông giống Buck,” Lily nói dối qua một nụ cười. “Tôi nghiệp con bé.”

“Đúng là không may.” Bà Louella cau mày. Họ tiếp tục cười và bà lắc đầu. “Chà, các con rời khỏi ghế và đưa Phippen theo đi.”

Sau bữa tối, Daisy thu hết can đảm lần thứ tư trong ngày hôm đó và gọi Jack, anh không nhắc máy, nhưng lần này cô để lại một tin nhắn cho anh. “Daisy đây. Tôi sẽ không đi đâu hết cho tới khi anh nói chuyện với tôi.”

Tất nhiên là anh không gọi lại, nên hôm sau cô gọi đến chỗ làm của anh. Cô và Penny Kribs ôn lại kỷ niệm xưa, cô cảm ơn cô ta vì đã gửi hoa tới đám tang Steven. Rồi cô hỏi Jack. “Đừng nói cho anh ấy là tôi gọi,” cô nói. “Tôi muốn làm anh ấy ngạc nhiên.”

“Ngạc nhiên sẽ tốt cho anh ấy đấy,” Penny nói. “Anh ấy đang bực bội lắm.”

Tuyệt. Daisy chờ máy và sau khi nghe gần nửa bài “The Night the Lights Went Out in Georgia,” Jack nghe máy.

“Jack Parrish đây,” anh nói.

“Chào Jack.” Anh không đáp lại nhưng cũng không dập máy. “Ngạc nhiên chưa, tôi, Daisy đây.”

“Đừng quấy rầy tôi ở chỗ làm, Daisy Lee,” cuối cùng anh đáp lại, kéo dài các nguyên âm hết cỡ. Phải, rõ ràng là đang rất bực bội.

“Đừng bắt tôi phải thế. Tí nữa gặp tôi nhé.”

“Không được. Chiều này tôi sẽ bay đến Tallahassee.”

“Khi nào anh về?”

Anh không trả lời và cô buộc phải hăm dọa anh. “Nếu anh không nói cho tôi biết thì ngày nào

tôi cũng sẽ gọi lại. Cả ngày.” Điều đó chưa đủ tạo ra một lời đáp lại ngay tức thì. “Và đêm nữa.”

“Như thế là quấy rối.”

“Đúng, nhưng làm đơn kiện sẽ lãng nhăng lắm đấy.” Cô không tin lấy một giây là anh sẽ thực sự kiện cô tội quấy rối. “Hãy gặp nhau vào hôm anh quay lại.”

“Không được. Bữa đó là sinh nhật Lacy Dawn.”

“Lacy Dawn? Vũ nữ thoát y hay gái điếm?”

“Cả hai đều không phải.”

“Nghe giống nghệ danh lắm.”

“Có lẽ một cô gái tên Daisy Brooks không nên ném đá cái tên đó.”

Anh nói đúng. “Gặp tôi sau bữa tiệc vậy.”

“Không được. Lũ gấu khiêu vũ sẽ làm tôi kiệt quệ.”

“Jack...”

“Tạm biệt.”

Tiếng títt títt vang lên bên tai Daisy khi cô nghĩ ngợi xem phải làm gì tiếp theo. Gấu khiêu vũ sao? Ngày nay Jack có sở thích gì vậy? “Mẹ ơi,” từ bếp cô gọi với vào phòng khách. Và giữa tiếng còi báo động vang đến từ tivi, cô hỏi, “Có chỗ nào trong thị trấn có gấu khiêu vũ không ạ?”

“Gấu khiêu vũ à?” Tiếng còi lắng xuống, rồi mẹ cô thò đầu vào trong bếp. “Chỗ duy nhất mẹ biết là Showtime.”

“Đó có phải là một câu lạc bộ thoát y không?”

“Không, đó là một quán pizza, nhưng nó còn tổ chức tiệc sinh nhật cho trẻ con nữa. Lily đã tổ chức tiệc cho Pippin ở đó vào năm ngoái. Thằng bé chưa đủ lớn để hiểu là những con gấu to lớn đáng sợ sẽ không làm hại nó. Nó đã hét đến mức làm sơn bong khỏi tường. Bác Juanita Sanchez cũng đã ở đó với cháu trai, Hermie. Con nhớ bác Juanita chứ? Bác ta sống ở cuối đường trong căn hộ màu hồng, tội nghiệp thay. Một ngày nọ...”

Daisy không hỏi vì sao sống trong một căn hộ màu hồng lại đáng “tội nghiệp thay,” nhưng cô cũng sẽ chẳng bận tâm làm gì. Cô hỏi thăm chi tiết rồi đưa ra một kế hoạch. Cô tìm số quán

Showtime và quay số. Sau khi điện thoại bị một đám thiếu niên chẳng biết mô tê gì chuyền tay nhau, cuối cùng cô cũng được nối máy với người tổ chức tiệc. “Xin chào,” Daisy mở lời, “Tôi đã bị mất thiệp mời tới tiệc sinh nhật của một bé gái tên Lacy Dawn. Tôi không chắc về họ con bé, nhưng nếu chúng tôi lỡ mất buổi tiệc đó thì con gái tôi sẽ buồn lắm. Cô có thể cho tôi biết tiệc bắt đầu lúc mấy giờ không?”

Người tổ chức tiệc nghe có vẻ lớn tuổi hơn đám thiếu niên làm việc ở đó, và cô ta mất khoảng ba mươi giây để quay lại với câu trả lời. “Tôi không có cô bé nào tên Lacy Dawn cả, nhưng có một Lacy Parrish đây.”

“Đúng rồi đấy.”

“Mẹ cô bé đặt một bàn từ sáu tới bảy giờ ba mươi.”

“Vào thứ Bảy sao?”

“Không. Thứ Tư.”

“Ôi trời ơi. Tôi mừng vì mình đã gọi. Cảm ơn cô nhé.” Vậy là, Lacy Dawn là Lacy Parrish. Rõ ràng là cháu Jack, và anh sẽ trở về thị trấn vào thứ Tư.

Cô gọi Lily và không hề thấy may mắn tội lỗi về những gì sắp tới mình sẽ làm. Cô đã cảnh báo Jack rằng cô sẽ trở thành cơn ác mộng đáng sợ nhất của anh. Lúc đó chủ yếu là cô dọa suông thôi. Giờ thì không vậy nữa, và cô sẽ không đi đâu hết. Cô không định kể cho Jack về Nathan ở tiệc sinh nhật của cháu anh, nhưng Jack cần phải biết rằng anh sẽ không được yên bình cho tới khi anh chịu gặp cô.

Khi Lily nghe máy, cô hỏi xem liệu Lily và Pippen có cùng mình tới quán Showtime vào tối thứ Tư được không. Em gái cô muốn biết vì sao, và cô giải thích tình huống.

“Hay đấy,” Lily nói. “Pippen không chỉ làm vỏ bọc cho chị mà em còn là bạn học với Billy và Rhonda. Chị gái của Rhonda, Patty Valencia, cùng tuổi chị đấy.”

“Cô ấy có phải là một cô gái gốc Tây Ban Nha rất xinh với mái tóc đen dài không?”

“Phải rồi, cả hai bọn họ đều rất xinh. Dù em nghe nói Rhonda và Billy đã sinh con liên tục nên dạo này có lẽ cô ấy sẽ hơi điên điên.”

“Có thể lắm.” Daisy liếc nhìn quyển lịch in hình phong cảnh Texas của mẹ mình. “Em có chắc là em muốn làm việc này cùng chị không? Mẹ kể cho chị là lần trước Pippen đã hét đến mức làm sơn bong khỏi tường.”

“Thằng bé không còn làm thế nữa.” Cô quay miệng khỏi điện thoại và nói, “Pippen, giờ con lớn

rồi. Con không phải nhóc con ngọt ngào của mẹ sao?”

“Không!”

Tuyệt. Daisy gác máy và dành cả buổi chiều còn lại để giúp mẹ nhổ cỏ trong vườn hoa. Cô mang cái máy Nikon ra và quỳ giữa bãi hồng hạc, chống khuỷu tay lên đầu gối để giữ thẳng máy ảnh. Cô đặt mình hướng về phía bóng của bà Louella để ánh nắng chiếu vào một bên mặt bà. Cô ước gì mình đã mang theo cái máy có cuộn phim đen trắng để màu hồng rực rỡ của bãi hồng hạc không át mất mẹ cô. Hoặc nếu mang theo cuộn phim kỹ thuật số Fuji, khi về đến nhà, cô có thể đưa ảnh vào máy tính và làm cho bức ảnh thật sống động.

Cô nằm ép bụng xuống và dùng hai khuỷu tay đỡ lấy sức nặng của máy ảnh. Cô chụp mẹ cô, Annie Oakley làm nền đằng sau.

“Daisy Lee,” mẹ cô nói với một cái cau mày, “đừng chụp ảnh dưới mũi mẹ.”

Cô thở dài và ngồi dậy. Lâu lắm rồi cô mới thấy có hứng mang máy ảnh ra và quay lại làm một việc mà mình từng rất thích. Cô đã phải thôi làm việc cho Ryan Kent, một nhiếp ảnh gia tài năng ở Seattle, để chăm sóc Steven.

Cô đã tập tành chụp ảnh từ năm cấp ba, và khi Nathan lên bốn, cô đăng ký học ở trường đại học Washington. Sau bốn năm, cô nhận bằng cử nhân và bắt đầu thực tập với các nhiếp ảnh gia hàng đầu trong vùng. Các bức ảnh của cô được treo trong vài studio và phòng tranh lớn ở khắp thị trấn. Và bức ảnh cô chụp một người đàn ông đứng trên nóc một chiếc xe tan tành sau trận động đất năm 2001 đã được đưa lên trang nhất tờ báo địa phương.

Daisy những tưởng là khi mọi thứ đã ổn định, mình sẽ quay lại làm việc cho Ryan, nhưng dạo gần đây cô nghĩ đến việc mở một studio riêng. Có lần, một trong những nhiếp ảnh gia thành công nhất mà cô từng làm việc cho đã bảo cô rằng, chìa khóa dẫn tới thành công là tìm ra một địa điểm bắt mắt và ở lại đó trong ít nhất năm năm. Tài năng thì cũng quan trọng đấy, nhưng địa điểm bắt mắt mới là yếu tố then chốt khi khởi nghiệp.

Càng nghĩ nhiều về chuyện này thì cô càng thấy đó chính xác là việc mình sẽ làm. Một khi đã bỏ lại quá khứ sau lưng, cô sẽ được tự do bắt đầu lại từ đầu. Có lẽ cô sẽ bán nhà. Sau khi Steven mất, số tiền bảo hiểm của chủ nhà đã trả hết khoản thế chấp. Có lẽ cô sẽ bán nó, và cô cùng Nathan có thể chuyển đến một căn hộ chung cư ở Belltown.

Cô nhún vai và đưa ống kính vào gần một bông hoa hồng màu vàng điểm sắc cam. “Con đang nghĩ sẽ bán nhà khi con quay lại đó,” cô nói với mẹ mình khi bấm máy.

“Đừng đi trước bản thân,” mẹ cô cảnh báo. “Colleen Forbus đã bán nhà sau khi chồng bà ta, Wyatt, lên đường tới thiên đàng, và kể từ đó bà ta cứ hối hận mãi.”

Có lẽ cô sẽ đợi thêm vài tháng nữa cho chắc. Tất nhiên là cô sẽ tìm hiểu xem Nathan cảm thấy thế nào về việc đó trước. Nhưng gần đây cô bắt đầu thấy dường như quá khứ của mình ràng buộc với ngôi nhà đó quá nhiều. Cô cũng chưa phải quyết định ngay hôm nay. Đó là một thứ để nghĩ đến. Một thứ nằm ở chót bảng danh sách những việc phải làm trong đầu cô.

Cô tỉa khuỷu tay lên đầu gối và chỉnh lại độ mở ống kính để đưa khóm hồng và bầy hồng hạc sau đầu bà Louella vào tiêu điểm, tạo cho bức ảnh một bố cục rực rỡ tươi đẹp và có chiều sâu. Cô bấm máy và nghĩ sẽ tuyệt làm sao nếu mọi thứ trong đời mình cũng được làm rõ bằng cách thay đổi tiêu cự ống kính.

Chương 6

Jack đến muộn. Anh đã chờ tới sáng hôm đó mới gọi Rhonda và hỏi xem nên mua gì làm quà sinh nhật Lacy. Rhonda bảo anh là cô muốn một thứ có tên Kitty Magic. Cô dặn anh nhớ chắc chắn đó là một con Kitty Magic chứ không phải Fur Real Friends. Theo lời Rhonda thì con sau không dễ được lũ trẻ. Rồi cô chúc anh tìm được nó.

Anh gọi tới vài cửa hàng có bán đồ chơi ở Lovett, sau đó phải lái tới tận Amarillo. Anh đã dành cả chiều tìm cái thứ chết tiệt đó, và rốt cuộc cũng tìm được nó tại một trong những cửa hàng cuối cùng mà anh bước chân vào.

Anh đã đứng trong quầy hàng đọc mặt sau cái hộp, bảo đảm rằng mình mua đúng loại và cảm thấy hộp sọ mình thít lại. Con mèo mẹ màu hồng có bộ lông dài với hai con mèo con lông mượt. Cả ba bọn chúng có đồ chơi, nơ đồng bộ để cài trên đầu và cặp kính râm hình trái tim khủng khiếp hết chỗ nói.

Anh đã đọc đi đọc lại và lầm bầm, “hãy vì lòng nhân từ của Chúa.” Theo cái hộp thì con mèo mẹ rên gừ gừ và nói, “Mẹ yêu các con” và tạo ra tiếng mút sữa khi một con mèo con được cắm vào bên người nó.

Tiếng mút sữa là cái quái gì? Anh đã tự hỏi như vậy.

Jack đã bọc quà bằng giấy gói màu hồng tươi in hình nàng tiên, bên trên buộc một cái nơ hồng long lánh to ngang đầu anh. Cái nơ quá mức yếu điệu, nhưng các con của Billy thích mấy thứ vớ vẩn đó.

Cái món đồ con gái kia hoàn toàn lạ lẫm với anh và em trai anh khi họ lớn lên. Họ từng chơi ô-tô, súng BB và đánh trận với đội quân đồ chơi. Họ say mê ô-tô, nhưng ngay khi cô con gái đầu lòng của Billy ra đời, Billy đã tìm tới búp bê, giày Barbie và váy xòe màu hồng như vệt tìm tới nước. Cậu thay đổi một cách quá mức dễ dàng và tự nhiên trong khi Jack bị bỏ lại phía sau quan sát và tự hỏi bản năng phụ tử của Billy đến từ đâu. Jack chẳng có tí nào. Ít nhất anh cũng nghĩ là mình không có. Mặc dù anh học rất nhanh, anh vẫn không biết mấy về các bé gái. Có lẽ vì trước Amy Lynn, anh chưa bao giờ ở gần các bé gái. Trừ Daisy, và nếu cô chơi búp bê hay ăn diện như một nàng công chúa cổ tích như các cô con gái của Billy, thì cô đã làm thế với các cô bạn gái của mình. Không phải với anh và Steven.

Anh kéo cửa quán Showtime ra và bước vào trong. Bốn ngày rồi anh không gặp Daisy. Hy vọng

là cô đã từ bỏ kế hoạch ngáng đường anh và bắt anh nhớ lại những chuyện quá khứ. Hy vọng cô đã rời thị trấn.

Khung cảnh bên trong quán Showtime là sự xung đột chan chát giữa màu sắc rực rỡ và âm thanh - giữa các máy điện tử nhấp nháy nằm thẳng tầm mắt và những đường ống nhựa mà trẻ con trèo xuyên qua nằm trên đầu. Giữa những tiếng chuông, còi và tiếng trẻ con la hét. Trước kia Jack đã từng đến đây một lần, vào dịp sinh nhật Amy Lynn, và anh tự hỏi làm sao người ta có thể làm việc ở đây mà không phát điên.

Anh đi tới phòng ăn và nhận ra rằng nó khá yên tĩnh - vào lúc này. Anh biết rằng tất cả sẽ thay đổi khi buổi trình diễn bắt đầu. Anh thấy em trai anh, Rhonda và các cháu gái anh ngồi ở một cái bàn tròn cạnh sân khấu.

Cùng Daisy.

Cách bàn khoảng ba mét, anh dừng phắt lại. Daisy Monroe đã được mời tới dự tiệc sinh nhật của cháu gái anh.

Cô đã theo dõi và tóm được anh. Cô đã bảo anh là cô sẽ trở thành cơn ác mộng đáng sợ nhất của anh. Đó không phải là một lời đe dọa suông. Cơn giận của Jack bốc lên nhưng anh nén nó lại. Tạm thời kiểm soát nó. Cô không thuộc về nơi này. Không thuộc về gia đình anh.

Anh đưa mắt nhìn người phụ nữ ngồi cạnh Daisy. Anh nhận ra Lily, và anh cho rằng cậu nhóc có quả đầu mullet là con của một trong hai bọn họ. Cậu bé bị dính vệt pudding trên mặt như thể có người vừa cho cậu ăn bằng súng cao su. Anh tự hỏi có phải thằng bé là con Daisy và Steven không.

“Bác Jack!” Amy Lynn năm tuổi hét lên. Cô bé nhảy khỏi ghế và chạy về phía anh. Cô bé đón mừng sinh nhật hôm nay, Lacy ba tuổi cũng chạy về phía anh. Lacy hay nhìn chân khi chạy, và anh bế bổng cô bé lên bằng cánh tay rảnh rang để tránh bị cô bé đâm đầu vào bụng. “Nào nào,” anh nói. “Hôm nay hình như có người thấy mình được ba tuổi thì phải.”

“Cháu,” cô bé nói và giơ ba ngón tay lên.

“Cháu vẫn năm tuổi,” Amy Lynn bảo anh và vòng tay ôm quanh chân anh.

Khi anh đến gần bàn với Amy Lynn bám vào chân và Lacy trên tay, Billy rời mắt khỏi cô bé tóc sẫm màu ngồi trên đùi cậu và mỉm cười. “Chào anh, Jack, xem xem ai đang ở trong thị trấn này.”

Daisy nhìn anh, đôi mắt nâu lấp lánh. Cô đã buộc mái tóc mượt mà thành đuôi ngựa và đôi môi đầy đặn của cô có màu hồng lấp lánh mềm mại. Cô mặc áo ba lỗ màu lục bó chặt có chữ Ralph Lauren màu đen trên ngực.

“Anh chưa kể với Billy là tôi đã về thị trấn à,” cô trách, cùng lúc một nụ cười làm miệng cô cong lên.

Jack đặt Lacy đứng xuống ghế. Em trai anh không biết quá khứ của anh với Daisy. Hồi đấy Billy còn quá bé và đó không phải chuyện mà Jack muốn kể lại. Kể cả với em trai anh. Dù vậy Billy hẳn vẫn nhớ cô. Khi họ lớn lên, cô đã ghé qua nhà họ rất nhiều lần. Chắc cậu nghĩ họ vẫn là bạn bè. Chắc là nghĩ Jack sẽ rất vui khi gặp cô. “Hẳn tôi đã quên mất,” anh nói khi Amy Lynn bỏ anh ra và ngồi xuống ghế.

Daisy bật cười có vẻ rất thích thú, và điều đó làm cho cơn giận dữ của anh bốc cao hơn. “Anh còn nhớ em gái Lily của tôi không?” cô hỏi.

“Tất nhiên. Em thế nào?”

Lily từ sau bàn đi ra và ôm anh thật chặt khi anh đặt gói quà lên bàn. “Em khỏe.”

Cô trông rất giống Daisy, chỉ là mắt màu xanh dương, vẫn giống hồi cô mới lớn, chỉ là vì vài lý do nào đó nên hiện giờ trông cô có vẻ giận dữ.

“Anh thế nào, Jack?”

Anh nhìn Daisy qua đầu cô. “Tôi khỏe.”

“Đây là Pippen, con trai Lily.”

Vậy ra đây là con của Lily. Vì vài lý do, anh thấy nhẹ nhõm vì thằng bé có quả đầu mullet này không phải con Daisy và Steven. Nhưng anh không thể hiểu nổi vì sao mình lại phải để ý.

Lily bước lùi lại và lắc đầu. “Trông anh vẫn tuyệt như thường.”

“Cảm ơn Lily. Em cũng thế,” anh nói, và nói thật lòng. “Này, Rhonda” - em dâu anh có quầng thâm như muốn nói tôi đã không được ngủ trong năm năm trời dưới đôi mắt màu nâu sậm của cô.

“Em ổn chứ? Billy kể với anh là em đã có một đêm vất vả.”

“Em đã thức gần như cả đêm với Tanya. Con bé bị đau tai, nhưng hôm nay bọn em đã mua một lọ thuốc hồng[13], nên con bé đỡ rồi.”

[13] Một loại thuốc kháng sinh dành cho trẻ em.

Billy kéo tất lên đôi chân ngắn mập của cô bé. “Hôm nay bọn em đã tháo động cơ của chiếc

“Vette trong khi anh đi vắng.”

Anh kéo cái ghế ở giữa Lacy, Rhonda và đối diện với Daisy, Lily. “Em đã nhìn máy liên kết trực chưa?”

“Anh nói đúng,” Billy nói. “Nó cần được thay hết toàn bộ.”

“Anh đã tìm được một cái ở Reno,” anh bảo em trai mình. “Tallahassee thế nào?” Daisy hỏi anh.

“Anh đến Tallahassee lúc nào vậy?” Billy muốn biết.

“Năm ngoái.”

Mắt Daisy mở to và miệng cô há hốc. “Anh đã nói dối tôi.” Anh mỉm cười cúi người tới trước và rót trong bình ra một cốc Dr.Pepper. Cô nhìn anh bằng ánh mắt lớn-lên-đi như tối hôm trước rồi quay sang em trai anh.

“Em có phiền không nếu chị bế Tanya?”

“Không đâu.” Billy chuyển cô nhóc cho cô và Daisy cho Tanya đứng trong lòng mình. Jack có hơi mong cô nhóc sáu tháng tuổi hét toáng lên, thay vì thế cô bé cười khúc khích và bầu má Daisy.

“Nhìn này, Pippen,” Daisy nói với đứa nhóc ngồi trên ghế đẩu cao bên cạnh. “Tanya không phải là một cái bánh nướng nhỏ đáng yêu sao?”

“Không!”

“Con mở qu-à của bác Jack được không ạ?” Lacy hỏi bằng cái giọng ba tuổi nhỏ xíu.

“Mẹ đồng ý nếu bác Jack đồng ý,” Rhonda trả lời.

“Mở đi bé con,” anh nói, mặc dù anh thích Daisy không ngồi bên kia bàn khi món quà con mèo ngu ngốc đó được mở ra hơn. Dẫu vậy, vì sao anh lại để ý thì anh cũng cóc biết.

Lacy xé nơ và ném nó ra sau vai. Cô bé bóc toạc giấy ra và há hốc miệng khi ném đồng giấy vụn còn lại xuống sàn. “Kitty Magic! Thứ cháu thích nhất trên đời!”

“Này, sáng nay con cũng nói thế khi nhận được Barbie Power Wheels đấy nhé,” Billy nhắc nhở cô bé.

Lily rướn người qua bàn, và cô cùng Rhonda tán gẫu về những gì họ đã làm từ khi học xong cấp

ba. Trong khi Lacy và Amy Lynn mang con mèo và các con của nó ra khỏi hộp, hai người phụ nữ trò chuyện về lũ nhóc và cuộc sống của họ, và khi Lily nói gì đó về “Ronnie Khốn Nạn,” Jack hiểu là cô đang tiến hành ly dị. Điều đó cũng giải thích lý do vì sao trông cô giận dữ đến vậy.

Anh uống một ngụm Dr. Pepper và ngậm một viên đá vào miệng. Anh liếc sang bên kia bàn nhìn Daisy, Tanya và Phippen. Tanya vẫn đứng trong lòng Daisy, thè lưỡi trêu chọc. Cậu bé con bật cười và Daisy cũng đang cười. Mắt anh hướng tới tay cô và những móng tay sơn đỏ. Một chiếc vòng tay mỏng bằng bạc bao quanh cổ tay mảnh mai và một trái tim nhỏ nằm trên mạch đập của cô. Chiếc vòng tay lấp lánh trong ánh đèn, và như thể cảm nhận được ánh mắt anh nhìn mình, cô nhìn anh qua mái tóc đen của Tanya. Nụ cười trên môi cô tắt ngóm và mày cô hơi nhíu lại.

Cô nhìn thẳng vào anh qua đôi mắt nâu mà anh đã từng nghĩ là trông giống sô-cô-la tan chảy. Nhưng đó là khi anh mới mười tuổi và nghĩ sô-cô-la là thứ ngon nhất quả đất. Rồi anh lớn hơn và khám phá ra một thứ tuyệt diệu hơn. Một thứ sẫm màu hơn và đậm đà hơn trong đôi mắt ấy. Bụng dưới của anh xoắn cục. Anh sẽ không gọi đó là dục vọng, nhưng nó cũng không phải là lãnh đạm.

Billy lắp pin vào con mèo mẹ và đặt nó lên bàn. Lacy lại đứng lên ghế, và Jack chuyển sự chú ý về với cháu gái mình. Cô bé đút lỗ mèo con vào sườn con mèo mẹ, và chết tiệt nhưng đúng là nó tạo ra những âm thanh mút sữa kỳ quái.

“Nó là một... chà, nó là một con mèo đang cho con bú.” Daisy rời mắt khỏi con mèo Ba Tư và ánh cười làm rực sáng cả đôi mắt cô. “Jack, thật ngọt ngào làm sao.”

“Có phải có ti trên cái thứ đó không?” Billy muốn biết.

“Hình như con mèo có những hình trái tim ở chỗ ti,” Jack bảo cậu.

“Làm sao lại thế được ạ?” Amy Lynn muốn biết. Họ có một con mèo mẹ thật ở nhà, và cô bé biết mèo mẹ không có hình trái tim ở đó.

Cả Billy lẫn Jack đều không nghĩ ra được câu trả lời nào. Daisy nhìn Amy Lynn và nói, “Bởi vì trái tim dễ thương hơn ti.”

Nếu họ ở một mình, Jack có thể sẽ nói cho cô biết chính xác vì sao cô lại nói sai. Thay vào đó, anh cắn viên đá trong miệng làm đôi và đẩy nó vào một bên má.

“Và chúng còn đeo kính râm nữa kìa Lacy,” Amy Lynn chỉ ra.

Tấm màn chính giữa sân khấu tách ra và ba con gấu máy to dùng bật dậy, nhảy nhót và giả vờ chơi nhạc cụ. Một bài hát về một con ếch vui vẻ vang khắp phòng ăn và Lacy vỗ tay.

Con của Lily hét lên một tiếng chói tai. Daisy trả Tanya về cho Billy và cô bế cậu bé con ra khỏi cái ghế đẩu cao. Cô nói gì đó với Lily và đi khỏi phòng cùng cậu bé vẫn đang hét ầm ĩ. Ánh mắt Jack lướt xuống lưng áo ba lỗ nhìn mông cô trong chiếc quần soóc jeans.

“Hôm nọ anh có xem ‘Xưởng xe quái vật’ không?” Billy hỏi giữa tiếng nhạc.

Trong khi chỉ thỉnh thoảng Jack mới xem chương trình đó, Billy là fan cuồng. “Không, anh đã bỏ lỡ tập đó.”

“Họ đã biến xe bus chở học sinh thành một con thuyền phao ấy?” cậu nói, nhưng âm thanh từ sân khấu làm cậu không thể nói thêm gì nữa.

Jack chờ khoảng năm phút rồi đi theo Daisy và cháu cô. Anh tìm thấy hai người họ ở sân chơi. Cô đã lau mặt cho Pippen, và cậu đang chơi đùa trong một ngôi nhà bóng đủ màu sắc có mắt lưới bao quanh và rỗng tới tận trần nhà. Cô đứng bên ngoài lưới quan sát cậu lợi qua dòng bóng như thể cậu đang đi ngược dòng nước.

“Làm sao cô được mời tới dự sinh nhật Lacy vậy?” anh hỏi khi tới đứng bên cạnh cô.

Cô ngược lên nhìn mặt anh. “Lily, Pippen và tôi đã ở đây khi họ vào.”

“Và điều đó hoàn toàn là tình cờ sao?”

Cô lắc đầu và đuôi tóc của cô lắc nhẹ qua hai bả vai trần. “Không. Tôi đã biết là anh sẽ đến đây, nhưng tôi không nghĩ là Rhonda và Billy sẽ mời bọn tôi tới ngồi cùng.”

“Phải làm gì thì cô mới để tôi yên?”

Cô chuyển sự chú ý về với cháu trai mình. Cậu bé nhặt một quả bóng nhựa lên và ném đi. Nó chỉ chênh qua một cô bé khoảng ba centimet. “Anh biết tôi muốn gì.”

“Nói chuyện.”

“Phải. Có một chuyện quan trọng mà tôi phải nói cho anh biết.”

“Gì vậy?”

Tiếng còi từ một cái máy ném bóng rổ hú lên ở đằng xa. “Một chuyện quá quan trọng để nói ở giữa quán Showtime.”

“Vậy thì vì sao tối nay cô lại ở đây? Bám đuôi tôi và gia đình tôi?”

“Tôi không bám đuôi anh. Tôi chỉ muốn nhắc cho anh nhớ là tôi ở đây, và tôi sẽ không đi đâu

cả cho tới khi anh nói chuyện với tôi.” Cô liếc xuống chân. “Tôi đang giữ bức thư Steven viết cho anh. Nhưng tôi không mang nó theo.”

“Trong thư viết gì?”

Cô lại lắc đầu rồi nhìn thẳng về phía trước. “Tôi không biết. Tôi chưa đọc.”

“Hãy gửi nó đến cửa hàng.”

“Tôi không thể làm vậy. Anh ấy đã bảo tôi phải giao nó tận tay anh.”

“Nếu bức thư quan trọng đến thế, sao cậu ấy không tự mình đưa cho tôi? Thay vì bảo cô đến.”

“Pippen, đừng ném cái đó,” cô bảo cháu trai mình trước khi quay lại nhìn Jack. Ánh sáng đỏ và xanh từ một cuộn băng trò chơi ở bên phải chiếu xuống bả vai trần, cổ và khoe miệng cô. “Tôi nghĩ ban đầu anh ấy đã định làm thế. Trong năm đầu tiên bị bệnh, anh ấy vẫn tin rằng mình sẽ đẩy lùi được căn bệnh ung thư. Ngay từ đầu bọn tôi đã biết là chưa có một ai sống sót qua căn bệnh u nguyên bào thần kinh đệm, nhưng anh ấy còn trẻ, khỏe mạnh, và những liệu pháp điều trị đầu tiên có vẻ có tác dụng. Anh ấy đã tranh đấu vô cùng mạnh mẽ đấy, Jack.” Cô quay về phía Pippen và túm lấy các mắt lưới. “Đến lúc anh ấy chấp nhận rằng mình sẽ chết, thì đã quá muộn để nói chuyện trực tiếp với anh rồi.” Viên đá nhỏ hình trái tim trên vòng tay đeo đưa dưới cổ tay cô. Anh nhìn chăm chăm vào nó, không muốn có bất kỳ cảm xúc gì với Steven hay với cô. Không muốn để tâm.

Nhưng anh có một câu hỏi. “Cậu ấy sống được bao lâu sau khi chấp nhận là mình sẽ chết?”

“Khoảng tám, chín tháng.”

Anh cũng nghĩ vậy. Steven luôn muốn có người “làm trước” - dù là bảo Daisy rằng cô có một cái nơ to tướng xấu xí, nhảy khỏi mái nhà hay ném cà chua thối vào ô-tô. Khi họ lớn lên, điều đó chưa bao giờ làm anh bận lòng, nhưng đấy là cách đây lâu lắm rồi. “Vậy thì vẫn còn thời gian để về đây và nói chuyện với tôi trước khi cậu ấy mất chứ. Cậu ấy không cần cử cô đến.”

Cô cười đau đớn. “Rõ ràng là anh chưa bao giờ nhìn thấy ai phải trải qua liệu pháp điều trị ung thư bằng tế bào gốc rồi. Nếu đã từng thấy thì anh sẽ không nói vậy.” Một tay cô buông thõng xuống bên người và nước mắt long lanh dưới mi mắt khi cô ngước lên nhìn anh. “Anh sẽ không nhận ra anh ấy nữa đâu, Jack ạ.” Một giọt nước mắt trào ra và lăn xuống má cô. Anh siết chặt tay lại để khỏi vươn tay ra và lấy ngón tay lau nó đi. “Đến cuối,” cô nói tiếp, “anh ấy đã quên cách thắt giày, nhưng ngày nào anh ấy cũng khăng khăng ăn mặc chỉnh tề như thể nó quan trọng. Vậy nên, tôi đã buộc dây giày cho anh ấy... ngày nào cũng vậy. Như thể việc đó quan trọng. Và nó quan trọng bởi vì nó trao cho anh ấy chút phẩm giá, tôi nghĩ vậy. Chút gì đó như anh ấy vẫn còn là một người trưởng thành. Một người đàn ông.”

Một mẫu tim anh rơi xuống và mang hơi thở của anh theo cùng. “Đừng nói nữa, Daisy.”

“Jack...”

“Đừng.” Anh biết cô sẽ tiếp tục cho tới khi làm anh tan nát cõi lòng. Hệt như trước. Anh sẽ không để điều đó xảy ra. Không phải một lần nữa. Không dù vì cái gì đi nữa. “Tôi không muốn nghe thêm nữa.” Anh thấy buồn vì Steven. Buồn hơn anh hẳn đã nghĩ sẽ có thể so với hai phút trước, nhưng anh sẽ không để cô đả kích anh tới bời.

“Tôi không định nói về chuyện đó ngay lúc này.” Cô quệt nước mắt khỏi má. “Lát nữa hãy gặp nhau để anh có thể nghe tôi nói hết.”

“Điều duy nhất tôi muốn nghe từ cô, Daisy Monroe, là lời tạm biệt,” nói xong anh cất bước. Anh quay lại phòng ăn, bảo với em trai và Rhonda là mình sẽ về. Chỉ lần này anh thấy biết ơn đám gấu khiêu vũ chết tiệt và tiếng nhạc ầm ĩ không có chỗ cho việc hỏi han. Anh cho các cháu một ít tiền mua xu chơi trò chơi rồi rời đi. Khi đi ra ngoài, anh không thấy Daisy đâu, nhưng anh cũng không tìm kiếm cô.

Anh hít một hơi thật sâu và cứ thế mà đi về. Anh không cho là mình sẽ được hít một hơi trọn vẹn nào nữa cho tới khi về đến nhà. Nhốt mình ở đấy. Khóa chặt mọi ký ức về Daisy, Steven và anh. Nhưng những ký ức ấy vẫn theo anh vào trong nhà, và anh ngồi phịch xuống chiếc ghế ngồi chơi piano của mẹ mình, tay đặt lên hai đầu gối.

Anh đã ghét Steven trong số năm ngang bằng với khoảng thời gian anh yêu quý cậu như một người anh em. Nhưng thậm chí trong thời kỳ thịnh nộ mới đầu, anh cũng chưa bao giờ muốn Steven chết. Không hẳn. Có lẽ ban đầu từng có thời ý nghĩ Steven biến mất khỏi trái đất có chút sức hấp dẫn nhất định, nhưng anh chưa bao giờ muốn cậu chết theo cái cách Daisy đã miêu tả. Không phải như thế. Không phải kể cả lúc cơn thịnh nộ của anh bùng cháy dữ dội nhất.

Nói ngắn gọn là, anh không bao giờ muốn bạn mình chết. Bởi vì rất cục thì, anh hiểu được Steven. Anh hiểu rằng mình đã phản bội Steven cũng ngang với Steven phản bội mình.

Chính Steven là người đã bảo anh về việc Daisy bị hủy hẹn tới buổi khiêu vũ chết tiệt vào năm cuối của họ. Cả hai bọn họ cùng có ý để Jack đưa cô đi vì Steven có bạn hẹn rồi. Lúc ấy chuyện đó có vẻ thật đơn giản biết bao. Đưa Daisy đi để cô không mất cả đêm khóc lóc. Không phải chuyện gì ghê gớm, nhưng buổi tối ấy đã thay đổi cuộc đời tất cả bọn họ.

Jack không nhớ rõ lúc khiêu vũ, ngoài ký ức cố gắng chạm vào Daisy ít hết mức có thể. Dù vậy, những gì anh nhớ, là đứng trên hiên nhà cô nhìn xuống cô, muốn cô nhiều đến mức nhức nhối và tự bảo mình hãy đi về. Hãy vào xe và lái đi.

Rồi cô hôn anh.

So với những nụ hôn mà anh đã trải qua cùng các cô gái khác, nó thực sự chẳng là gì. Chỉ là bờ môi khép chặt của cô ép vào môi anh, nhưng nó đã đánh thẳng vào ngực anh. Anh đã sững sờ, tức giận, và anh đã đẩy cô đi. Rồi cô chạm vào cổ anh và ngược nhìn anh như thể cô muốn anh cũng nhiều như anh muốn cô. Nhiều như anh vẫn luôn muốn cô.

“Đi mà, Jack,” cô đã thì thầm như vậy, và thậm chí khi Jack hạ miệng xuống để hôn thêm, anh vẫn tự bảo mình rằng đó là một sai lầm. Thậm chí khi anh đứng đó, hôn cô và nếm miệng cô, anh đã bảo mình hãy dừng lại. Thậm chí khi vẫn nắm chặt vai cô, anh đã kéo cô vào lòng và cảm nhận được ngực cô ép vào anh. Thậm chí khi anh bảo mình rằng việc đó không thể tái diễn, anh vẫn biết là nó sẽ xảy ra lần nữa. Anh đã muốn cô nhiều năm trời, và một miếng nhỏ chẳng thể đủ được.

Không thể đủ.

Anh đã bảo mình phải tránh xa, nhưng thậm chí nếu anh có thể kiểm soát dục vọng năm mười tám tuổi của mình, thì Daisy cũng sẽ không để anh làm thế. Ở bữa tiệc của Jimmy Calhoun tối hôm sau, cô đã kéo anh vào một phòng để đồ tối om và đặt tay anh lên ngực cô.

“Chạm vào tớ đi, Jack,” cô thì thầm vào miệng anh, và anh gần như phóng ra trong quần.

Vài ngày sau anh bảo Steven là mình bận nên không đi chơi được. Rồi anh nhảy vào chiếc Camaro của mình, đón Daisy ở nhà cô và họ chạy xe tới một con đường vắng. Anh đã đỗ lại và kể cho cô về Steven, rằng cả hai bọn họ đều bị cô hấp dẫn, và anh giải thích lý do vì sao mình và Daisy phải ngừng lại.

Cô nói rằng cô hiểu. Cô đồng ý, rồi cô đã hôn lên tai anh và bảo với anh rằng Steven không cần phải phát hiện ra.

“Tớ quý Steven. Cậu ấy là bạn tớ,” cô đã nói vậy. “Nhưng tớ không nghĩ về cậu ấy theo cùng một cách tớ nghĩ đến cậu. Tớ yêu cậu, Jack. Tớ muốn nhiều hơn từ cậu. Tớ muốn cậu dạy tớ cách làm tình.”

Tối hôm đó anh đã cởi áo cô ra và tháo móc áo ngực của cô. Màu trắng với chấm bi màu xanh dương. Ngực cô là thứ đẹp nhất anh từng nhìn thấy. Săn chắc và trắng mịn, hai đầu nhũ hồng rần rần của cô vừa vận hoàn hảo trong miệng anh.

Anh không làm tình với cô tối ấy. Không, anh đã cố cư xử cao quý. Anh bảo cô là mình không lăng nhăng với gái trinh. Anh đã tự nhủ rằng không sao cả, miễn là anh không thọc tay vào quần lót của cô và chạm vào cô. Anh bảo mình hãy chậm rãi với cô, nhưng quyết tâm đó biến mất nhanh chóng như một đứa trẻ có kẹo. Rồi anh phải tự bảo mình là không có gì sai trái trừ phi anh chiếm lấy sự trong trắng của cô.

Sau hai tuần vuốt ve, hôn hít và âu yếm nhau, anh đã đón cô và đánh xe đến một khách sạn ở

ngoại ô Amarillo. Tối hôm ấy họ đã đi tới cuối, và anh đã biết giữa quan hệ đơn thuần và làm tình khác nhau như thế nào. Anh đã học được sự khác biệt giữa tình dục mà chỉ có cơ quan sinh dục của anh tham gia, và tình dục mà còn cuốn theo cả linh hồn của anh nữa. Anh đã nhận ra rằng được ở trong Daisy Lee đốt cháy anh và khiến ngực anh nhức nhối. Và toàn bộ quãng thời gian ấy anh vẫn biết là nó sai. Anh biết Steven cũng yêu cô nhiều như mình, nhưng anh lại bảo mình rằng Daisy nói đúng. Mọi chuyện sẽ ổn miễn là Steven không phát hiện ra. Ở chỗ công cộng, anh và Daisy vẫn xử sự như bình thường, như bạn bè, nhưng việc đó không dễ dàng. Chỉ nhìn thôi mà không được chạm vào làm anh phát điên. Nhìn cô đi trên hành lang trường học hay tung tăng khắp nơi trong cái váy cổ động ngắn cũn cỡn khiến anh ghen đến mất trí.

Anh không phải là người duy nhất bị tình huống của họ làm cho phát điên. Daisy luôn muốn anh như anh muốn cô, và khi anh không thể gặp cô, một việc không diễn ra thường xuyên, cô đã kết tội anh không yêu cô. Rằng anh ở cùng các cô gái khác. Cô đã bảo anh rằng cô không còn yêu anh nữa, rồi ngay cơ hội tiếp theo mà họ có, họ liền xé toạc quần áo nhau ra và thỏa mãn thứ dục vọng đã quá cháy bỏng.

Cả hai bọn họ đều không muốn làm tổn thương Steven và họ quyết định đợi tới khi cậu rời đi học đại học rồi mới công khai mối quan hệ này hơn. Steven đã được nhận vào trường đại học Washington. Và sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu định sống cùng chị gái và anh rể cho đến lúc tự mua được căn hộ riêng. Cả Jack và Daisy định đăng ký học ở đại học Tây Texas A&M, khoảng một trăm mười cây số về phía nam. Họ đã định sẽ nói với Steven là họ yêu nhau khi cậu về nhà nghỉ Giáng sinh năm ấy.

Jack đứng dậy khỏi băng ghế và đi vào căn bếp tối om. Anh bật đèn và mở tủ lạnh. Anh bỏ một hộp sữa sang bên và thay vào đó với tay lấy một chai Lone Star.

Ở bên cạnh Daisy giống như có một cơn cực khoái dài trên một chuyến tàu lượn cao tốc. Rất thú vị, nhưng không dành cho bạn nếu bạn muốn chút yên bình.

Anh mở nắp chai bia và ném nó lên kệ bếp. Hai tuần sau khi Jack tốt nghiệp cấp ba, cha mẹ anh qua đời trong một tai nạn ô-tô. Họ đang lái chiếc '59 Bonneville khi một gã lái xe say xỉn đâm vào họ. Chiếc Pontiac cũ có thể được lắp ráp như một thùng chứa xăng, nhưng không được lắp cùng các tính năng đảm bảo an toàn. Cha anh chết ngay tại chỗ. Mẹ anh mất trên đường tới bệnh viện. Và ở tuổi mười tám, đột nhiên anh phải chịu trách nhiệm không chỉ cho bản thân mình mà còn cho cả Billy nữa.

Jack đưa chai bia lên miệng và hớp một ngụm. Bất kể lúc nào nhớ lại quãng thời gian ấy trong đời, anh đều khó mà nhớ lại được chi tiết. Anh đã đau khổ, bối rối, sợ hãi. Và hoàn toàn kiệt quệ. Cả cuộc đời anh đã thay đổi trong chớp mắt, và dường như anh càng muốn có thêm không gian để nghĩ thì Daisy càng bám dính lấy. Anh càng đẩy cô ra xa để mình có thể thở, cô lại càng níu chặt anh hơn. Anh nhớ buổi tối hôm mình bảo cô rằng họ cần thời gian ở xa nhau, rằng anh cần thời gian ở xa cô để suy nghĩ. Rằng anh không muốn gặp cô một thời gian. Cô đã cực kỳ kích động. Rồi lần tiếp theo họ gặp nhau, cô đã là vợ Steven.

Anh nhớ như in bộ đồ Daisy đã mặc tối hôm ấy. Một cái váy hai dây màu xanh dương với hoa trắng. Cô và Steven đứng ở sân trước nhà anh và bảo anh ra ngoài. Anh nhớ lại lúc mình đi về phía cô và với anh trông cô tuyệt đến mức anh chỉ muốn túm chặt lấy cô và ôm cô vào lòng, bảo cô hãy ở cạnh anh trọn đời.

Thay vì thế, Steven bảo anh rằng chiều hôm ấy hai người họ vừa kết hôn. Ban đầu anh không tin nổi điều đó. Daisy không yêu Steven. Cô yêu anh. Nhưng anh chỉ nhìn một cái vào khuôn mặt đầy vẻ tội lỗi của cô và biết ngay đó là sự thực. Anh đã túm lấy cô và bảo cô rằng cô thuộc về anh chứ không phải Steven. Anh đã cố hôn cô, chạm vào cô và bắt cô thú nhận rằng cô yêu anh. Steven liền chặn giữa họ, và Jack đã tung cú đấm đầu tiên vào mặt Steven. Họ lao vào đánh nhau nhừ tử, nhưng Steven Monroe không phải tuýp đánh nhau. Và cuối cùng bạn anh là người chịu đòn đau hơn.

Jack lại đưa chai bia lên miệng và hớp thật mạnh. Buổi tối anh mất Daisy, anh cũng mất luôn cả Steven. Anh đã đánh mất người con gái mình từng yêu thương, khao khát và muốn sống cùng trọn đời.

Anh đã mất cả người bạn thân nhất của mình. Cậu bé từng ở cạnh anh trong mọi cuộc phiêu lưu ngớ ngẩn, Steven có thể là tuýp người “cậu làm trước,” nhưng Jack vẫn luôn biết rằng Steven ở ngay phía sau anh.

Anh đã được nhận một bài học đáng giá vào buổi tối đánh mất tất cả ấy. Anh đã học được rằng không một ai có thể cướp đi của bạn những gì bạn không trao cho họ. Chẳng ai có thể băm nát tim bạn nếu bạn từ chối đưa họ con dao. Anh không nghĩ điều ấy làm mình thấy cay đắng, chỉ là một người đàn ông đã học hỏi được từ sai lầm. Và cú ngã thật đau đó cũng không biến anh thành một trong những gã sợ gần bó dài lâu mà Rhonda vẫn luôn buộc tội.

Khỉ thật, một ngày nào đó có thể anh sẽ kết hôn. Anh không hoàn toàn bác bỏ hôn nhân, nhưng nó cũng không phải điều mà anh tìm kiếm. Chuyện gì đến sẽ đến thôi. Anh đã có một gia đình. Billy, Rhonda và các cô nhóc là đủ với anh rồi, nhưng cuộc đời anh vẫn có chỗ cho người khác. Anh chỉ mới ba mươi ba. Vẫn còn thời gian.

Ngoại trừ Daisy. Sẽ chẳng bao giờ có chỗ cho Daisy Monroe cả. Cô không những đã làm tan nát tim anh, mà còn chà đạp lên đó. Anh sẽ không đời nào cho phép Daisy bước vào đời mình nữa.

Không, anh đã học được bài học ngay từ lần đầu tiên.

Chương 7

Daisy đẩy mạnh chiếc kính râm Vuarnet gọng đồi mồi xuống sống mũi và nhìn sang Lily, người giấu mắt sau đôi kính Adrienne Vittadiniis màu oải hương.

Như một cảnh sát đang theo dõi nghi phạm, Lily lùi chiếc Ford Tarus của mình vào giữa một chiếc xe tải và một chiếc xe bảy chỗ rồi dừng xe lại. Giai điệu cuối cùng của bài “Earl had to die” nhỏ dần rồi kết thúc, và nốt cuối của một cây đàn organ điện tử vang lên trong khoảng không giữa hai người. Thường thì, Daisy không phản đối gì Dixie Chicks, thực ra cô còn có hai đĩa CD của họ, nhưng nếu Lily còn ấn nút lùi lại trên đài cát sét của ô-tô thêm một lần nữa thì Daisy sẽ không chịu trách nhiệm cho những gì mình sẽ làm tiếp theo.

“Chị có thấy hấn đâu không?” Lily hỏi khi cô dõi mắt khắp bãi đỗ xe rồi nhìn một khu chung cư trát vữa sát đường Eldorado. Tay cô rời khỏi vô lăng, do dự, rồi ấn nút lặp lại.

“Chết tiệt!” Daisy chửi thề, gần như phát điên. “Đó là lần thứ năm liên tiếp em bật bài hát đó rồi đấy.”

Lily nhìn sang Daisy. Chân mày cô nhíu lại và trên trán xuất hiện nếp nhăn. “Chị đếm đấy à? Thật quái gở.”

“Chị sao! Chị không phải là người nghe ‘Earl had to die’ đến phát mệt trong khi đỗ xe bên ngoài căn hộ của kẻ sẽ sớm trở thành chồng cũ của mình nhé.”

“Đó không phải căn hộ của hấn. Hấn đang thuê một căn nhà ở Locust Grove gần bệnh viện. Mà là căn hộ của cô ta. Kelly tởm lợm,” Lily nói và tập trung chú ý vào khu chung cư. Nhóm Chicks lại bắt đầu hát câu đầu tiên, và Daisy rướn người tới trước ấn nút tắt. Chiếc xe im lặng một cách dễ chịu. Tối qua, sau khi rời quán Showtime, Lily đã đi đường vòng qua căn hộ của Kelly. Em gái cô đã lái qua đó ba lần như một kẻ bám đuôi điên cuồng trước khi thả Daisy xuống trước nhà mẹ họ.

Sáng hôm sau, cô xuất hiện từ sớm tinh mơ và bỏ Pippen lại để cô có thể “tìm việc.” Daisy chỉ cần nhìn mái tóc xẹp lép và áo thể thao nhàu nhĩ của em gái là biết có gì đó không ổn. Cô bảo Lily rằng cô sẽ đi cùng. Cô mặc một cái quần soóc jeans, áo phong đen và xỏ chân vào dép xỏ ngón, đồng thời quấn tóc ra sau đầu và kẹp lại.

“Em đã làm thế này bao lâu rồi?” cô hỏi.

Tay Lily siết chặt lại trên vô lăng màu xám. “Một thời gian.”

“Để làm gì chứ?”

“Em phải nhìn bọn chúng ở cùng nhau.”

“Để làm gì?” cô lại hỏi. “Việc đó thật điên rồ.”

Lily nhún vai nhưng không rời mắt khỏi khu chung cư.

“Em sẽ làm gì nếu nhìn thấy họ ở cùng nhau? Đâm họ bằng xe của em à?”

“Có thể.”

Cô không nghĩ em gái mình sẽ thực sự đâm chết Ronnie, nhưng sự thật là em cô đang ngồi đây nghĩ về việc đó cũng hơi đáng lo. “Lily, em không thể giết họ.”

“Có lẽ em sẽ chỉ lướt qua chúng bằng hăm xung. Hoặc đâm nát bi của Ronnie để hấn bị bắt lực luôn cho rồi.”

“Em không thể đâm Ronnie Darlington. Em sẽ vào tù mất.”

“Có lẽ em sẽ không bị tóm.”

“Em sẽ bị tóm. Vợ cũ lúc nào cũng bị tóm.” Cô vươn tay ra và xoa vai Lily qua bộ đồ chạy bộ màu đỏ của em cô. “Em phải ngừng làm việc này đi.”

Lily lắc đầu khi một giọt nước mắt lặn xuống dưới mắt kính và chảy dọc má cô. “Sao hấn lại được hạnh phúc chứ? Sao hấn chỉ việc tiếp tục sống cùng bạn gái và được vui vẻ trong khi em lại như đang bị axit ăn thủng một lỗ trong tim. Đáng ra hấn phải cảm nhận được những gì hấn đã gây ra cho bọn em, Daisy. Hấn phải chịu đau khổ như Pippen và em.”

“Chị biết.”

“Không đâu. Chưa bao giờ có ai làm tan nát trái tim chị. Steven đã chết chứ không bỏ đi với một phụ nữ khác và làm tan nát trái tim chị.”

Daisy thả tay xuống ghế. “Em không nghĩ là nhìn Steven chết làm tim chị tan nát sao?”

Lily nhìn sang Daisy và chùi dòng nước mắt đang chảy giàn giụa xuống hai má. “Có, em cho là có. Nhưng chuyện đó khác, Steven không rời bỏ chị vì anh ấy muốn vậy.” Cô hít mạnh một hơi và thêm vào, “Chị may mắn.”

“Gì cơ? Em vừa nói một điều thật khủng khiếp.”

“Ý em không phải là chị may mắn vì Steven đã chết, chỉ là chị không phải nghĩ đến cảnh Steven vui vẻ với một phụ nữ khác. Chị không phải băn khoăn liệu anh ấy có hôn cô ta, vuốt ve cô ta và

yêu cô ta hay không.”

“Em nói đúng. Chị phải nghĩ đến cảnh anh ấy nằm im trong lòng đất.” Cô khoanh tay lại dưới ngực và nhìn thẳng vào em gái mình. “Chị sẽ cho qua vì em đang có một ngày tồi tệ.” Nhưng cô cho là mình cũng chưa sẵn sàng bỏ qua điều đó bởi vì cô không thể ngừng thêm vào, “Chị biết em không cố ý tỏ ra là một con nhóc không có trái tim. Đó đơn giản chỉ là tính cách của em.”

“Và em chắc chắn rằng chị không cố ý tỏ ra ích kỷ như vậy. Đó đơn giản chỉ là tính cách của chị.” Miệng Daisy há hốc. Cô đang ngồi trong xe của Lily để ngăn em gái mình làm gì đó ngu ngốc, vậy mà cô ích kỷ. “À phải rồi, vậy là chị muốn ngồi đây nhìn căn hộ của Ronnie bởi vì chị chẳng có gì khác hay ho hơn để làm đấy.”

“Chứ chị nghĩ tối qua em muốn ngồi lại quán Showtime trong khi chị bám đuôi Jack Parrish chắc?”

“Hai chuyện không giống nhau. Chị cần phải nói chuyện với Jack. Em biết điều đó.” Cô quay đầu hướng ra ngoài qua cửa bên ghế hành khách và nhìn vào một bà già mặc đồ ngủ màu hồng đang dắt chó đi dạo trên vỉa hè. “Và chị không bám đuôi anh ta.”

“Em không nghĩ anh ta nhìn nhận như vậy đâu.”

Đúng là không phải. Và sau tối qua, cô cho là anh cũng có lý do để nghĩ vậy. Đi tới quán Showtime và tham gia bữa tiệc sinh nhật của cháu gái anh trong khi không được mời có lẽ chẳng phải là một trong những ý kiến khôn ngoan nhất, nhưng cô sắp hết thời gian rồi. Cô chỉ còn vài ngày nữa, và nếu Jack không nói dối về việc rời thị trấn thì cô đã chẳng lãng phí bốn ngày trong số đó. Cô thấy căng thẳng và cảm nhận rõ áp lực không ngừng gia tăng.

“Em có thấy cách anh ấy ở cùng các con của Billy không?” cô hỏi. Khi ấy, cảnh tượng anh đi về phía cô với hai cô bé con bám chặt lấy chột khiến tim cô nhói đau. “Anh ấy thực sự đối tốt với chúng, và em có thể thấy là chúng cũng yêu quý anh ấy. Em không thể giả vờ làm thế với trẻ con.”

“Chuyện đó làm chị nghĩ rằng chị nên ở lại và không cưới Steven à?”

Daisy ngồi lún xuống ghế và nhìn ra ngoài. “Không, nhưng nó khiến chị nhận ra rằng khi chị kể cho anh ấy về Nathan, hẳn anh ấy sẽ giận dữ với chị nhiều hơn là chị mừng tượng. Không phải chị nghĩ anh ấy sẽ không giận, chỉ là luôn có một phần trong chị đã hy vọng anh ấy sẽ hiểu.” Cô bỏ kẹp tóc xuống và tựa đầu vào ghế. “Lúc ấy Jack chưa sẵn sàng cho một gia đình. Anh ấy vừa mới mất bố mẹ, anh ấy sẽ không căng đáng nổi chuyện chị có thai. Chị đã làm đúng.”

“Nhưng...?” Lily nói.

“Nhưng chị chưa bao giờ cho phép bản thân tự hỏi anh ấy sẽ trở thành người bố như thế nào.”

Cô ném cái kẹp lên mặt điều khiển. “Chưa lần nào để bản thân mình nghĩ về điều đó.”

“Nhưng giờ chị đang nghĩ đến à?”

“Ừ.” Mặc dù có lẽ tốt nhất là không nên, nhưng cô vẫn không thể ngừng nghĩ về nó.

Cánh cửa của một căn hộ trên gác mở ra và Ronnie bước ra, một tay quàng quanh người một phụ nữ tóc đen. Daisy mới gặp Ronnie hai lần, khi hắn ta và Lily đến Seattle chơi, nhưng Daisy nhận ra hắn. Hắn trông điển trai với mái tóc vàng rối bù một cách có chủ ý và nụ cười bên lên có thể lừa được vài phụ nữ. Không giống Lily, Daisy chưa bao giờ thấy ấn tượng chứ đừng nói là bị lừa.

“Tắt máy đi,” Daisy bảo em gái. Sáng nay, chiếc mũ cao bồi Stetson che mặt Ronnie và tạo bóng xuống bả vai chiếc áo sơ mi cao bồi màu đỏ. Khóa thắt lưng của hắn to bằng đĩa ăn đồ tráng miệng, còn quần bò thì bó chặt đến nỗi trông cứ như được vẽ lên.

“Em sẽ không đâm chết hắn đâu.”

“Tắt máy đi, Lily.” Họ ở quá xa nên Daisy không nhìn rõ được mặt Kelly, nhưng thậm chí ở khoảng cách này, cô vẫn có thể nhìn thấy mái tóc được buộc cao trên đỉnh đầu và cặp lông mày lớn trong chiếc quần đùi bó bằng vải spandex màu đen của cô ta.

Động cơ tắt đi và Daisy với tay rút chìa khóa ra khỏi ổ. Cô nắm lấy cánh tay Lily để ngăn em mình mở cửa.

“Hắn không đáng đâu, Lily.”

Hai người họ tới chỗ một chiếc bán tải bụi chẳng màu trắng có hình ngọn lửa đỏ cháy sáng hai bên sườn. Ronnie giúp Kelly “tắm lợm” lên xe rồi khởi động chiếc Ford và lái đi. Nổi tức giận hộ em gái bùng lên trong lòng Daisy khi cô nhìn họ lái xe ra khỏi bãi đỗ xe. Lily che miệng nhưng có một tiếng rít thoát ra giữa các ngón tay cô. Daisy vươn tay qua bộ điều khiển ở chính giữa và kéo em gái vào lòng hết mức cô có thể.

“Lily, hắn không đáng để em khóc,” cô nói khi vuốt tóc em gái.

“Em vẫn còn yêu hắn quá-quá nhiều. Vì sao hắn không-không thể yêu em-em?” Lily hỏi. Daisy ôm cô và cảm giác tim mình cũng vỡ nát. Thứ đàn ông rác rưởi nào lại ruồng bỏ vợ con mình chứ? Thứ khốn nạn nào lại đi chơi với người phụ nữ khác và dốc cạn tài khoản ngân hàng của gia đình để không phải trả tiền nuôi dưỡng con mình vậy? Càng nghĩ nhiều thì Daisy càng tức giận. Bằng cách nào đó, Ronnie sẽ phải trả giá vì đã làm tổn thương em gái cô.

“Em yêu, em có nghĩ đến việc gặp chuyên gia tư vấn chưa?” cô hỏi em gái.

“Em không muốn n-nói chuyện đó với người lạ. Nó quá-quá bẽ bàng.” Sau đó câu cú của em cô trở nên rời rạc, và nghe Lily cứ như một con cá heo đau khổ.

“Hãy để chị lái xe về nhà,” Daisy nói. Lily gật đầu và trong khi Daisy chạy vòng sang ghế bên kia, Lily bò sang ghế hành khách. “Em có muốn một lon Dr. Pepper không?” Daisy hỏi khi họ lái xe ra khỏi bãi. “Nó có thể giúp ích cho cổ họng khàn đặc của em.”

Lily quệt mũi vào ống tay áo và gật đầu. “Ừ-hừ,” cô cố kiềm chế.

Cô lái xe tới siêu thị Minute và đỗ xe phía trước. Cô cho chìa khóa vào túi để phòng trường hợp Lily nảy ra ý định gì đó, lấy năm đô khỏi ví và đặt kính râm lên bảng đồng hồ. “Chị sẽ quay lại ngay,” cô bảo Lily và mở cửa. Khi đã vào trong cửa hàng, cô đổ đầy Dr.Pepper vào một cốc 0,7 lít, đóng chặt nắp lại và cầm lấy ống hút. Khi Lily bình tĩnh lại, cô sẽ bàn về chuyện luật sư với em cô và xem xem ông ta đang làm gì để giúp cô ấy.

“Chào buổi sáng,” nhân viên thu ngân nói, bộ đồng phục màu xanh của anh ta ôm lấy bờ vai xương xẩu. Bảng tên anh ta đề là Chuck và nói rằng cô nên có một ngày vui vẻ. Cô nghi ngờ rằng bây giờ điều đó không còn khả thi nữa.

“Chào buổi sáng.” Khi Daisy đưa tờ năm đô ra, một chiếc bán tải Ford trắng với hình ngọn lửa đỏ đi qua cửa hàng và đỗ vào bãi cách chiếc Taurus của Lily vài xe. Cô quan sát với cảm giác thảm họa lơ lửng trên đầu khi Ronnie và Kelly bước ra khỏi xe. “Ôi không.”

Cửa hành khách của chiếc Taurus mở tung và Lily lao ra khỏi xe nhanh như chớp. Cô đối mặt với hai người họ trên lề đường trước siêu thị Minute. Daisy có thể nghe thấy tiếng hét cuồng loạn của Lily qua cửa kính, và cô chắc chắn rằng mọi người ở trạm xăng đang được thưởng thức một màn hay ho.

Cô đặt ống hút xuống quầy và giơ một tay lên, lòng bàn tay ngửa ra. “Tôi sẽ quay lại ngay.” Cùng lúc Daisy giật cửa ra, Lily gọi Kelly là đồ đĩ và đồ mông to, và Kelly vung tay tát thẳng vào mặt Lily. Kính râm của Lily bị xô lệch và cô vung tay lên để đánh trả. Ronnie túm lấy cánh tay cô và đẩy mạnh.

Lily ngã xuống và mọi thứ trong mắt Daisy thu lại, như thể nhìn nhằm đầu kính viễn vọng. Sự phẫn nộ tràn khắp người cô như chất độc hóa học, và cô chạy nhanh đến, lao mình vào kẻ sẽ sớm trở thành em rể cũ của cô. Nhiều năm trước, Steven và Jack đã dạy cô cách tự vệ. Cô chưa bao giờ dùng đến những ngón đó, nhưng cô không hề quên. Như đi xe đạp vậy. Cô huých vai vào xương ức của Ronnie. Hấn rên lên và túm tóc cô. Hấn lắc người cô nhưng cô gần như chẳng cảm thấy gì khi co ngón cái lại và đâm vào mắt hắn.

“A ui, con khốn này!”

Không nghĩ ngợi gì, cô lên gối ở ngay dưới thắt lưng hắn. Cô không nghĩ là mình đã đánh trúng

chính giữa chân hấn như đã nhắm, nhưng đòn đó đủ để không khí rời khỏi phổi hấn với một tiếng rít đau đớn. Tay hấn lỏng ra và cô lùi ra sau. Ronnie gập đôi người lại và vài lọn tóc dài của Daisy mắc vào nắm tay hấn.

“Anh mà còn chạm vào em gái tôi lần nữa,” cô nói với hấn giữa những hơi thở, “thì tôi sẽ giết anh, Ronnie Darlington.” Hấn rên lên và nhìn chăm chăm vào cô qua đôi mắt nhắm lại. “Cô có thể thử, đồ khốn ngu ngốc.”

Daisy không ngại bị gọi là một con khốn điên rồ, bởi vì thỉnh thoảng điều đó cũng đúng. Nhưng cô ghét bị gọi là con khốn ngu ngốc. Cô lại lao mình tới trước, nhưng có người ôm lấy giữa người cô và kéo cô lại.

“Cô đã thắng rồi, mao lương.”

Cô đẩy mạnh cánh tay ôm quanh bụng mình, nhưng người đó kéo cô đứng lại. “Bỏ ra. Tôi sẽ đá mông hấn.”

“Tôi nghĩ nhiều khả năng là hấn sẽ đá mông cô hơn. Rồi tôi sẽ phải can thiệp và đánh hấn như tử vì dám đặt tay lên người cô. Và tôi thực sự không muốn làm thế. Buddy và tôi tới đây để đồ xăng và uống cà phê, chỉ thế thôi. Chúng tôi không định cãi nhau.”

Daisy chớp mắt và tầm nhìn của cô lại phóng to trở lại. Cô nhận thức rõ tim mình đang đập thình thịch khi cô ngoái qua vai. “Jack à?”

Bóng chiếc mũ cao bồi màu be cắt ngang mặt anh, và cô nhìn miệng anh thốt lên câu, “Buổi sáng tốt lành,” nhưng nghe có vẻ như anh không thấy buổi sáng này có gì tốt lành hết.

Daisy tập trung chú ý vào Lily, lúc này đang đứng tựa lưng vào cửa siêu thị. Cô có một vết cắt trên sống mũi và dấu tay đỏ rực in trên má. Một người đàn ông mặc áo phông màu xanh dương đứng bên cạnh và trò chuyện với cô khi cô lắc đầu. Kelly ngồi bệt dưới đất, đuôi tóc cô ta bị lệch hấn sang một bên. Ronnie ngồi thẳng người dậy với một tiếng rên và sò vào háng như để bảo đảm mọi thứ vẫn ở đó.

“Tôi hy vọng anh sẽ chẳng làm ăn được gì trong một tháng.” Daisy hầm hè bảo hấn, và Jack kéo cô sát vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Rồi Jack nói với Ronnie từ bên cạnh thái dương Daisy. “Hãy đưa bạn gái anh rời khỏi đây trước khi hai người các người vẫn còn đi lại được.”

Ronnie mở miệng rồi khép lại, sau đó túm lấy Kelly, người vừa bắt đầu hét toáng lên. Hấn đẩy cô ta vào trong xe, nổ máy, và hai người họ bỏ đi, bánh xe kêu rít lao ra khỏi bãi đỗ xe.

“Em ổn chứ, Lily?” cô hỏi em gái.

Lily gạt đầu và lấy lại kính râm từ chỗ người đàn ông đang nói chuyện với cô.

“Chuyện đó là sao vậy?” Jack hỏi. “Hai cô đến đây diễn trò quái gì thế?” Anh chưa buông cô ra, và cô lại ngược lên nhìn anh. Gió làm vài sợi tóc vàng của cô tung bay và thổi chúng ngang ngực áo sơ mi của anh. Cô nâng mắt lên nhìn miệng anh và nhìn sâu vào bóng tối do vành mũ tạo ra. Đôi mắt màu lục của anh nhìn cô không chớp. Chờ đợi.

“Đó là chồng của Lily và bạn gái hẳn.”

Anh ngửa đầu ra sau và bóng mũ trượt từ giữa mũi xuống cánh cung sâu ở môi trên của anh.

Dòng adrenaline tuôn chảy trong mạch máu chột khiến cô run rẩy, và cô mừng vì Jack ôm chặt mình.

“Hắn là một thằng khốn nạn.”

“Tôi cũng nghe nói vậy.”

Daisy không ngạc nhiên khi tiếng xấu của Ronnie đi trước hẳn ta. Lovett là một thị trấn nhỏ. “Hắn đã dốc cạn tài khoản ngân hàng của họ và không cho con bé chút tiền nào nuôi Phippen.”

Lòng bàn tay Jack sượt ngang bụng cô khi anh buông tay ra. Anh lùi lại một bước, và lồng ngực vững chãi của anh được thay bằng khí lạnh buổi sáng. Tay cô run rẩy, đầu cô đau như búa bổ, vai cô nhức mỏi và đầu gối cô nghiêng ngả. Đã lâu lắm rồi cô mới cảm nhận được sức mạnh của một người đàn ông bao bọc lấy mình, nâng đỡ mình, và cô hẳn sẽ chẳng thích gì hơn là được tan chảy lại trong lồng ngực và cánh tay anh. Tất nhiên, điều đó là bất khả thi.

“Tôi làm đau tay mình rồi.”

“Để tôi xem nào.” Anh quay người cô lại và cầm lấy tay cô trong lòng bàn tay ấm áp. Ống tay áo sơ mi màu xanh biển bằng vải pô-ơ-lin của anh xắn đến tận bắp tay, và trên túi áo anh là dòng chữ CÔNG TY XE CỐ MỸ PARRISH được thêu màu đen. “Ngọ nguậy ngón tay cho tôi xem nào,” anh nói.

Khi đầu anh cúi xuống trên tay cô, vành mũ anh suýt soát chạm vào miệng cô. Anh có mùi xà phòng, da dẻ sạch sẽ và mùi áo sơ mi hồ cứng. Ngón tay cái anh chạm nhẹ qua gan bàn tay Daisy và cảm giác râm ran từ lòng bàn tay cô lan xuống cổ tay rồi đi dọc lên bên trong cánh tay. Dòng adrenaline của cô đang tạo ra những cảm giác thật lạ lùng. Hoặc thế hoặc cô đã đụng phải một sợi dây thần kinh nào đó.

Anh ngược mắt lên nhìn thẳng vào cô. Trong vài giây dài đằng dặc, anh chỉ nhìn cô. Cô đã quên mất rằng khi bạn nhìn thật gần vào mắt Jack, bạn có thể thấy những đốm xanh lục sậm màu.

Giờ thì cô đã nhớ.

“Tôi không cho là nó bị gãy, nhưng có lẽ cô nên đi chụp X- quang.” Anh thả tay cô xuống.

Cô từ từ nắm chặt tay lại và nhăn mặt. “Làm sao anh biết là nó không bị gãy?”

“Khi tôi gãy tay, nó gần như sưng lên ngay lập tức.”

“Làm sao anh lại bị gãy tay vậy?”

“Đánh nhau.”

“Với Steven à?”

“Không. Trong một quán bar ven đường ở Macon.”

Macon? Anh đã làm gì ở Macon? Trong mười lăm năm qua, cô chẳng biết chút gì về cuộc sống của anh cả. Cô tò mò về nó, nhưng cô ngờ là anh sẽ chẳng kể nhiều cho cô nếu cô hỏi.

Viên thu ngân từ trong cửa hàng đi về phía Daisy và cô quay sang anh ta khi anh ta đưa lại kính của cô.

“Cảm ơn Chuck,” cô nói và đeo kính vào. Anh ta trả cô tiền thừa và cô cầm lấy cốc Dr. Pepper bằng bàn tay lành lặn.

“Tôi có nên gọi cảnh sát không?” anh ta muốn biết. “Tôi đã thấy họ đánh cô gái tóc vàng trước.”

Một biên bản của cảnh sát có thể có ích trong vụ ly dị của Lily, nhưng Lily cũng không hoàn toàn vô tội. Lại còn vấn đề Lily bám đuôi nữa. Cô không rõ liệu Ronnie có biết chuyện đó không, nhưng biết đâu được. “Không. Không cần.”

“Nếu cô đổi ý thì cho tôi biết nhé,” Chuck đề nghị và đi vào trong.

Daisy tập trung chú ý vào Lily và người đàn ông đang nói chuyện với cô. “Anh ta đi cùng anh à?” cô hỏi Jack.

“Ừ. Đó là Buddy Calhound.”

“Lớn hơn hay nhỏ hơn Jimmy?”

“Nhỏ hơn một tuổi.”

Daisy không nhớ nhiều về Buddy ngoại trừ hàm răng xấu xí và mái tóc đỏ rực đặc trưng của cả nhà Calhoun. Cô liếc ra xung quanh nhìn những người ở bãi đỗ xe và trạm xăng ở đằng xa. Hậu quả của những gì mình đã làm sáng nay bắt đầu ngấm vào cô. “Tôi không thể tin là mình vừa đánh nhau nơi công cộng.” Cô áp cốc Dr.Pepper mát lạnh lên má. “Tôi thậm chí còn chưa bao giờ chửi thề ở chỗ công cộng.”

“Không biết điều này có an ủi được cô không, nhưng tôi không nghĩ là cô đã chửi thề.” Không, nó chẳng dễ chịu đi được mấy, đặc biệt là khi anh thêm vào, “Nhưng em gái cô ăn nói như một tài xế xe tải vậy. Bọn tôi nghe rõ cô ấy nói gì từ trạm xăng.”

Daisy không còn sống ở Lovett nữa, nhưng mẹ cô thì có. Mẹ cô sẽ phát khiếp lên mất. Daisy và Lily hẳn sẽ là chủ đề mới nhất ở buổi khiêu vũ đơn thân của bà. “Anh nghĩ có nhiều người chú ý đến chúng tôi không?”

“Daisy, cô đang đứng ở ngã tư giữa Canyon và Vine. Trong trường hợp cô đã quên, thì nó gần như là ngã tư đông đúc nhất thành phố.”

“Vậy là người ta sẽ biết rằng tôi đã thụi vào mắt Ronnie Darlington.” Cô bỏ cái cốc lạnh ra khỏi má. Chúa nhân từ, mọi việc có thể tệ hơn được nữa không?

Rõ ràng là có. “Phải, và cô cũng đã lên gối vào bi của hắn.”

“Anh đã thấy à?”

“Phải. Nhớ nhắc tôi không làm cô cáu nhé.” Anh liếc qua đầu cô. “Sẵn sàng chưa, Buddy?”

Buddy Calhoun quay lại và cười với Jack, để lộ một hàm răng trắng đều đặn. Thế mà cô vừa nghĩ Buddy có bộ răng xấu xí của nhà Calhoun cơ đấy. Tóc anh ta cũng có màu đỏ sậm chứ chẳng phải màu cà rốt như những người khác. Anh ta trông cũng đẹp trai hơn. “Đến ngay đây, J.P,” anh ta kéo dài giọng.

J.P?

“Cố tránh xa rắc rối nhé,” Jack nói với cô khi anh quay người bỏ đi. “Lần sau có thể sẽ không có người ở gần để ngăn cô làm một việc gì đó ngu ngốc đâu, như là tấn công một người đàn ông nặng gấp đôi mình chẳng hạn.”

Cô đặt tay lên tay anh để dừng anh lại. Anh nói đúng. “Cảm ơn Jack. Nếu anh không xen vào, có lẽ sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra rồi.” Cô lắc đầu. Có lẽ anh không ghét cô nhiều như anh muốn cô nghĩ. “Khi tôi thấy hắn đẩy em gái mình... tôi thậm chí còn không nhớ nó xảy ra như thế nào nữa, nhưng tôi đã mất trí và tấn công hắn.”

“Đừng quá coi trọng điều đó, Daisy.” Thật quá nhiều cho cảm giác đặc biệt. “Nếu cô là người

khác thì cũng vậy thôi.” Tầm mắt anh hạ xuống nhìn bàn tay cô đang đặt trên tay mình.

“Vì tôi không phải là người khác, anh nên để tôi cảm ơn anh một cách thỏa đáng,” cô đề nghị với hy vọng rằng có lẽ bây giờ họ có thể nghĩ tới nhau với những suy nghĩ thân thiện hơn, và cô có thể kể cho anh về Nathan.

Một khóe miệng của anh nhếch lên khi ánh mắt anh đi tới ngực cô, qua cằm cô, tới miệng cô. Anh không bị bất ngờ bởi lời đề nghị của cô và đang cố tình chọc tức cô. “Cô có gì trong đầu nào?”

“Không phải những gì anh có trong đầu.”

Từ dưới bóng mũ, cuối cùng anh cũng nhìn vào mắt cô. “Vậy thì là gì?”

“Bữa trưa.”

“Không hứng thú.”

“Bữa tối.”

“Không, thưa quý cô.” Anh bước khỏi lề đường và nói qua vai, “Đi nào, Buddy.”

Daisy nhìn anh đi hết bãi đỗ xe tới một chiếc Mustang cổ màu đen đỗ trước một cây xăng. Hai nếp ly phẳng lì chạy dọc lưng áo anh và được nhét vào cặp quần Levi’s. Anh không đeo thắt lưng và cái ví làm túi sau của anh cộm lên. Buddy đi theo và Daisy quay lại với em gái.

Vết lằn đỏ trên má Lily đã bắt đầu mờ đi.

“Em ổn chứ?” Daisy hỏi khi Lily đi về phía cô.

“Em ổn.” Cô với lấy cốc Dr. Pepper và hớp một ngụm lớn. “Em nghĩ mình sắp phát điên rồi.”

Thật sao? “Cổ lẽ hơi hơi.”

Hai người họ đi tới chiếc Taurus của Lily và vào xe. Khi thắt dây an toàn, Lily lên tiếng. “Em xin lỗi về những gì em đã nói về Steven. Chị nói đúng. Em đúng là một con khốn không có trái tim.”

“Chị nghĩ mình đã nói em là con nhóc.”

“Em biết. Về nhà thôi.”

Daisy khởi động xe. “Em nghĩ mẹ sẽ mất bao lâu để phát hiện ra?”

“Không lâu,” Lily thở dài. “Mẹ chắc sẽ cố cấm chúng ta ra ngoài.”

Qua gương chiếu hậu, cô nhìn chiếc Mustang của Jack rẽ ra khỏi bãi đỗ xe.

“Daisy?”

“Gì?”

“Cảm ơn. Chị thật tốt khi cho Ronnie một bài học như vậy.”

“Đừng cảm ơn chị, chỉ cần hứa em sẽ ngừng bám đuôi hấn ta và Kelly tởm lợm.”

“Đồng ý.” Cô hớp một ngụm nước. “Dù vậy, chị đã thấy mông cô ả chưa?”

“Nó vĩ đại.”

“Và nhũn nhoét.”

“Phải, và em dễ thương hơn nhiều và tóc cũng đẹp hơn nữa.”

Lily mỉm cười. “Còn hơi thở nữa.”

Daisy tắc lưỡi. “Phải.”

Khi họ trở về nhà mẹ họ, Lily ôm lấy Pippen và nằm xuống tràng kỷ cùng cậu. Cô bật cuộn băng Các manh mối của chó Blue và rúc mũi vào đầu cậu. “Yêu con, Pippy,” cô nói. Không rời mắt khỏi tivi, cậu ngẩng mặt và hôn cằm mẹ mình.

“Con có được nhận vào làm không?” Giọng bà Louella vọng ra từ bếp, nơi bà đang nướng bánh và làm cả căn nhà tràn ngập mùi bơ đậu phộng.

“Họ nói là họ sẽ gọi,” Lily trả lời, giấu nụ cười sau đầu con trai.

“Nhát cáy,” Daisy thì thầm.

Lily đang cực kỳ rối trí, không nghi ngờ gì. Daisy còn ba ngày trước khi phải quay về với cuộc sống của mình ở Seattle. Hôm nay là ngày đi học cuối cùng của Nathan, và cô cần phải gọi cho cậu để hỏi xem nó thế nào.

Cô còn rất nhiều việc phải làm. Cô có ba ngày để giúp em gái chỉnh đốn lại cuộc sống, đưa bức thư của Steven cho Jack và kể cho anh là anh có một đứa con trai. Rồi cô có thể quay về nhà và tiếp tục cuộc đời của mình. Cô và Nathan có thể nằm dài trên một bãi biển nào đó tắm nắng. Cô sẽ uống cocktail dừa trong khi cậu ngắm các cô gái mặc bikini. Thiên đường cho cả hai mẹ con họ.

Nhưng vào lúc này, tất cả những gì cô muốn là đi tắm, áp đá vào tay và ngủ một giấc. Adrenaline của cô đã kiệt quệ, cô mệt mỏi và đau nhức, nhưng nếu không phải vì Jack, chắc chắn là lúc này cô sẽ cảm thấy nhức nhối hơn nhiều. Việc tấn Ronnie một trận nhớ đời như vậy đúng là không khôn ngoan lắm, nhưng lúc ấy cô không nghĩ ngợi gì. Cô chỉ phản ứng lại việc hấn đẩy Lily xuống đất.

Tôi nghĩ nhiều khả năng là hấn sẽ đá hông cô hơn. Rồi tôi sẽ phải can thiệp và đánh hấn như tú vì dám đặt tay lên người cô, Jack đã nói vậy. Anh cũng nói mình sẽ đến giải cứu bất kỳ người phụ nữ nào. Anh đã bảo cô đừng quá coi trọng điều đó.

Nhưng giờ khi nghĩ lại với đầu óc đã minh mẫn hơn, cô ngờ rằng anh sẽ không ôm một người phụ nữ nào lâu hơn mức cần thiết. Không giống như anh đã ôm cô, sát vào lồng ngực rắn chắc của anh. Và cô thật sự nghi ngờ là anh hấn sẽ không mơn man tay bất kỳ người phụ nữ nào bằng ngón cái. Cô cũng ngờ là thậm chí anh còn không biết mình đang làm thế.

Cô đã quá tập trung vào những thứ khác xung quanh đến mức không nhận ra là sự động chạm của Jack có hơi riêng tư hơn, nấn ná lâu hơn vài giây so với thời gian một hiệp sĩ tốt bụng giúp đỡ một người phụ nữ.

Giờ thì cô nhận ra điều đó, và chỉ ký ức về sự động chạm của anh thôi cũng khiến cô ghen thờ. Mẹ cô cất tiếng gọi khi cô đi lên cầu thang về phòng mình. “Vâng,” cô đáp lại, rồi đóng cửa lại sau lưng. Cô dựa vào cửa khi một cơn râm ran nóng ran giần giật ở bụng và bên dưới. Hơi nóng từ đó tỏa ra khắp da thịt cô và ngực cô trở nên nặng trĩu. Đã lâu lắm rồi cô không cảm thấy thế này, nhưng cô biết đấy là gì. Dục vọng. Khao khát tình dục chất chứa. Nhiều năm trời dồn nén réo gọi cô.

Cô nhắm mắt lại. Có lẽ cô đã mừng tượng ra sự ve vuốt của Jack. Có lẽ nó chỉ có trong đầu cô, nhưng cô đã không tưởng tượng ra cảm giác tuyệt vời khi lại được tiếp xúc với cơ thể một người đàn ông khỏe mạnh rắn chắc. Cảm giác tuyệt vời khi được bảo vệ. Cảm giác tuyệt vời khi cảm thấy ngực anh ép vào lưng cô và cánh tay anh ôm quanh eo cô. Chúa giúp cô, cô nhớ cảm giác đó. Nhớ đến mức cô đã muốn tan vào trong Jack. Cô tự hỏi anh sẽ làm gì nếu mình quay lại và hôn cổ anh. Rê lưỡi lên họng anh và sờ tay khắp các cơ bắp trên ngực anh. Cởi trần, như lúc anh ở trong bếp nhà anh đêm đầu tiên đó. Cởi trần với quần jeans kéo trễ trên hông để cô có thể trượt lòng bàn tay trên phần bụng phẳng lì của anh và quỳ gối xuống khi cô ép mặt vào khuỷu quần anh.

Mi mắt Daisy mở choàng ra. Jack là người đàn ông cuối cùng trên hành tinh này mà cô nên mơ mộng đến việc âu yếm và ve vuốt. Người đàn ông cuối cùng trên trái đất nên khiến cô nghĩ đến tình dục.

Tất cả chỉ vì đã lâu lắm rồi, cô tự nhủ khi rời người khỏi cửa. Cô mở ngăn kéo và rút một cái quần lót bikini cùng áo ngực ra. Cô mới ba mươi ba, và trước khi Steven bị bệnh, họ đã có một

đời sống tình dục rất tích cực. Daisy thích làm tình và cô nhớ nó. Cô tin rằng chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi dục vọng muốn được gần gũi của mình bùng phát trở lại. Chỉ là quá tệ khi nó lại đến vào lúc này. Hôm nay. Và thực sự chẳng đâu vào đâu khi Jack là người châm ngòi. Vì vô vàn lý do vô cùng hiển nhiên, việc lên giường giữa cô và Jack nằm ngoài phạm vi cho phép.

Daisy rời phòng ngủ và đi vào phòng tắm ở cuối hành lang. Nhưng biết đâu nếu cô và ai đó không phải Jack “vui vẻ” lại là chuyện khả thi thì sao nhỉ. Cả đời cô mới chỉ gần bó với hai người đàn ông, có lẽ giờ là lúc khám phá. Cô chỉ còn hai ngày rưỡi nữa trước khi quay về Seattle. Có lẽ bây giờ là lúc phóng túng bản thân trước khi cô về nhà và quay về làm một người mẹ. Có lẽ cô nên thêm “làm tình” vào danh sách những việc phải làm.

Một cảm giác tội lỗi chọc vào lương tâm của cô. Steven đã mất, vậy vì sao cô lại có cảm giác như thể mình đang nghĩ đến việc lừa dối chồng? Cô không biết, nhưng nó ở đó, ngay trước mặt cô. Và cô biết rằng cảm giác tội lỗi này hầu như có khả năng sẽ ngăn mình thực sự làm việc đó với một ai khác.

Thật tệ, bởi vì hẳn là cô sẽ thích được lên giường mà không vướng mắc tình cảm. Loại quan hệ mà bạn vớ đại ai đó, làm chuyện ấy và rồi không bao giờ gặp lại người đó nữa.

Cô vịn vò bồn tắm lên và để tay dưới dòng nước chảy ra. Nhưng có lẽ nếu cứ thế mà làm, cô sẽ không còn cảm thấy tội lỗi nữa. Có lẽ cũng giống hệt lúc cô mất đi sự trong trắng. Lần đầu tiên là khó khăn nhất. Sau đó, chuyện trở nên dễ dàng hơn. Và cũng vui hơn nhiều.

Tất nhiên là cô không có ứng cử viên nào. Có lẽ cô nên rủ một anh chàng nào đó ở một quán bar. Một người trông như Hugh Jackman hay anh chàng trong quảng cáo Coca dành cho người ăn kiêng. Không, những người đàn ông đó sẽ gợi cho cô nhớ đến Jack.

Cô nên chọn một người hoàn toàn khác. Một người như Viggo Mortensen hoặc Brad Pitt. Không, Matthew McConaughey.

Ồ tuyệt.

Nhưng sẽ không bao giờ là Jack. Không bao giờ. Như thế thực sự sẽ rất kinh khủng.

Hoặc, một giọng nói nhỏ trong đầu cô thì thầm, việc đó sẽ thực sự rất, rất tuyệt. Khi cô cởi quần và kéo áo phông qua đầu, cô sợ rằng nếu mình không cẩn thận, cái giọng nói nhỏ trong đầu sẽ lôi cô vào một rắc rối rất, rất lớn.

Chương 8

Hầu hết các tối, quán Slim Clem chật ních người đến từ tận những chỗ xa xôi như Amarillo và Dalhart. Ban nhạc sống chơi nhạc đồng quê, thứ nhạc đồng quê ồn ã, thỉnh thoảng chêm vào các bản nhạc rock phương nam ngày xưa. Sàn nhảy rộng rãi lúc nào cũng đông đúc, lũ bò máy luôn hoạt động và chiếm hết các góc với một túi đầy tiền. Các quầy bar khác nhau liên tục rót bia lạnh, rượu nguyên chất hoặc nước quả với ô giấy.

Đủ loại động vật và bò sát nhồi bông nhìn chòng chọc qua những con mắt giả trên các kệ gắn cao trên tường. Nếu quán bar Road Kill là giấc mơ của mọi người nhồi bông thú, quán Slim Clem ắt phải là giấc mộng xuân của người đó. Mặc dù vì sao lại có người tự hào trưng bày một con chồn hôi mũi hếch thì cứ để mọi người tự đoán.

Trong quán bar lờ mờ tối, quần bò Wranglers, Rockies và Lees thống trị. Sờn cũ, bó chặt với đủ sắc màu có thể tưởng tượng ra, được những người phụ nữ vận sơ mi cao bồi nữ có tua rua với hình ngựa trên lưng mặc trên người. Áo phông đính ốc xà cừ và lông vũ, vạt áo bị xé nhỏ để trông giống tua rua, cũng được yêu thích ngang với chân váy xòe dài có diềm xếp nếp hay váy hoa cổ trái tim. Tóc tai đủ loại, từ kiểu Texas phồng, đánh rối và được xịt gôm từng phân một - hất ngược lên - cho đến những mái tóc dài và thẳng chạm tới eo hay thậm chí sau đầu gối.

Cánh đàn ông thích Wranglers hoặc Levi's màu xanh hoặc đen, vài cái bó đến nỗi người ta phải tự hỏi họ đã cắt thẳng bé của mình ở đâu. Cũng có những người đàn ông mặc áo sơ mi cao bồi hồ cứng in hình ngọn lửa đang cháy hoặc cờ Mỹ, nhưng không cần phải bàn cãi cũng biết áo phông mới là món đồ được ưa thích nhất. Đa số in hình các loại bia được quảng cáo và máy kéo John Deere, trong khi số khác lại có những thông điệp khác nhau. Câu đùa "Đừng gây sự với dân Texas" chiếm đa số, trong khi "Phải, tôi say, nhưng cậu vẫn xấu như thường," tranh đua với câu "Cùng khóa thân nào" tràn trề hy vọng.

Giày cao bồi hòa nhịp với ban nhạc, và những chiếc đai lưng lớn tới mức đủ được coi là vũ khí chết người lóe sáng dưới ánh đèn đa sắc màu của sàn nhảy.

Daisy chưa từng vào trong quán Slim Clem. Hồi sống ở Lovett trước kia, cô còn quá bé. Nhưng cô từng nghe nói đến quán này. Tất cả mọi người đều được nghe nói về nó, và cô cho là đã đến lúc cô tự mình trải nghiệm.

Chiều thứ Sáu hôm đó, Lily được nhận vào làm tại quầy thức ăn ở Albertsons, và hai người họ quyết định ăn mừng ở quán Slim. Daisy không mang gì để mặc tới một quán rượu rẻ tiền,

nhưng ở đáy tủ quần áo của mình, cô bối ra được đôi boots cao bồi cũ. Cô xỏ chân vào, và dù hơi chật, chúng vẫn vừa. Năm lớp mười một, cô đã tiết kiệm tiền trong vài tháng để mua một đôi boots đỏ đính trái tim trắng. May cho cô, boots cao bồi chưa bao giờ hết mốt ở Texas.

Cũng trong hộp đựng kỷ yếu, cô rút chiếc thắt lưng mặt bạc lớn mà cha cô đã đeo ở hội thi cưỡi ngựa Top of Texas vài tháng trước khi bị một con bò giẫm chết.

Cô mặc vào một chiếc váy không tay bằng cotton trắng có tám khuy nhỏ trước ngực và đeo thắt lưng của cha cô quanh hông. Cái tên Rowdy được khắc vào lớp da nâu sau lưng.

Mặt dây nặng và hơi trĩu xuống, nhưng cô nghĩ trông mình đã sẵn sàng để vào một quán bar cho dân cao bồi.

Cô uốn tóc thành những lọn quăn lớn và đeo hai vòng tai to vào tai. Cô kẻ mắt màu đen, tô màu son đỏ bóng nhất và cho rằng như thế trông mình giống một nữ cao bồi sành điệu.

Để đi bar, Lily mặc một quần jeans rộng cùng áo sơ mi hồng mà cô buộc lại ngay dưới ngực để lộ ra khuyên rốn. Lớp trang điểm của cô đậm hơn hẳn của Daisy, và khi hôn chào tạm biệt Phippen trên hiên nhà mẹ mình, cô lưu lại một vết môi hồng to tướng trên má cậu.

Trên đường tới quán Slim Clem, Lily cười cợt, trêu đùa và có vẻ như đã sẵn sàng tiếp tục sống. Daisy cũng đã sẵn sàng. Ngày mai cô sẽ kể cho Jack về Nathan, và lần này sẽ không có gì ngăn được cô. Không phải nỗi sợ của cô, không phải tiệc sinh nhật của một đứa bé nào đó, và kể cả một phụ nữ bán khóa thân trong nhà anh cũng không. Chiều Chủ nhật cô đi khỏi đây rồi, và mai cô phải kể với anh. Không còn lựa chọn nào khác.

Họ bước vào quán bar lúc chín giờ hơn. Ban nhạc đang ca bài “My Maria” của Brooks and Dunn khi họ trả phụ phí năm đô la. Khi ban nhạc hát đến những nốt cao của bài hát, Daisy và Lily luồn lách đi qua đám đông tới quầy bar gần nhất và gọi hai cốc Lone Stars từ vại bia. Daisy trả tiền lượt uống đầu tiên, và hai người họ may mắn tìm được một cái bàn gần sàn nhảy. Họ ngồi xuống cạnh nhau và chủ đề trò chuyện của họ xoay sang bình luận về những người xung quanh.

“Nhìn anh chàng mặc sơ mi cao bồi và đội mũ màu be đằng kia đi,” Lily nói sát tai Daisy.

Vì điều đó miêu tả khá khá các anh chàng ở quầy bar, em cô phải dùng cốc chỉ. “Anh ta mặc cái quần jeans bó đến nỗi hẳn phải vãi tè trong đó ấy.”

Anh chàng cao bồi được nhắc đến có vẻ cao ráo, săn chắc, trông đủ rắn rỏi và mạnh mẽ để ghìm được bò xuống. “Mông trong quần Wrangler làm chúng ta phát điên,” Daisy trích lại với một nụ cười và đưa cốc bia lên môi.

“Phải rồi,” Lily đồng ý. Daisy không nhớ nổi lần cuối cùng cô đi chơi cùng các bạn gái là bao

giờ; cô đã quên mình nhớ những lần đi chơi ấy đến mức nào. Quên mất cô cần thư giãn và cười đùa ra sao. Chủ yếu là, cô ngạc nhiên một cách dễ chịu trước việc mình thích được ở cùng em gái xiết bao. Hai người họ cười đùa và chấm điểm đoàn múa đàn ông khiêu vũ và lê bốt trên sàn nhảy trước mặt. Lily chỉ tay vào một anh chàng mặc quần Roper's, và Daisy nghiêng đầu sang một bên. Cô phải thừa nhận, cần có một bộ móng rất đẹp mới mặc quần Roper's đẹp được. Daisy cho anh ta tám điểm, Lily mười điểm, họ thống nhất chín điểm.

“Chị đã thấy Ralph Fiennes để móng trần trong phim Red Dragon chưa?” Lily hỏi.

Daisy lắc đầu. “Bây giờ khi chị sống một mình, chị không thích xem phim kinh dị lắm.”

“Chà, hãy tua nhanh qua các phần kinh dị. Chị phải thuê đĩa chỉ để xem bộ móng trần của Ralph. Anh ta cực kỳ ổn.” Daisy hớp một ngụm bia. “Chị đã xem anh ta đóng Maid in Manhattan. Bộ phim dở tệ, nhưng anh ta trông khá ngon mắt.”

“Anh chàng đằng kia là điểm sáu trừ,” Lily nói khi chỉ cốc vào một người đàn ông mặc quần jeans yếm và áo ba lỗ. “Bộ phim dở vì J.Lo. Đáng ra họ nên tuyển người khác.” Lily mỉm cười. “Như em chẳng hạn.”

Daisy cảm thấy có bàn tay đặt lên vai mình, liền quay lại rồi ngược mắt qua một cái áo phong viết dòng chữ CẦM BIA CHO TÔI TRONG LÚC TÔI HÔN BẠN GÁI CẬU, nhìn vào mặt Tucker Gooch. Cô đã tốt nghiệp trung học với Tucker. Mẹ anh ta, bà Luda Mae, từng dạy môn kinh tế gia đình ở trường trung học Lovett. Hồi đó Tucker thường xuyên phải tới phòng bà ngồi chịu phạt vì có hành vi xấu, như là bị tóm được đang hôn hít trong phòng tắm của con gái.

Daisy đứng dậy, và từ những gì hiện ra trước mắt cô bây giờ, mái tóc đen của anh ta khá mỏng trên đỉnh đầu, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực đầy tình quái và cái miệng cong lên thành một nụ cười không thể cưỡng lại.

“Xin chào, Tucker. Anh thế nào?”

Anh ta ôm cô thật mạnh. “Tôi khỏe.” Anh ta ôm cô hơi chặt, nhưng tay anh ta không lặn xuống móng cô như hồi trước nữa. “Đến nhảy với tôi nào,” anh ta nói.

Cô nhìn Lily. “Em có phiền không?”

Lily lắc đầu, và Daisy theo Tucker ra sàn nhảy. Ban nhạc bắt đầu chơi bài “Who’s Your Daddy?” của Toby Keith và Tucker dẫn cô vào nhảy nhịp hai-bốn. Trước khi Steven ốm, cô và anh từng khiêu vũ trong vài câu lạc bộ ở Seattle. Trong vài nhịp trống và nhịp gảy của đàn guitar Hawaii, cô sợ rằng mình đã quên cách nhảy. Nhưng khiêu vũ trên nền nhạc đồng quê nằm trong máu của cô, và cô nhớ lại nó còn nhanh hơn một con gà ăn Cheeto. Khi Tucker xoay cô và di chuyển cùng cô trên sàn nhảy, cô cảm thấy một phần khác trong mình trượt vào đúng chỗ. Cái phần có thể thư giãn, cười đùa và vui vẻ trong cô. Ít nhất trong tối nay.

Jack cầm lấy chai bia Perarl của mình trên quầy bar rồi đưa lên môi. Qua miệng chai, mắt anh dừng lại trên sàn nhảy đối diện quầy bar và ánh đèn trắng chớp nháy. Anh đã chú ý đến Daisy ngay giây phút cô và Lily đi vào cửa. Không phải là anh tìm kiếm họ, nhưng khó lòng mà bỏ qua hai người phụ nữ ấy được. Họ không phù hợp lắm với không khí quán Slim Clem. Như hai miếng bánh sô-cô-la giữa một mớ thịt trộn khoai tây, và Jack chắc chắn rằng không chỉ có vài gã đàn ông trong quán bar nghĩ đến việc ăn tráng miệng trước bữa tối.

Anh hạ chai bia xuống và đút bàn tay đang trống vào túi trước chiếc quần Levi's. Anh quay lại nhìn Gina Brown, người đang đứng trước mặt anh kể chuyện về lũ bò máy ở phía sau. Rõ ràng là, vì cô ta ở đây thường xuyên, quán Slim đã đề nghị cô ta dạy cưỡi bò vào dịp cuối tuần.

“Cái bà em dạy chiều nay khoảng sáu năm tuổi,” cô ta nói. “Em đã đưa bà ấy lên Thunder và...”

Jack cóc quan tâm đến Thunder. Điều anh muốn biết là liệu “cơn ác mộng đáng sợ nhất” của anh có biết trước anh sẽ ở đây không. Anh cho là cô có khả năng làm việc đó, nhưng nếu cô nghĩ anh sẽ tám chuyện vui vẻ với cô, thì nhất định là cô sẽ thất vọng. Thường thì, Jack thích những quán bar ít đông đúc hơn Slim, nhưng hôm nay là buổi tối cuối cùng Buddy Calhoun ở lại thị trấn, và Buddy đã thuyết phục được anh đến quán bar. Hiện tại Buddy đang thử sức với một con bò máy ở phòng sau. Theo ý kiến cá nhân thì Jack không hiểu nổi sự hấp dẫn của việc bị một cái máy ném văng xuống đồng đệm dày trên sàn. Anh luôn cho rằng nếu bạn thích cưỡi bò, bạn nên trèo lên một con bò thật và chấp nhận mạo hiểm.

“... Em thề, em suýt chết. Anh hẳn sẽ cười đến đau cả ruột nếu anh ở đó,” Gina nói.

Jack, đã lỡ mất câu chuyện đùa, mỉm cười. “Hẳn là thế.”

“Buddy đang làm gì trong thị trấn vậy?” Gina hỏi.

“Cậu ấy có công chuyện ở đây.” Anh dồn trọng lượng lên một chân, một hông hơi cao hơn hông bên kia, và mắt anh lại nhìn sang Daisy và Tucker Gooch trên sàn nhảy. Những bước nhảy nhịp nhàng của họ ăn khớp hoàn hảo với bài hát của Toby về một đại gia già nua với cô bồ trẻ tuổi. Jack lúc nào cũng ghét Tucker. Tucker là loại đàn ông chuyên ba hoa về việc gã thường xuyên được làm tình và người gã làm chuyện ấy cùng. Theo Jack thì, một người có nhiều thứ gì không cần phải nói về thứ đó.

“Làm việc cho anh à?”

“Phải.” Từ vị trí đối diện quầy bar của Jack, tất cả những gì anh nhìn thấy từ Daisy là chút tóc lấp ló và thoáng ẩn hiện của cái váy trắng. Chẳng cần đến hàng ghế đầu anh cũng biết cô đang mặc gì, hình ảnh cô đi qua cửa quán Slim trong bộ váy đó đã in sâu vào não anh.

Một anh chàng cao bồi đội mũ chớp cao chắn mất tầm nhìn và anh chẳng thấy được gì nữa.

“Khỉ thật,” Buddy nói khi đến đứng cạnh Jack, “Lần vừa rồi em đã trụ được gần hai phút, nhưng rồi em đáp xuống trên bi trái và mất một lúc mới đứng thẳng dậy được.”

“Anh vừa lên con Twister à?” Gina muốn biết. “Twister mà đặt nấc cao nhất thì lắc dữ dội lắm đấy.”

“Nó là con gần cửa nhất.” Buddy hóp một ngụm bia rồi nói, “Anh nên thử một phát, Jack.”

Buddy thực sự là một anh chàng tử tế, nhưng thỉnh thoảng Jack tự hỏi có phải cậu ta bị ngớ ngẩn không. “Nói chung là, anh tránh bất kỳ thứ gì nghiền nát bi trái của anh.”

“Phải rồi.” Anh ta lắc đầu và nhìn ra đám đông.

Gina bật cười. “Em ra phía sau nhé. Anh sẽ ở đây một lúc nữa chứ?” cô ta hỏi Jack.

“Anh không chắc.”

Cô ta đặt một tay vào đằng trước áo sơ mi denim của anh và kiễng chân lên. “Chà, đừng đi mà không tạm biệt nhé,” Cô ta nói bên miệng anh, sau đó hôn anh, bờ môi nấn ná vừa đủ lâu để cho anh biết cô ta có hứng thú đi về cùng. “Đừng quên đấy.”

“Anh và Gina đang hẹn hò à?” Buddy hỏi khi cô ta bước đi.

“Thỉnh thoảng.” Jack không biết mình có hứng thú để cô ta đi về cùng đến mức ấy không. Hai cuối tuần liên tiếp có thể khiến cô ta nghĩ lung tung.

“Nhìn xem ai đang ngồi cô đơn ở cái bàn đằng kia kìa, Lily Brooks. Tối qua em đã nghĩ đến việc gọi cho cô ấy, nhưng em không biết tên sau khi cưới của cô ấy.”

Jack liếc nhìn em gái của Daisy đang ngồi một mình. “Sao em lại gọi cho Lily?”

“Để xem cô ấy ra sao sau trận cãi cọ ở siêu thị Minute. Em cho là, vì cô ấy đang trong quá trình ly dị, có thể cô ấy cần ai đó để tâm sự.”

Jack nâng chai Pearl lên môi. “Em muốn nói chuyện với Lily Brooks về vụ ly dị à?” Phải rồi.

Buddy cười toe toét. “Con gái nhà Brooks trông xinh mà thân hình cũng ngon lành.”

Jack hóp một ngụm lớn rồi mút một giọt bia khỏi môi trên. Anh sẽ không tranh cãi với Buddy. Nếu anh chưa tận mắt nhìn thấy Daisy vẫn nóng bỏng như thường, thì bộ đồ mà cô đang mặc tối nay cũng sẽ dàn xếp được vấn đề đó. Thậm chí từ quầy bar, anh cũng có thể thấy bộ váy của cô bó đến nỗi cứ như thể cô đã cầm lấy súng bắn sơn và tự sơn lên mình.

Buddy đặt cốc bia xuống quầy bar. “Em sẽ mời Lily nhảy trước khi có người chen chân.”

Jack quan sát cậu ta luồn lách qua đám đông và tự hỏi cuộc sống có dễ dàng nếu anh có thể giống Buddy Calhoun nhiều hơn không. Đường như chẳng có mấy thứ làm cậu ta bận tâm, kể cả tra tấn bản thân trên một con bò máy. Có lẽ từng có thời Jack giống như vậy, tự tại hơn, nhưng là cách đây lâu đến mức anh đã quên rồi.

Anh bỏ tay khỏi túi, lướt mắt đến sàn nhảy cùng những ánh đèn trắng lập lờ. Một nụ cười làm cong khỏe miệng anh, và anh tự hỏi hôm nay Lily và Daisy thấy sao về vụ cãi cộ công khai trước cửa siêu thị Minute của họ. Jack đã từng thấy phụ nữ đánh nhau, nhưng anh chưa từng nhìn thấy một người phụ nữ tấn công một người đàn ông. Đặc biệt là một người đàn ông phải nặng hơn cô ta đến gần bốn lần cân.

Jack quay người lại và tì cẳng tay lên quầy bar. Buổi sáng hôm đánh nhau, anh cũng có mặt ở siêu thị Minute. Anh đang đứng tựa người vào chiếc Mustang chờ đổ đầy xăng và lo nghĩ chuyện của bản thân thì nghe thấy tiếng la hét. Anh đã liếc qua bãi đỗ xe và nhận ra Lily. Cô ấy đang chửi rủa như một tay tài xế, và khi người đàn ông bị cô la mắng đẩy cô, Jack đã tiến đến chỗ cô. Được khoảng nửa đường tới đó thì cửa siêu thị bật mở và Daisy lao ra tấn công Ronnie như một cầu thủ phòng ngự, húc vai hấn ta bằng vai cô. Cô cứ như một tia chớp mặc áo phong đen và tóc vàng, và khi Jack đi vội về phía cô, cô nắm tay lại, dấn vào mắt Ronnie rồi lên gối hấn ta.

Jack đã ôm cô từ phía sau để giữ cho cô khỏi bị thương, nhưng anh không hề chờ đợi thứ cảm xúc pha trộn giữa giận dữ và bao bọc đã thoi thảng vào lồng ngực mình lúc ấy. Từ nhỏ đến lớn, cá tính của Daisy vẫn luôn đối lập như thế, vừa nhút nhát vừa gan dạ. Và từ trước đến giờ vẫn vậy, cho dù là lúc muốn lắc người cô, ôm lấy cô để mà quát mắng, anh cũng muốn được vuốt tóc cô.

Nhưng anh đã ôm cô, anh nhắc nhở mình. Anh đã ôm Daisy với lưng cô áp vào người anh, miệng cô ép chặt vào khóa quần anh. Anh đã chạm vào cô, ngửi thấy mùi tóc và hương thơm da thịt cô.

Anh ngược mắt lên nhìn biển hiệu Budweiser đầy sống động qua vôi bia. Các bóng đèn màu đỏ viền quanh cổ xe đua NASCAR của Dale Earnhardt Jr. Các bánh xe xoay tròn trên con số tám huyền thoại, như thể Junior đang lao đi với vận tốc một trăm tám mươi trên con đường thẳng tắp của đường đua Texas.

Daisy đã đi khỏi đây mười lăm năm, nhưng có một thứ không hề thay đổi trong cả quãng thời gian đó. Bất kể anh ghét phải thừa nhận đến đâu, anh muốn cô. Vẫn muốn. Lúc này. Sau từng ấy thời gian. Sau tất cả những gì cô đã làm.

Ước muốn đó thật vô lý, nhưng anh không thể phủ nhận bằng chứng. Chỉ thoáng nhìn cô trong

bộ váy đó cũng làm bi anh siết lại và phần đàn ông của anh hơi phản ứng, ngay tại quán Slim Clem. Anh muốn cô với cùng khát khao một cách vô thức như hồi mười tám. Một cơn nhức nhối nóng bỏng khi nhớ đến mùi vị miệng cô và muốn làm quen lại với những đường cong mềm mại của cơ thể cô. Nhưng anh không còn mười tám nữa. Khả năng kiểm soát của anh đã cao hơn, và có phản ứng không có nghĩa là anh phải làm gì đó.

Không, anh chỉ đứng ngay tại đây và nhìn biển hiệu Bud sau quầy bar. Chỉ thế thôi. Anh sẽ uống nốt chai bia rồi về nhà. Nếu Buddy không muốn về thì cậu ta có thể đi nhờ xe người khác.

Khi ban nhạc bắt đầu hát bài “No Problem” của Kenny Chesney, Buddy và Lily đến nhập hội cùng Jack ở quầy bar. Đúng lúc anh quay lại để bảo Buddy là mình sắp về, mắt anh nhìn thấy Daisy và Tucker đi về phía mình. Cô càng đến gần, anh càng mãnh liệt ước rằng thà cô cứ ở nguyên bên kia phòng. Cô đánh chút phấn sẫm màu ở mắt, môi cô màu đỏ sậm, tóc cô phồng, quần và rối bù, như thể cô vừa làm tình. Cô trông có hơi mời gọi, thường thì là thứ anh thích nhất, nhưng không phải tối nay. Không phải trên người cô.

“Chào Jack.” Tucker giơ tay ra. “Anh thế nào?”

Jack bắt tay anh ta rồi đưa chai bia lên miệng. “Không có gì đáng phàn nàn,” anh nói trước khi uống một ngụm bia.

“Tay cô thế nào?” anh hỏi Daisy.

Cô từ từ nắm tay vào. “Khá hơn hôm qua rồi,” cô nói.

“Anh nghe nói em và Lily đã đánh nhau với Ronnie Darlington và Kelly Newman,” Tucker bảo cô.

“Ronnie là một thằng tồi và Kelly thật tởm lợm,” Lily nói.

“Anh đã nghe chuyện đó ở đâu?” Daisy muốn biết.

“Fuzzy Wallace đang lái xe tới Vine và thấy hai bọn em.”

Daisy nhắm mắt lại và chửi thề.

Mắt Jack rời khỏi mặt cô, và anh nhìn rõ bộ váy màu trắng. Anh có thể thấy đường viền áo lót, và cô hẳn đã phơi nắng cả người, bởi vì anh nhìn thấy sợi dây cùng đường viền mềm mại ôm lấy hai ngực cô và đẩy chúng lên. Mắt anh lướt qua hàng khuy nhỏ trên ngực, xuống phần bụng phẳng tới dây lưng quanh eo và mặt dây to dùng màu bạc lỏng lẻo. Chân váy cô chạm tới giữa đùi, và khi liếc xuống chân cô, anh suýt sặc. Cô đang đi đôi bốt đỏ gắn trái tim trắng. Anh còn nhớ đôi bốt đó. Hồi trước lúc nào cô cũng đi nó. Đã từng có vài lần anh làm tình với cô trong khi cô đi đôi bốt đó. Thường thì khi cô mặc chân váy, hoặc một cái váy như cô đang mặc tối

nay, anh sẽ chỉ cởi quần lót cô ra mà không thêm bận tâm đến đôi bốt.

“Nếu em còn gặp rắc rối nào khác thì cứ gọi cho anh,” Tucker đề nghị, và Jack ngược lên khi Tucker choàng tay quanh vai cô.

“Đồng ý, em sẽ nhớ điều ấy,” cô nói. Cô bước lên trước và nắm lấy tay Jack. “Jack đã hứa sẽ nhảy với em.” Cô ngược lên nhìn anh với đôi mắt nài nỉ. “Phải không?”

“Thế à?”

“Ừ.”

Anh cho là mình có hai lựa chọn. Anh có thể bỏ cô lại với Tucker hoặc nhảy với cô. Anh đặt chai bia xuống quầy bar và rê tay từ cổ tay lên khuỷu tay cô. Tôi cho là mình có trí nhớ kém,” anh nói. Anh cầm tay cô và dẫn cô sang bên kia phòng.

Ban nhạc bắt đầu chơi lại bản nhạc chậm ca khúc “Keep Your Hands to Yourself” của Georgia Satellite. Jack dừng lại giữa sàn nhảy và đặt bàn tay Daisy vào tay anh. Anh đặt tay kia lên eo cô và cùng cô di chuyển theo nhịp nhạc. Qua bộ váy mỏng, anh cảm nhận được hơi ấm của da thịt cô. “Cô sẽ về nhà với Gooch à?”

“Anh ta đã đề nghị tôi.” Cô nhẹ nhàng đặt tay trên vai anh. “Nhưng tôi từ chối.”

Câu trả lời làm anh hài lòng hơn nó nên thế, và anh không thích điều đó chút nào.

“Tôi không biết anh ta lấy đâu ra ý nghĩ là tôi sẽ cân nhắc nó.”

Họ đi qua sân khấu và ánh đèn hồng rọi sáng tóc cô, trượt qua vầng trán cùng gò má mịn màng và chui vào giữa đôi môi hơi hé ra của cô. “Có lẽ vì cái váy quá bó.”

“Nó có bó lắm đâu.”

Anh xoay cô rồi kéo cô lại gần mà không lỡ nhịp nào. Chỉ có vài phân khoảng trống tách biệt ngực cô với ngực anh, và anh tự nhủ rằng mình ôm cô ở đó để có thể nghe cô nói rõ hơn. Anh mơn man ngón cái trên chất vải mềm mại của chiếc váy và nói ngay trên tai cô, “Nó chặt đến mức tôi có thể thấy đường viền áo lót của cô.”

“Sao anh lại nhìn áo lót của tôi, Jack?”

“Chán quá chẳng có gì làm, tôi cho là thế.”

“Ừ phải rồi.” Cô lùi lại vừa đủ để ngược nhìn lên mặt anh. “Anh đang cố tưởng tượng xem tôi khóa thân trông thế nào.” Anh mỉm cười khi ban nhạc hát về tình yêu thực sự và tội ác.

“Mao lương à, tôi biết cô trông thế nào khi khóa thân mà.”

Trong bóng tối của sàn nhảy, cô đỏ mặt. Một vệt ửng hồng lan từ cổ họng lên má cô. “Vui nhỉ, tôi lại không nhớ anh khóa thân trông thế nào đâu.” Mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh trong chưa đầy một giây rồi nhìn ra chỗ khác và cô tập trung vào thứ gì đó sau vai anh.

Cô luôn nói dối rất dễ. Anh không nhớ hồi trước việc ấy có bao giờ làm mình thấy khó chịu chưa. Vì vài lý do, bây giờ thì có.

“Cô có biết tôi sẽ ở đây không?” anh hỏi cô.

Cô lại nhìn anh. “Không,” cô trả lời và anh không biết liệu mình có tin cô hay không. “Mai anh sẽ ở nhà chứ?”

“Để làm gì?”

“Bởi vì tôi sẽ ghé qua.”

Anh nhìn xuống mặt cô, lớp trang điểm mắt quyến rũ kinh hồn và đôi môi căng mọng của cô. “Tôi không nhớ có mời cô.”

“Anh vừa nói mình có trí nhớ kém mà.”

“Có lẽ cho vài chuyện thôi. Những chuyện khác tôi rất rõ ràng. Như là tôi vẫn nhớ đôi bốt này.”

Cô mỉm cười và đưa tay lướt lên sau vai anh. “Tôi biết,” cô nói. “Tôi không thể tin là chúng vẫn vừa. Có nhớ tôi thường mang chúng với cái quần Wranglers màu tía không?”

Quần wranglers màu tía sao? Anh xoay cô vài vòng và hy vọng cô bị choáng. Trong khi anh nghĩ đến áo lót của cô và không dứt nổi ký ức về đôi bốt đặt cạnh tai anh, tất cả những gì cô có thể nghĩ đến lại là những thứ vớ vẩn anh không thèm quan tâm và không muốn thảo luận.

Anh kéo cô sát vào lòng và cô nói, “Và nhớ cái váy xòe màu hồng không? Trời ơi, đúng là thảm họa thời trang.”

Váy xòe màu hồng? Cái quái gì vậy? Chỉ vì điều đó, anh nên xoay cô cho tới khi cô nôn thì thôi. Cô đang cố tình nói đến những thứ vớ vẩn ngu si, chỉ để khiến anh phát điên. Như thế không phải cô cũng đang nghĩ đến thứ tình dục nóng bỏng đắm mồi hôi. Như thế khao khát nhục dục giữa họ chỉ xuất hiện trong đầu anh, khi mà anh cũng biết, anh biết rõ là cô cũng nhận thấy nó. “À phải, cái váy xòe màu hồng,” anh nói khi mà anh thậm chí còn không chắc váy xòe là cái gì. Anh kéo cô lại thật gần, đến mức ngực cô sượt qua ngực anh, rồi anh nói, “Tôi nhớ trông nó ra sao khi bị đẩy lên quanh eo cô.”

Bước chân cô loạng choạng khi cô lùi ra và ngược nhìn anh. Cô liếm hai khóe miệng. “Tôi không muốn nói chuyện về tình dục.”

Thường thì anh cũng không. Thường thì anh thích làm hơn là nói. “Tệ quá.” Anh lướt tay từ eo xuống thắt lưng cô. “Cô muốn nói chuyện với tôi, tôi được chọn chủ đề.”

“Trong cuộc sống có nhiều điều quan trọng hơn tình dục.” Anh cho là điều đó đúng, nhưng vào lúc này anh chẳng nghĩ ra được gì. “Kể tên một điều xem.”

“Tình bạn.”

“Phải rồi,” anh chế giễu. “Nói như trẻ con.”

“Không, nói như người lớn.”

Giờ thì cô thực sự chọc tức anh rồi đấy. Cho tới khi cô dùng dùng quay về thị trấn, anh đã sống tiếp cuộc đời mình. Anh đã phải sớm trưởng thành ở cái tuổi bé con. Anh đã nuôi dạy em trai và một tay anh cứu lấy công việc kinh doanh sau khi cha anh mất. Giờ cô ở đây, trong đôi boots đỏ và cái váy trắng, bôi tung tất cả lên. “Tình dục chiếm phần lớn trong quá khứ của chúng ta, Daisy, nhưng dường như cô không muốn nói về nó.”

“Nó không hề chiếm phần lớn, Jack.”

“Vớ vẩn.”

Bài hát kết thúc và cô rời khỏi anh. “Có lẽ với anh thì thế. Nhưng với tôi, nó không hề chiếm phần lớn,” nói rồi cô quay gót đôi boots đỏ và bỏ đi.

Daisy gục cầm xuống và hướng đến phòng vệ sinh. Khi đã vào trong, cô thối ướm một tờ giấy ăn và ép vào hai má. Tim cô đập thình thịch và cô nhìn mình trong tấm gương dài trên bồn rửa mặt. Mắt cô hơi quá sáng ngời. Mặt cô hơi ửng hồng quá mức. Da cô đặc biệt nhạy cảm, mọi tế bào đều phản ứng lại sự động chạm của Jack. Anh đã kéo mạnh cô áp vào anh, và thật tuyệt vời khi được cảm nhận lồng ngực vững chãi như bức tường của anh ép vào ngực cô. Thật tốt là cô sẽ sớm rời đi, bởi vì Jack gợi cô nhớ đến những điều mà tốt nhất là nên cho vào quên lãng. Như là đã bao lâu rồi cô chưa ở cùng một người đàn ông, và cảm giác khi cơn nhức nhối nguyên sơ của dục vọng nóng hổi và khẩn thiết giằng giật ở ngực và phía bên dưới. Và nó xảy đến không chỉ vì những câu nói về tình dục của anh, mà còn vì chính anh. Do sự động chạm của tay anh, ngón cái anh ve vuốt eo cô, âm trầm của giọng anh trong tai cô, và mùi hương từ da anh. Cô đã sợ là nếu bài hát không chấm dứt vào lúc ấy, biết đâu cô có thể cháy bùng lên ngay chính giữa sàn nhảy không chừng.

Một người phụ nữ mặc áo phông có tua rua đen đến chỗ bồn rửa mặt với cô và cô tránh ra

nhường chỗ. “Ngoài kia đúng là nóng thật,” cô nói như để giải thích cho hai má ửng hồng của mình.

“Có hơi nóng.”

Daisy ném khăn giấy vào thùng rác và mở cửa.

Jack đứng tựa một vai vào bức tường đối diện, và khi thấy cô anh đứng thẳng người dậy. “Khi nào cô về nhà, Daisy?” anh hỏi và bước tới trước mặt cô.

Cô đưa mắt qua vai trái của anh nhìn về phía quầy bar đông đúc. “Khi Lily sẵn sàng về.”

Có một vẻ sắc cạnh trong giọng anh khi anh nói rõ, “Khi nào cô về nhà ở Seattle?”

Mi mắt anh hạ thấp trên đôi mắt màu lục khi anh nhìn xuống cô. Cô bước lùi lại vài bước để không phải ngẩng cổ nhìn lên. “Chủ nhật.”

Anh đi theo. “Tức là ngày kia?”

“Ừ.”

“Tốt.”

“Đó là lý do vì sao ngày mai chúng ta phải nói chuyện.” Cô lùi thêm bước nữa.

Anh lại đi theo. “Bởi vì cô muốn làm bạn và trò chuyện về quá khứ.”

“Cùng vài chuyện khác.” Vai cô đụng vào cửa sau, anh vươn tay qua hông phải của cô và xoay nắm đấm cửa. Cửa mở ra và anh ép cô ra ngoài. Làn gió ấm áp phả vào mặt, cổ và thổi bay vài đuôi tóc của cô. Anh bỏ cửa ra và nó đóng sập lại sau lưng họ.

Ngọn đèn trên cánh cửa chiếu rọi qua tóc anh, soi sáng đôi mắt xanh và nụ cười biết tởm của anh. “Cô cũng chẳng muốn nói chuyện nhiều hơn tôi muốn.”

“Có, tôi muốn.”

Cô tách xa anh ra và bằng cách nào đó ép mình vào ván tường bằng gỗ của quán Slim. Họ đứng trong cái bóng đen kịt của tòa nhà và một cái thùng rác Dumpster màu xanh to đùng. Tạ ơn Chúa là quán bar không phục vụ đồ ăn, và mùi duy nhất tỏa ra từ cái thùng Dumpster đầy nắp là bia để lâu ngày và bụi.

Jack chống một tay lên tường tòa nhà cạnh đầu cô, vây cô lại giữa anh và thùng rác. “Cô luôn nói dối rất dở.” Anh ghé miệng mình sát lại miệng cô và nói chẳng to hơn một lời thì thầm là

bao, “Cô có thể chối bỏ nó cả đêm, nhưng tôi biết cô muốn gì, Daisy.”

Cô đặt tay lên ngực anh để ngăn anh lại và ngay lập tức biết rằng đó là một sai lầm. Qua lớp vải áo denim mềm mại và bờ ngực đầy cơ bắp rắn chắc, cô có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của tim anh. Nó làm bàn tay cô ấm lên và huyết áp ở cổ tay cô tăng tốc. Cô quay mặt sang bên để thở, nhưng cô gần như không thể hạ tay xuống. Chưa được. “Tôi không nghĩ là anh biết đâu.”

Anh đặt ngón tay lên cằm cô và nhẹ nhàng xoay mặt cô lại.

“Cô muốn tôi đưa cô về nhà, hoặc đưa cô vào ghế sau xe tôi, hoặc chiếm lấy cô ngay tại đây trên bức tường này.” Môi anh chạm môi cô, và hơi thở của cô nghẹn lại trong họng. “Hệt như trước kia.”

Ngón tay cô bấu vào áo anh và níu chặt lại. Ồ phải. Cô muốn điều ấy vô cùng, nhưng ngày nào cô chả muốn bánh sô-cô-la. “Làm vậy không hay lắm đâu, Jack.”

“Không, Daisy. Như thế sẽ rất tuyệt.”

Trong một giây ngắn ngủi, cô chợt nhận ra rằng mới đây thôi mình cũng đã có cái suy nghĩ ấy. Rồi môi anh chạm nhẹ môi cô và cô rùng mình. Cô không thể ngăn việc này lại. Cũng như cô vô phương với những gì xảy ra tiếp theo. Bàn tay cô lướt lên ngực anh, qua vai anh rồi đi xuống phần bụng phẳng lì và cạp quần jeans. Mặt anh ở gần đến mức mũi anh chạm vào mũi cô. Cô không sao nhìn rõ mắt anh, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng ran trên mặt mình. Rồi anh hôn cô. Một chút sức ép dịu dàng từ môi anh mà cô cảm nhận rõ ở khoeo chân và lòng bàn chân. Cô hé miệng, lưỡi họ chạm nhau, ấm áp, ướt át và đó là tất cả những gì cần thiết để khiến các giác quan của cô quá tải. Hơi nóng, sự cấp thiết và khao khát tràn khắp người cô, quá nhiều, quá nhanh và cô không thể ngăn nó lại. Tất cả những gì cô có thể làm là níu thật chặt.

Cơ ngực anh siết lại khi cô rê tay ngược lên từ ngực tới vai anh. Anh trao cho cô những nụ hôn nồng cháy, và cô ngấu nghiến đáp lại. Dục vọng thuần túy siết dạ dày cô lại thành cục và đốt cháy người cô, hồi thúc cô chạm vào anh nhiều hết mức có thể. Ăn trọn anh và hãy lo lắng về nó sau. Anh có vị thật ngon lành. Như một người đàn ông khỏe mạnh ấm áp. Nụ hôn trở nên mãnh liệt khi cô rê tay qua vai rồi lưng anh, luồn tay qua mái tóc mát lạnh của anh và cởi cái nút tròn ở đằng trước áo anh.

Anh lùi lại và nhìn thẳng vào cô, hơi thở anh nặng nhọc và gấp gáp như thể anh vừa chạy bộ tám cây số. “Daisy,” anh thì thầm và vùi mặt vào cổ cô. Một tiếng rên sâu làm rung chuyển ngực anh, và anh mở miệng rê dọc thành cổ cô. Tay anh trượt xuống eo cô rồi vòng qua thắt lưng quấn quanh hông cô. Ngón tay anh kéo chân váy cô lên. Bàn tay trần của anh chạm vào đùi cô, trượt ra đằng sau và khum khum ôm lấy mông cô qua lớp vải quần lót lụa mỏng.

“Sẽ có người nhìn thấy chúng ta mất,” cô cảnh báo, giọng cô yếu ớt, chẳng có sức thuyết phục.

Anh kéo cô kiễng chân lên và giọng anh khàn khàn khi anh hỏi, “Em quan tâm sao?”

Cô cho là không bởi vì cô mở áo anh rộng ra và đặt tay lên phần bụng phẳng phiu. Da anh nóng bỏng và hơi ướt, đục vọng và hoóc-môn nam tính như một chất độc đẹp dễ thấm qua các đầu ngón tay cô, đi dọc lên cánh tay rồi lao thẳng tới đầu cô. Khuôn miệng ấm áp của anh mơn man hõm họng cô và mắt cô khép lại. Đã lâu lắm rồi cô mới cảm nhận được những điều này. Luồng hơi gấp gáp râm ran và nhức nhối nhục dục. Giờ cô cảm thấy nó đang lôi cô xuống cho tới khi tất cả mọi thứ nhòa đi.

Anh để chân cô quấn quanh eo mình, phần đàn ông đã sẵn sàng của anh ép vào người cô. Anh nắm lấy đùi kia và nhắc cô lên cho tới khi cả hai chân cô quấn quanh eo anh. Cho tới khi ánh mắt nóng rực của anh nhìn mắt cô, cơ thể họ đã áp sát vào nhau, thật khít khao.

“Đã lâu lắm rồi,” cô rên lên.

Với bàn tay còn rảnh, anh cởi khuy váy trước ngực cô. Mắt anh không rời mắt cô khi anh hỏi, “Bao lâu?” Mu bàn tay anh chạm vào phần nhô lên trên ngực cô, vải satin của áo lót và khe ngực cô. Thân váy bung ra và anh hạ mắt xuống nhìn cái áo lót cúp ngang. Không ngược lên, anh hỏi lại, “Với em đã bao lâu rồi, Daisy?”

Mọi cảm giác trong cơ thể cô dường như đều phát ra từ nơi cơ thể họ chạm vào nhau. Cô rên tay ngang lồng ngực trần của anh và cào tay qua phần lông ngắn sẫm màu. “Gì cơ?”

“Đã bao lâu rồi em không làm thế này?”

Cô không định thú nhận điều đó thành tiếng. “Một thời gian rồi.”

Anh ép lòng bàn tay vào ngực cô. “Một thời gian là bao lâu?”

Bây giờ đã quá muộn để rút lại. “Hai năm.”

Các ngón tay anh ép vào phần da thịt phồng lên trên áo lót của cô. “Chúng ta không thể đi xa thêm nữa ngay tại đây.”

Cô rên rĩ và siết chặt hai đùi lại. Đầu gối anh khụy xuống và anh chống tay lên tường cạnh hai bên đầu cô để ngăn họ khỏi ngã xuống. Anh dang rộng chân và áp sát cơ thể mình vào với cô hơn.

“Anh không mang bao cao su theo người hay có trong xe.” Anh hôn trán cô. “Về nhà với anh đi, Daisy.”

Đã lâu lắm rồi cô không phải lo lắng về bao cao su. Kể từ khi cô và Steven cố có thêm con và

phát hiện ra rằng anh không thể. Lâu lắm rồi cô không phải lo lắng về việc có thai hay cái gì khác. Hơn mười lăm năm trôi qua kể từ khi cô ở cùng một người không phải Steven. Với phần lý trí cuối cùng trong não, cô biết rằng mình không thể làm việc này. Không phải với Jack. Không phải ở đây. Không phải ở nhà anh.

Không phải ở bất kỳ đâu. “Tôi không thể làm việc này với anh,” cô nói trước khi cô phạm phải sai lầm lớn thứ hai trong đời.

Anh hôn cổ cô. “Tất nhiên là em có thể.”

“Không, Jack.” Cô hạ chân xuống đất và thả tay xuống hai bên người. “Tôi sẽ không quan hệ với anh.”

Anh lùi lại một bước, bước vào biển ánh sáng vàng rực từ tòa nhà và cào tay qua hai bên đầu.

Anh nhắm mắt lại và hít mạnh không khí vào sâu trong phổi. “Quý tha ma bắt cô đi, Daisy,” anh nói, giọng anh khàn khàn vì dục vọng và tức giận. “Cô vẫn thích trêu ngươi như xưa.”

“Tôi không đến đây để trêu ngươi anh hay ngủ với anh.” Bờ ngực trần kia quá gần, và ánh sáng từ tòa nhà chiếu xuống làn da ẩm ướt của anh. Cô ép lòng bàn tay vào bức tường đằng sau và kìm lại thôi thúc muốn vươn tay ra và chạm vào anh. Muốn vùi mặt vào ngực anh và nếm anh như một cây kem Dreamsicle. Cô ngược mắt lên nhìn anh. “Tôi đã bảo anh vì sao tôi lại ở đây rồi.”

Anh nhìn cô, đôi mắt xanh lấp lánh vẻ tức giận. “Cô vẫn cho là chúng ta có thể nói chuyện sao?”

“Không, không phải tối nay.”

“Đó cũng là những gì tôi nghĩ,” anh nói khi lau son môi đỏ của cô khỏi mép.

“Ngày mai.”

Anh cười không chút vui vẻ. “Daisy, nếu ngày mai cô xuất hiện ở nhà tôi, tôi sẽ trao cho cô thứ cô thực sự muốn,” anh nói đều đều khi cài lại áo. “Chắc chắn luôn đấy.”

Cô cau mày và không cần phải hỏi xem anh đang nói về cái gì.

Dẫu vậy anh vẫn bảo cô. “Tôi sẽ quan hệ với cô cho tới khi cô ngất xỉu,” nói rồi anh quay người bỏ đi.

Cô nhìn anh bỏ đi, bờ vai rộng của anh biến mất khi anh đi dọc theo tòa nhà xuôi ra phía mặt tiền. Trong vòng vài giây, bóng tối nuốt lấy anh và tất cả những gì cô nghe được là tiếng thạch thạch từ bột anh hòa với tiếng côn trùng kêu râm ran. Cô biết mình nên thấy bị sỉ nhục. Phần

nộ. Khiếp hãi. Nhẹ nhõm vì cô đã lấy lại lý trí trước khi họ tiến xa hơn. Phải, cô biết mình nên có những cảm xúc ấy, và có lẽ ngày mai chúng sẽ xuất hiện thôi. Nhưng tối nay... tối nay cô không cảm thấy gì trong số đó. Ngoài cảm giác chán nản, với dự vọng chạy rầm rập khắp các mạch máu, cô thấy tò mò hơn hết thảy. Liệu có khả năng quan hệ cho tới khi bạn ngất xỉu không?

Và nếu có, đó có phải là từ kinh nghiệm của Jack hay không?

Chương 9

Đêm hôm ấy, Daisy mơ thấy mình bay quanh Lovett mà chẳng mặc gì ngoài bộ đồ ngủ ngắn cũn cỡn, bay qua các ngọn cây và cột điện. Đỉnh Rainier đột nhiên nhô lên từ vùng cán xoong Texas bằng phẳng, và cô cũng bay qua cả nơi đó nữa.

Các ngón chân cô chạm vào đỉnh núi tuyết và cô bay cao, cao vút. Mất hết khả năng kiểm soát như một quả bóng bay, cô bay lên cao và cao nữa, và cô khiếp hãi bởi vì chỉ có một kết cục duy nhất. Cô sẽ rơi. Điều đó không thể tránh được, và sẽ đau lắm.

Rồi ngay khi cô sắp xuyên qua bầu khí quyển của trái đất, trọng lực níu chân cô lại và kéo giật cô xuống. Xuống qua đỉnh Rainier và các ngọn cây, cô biết mình sắp chết.

Trước khi đập xuống đất, mắt cô choàng mở và cô nhận ra hai điều cùng một lúc. Một, cô sẽ không rơi xuống đất, và hai, cô đang nín thở. Ánh sáng ban mai trải khắp giường và cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sự nhẹ nhõm chỉ kéo dài ngắn ngủi khi những sự kiện đêm qua cùng lúc quay lại với cô.

Bộp.

Sự nhục nhã mà tối qua cô không hề cảm thấy làm cô tỉnh cả người như bị dội một gáo nước lạnh. Giờ đây trong ánh sáng ban ngày, cô nhớ lại mọi chi tiết đau khổ. Khuôn miệng ấm áp của Jack, cảm giác từ bờ ngực trần và sự ve vuốt của tay anh trên người cô.

Cô rên lên và lấy gối che mặt. Ký ức chân cô quẩn quanh eo anh là đau đớn nhất. Cô đã không hành xử như thế từ... từ... từ khi cô kéo Jack vào một buồng để đồ năm cuối cấp ba. Hồi đấy cô còn trẻ và ngây thơ. Bây giờ cô không còn như thế nữa.

Bây giờ cô là đồ ngốc.

Tối qua cô đã muốn ném Jack. Hôm nay cô phải kể cho anh về Nathan. Làm sao cô có thể nhìn vào mắt anh sau khi cô đã hôn và ve vuốt anh chứ. “Ôi Chúa ơi,” cô kêu lên khi nhớ lại chi tiết lời thú nhận đã không quan hệ trong hai năm của mình. Làm sao cô đối mặt được với anh sau điều đó?

Cô không có lựa chọn, là như thế đấy.

Cô ném cái gối khỏi đầu và rời giường, vẫn mặc bộ đồ ngủ ngắn như trong giấc mơ, cô đi xuống gác. Sau khi Jack bỏ lại cô cạnh bức tường ở quán Slim Clem, cô đã quay lại quán bar, giải thích là bị ngộ độc thức ăn và bắt Lily đưa cô về nhà. Cô đã không gặp Jack và, ít nhất là với điều đó, cô thấy biết ơn.

Mẹ cô ngồi ở góc ăn sáng trong bếp và mặc váy ngủ bằng vải nylon màu hồng. Một bên mái tóc vàng như kẹo bông của bà có hơi xẹp xuống.

Tối qua, Pippen đã ngủ say khi Lily thả cô xuống, nên cậu đã ngủ lại cả đêm. Cậu đang ngồi cạnh bà ngoại trên chiếc ghế cao, ăn ngũ cốc và uống nước quả trong cái cốc Tommy. Cậu đội mũ lông chồn, mặc đồ ngủ Các manh mối của chó Blue và một miếng Cheerio dính vào má. “Chào buổi sáng, mẹ,” cô chào khi rót cho mình một cốc cà phê. “Mọi chuyện thế nào, Pip?”

“Xem oạt ỉnh,” Pippen trả lời.

“Cháu có thể xem hoạt hình sau khi ăn sáng,” bà Louella bảo cậu, rồi bà liếc sang Daisy và dùng cái tông giọng cho Daisy biết rằng mình vô cùng thất vọng. “Mẹ đã nghe nói về những chuyện xảy ra rồi. Sáng nay bác Thelma Morgan đã gọi và kể cho mẹ mọi chuyện.”

Daisy cảm thấy má mình nóng như có lửa đốt. “Bác Thelma Morgan đã thấy con sao? Bà ấy đã trốn ở đâu vậy? Sau thùng rác à?”

Bây giờ mới chỉ là tám giờ sáng, vậy mà ngày hôm nay đã dần định hình là một ngày khốn khổ rồi.

“Bà ấy đã dừng lại ở siêu thị Minute để uống cà phê và ăn bánh vuốt gấu, bà ấy đã chứng kiến mọi chuyện.”

Gì cơ? “À.” Daisy thở phào nhẹ nhõm và bật cười. “Chuyện đó à.”

“Phải chuyện đó đấy. Con và Lily đã nghĩ gì vậy? Sao lại làm loạn ở chỗ công cộng như thế?” Bà Louella cắn một miếng bánh mì. “Trời đất quỷ thần ạ.”

“Chúng con đang lấy Dr. Pepper trong siêu thị Minute,”

Daisy giải thích, cố tình bỏ qua chuyện Lily bám đuôi kẻ sắp thành chồng cũ của mình. Cô đi qua bếp và ngồi xuống góc ăn sáng với mẹ cô. “Người-mà-mẹ-biết-rồi-đấy,” cô ngập ngừng và liếc nhìn Pippen, “và Kelly dừng lại ở bãi đỗ xe, rồi chuyện này dẫn đến chuyện kia. Rồi người-mà-mẹ-biết-rồi- đấy đã đẩy Lily.”

Bà Louella bĩu môi và đặt bánh mì xuống đĩa. “Con đáng ra phải gọi cảnh sát.”

Chắc vậy. “Con có nghĩ được gì đâu. Vừa thấy hấn đẩy con bé là con mất trí. Chẳng kịp nghĩ ngợi

gì, con đã đâm vào mắt hấn và bồi thêm một cú lên gối.” Cô vẫn không dám tin là mình đã cư xử như vậy.

Một bên mép đôi môi dẩu ra của mẹ cô nhếch lên. “Con có làm hấn hỏng học cái gì không?”

Daisy lắc đầu và thổi vào cốc cà phê. “Con không nghĩ là có.”

“Đúng là đáng tiếc.” Bà đẩy đĩa của mình sang bên. “Con gặp Jack chưa?”

Rồi, cô đã gặp anh. Lồng ngực trần và phần bụng trơn tuột của anh. Mắt anh khép hờ và môi anh ướt át vì hôn cô, nhưng đó không phải điều mẹ cô muốn biết. “Con vẫn chưa kể cho anh ấy về Nathan,” cô trả lời và uống một ngụm cà phê. “Sáng nay con sẽ qua đó để nói chuyện với anh ấy.”

Một bên mày nhướn lên tận trán Louella. “Rõ ràng là con đã trì hoãn việc đó đến tận giây phút cuối cùng.”

“Con biết.” Cô nhìn xuống mặt bàn vàng rục. “Hồi trước con rất chắc chắn là mình đã làm đúng. Con đã tin rằng không kể cho Jack về Nathan và chuyển tới Washington là tốt nhất cho tất cả mọi người.”

“Đúng vậy mà.”

“Bây giờ con không dám chắc nữa.” Cô vuốt tóc ra sau tai và hít một hơi sâu. “Trước khi quay lại thị trấn, con đã rất có lòng tin. Con tin rằng việc ra đi cùng Nathan là lựa chọn tốt nhất, kể cả với Jack.” Cô ngược lên. “Bọn con lúc nào cũng có ý kể cho anh ấy nghe, mẹ ạ. Bọn con đã muốn cho Jack vài năm để ổn định cuộc sống, và rồi bọn con sẽ kể với anh ấy.”

Pippen thả cái cốc rỗng không của cậu xuống sàn nhà và bà Louella cúi người nhặt lên. “Mẹ biết mà.” Bà đặt cốc lên bàn.

“Nhưng bọn con trì hoãn ý định đó càng lâu thì nó càng trở nên khó khăn. Nhiều tháng rồi nhiều năm trời trôi đi và lúc nào cũng có lý do để bọn con không kể ngay cho anh ấy. Con đang cố mang thai con của Steven hoặc Nathan đang rất vui vẻ và bọn con không muốn làm loạn cuộc sống của thằng bé. Lúc nào cũng có điều gì đó. Lúc nào cũng có một cái cớ, bởi vì làm sao mẹ có thể kể với một người đàn ông là anh ta có một đứa con mà anh ta không biết chứ?” Cô cúi người về phía trước và vẩy chéo hai cẳng tay trên bàn. “Giờ con không chắc là nhiều năm trước mình có làm đúng không nữa. Con đang bắt đầu nghĩ mình không nên bỏ đi mà không kể cho anh ấy.”

“Mẹ nghĩ con đang sợ hãi và giờ con nghi ngờ mọi điều.”

“Có lẽ vậy.”

“Daisy, hồi ấy con còn trẻ, hoảng loạn, và con đã đưa ra một quyết định đúng đắn vào thời điểm ấy.”

Cô vẫn luôn nghĩ vậy. Giờ cô không biết nữa. Điều duy nhất cô biết chắc là mình đã sai khi đợi quá lâu như vậy. Làm sao cô có thể sửa lại cho đúng được đây?

“Lúc ấy Jack chưa sẵn sàng để làm cha,” mẹ cô quả quyết.

“Steven thì có.”

“Lúc nào mẹ cũng thích Steven hơn Jack.”

Mẹ cô im lặng một lát rồi nói, “Điều đó không hẳn là đúng. Mẹ chỉ luôn nghĩ Steven là người đáng tin cậy hơn trong hai người. Jack phóng túng hơn. Con không thể trách cứ một người vì những gì có trong bản chất của người đó, nhưng con cũng không thể dựa dẫm vào anh ta. Cha con cũng từng liều lĩnh hết như vậy, và hãy xem điều gì đã xảy đến với ông ấy. Với chúng ta.”

“Cha đâu có cố tình ra đi và bỏ mặc chúng ta.”

“Không, nhưng ông ấy đã làm vậy. Ông ấy bỏ lại mẹ với hai đứa trẻ, cùng một cái xe Winnebago tả tơi và ba trăm đô.” Louella lắc đầu. “Khi phải chăm sóc con và một đứa trẻ, Steven có sự chuẩn bị tốt hơn.”

“Bởi vì gia đình anh ấy có tiền.”

“Tiền quan trọng.” Bà giơ tay lên như thể Daisy định tranh cãi. “Mẹ biết tình yêu cũng quan trọng. Mẹ yêu cha con. Ông ấy cũng yêu mẹ và yêu các con, nhưng tình yêu không mang thức ăn đến cho các con của con. Tình yêu không mua được áo khoác hay giày đi học.” Mẹ cô vươn tay qua bàn và nắm lấy tay Daisy. “Nhưng dù cho nhiều năm trước con có đưa ra quyết định sai lầm đi nữa thì giờ cũng không thay đổi được gì. Nathan có một cuộc sống tốt đẹp. Steven đã là một người cha tuyệt vời. Con đã làm điều tốt nhất cho con mình.”

Nghe mẹ cô nói thì mọi thứ có vẻ thật logic. Daisy không còn dám chắc là lựa chọn nên phụ thuộc vào tính logic nữa. Còn trẻ và hoảng loạn giải thích được lý do mười lăm năm trước cô không kể chuyện cho anh nghe. Nó không giải thích được lý do cho đến giờ cô vẫn im lặng.

“Nhìn Lily mà xem,” mẹ cô nói chẳng to hơn tiếng thì thầm là bao. “Cuộc sống của con bé đã hỗn loạn từ rất lâu trước khi rốt cục cái-gã-mà-con-biết-rồi-đấy chuyển ra ngoài. Hẳn luôn lừa dối con bé. Luôn làm những chuyện điên rồ. Nó đáng ra không bao giờ nên cưới thằng nhóc hoang đàng đó, và Pippen đang phải trả cái giá đắt nhất. Thằng bé nói không sõi như nó nên thế, và nó hoàn toàn chưa sẵn sàng để được dạy đi tiểu vào bô. Thực ra nó đang bắt đầu cư xử như hồi xưa.”

Daisy nghĩ đáng ra Lily có thể làm được nhiều hơn để bảo vệ và nuôi dưỡng Pippen, nhưng cô không nói ra. Cô cũng không phải là bà mẹ hoàn hảo và sẽ không chê bai khả năng nuôi nấng con cái của bất kỳ ai khác. “Con sẽ gọi cho Nathan và nhắc thẳng bé giờ ngày mai con về nhà.” Cô đứng dậy. “Rồi con sẽ tới chỗ Jack,” cô nói, và nếu cô có lựa chọn nào khác thì cô hẳn sẽ chọn nó. Anh đã bảo cô đừng đến nhà anh, và anh đã cảnh báo cô về việc ngát xỉu. Giờ đây, khi cô xuất hiện, liệu anh có nghĩ cô đến đó với ý định mờ ám không?

Có thể lắm.

Cô mang cốc cà phê về phòng ngủ và gọi Nathan.

“Con không thể chờ nổi tới lúc mẹ về nhà,” cậu nói ngay khi nhắc máy. “Con không đợi nổi tới lúc thoát khỏi Michael Ann.”

“Thôi nào, em nó không tệ đến thế chứ.”

“Mẹ à, nó vẫn còn chơi với Barbie. Tối qua, nó đã cố bắt con làm Ken.”

“Không phải em nó hơi lớn tuổi để chơi Barbie rồi sao?”

“Phải, và Ollie cố bắt con chơi búp bê với nó,” cậu nói, giọng cậu lạc đi với đầy vẻ phẫn nộ của tuổi dậy thì.

“Con ghét ở đây.”

“Chà, đây là buổi tối cuối cùng của con.” Cô đặt cốc xuống chiếc bàn cạnh giường và rút bức thư của Steven ra khỏi ngăn kéo. “Ngày mai cô chú sẽ đưa con về nhà, và mẹ sẽ ở đó tám ba giờ ba rưỡi.”

“Tạ ơn Chúa. Và mẹ này?”

“Gì thế, cục đường?”

“Hãy hứa với con là mẹ sẽ không bao giờ bắt con ở lại đây nữa.”

Daisy cười. “Mẹ hứa nếu con hứa sẽ cắt tóc.”

Một khoảng lặng thật lâu rồi cậu nói, “Thỏa thuận.”

Sau khi gác máy, cô tắm táp và nghĩ về buổi tối hôm qua. Giờ hẳn Jack đã hết giận rồi. Nhiều khả năng là anh đã tìm được một phụ nữ tình nguyện để đưa về nhà. Trong khi cô mơ đến việc bay lượn, anh hẳn đang làm tình thật cuồng nhiệt và không nghi ngờ gì là sáng nay anh sẽ thấy

nhẹ nhõm vì cô đã chấm dứt mọi chuyện giữa họ trước khi họ đi quá xa. Giờ đây, khi cơn xúc động của tối qua đã trôi đi, có lẽ anh thậm chí còn chẳng nhớ mình đã dọa dẫm cô.

Dù vậy, buồn cười là ý nghĩ anh ở cùng một phụ nữ khác làm cô phiền lòng hơn nó nên thế và nhiều hơn cô muốn thú nhận. Ý nghĩ anh chạm vào một ai khác khiến bụng cô nổi lên một cục u không hề ở đó vào buổi tối đầu tiên cô thấy anh và Gina ở cùng nhau trong bếp nhà anh.

Daisy mặc bộ đồ lót đen vào rồi cố tìm hiểu xem vì sao các cảm xúc của mình lại thay đổi nhiều đến vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi chừng ấy. Cô kéo một cái áo phông đen trơn qua đầu và đoán ra là ở cạnh Jack càng nhiều thì cô càng nhớ đến quá khứ hơn. Việc đó thật sự là không thể tránh được. Cô vẫn luôn yêu Jack như một người bạn, rồi cô phải lòng anh. Cô đã yêu thật say đắm và thật mãnh liệt, và bất chấp những gì cô nói tối hôm trước, tình dục đúng là đã chiếm một phần lớn trong quá khứ của họ. Ở gần Jack làm sống lại mọi cảm xúc ngày xưa. Mọi dục vọng, ám ảnh và ghen tuông thuở đó.

Cô những tưởng mình có thể chạy vào trở lại thị trấn, kể cho Jack về Nathan và không phải xử lý những gì còn lại. Cô cứ nghĩ nó đã bị chôn kín và biến mất từ lâu rồi. Cô đã nhầm. Nó chẳng hề đi đâu hết. Không, nó vẫn đợi cô ngay chỗ cô đã bỏ nó lại.

Cô rút một cái quần soóc ra khỏi ngăn kéo. Nếu có một sự an ủi cho toàn bộ đồng hồ độn rối rắm này, thì đó chính là một khi cô đã về nhà, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc. Không còn bí mật. Không còn rối rắm. Không còn hôn Jack Parrish nữa.

“Daisy, nếu ngày mai cô xuất hiện ở nhà tôi, thì tôi sẽ cho cô thứ cô thực sự muốn ” Jack đã cảnh cáo như vậy. “Tôi sẽ quan hệ với cô cho tới khi cô ngất xỉu. “

Tối qua lời cảnh cáo của anh đã gợi trí tò mò của cô, sáng nay nó làm cô ngập ngừng. Chắc chắn là cô không muốn anh nghĩ cô xuất hiện ở nhà anh để “ngất xỉu.” Không, đó là điều cuối cùng cô muốn anh nghĩ.

Cô nhét quần short vào ngăn tủ và đi sang phòng ngủ mẹ mình. Cô lục lọi trong tủ quần áo cho tới khi tìm thấy một cái váy không tay làm từ vải denim nặng trĩu. Nó rộng đến nỗi không có khuy hay khóa kéo. Tigger và Gấu Pooh được thêu trên thân và quanh chân váy. Nó đối lập với sự gợi cảm: như một cô giáo mầm non, và không đời nào có chuyện sẽ bị nhầm thành một cái váy truyền hứng khởi cho “ngất xỉu.”

Cô buộc tóc đuôi ngựa và đi đôi dép lê màu đen. Cô không thể ra khỏi nhà mà không trang điểm, chải một lớp mascara, đánh má hồng và tô son bóng hồng. Cô ngắm lại mình một lần cuối trong gương, xác định là trông cô rất buồn tẻ và sẽ không khơi dậy chút hứng thú, chứ đừng nói là dục vọng, trong bất kỳ người đàn ông nào. Đặc biệt là một người đàn ông như Jack.

Cô nhét bức thư của Steven vào túi bên của váy và cầm lấy chìa khóa xe của mẹ mình. Suốt quãng đường tới nhà Jack, cô phải kìm lại khao khát quay xe lại. Bây giờ cô không phải suy

đoán hay bản khoản anh sẽ cảm thấy thế nào về Nathan nữa. Cô từng thấy anh ở cùng các cháu mình, và cô đã biết.

Cô rẽ vào đường nhà Jack và các ngón tay cô trắng bệch trên vô lăng. Mẹ cô hẳn đã nói đúng, cô đã làm việc mà cô nghĩ là tốt nhất vào lúc đó. Cũng là điều mà tất cả mọi người đã nghĩ là tốt nhất. Tất cả mọi người, trừ Jack. Jack sẽ có một góc nhìn khác, và đến lúc đổ chiếc Caddie sau công ty xe Mỹ cổ Parrish, dạ dày cô đã xoắn lại thành cục và cô cảm thấy buồn nôn.

Chiếc Mustang của Jack đang đỗ trước cửa nhà, và cô đỗ xe bên cạnh nó. Đôi dép lê màu đen của cô vổ vào gót chân khi cô băng qua sân và lên vỉa hè. Ngôi nhà vẫn có màu trắng mà cô nhớ từ bé. Vẫn những cánh cửa chớp màu xanh, vẫn những đóa hồng vàng, mặc dù chúng không được chăm sóc kỹ như hồi trước. Giờ đây chúng hoang dại hơn, trừ những chỗ người ta cắt tỉa ở cạnh hiên trước.

Daisy gõ cửa kính như đã làm cách đây một tuần và hy vọng lần này Jack ở một mình. Rằng nếu Jack có hẹn với một cô nàng nào đó thì đến bây giờ cô ta cũng đi rồi.

Không ai ra mở cửa và cô thò đầu vào trong rồi gọi lớn.

Tiếng rì rì của điều hòa là âm thanh duy nhất vang lên trong không gian tối om. Cô ngoái qua vai nhìn chiếc Mustang của Jack và nhận thấy có ánh đèn trong xưởng xe. Những cây du già cao chót vót trên đầu mang đến những bóng râm đan xen trên lớp nhựa đường và một cơn gió nhẹ thổi qua đuôi tóc của cô khi cô đi đến phía sau trụ sở công ty. Im lặng hết mức có thể, cô mở cửa và lách vào trong. Ánh nắng từ những ô cửa sổ cao cao trên đầu cô tạo ra những vệt nắng hình chữ nhật trên năm cỗ xe cổ đang trong các tình trạng phục hồi khác nhau. Động cơ vài cỗ xe được móc trên giá, vài cỗ xe khác lại có vẻ đã bị dỡ chỉ còn trơ khung. Dọc các bức tường, và ẩn mình trong bóng tối của xưởng xe, là những thiết bị khổng lồ, băng ghế làm việc, tủ đựng dụng cụ còn cao hơn cả cô, và các giá hình như để cất các bộ phận ô-tô. Cô bước vào giữa một chiếc Corvette trơ khung và một chiếc thuyền dường như dài vô tận có bánh xe màu đỏ-trắng bóng loáng. Bốn ngọn đèn pha của cỗ xe cổ thò ra ngoài như các tuýp son đỏ bằng bạc.

Cô cứ nghĩ sẽ thấy các xô dầu, mỡ và vụn kim loại trên sàn. Chẳng có gì hết, xưởng xe rất sạch sẽ và có mùi thơm. Nó sạch sẽ hơn nhiều hồi cha Jack còn sống.

Bất chấp mọi khó khăn, Jack đã tự tạo dựng được thứ gì đó cho riêng mình. Một thứ tuyệt vời hơn hẳn những gì anh được trao. Chắc chắn là một thứ lớn còn lớn lao hơn những gì người ta trông mong ở anh, và bất chấp mọi e sợ khi phải gặp mặt anh hôm nay, cô tự hào về Jack.

Cô ngược lên nhìn ngưỡng cửa văn phòng và đứng khựng lại sau cỗ xe đỏ trắng. Jack đứng khoanh tay ngang ngực, một vai tựa vào bản lề, quan sát cô.

“Ngạc nhiên nhé,” cô nói, giọng cô run run vì anh suýt nữa thì làm cô đau tim.

Ánh đèn huỳnh quang chiếu từ căn phòng sau lưng anh khiến áo phông của anh có vẻ trắng đến khó tin. Vẻ cau có làm hai mép anh trĩu xuống và một lọn tóc rơi ngang trán. “Không hẳn. Đôi dép cô đang đi gây ra khá nhiều tiếng ồn.”

Cô nhìn xuống bộ móng chân sơn đỏ của mình rồi lại ngược lên nhìn anh. “Anh đang ở trong này để trốn tôi à?” Anh chậm rãi lắc đầu. “Không hề.” Trông anh hoàn toàn ung dung, nhưng sự căng thẳng tồn tại giữa họ không chút nào dễ chịu. Mắt anh nhìn cô nóng rực và mãnh liệt, gần như hữu hình khi nó rời khỏi mặt cô rồi di tới ngực áo. Một khóe miệng anh nhếch lên.

“Xưởng xe rõ ràng là rất khác,” cô lên tiếng trong bầu không khí im ắng. “Anh nên tự hào về mình, Jack.”

Anh ngược nhìn lên mặt cô và tay anh buông thõng xuống hai bên người. “Cô không đến đây để nói với tôi điều đó.”

“Không.”

Anh rời người khỏi khung cửa và đi về phía cô, để đôi boot phát ra tiếng vang hăm dọa khi anh bước vào dải ánh sáng. Cô nắm lấy một bên sườn màu đỏ ở đằng sau chiếc xe để ngăn mình rút lui trước anh.

“Tôi đã cảnh báo cô điều gì sẽ xảy ra nếu hôm nay cô đến đây rồi đấy,” anh nói.

Cô không cần phải hỏi anh đang nói gì. Cô biết, và trái tim thảm hại của cô đập thành thịch. “Tôi tới đây chỉ để nói chuyện.”

“Vậy thì cô không nên mặc bộ đồ đó.”

Cô nhìn xuống bộ váy của mẹ mình. “Cái này sao?” Cô cười bất chấp cục nghẹn ở họng. “Jack, nó rất xấu.”

“Chính xác. Nó cần phải bị cởi ra và đốt bỏ.” Anh đứng gần đến mức Tigger và Gấu Pooh gần như chạm vào ngực áo phông của anh.

Cô dôi mắt qua vai anh nhìn tấm poster một người phụ nữ bán khóa thân nằm ườn người trên nắp một chiếc Nova đã được tân trang.

“Chúng ta nên nói chuyện ngay.”

Đầu ngón tay anh chạm cằm cô và đưa ánh mắt cô quay về với anh. “Không phải bây giờ.” Ngón cái anh quét qua cằm cô, và anh cúi thấp mặt xuống cho tới khi mũi họ chạm vào nhau. “Thậm chí khi mặc bộ váy ngu ngốc đó, em vẫn làm anh khuấy động.” Dạ dày cô thắt chặt lại và cô hầu như không thở nổi. “Em thậm chí còn đẹp hơn khi mới lớn. Và hồi ấy em đã đẹp đến mức làm

anh nhưc nhối.” Môi anh lướt nhẹ trên môi cô và anh hôn lên khoe miệng cô. “Cả sáng, anh đã nửa mong chờ, nửa khiếp hãi phải thấy em đi qua cánh cửa đó.” Môi anh chạm má cô. “Đáng ra em không nên quay lại, Daisy Lee. Đáng ra em phải rời khỏi đây mãi mãi, nhưng không. Em ở đây và anh chẳng nghĩ được gì khác trừ ý muốn có em. Vào sâu bên trong nơi nóng bỏng, ướt át và cũng muốn anh.” Đầu lưỡi anh chạm vào dải tai cô và ví của cô rơi xuống sàn. “Buổi tối đầu tiên gặp lại em, anh đã bảo mình rằng chuyện này sẽ không xảy ra. Nhưng nó sẽ xảy ra, Daisy.”

Luồng khí ấm từ hơi thở của anh quét qua cổ và da thịt cô. Khao khát làm nhũ hoa cô săn lại và động lại ở phía bên dưới, và cô phải cản anh lại ngay bây giờ, hoặc cô sẽ tiêu đời. “Jack, nghe này...”

“Điều này là bất khả kháng ngay giây phút em đặt chân vào thị trấn. Anh mệt mỏi vì cứ phải đấu tranh với nó rồi,” anh ngắt lời khi anh đưa tay sang bên đầu cô, ngón cái vuốt ve thái dương cô như thể anh đang cố xoa dịu cô. “Hãy nói với anh là em cũng cảm thấy điều ấy. Hãy nói với anh là em cũng khao khát nhiều như anh.”

“Vâng, nhưng...”

“Chúng ta có thể nói chuyện sau. Sau khi chúng ta làm tình.”

Cô đặt lòng bàn tay lên trước áo phông của anh. Cơ bắp anh cứng lên và mọi thứ trong anh dường như bất động - trừ tim anh, nó cũng đập rộn ràng như tim cô vậy. Làm tình sẽ càng khiến cô khó mà kể cho anh về Nathan hơn, nhưng chuyện cũng đã khó khăn sẵn rồi. Đầu hàng dục vọng không phải là quyết định tỉnh táo. Chỉ là nó quá lớn khiến cô không thể chối bỏ được nữa. Tính đến hiện tại, đã hơn hai năm rồi cô mới ở cùng một người đàn ông khao khát cô, và cô không hề có sức mạnh ý chí để kháng cự Jack. Cô không muốn kháng cự anh. Anh nói đúng, điều này là bất khả kháng. “Anh hứa là chúng ta sẽ nói chuyện sau chứ?”

“Chúa ơi, ừ,” anh nói với một hơi thở gấp gáp. Tay anh nắm lấy đằng trước váy cô. “Gì cũng được, Daisy.”

Nhiều ngày rồi cơ thể cô đã phản ứng lại với anh, tìm lối thoát cho đam mê mà anh đã khuấy dậy trong cô. Và nó ở đây. Anh ở đây. Ngay trước mặt cô. Cô lùi lại và ngược nhìn mặt anh. “Sau khi bỏ đi tối qua, anh có đi cùng ai khác không?”

“Suýt thì vậy, nhưng anh chỉ muốn em.” Anh kéo váy cô qua đầu và ném nó lên nắp ca-pô chiếc Corvette. Cô thậm chí còn không thử ngăn anh lại và áo phông của cô đi theo váy. Trong luồng ánh sáng thiên nhiên rót vào qua cửa sổ, cô đứng trước mặt anh, chỉ mặc đồ lót và mang dép lê màu đen. Anh không cho cô thời gian để suy nghĩ trước khi kéo cô kiễng chân lên và áp vào ngực anh. Cô vòng tay quanh cổ anh, ép ngực mình vào ngực anh khi miệng anh hạ thấp xuống và phủ lên miệng cô trong một nụ hôn mạnh mẽ.

Không thể ngăn mình lại, cô đắm đầu xuống làn sương mờ của dục vọng và khao khát. Và nó

mang lại cảm giác thật tuyệt. Có lẽ là quá tuyệt. Nụ hôn anh gợi lên một phản ứng cũng đầy khao khát y như những gì đang diễn ra trong cô. Cảm giác từ chiếc áo phông cotton và quần Levi's áp vào làn da trần khiến sống lưng cô run lên. Cô cào tay qua tóc anh khi anh hôn cô từ khuôn miệng nóng rực của mình. Cô áp sát anh, cố lại gần hơn, cố cảm nhận thêm anh. Muốn nó nhiều đến mức da cô ngứa ran với một khao khát mạnh mẽ. Muốn tất cả. Tất cả cùng một lúc.

Đã lâu quá rồi. Quá lâu để có thể từ tốn. Một tiếng rên nóng nảy thoát ra từ họng và cô hạ chân xuống. Cô cảm nhận được phần đàn ông của anh áp vào bụng mình khi khuôn miệng đang mở của cô nếm cổ anh. "Jack," cô nói khi hôn lên cổ anh. "Anh tuyệt quá. Em muốn nuốt trọn anh."

"Chúa ơi, Daisy," anh rên lên khi tay anh sờ soạng tấm lưng trần của cô. Anh kéo sợi dây chun ra khỏi đuôi tóc và tóc cô xõa ra, hấy trên đôi vai trần. Anh nắm tóc cô và kéo miệng cô về với anh. Cô hôn anh khi một tay anh rê dọc sống lưng cô và cởi móc áo ngực ra. Anh kéo cái áo khỏi người cô và ném lên thân chiếc xe đỏ-trắng. Miệng anh lại đáp xuống miệng cô khi tay anh đưa lên ôm lấy ngực cô. Đầu ngực cô săn lại trong lòng bàn tay nóng ran của anh, và cô xộc tay xuống dưới áo, rê khắp người, bụng, ngực và lưng anh.

Anh di tay ra hông cô và nắm lấy sau đùi cô. Anh nhắc cô lên đuôi xe và bàn chân trần của cô đặt lên thanh hãm xung bằng crom rộng rãi. Chất kim loại mát lạnh đưa cô ra khỏi làn sương mù vừa đủ để cô nhận ra mình đang ngồi trong một dải sáng, không mặc gì ngoài quần lót. Cô lấy tay che ngực. "Xe này thuộc loại nào đây?" cô hỏi như để che đi cảm giác xấu hổ vừa chợt xuất hiện.

"Thứ em có ở đây là một chiếc Custom Lancer," anh trả lời khi kéo áo qua đầu và ném xuống cạnh váy cô. "Nó có vẻ thích hợp cho những gì anh có trong đầu dành cho em."

Cô liếm đôi môi sưng phồng. "Anh có gì trong đầu?"

"Chúng ta sẽ kiểm tra hệ thống giảm xóc Level-Flight." Anh đẩy chân cô ra và len vào. "Thả tay em xuống, mao lương." Khi sinh Nathan, ngực cô đã to thêm và cô chẳng bao giờ mất đi cân nặng ở đó. "Em lớn hơn hồi trước."

"Anh đã thấy rồi." Anh nắm cổ tay cô. "Anh muốn xem xem em có còn vết bớt nhỏ trông như dấu hôn không."

"Em vẫn còn."

Anh không ép cô thả tay xuống, chỉ nói, "Cho anh xem."

"Em có vết rạn." Các đường trắng mỏng giờ rất khó nhìn thấy, nhưng chúng vẫn nằm đó.

"Anh muốn thấy cả người em, Daisy."

“Em già hơn xưa, Jack.”

“Anh cũng vậy.”

Cô cúi người tới trước và đặt khuôn miệng mở rộng của mình lên bờ vai trần của anh. “Không, anh thậm chí còn tuyệt hơn hồi trước.” Cô hôn hồm họng anh và anh bỏ tay cô khỏi ngực, đặt chúng lên cặp quần jeans của mình.

“Cởi khóa cho anh,” anh nói, giọng anh chất chứa đầy đam mê. Anh thò tay vào túi sau rồi ném một bao cao su lên nắp xe bên cạnh cô.

Daisy giật chiếc khuy bằng kim loại trên cùng cho đến khi nó bung ra. Anh không mặc gì bên trong, và cô kéo khóa xuống. Cô ngược nhìn mặt anh khi đưa tay vào quần anh. Anh nhìn cô say đắm qua đôi mắt đã lạc lối trong đam mê.

“Bỏ nó ra đi,” anh nói bằng giọng khàn khàn.

Cô nắm lấy anh trong tay. Thịt da anh đốt cháy lòng bàn tay cô. Cô trượt xuống ngồi lên hãm xung của xe và đặt một nụ hôn lên đó. Cô không hề có ý định hôn anh như thế, nhưng đã lâu lắm rồi và cô muốn có tất cả. Anh có mùi thật tuyệt. Và cũng lớn hơn cô nhớ. Hoặc có lẽ cô đã quên.

Anh rên lên âm thanh khoái lạc từ sâu trong ngực và vuốt tóc cô khỏi mặt cô. Cô ngược nhìn và quan sát mắt anh khi cô âu yếm. Mũi anh hơi phình ra và anh hít vào một hơi thật sâu.

“A, Daisy,” anh thì thầm và ngửa đầu ra sau. Cách đây lâu lắm rồi, anh đã dạy cô làm sao để làm anh hài lòng theo cách này. Cô không quên. Cô rê một tay lên đùi sau của anh và nắm lấy cặp mông săn chắc.

Khi anh đẩy cô đi có vẻ như cô mới chỉ vừa bắt đầu. “Anh không kết thúc như vậy,” anh nói và nhẹ nhàng nhấc cô lên ca-pô xe. Anh ép cô nằm xuống, kéo quần lót cô ra rồi len vào giữa. Mắt anh rời khỏi mặt cô, đi xuống cổ họng tới ngực cô. Anh cúi xuống trên người cô và nắm lấy giữa đùi. “Em làm anh cảm thấy như mới mười tám,” anh nói khi chống người trên hai cánh tay đặt cạnh vai cô. “Như thế anh không kiểm soát nổi bản thân mình.” Anh hôn lên đầu ngực cô khi vuốt ve da thịt trơn tuột, nhạy cảm. “Như thế anh sắp chấm dứt trước khi chúng ta tới được phần thật sự hay ho.”

Cô ưỡn lưng và rên lên. “Vậy hãy tới phần hay ho đi.”

“Daisy.”

“Ừm?”

Anh hôn dấu hôn của cô rồi lướt nhẹ môi lên đầu ngực.

“Ngực em vẫn đẹp như mọi khi.”

Cô hẳn đã bật cười, tranh cãi hoặc làm gì đó nếu anh không mở khuôn miệng nóng rực của mình ra và thưởng thức nhũ hoa của cô. Thay vì thế, cô cào tay vào trong tóc anh. Cô nhắm mắt lại và để những đợt sóng cảm xúc cuộn cuộn chảy khắp người cho tới khi cô sợ rằng mình sẽ chấm dứt trước khi họ tới được phần hay ho.

“Daisy, mở mắt ra và nhìn anh đây.”

Cô làm theo. Anh nhìn xuống cô bằng ánh mắt mãnh liệt và đầy cảm xúc. Anh cầm lấy bao cao su và xé vỏ ra. “Anh muốn nhìn mặt em khi anh có em.” Anh làm thật tốt khâu chuẩn bị, sau đó anh đặt tay dưới cặp mông trần của cô và kéo cô tới mép nắp ca-pô, chỉnh vị trí cho cô. “Anh muốn em nhìn anh.” Cô nhìn vào đôi mắt xanh quá đối thân thuộc. “Em thấy anh,” cô nói khi anh nắm đùi cô. Anh mở màn bằng một cú lao đến nhẹ nhàng khiến anh vào tận bên trong cô. Nắm tay anh siết chặt trên đùi cô và lưng cô ưỡn lên. Cô òa ra khóc vì đau đớn và khoái lạc, cô cũng không chắc cảm xúc nào gay gắt hơn nữa.

“Chết tiệt,” anh nói giữa hàm răng nghiêng chặt rồi ôm mặt cô trong tay. “Xin lỗi, Daisy.” Anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên má và mũi cô rồi thì thầm sát miệng cô, “Anh xin lỗi. Xin lỗi. Giờ anh sẽ mang lại cảm giác rất tuyệt đây. Anh hứa.” Anh lùi lại rồi tiến vào cẩn thận hơn, nhắc cho cô nhớ anh giỏi giữ lời hứa đến thế nào. Thật chậm rãi, anh trao cho cô khoái lạc phi thường với những chuyển động êm dịu, cẩn trọng.

Anh nhìn sâu vào mắt cô khi di chuyển trong cô. “Tốt hơn chưa?”

“Ừm, rồi.”

“Nói cho anh nghe.”

“Rất tuyệt, Jack.” Cô cảm thấy mình vô lực, bèn túm lấy vai anh và nín chặt lấy. “Đừng dừng lại. Anh làm gì cũng được, chỉ cần đừng dừng lại.”

“Không đòi nào.” Anh nâng hông cô lên mà không lỡ mất một nhịp tiến vào.

Hơi nóng làm da cô ửng hồng, lan ra từ nơi họ kết nối, và cô bấm móng tay vào người anh. Nhịp điệu chậm rãi của anh đang khiến cô phát điên. “Thêm nữa. Hãy cho em thêm nữa, Jack.”

Anh hôn trán cô và phả những hơi thở khó nhọc vào thái dương cô. Anh chuyển động nhanh hơn. Mạnh hơn. Tăng cao. Đẩy cô tới tận cùng thỏa mãn.

“Daisy Lee.” Tên cô vang lên trên môi anh như một câu hỏi, như thể anh đang đẩy họ ngày càng gần hơn. Cô không chú ý đến bất kỳ thứ gì trừ khoái lạc đang mỗi lúc mỗi dâng lên, cho tới khi cô mở miệng ra để hét lên. Âm thanh tắt ngóm trong họng cô khi hết đợt sóng ngọt ngào này tới đợt sóng ngọt ngào khác cuồn cuộn chảy khắp người. Các cơ bắp của cô co vào rồi giãn ra, ghì chặt lấy anh.

Nó ngày càng dâng cao và cao mãi khi anh mãi miết duy trì nhịp điệu. Hơi thở nóng ran của anh phủ vào thái dương cô cho tới khi họ đạt cao trào, anh đẩy cô lên cao trên nắp ca-pô. Anh rửa cô và Chúa trong cùng một câu nói đứt đoạn. Anh siết lấy cô trong ngực mình như thể muốn hấp thụ cô và trao cho cô tất cả. Một âm thanh phát ra sâu trong cổ họng anh, âm thanh pha trộn giữa tiếng rên từ trong yết hầu và tiếng aaa dài không dứt.

Daisy nhìn thấy các đốm sáng sau mi mắt nhắm nghiền của mình và tai cô bắt đầu rung lên. Cô sắp ngất. Ngay trên chiếc Custom Lancer này. Chuyện đó sắp xảy ra. Hệt như anh nói, và cô không quan tâm.

Dù vậy cô không ngất. Không hẳn. Cô chỉ mụ mị tới mức cô sợ phải di chuyển. Lâu lắm rồi cô không làm tình, nhưng cô không nhớ nó tuyệt đến mức này. Từng có thời nó như vậy. Tất nhiên là thế. Nhưng nơi da anh dính vào da cô vẫn còn râm ran. Cô đã quên mất phần đó. Hoặc có lẽ nó chưa bao giờ xảy ra trước đây.

Anh vẫn vùi sâu trong cơ thể cô, ngực anh đè bẹp ngực cô và trán anh ngả xuống trên xe ô-tô cạnh tai phải của cô. Cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh cạnh ngực mình.

Cô mở mắt và nhìn lên hệ thống thông gió trên đầu. Jack Parrish vừa đưa cô tới một nơi mà trước đó cô chưa từng đặt chân tới. Anh vừa trao cho cô một cơn cực khoái dữ dội khiến cô gần như ngất đi. Cô không biết phải nghĩ gì về điều đó. Thực tế thì, cô hầu như chẳng thể nghĩ ngợi gì. Cô quá sững sờ.

Anh nâng mình dậy trên cẳng tay và nhìn xuống mặt cô. Một nụ cười thỏa mãn từ từ kéo hai mép anh lên. “Ôi chao. Em thậm chí còn tuyệt hơn hồi em mười tám.”

Daisy nhìn vào đôi mắt xanh gợi cảm của anh và một lần nữa cảm thấy mình tràn đầy nhựa sống. Như thể cô đã chết trong tâm lâu lắm rồi và thậm chí không hề nhận ra điều đó cho tới khoảnh khắc này. Như thể được bước vào ánh sáng sau khi bị giam chân trong bóng tối. Những cảm xúc nguyên sơ quét qua người cô, và cô làm việc tồi tệ nhất mà mình có thể.

Cô bật khóc.

Chương 10

Trước đây chưa bao giờ có người khóc vì Jack. Dù gì thì cũng không phải là sau khi quan hệ. Khi thật, Daisy thậm chí còn không khóc vào buổi tối anh lấy mất sự trong trắng của cô.

Anh ném áo phong lên kệ bếp và liếc nhìn Daisy đang đứng bên kia phòng, tay khoanh lại dưới ngực, nhìn chăm chăm xuống ngón chân. Cảnh tượng đó khiến anh nhớ tới buổi tối đầu tiên họ gặp nhau kể từ khi cô quay trở về. Lúc ấy cô đang khoác một cái áo mưa màu vàng. Giờ thì cô mặc cái váy Gấu Pooh ngu ngốc mà anh vừa giúp cô mặc lại một lúc trước.

Có một điều chắc chắn là cô làm cho anh chẳng biết đâu mà lần. Một giây trước cô còn đang vui vẻ, rên rĩ và cào cấu, nói với anh là cô muốn nữa. Giây tiếp theo cô đã bật khóc. Chuyện quái gì xảy ra vậy?

Anh đã đi vớt bao cao su vào phòng vệ sinh của nhân viên, và khi anh quay lại cô đang đánh vật để chui đầu vào váy. Anh mang máng tin là nếu cô có khả năng mặc đồ nhanh hơn thì đến giờ này cô đã đi từ lâu rồi. Một điều mà có lẽ là tốt nhất.

Cô đã căng thẳng đến mức anh phải giúp cô mặc váy khi mà điều anh thật sự muốn là ném nó vào thùng rác. Anh đeo túi lên vai giúp cô, và thay vì đẩy cô về, như anh sẽ đối xử với bất kỳ người phụ nữ kích động nào khóc vì mình, anh lại đưa cô vào nhà. Vì sao thì anh cũng không biết. Hoặc có lẽ bởi vì anh đã bảo cô là anh sẽ để cô nói chuyện sau khi họ quan hệ.

Phải, chính là vì thế, nhưng bây giờ, khi đầu óc đã tỉnh táo, anh khá chắc chắn là mình không muốn nghe bất kỳ điều gì cô có để nói. Trừ phi nó liên quan tới việc cô khóa thân và trèo lên người anh.

Anh cứ nghĩ một khi họ quan hệ xong, khao khát anh dành cho cô sẽ được thỏa mãn. Anh sẽ quên phắt nó. Anh đã nhầm, và điều đó làm anh phiền lòng bởi vì anh không muốn nghĩ xem điều đó có thể có nghĩa gì. Bây giờ anh không muốn có tình cảm gì dành cho cô hết. Kể cả dục vọng cũng không.

Anh thò tay vào tủ lạnh và lấy ra một hộp sữa. Trước khi tâm trí chu du xa hơn nữa về hướng phòng ngủ, anh dừng lại và nhắc nhở mình rằng cô đang buồn bã, đang khóc, và cô là Daisy Monroe. Ba lý do cực kỳ chính đáng để anh đứng cách cô cả phòng và dán chặt tay vào người.

“Trước khi anh xin lỗi,” anh nói khi dùng chân đóng cửa lại, “Anh cần biết mình xin lỗi vì cái

gì.”

Cô ngược nhìn anh. Có một vết nhò đen dưới đôi mắt đỏ hoe và mặt cô nhoe nhoét. “Anh có làm gì đâu Jack.”

Anh cũng không nghĩ là mình đã làm gì đó, nhưng với phụ nữ, bạn chẳng bao giờ biết được. Nếu không có ván đề nào thì họ sẽ chế ra một cái. “Em muốn uống gì không?” Cô lắc đầu và anh đưa hộp sữa lên môi rồi quan sát cô qua nắp hộp. Anh hạ hộp sữa xuống và liếm môi trên. Có lẽ anh đã quá thô lỗ với cô. Anh đã quên mất là lâu rồi cô chưa quan hệ. “Anh làm đau em à?”

Cô lấy ngón tay lau má. “Không.”

Anh đặt hộp sữa xuống quầy và mở cửa tủ. Anh rót nước, cho đá vào cốc rồi băng qua bếp đưa nó cho cô. Ngón tay anh lướt nhẹ qua tay cô và anh hỏi, “Sao em lại khóc, Daisy?”

“Em không biết.”

“Anh nghĩ em biết.” Cô trông thật thảm hại. Khá đáng sợ, nhưng vì một lý do nào đó, điều duy nhất khiến Jack sợ là anh vẫn còn muốn cô rất nhiều. “Nói cho anh nghe xem, Daisy.”

Cô uống một ngụm nước lớn rồi ép cái cốc thủy tinh mát lạnh vào má. “Lý do rất đáng xấu hổ.” Như để chứng minh cho ý của mình, má cô đỏ rực lên và gần như kết nối các vết bần.

“Sao em không nói luôn cho anh nghe?” Thay vì tạo ra khoảng cách giữa cơ thể cô và mình như anh nên làm thế, Jack tựa một hông vào kệ bếp bên cạnh cô và khoanh tay trên bờ ngực trần.

Cô liếc lên nhìn anh qua khóe mắt rồi đưa mắt sang nhìn hộp bánh quy Elmo trên kệ bếp. “Elmo?”

“Giáng sinh năm ngoái các con của Billy đã tặng anh, cùng với một túi Oreo. Đừng đổi chủ đề.”

Mắt cô vẫn dán chặt lên hộp bánh quy màu vàng cam và cô hít một hơi sâu. “Chỉ là lâu rồi em đã quên bằng chuyện gần gũi với ai đó.” Cô nhún vai. “Và anh vừa nhắc cho em nhớ.”

“Thế thôi sao?” Nhất định là còn nữa.

“Chà, nó khá ổn.”

“Daisy, nó còn hơn cả ổn.” Họ đã lao vào nhau như hai con người đói khát ở một bữa buffet tự chọn. Tay chân vồ vập cùng cơn đói không thể thỏa mãn. Chạy đua tới khoái lạc. Cô đã thấy thỏa mãn và ngây ngất hơn bất kỳ ai anh từng ở cùng, vắt lấy từ anh một cơn cực khoái mà anh cảm nhận rõ đến tận gan bàn chân.

Thật tốt là mai cô sẽ rời đi. Bởi vì có thể anh đang tự hủy hoại hoặc mình sẽ không đuổi theo cô một lần nữa, nhưng hẳn là anh đang nói dối. “Nói nó ỉn cũng giống như nói Rio Grande chỉ là một dòng sông. Nói giảm quá mức.” Anh đặt ngón tay dưới cằm cô và nhẹ nhàng đưa mắt cô nhìn về phía anh. Lông mi cô dính chặt lại với nhau trên đôi mắt nâu lấp lánh. Anh vuốt nhẹ đầu ngón tay qua làn da mềm mại của cô rồi thả tay xuống. “Sao lâu lắm rồi em không quan hệ?”

Khó tin là cô thậm chí còn đỏ mặt dữ hơn. “Điều đó không hẳn là việc của anh.”

“Em đã không quan hệ trong hai năm, nhưng em lại làm chuyện đó với anh. Anh nghĩ điều đó biến nó thành việc của anh.”

Cô nhăn trán và đặt cốc nước xuống kệ bếp. Ngay lúc anh nghĩ là cô sẽ không trả lời thì cô nói, “Trong khoảng một năm rưỡi cuối đời, Steven không thể.”

Điều đó làm anh ngạc nhiên. “Và em không đi chỗ khác sao?”

“Tất nhiên là không. Thật là một câu hỏi kinh khủng.”

Anh không nghĩ là mình vô lý. Mười lăm năm trước, cô đã ngủ với anh nhưng lại cưới Steven. “Vài phụ nữ có thể làm thế.”

“Không phải em. Em lúc nào cũng chung thủy với Steven.”

“Cậu ấy đã mất bảy tháng rồi.”

“Bây giờ là gần tám tháng.”

“Tám tháng là một khoảng thời gian dài để không gần gũi với ai.”

Mắt cô rời khỏi miệng anh, xuống cổ rồi dừng lại ở ngực anh. “Có lẽ với vài người.”

“Không, với phần lớn mọi người.”

Cô nhìn ra chỗ khác. “Anh biết người xưa hay nói, ‘nếu bạn không dùng đến một cái gì đó thì bạn sẽ đánh mất nó’ đấy. Điều đó đúng.”

“Rõ ràng là em vẫn chưa mất nó mà.”

Cô cầm lấy cốc của mình khi anh nhìn cô đi tới chậu rửa. Cô đưa mắt qua cửa sổ nhìn khoảng sân sau và uống một ngụm dài. Cô đặt cốc nước xuống và tay anh nắm lấy kệ bếp. “Một thời gian em đã mất nó. Khi anh sống cùng một người đang chết dần chết mòn, tình dục không phải ưu tiên hàng đầu. Tin em đi. Cuộc sống của anh sẽ bị lấp đầy với các cuộc hẹn đi khám và thử

các phương pháp trị liệu mới. Đoán liều lượng đúng cho chúng đột quỵ, co giật và kiểm soát cơn đau.”

Anh quay sang nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của cô. Anh không muốn biết bất kỳ điều gì trong số đó. Anh không muốn thấy thương cảm cho Steven, nhưng anh không thể ngăn mình hỏi, “Steven có phải chịu nhiều đau đớn không?”

Cô nhún vai. “Anh ấy chưa từng thừa nhận điều đó, nhưng em biết là có. Em đã hỏi nhưng anh ấy chỉ nắm lấy tay em và bảo em đừng lo cho anh ấy.” Cô cười không chút vui vẻ. “Em vờ như không lo lắng, và anh ấy đã giả vờ tất cả mọi thứ đều ổn. Anh ấy giỏi diễn vai của mình hơn em.”

“Steven lúc nào cũng giỏi việc đấy hơn cả anh lẫn em.” Nhiều năm trời anh và Steven đã giả vờ rằng Daisy chỉ là một người bạn. Một cô gái là bạn thân. Hồi ấy Steven giỏi đóng vai đó hơn Jack rất nhiều.

Cô gật đầu. “Anh ấy làm thế đến tận ngày cuối cùng. Buổi tối anh ấy mất, anh ấy đã rơi vào hôn mê, ở nhà.” Cô ngoái qua vai và mắt cô giao với mắt anh từ xa. “Nathan và em đã nhìn anh ấy trút hơi thở cuối cùng. Nếu anh nhìn thấy một cảnh tượng như thế, nó sẽ thay đổi anh. Anh sẽ thấy rõ điều gì là quan trọng.” Cô nuốt nước bọt xuống và thêm vào, “Thấy rõ những gì anh phải sửa lại cho đúng.”

Anh đứng bất động khi dạ dày anh xoắn lại. Những lời của Daisy tác động đến anh nhiều hơn anh nghĩ. Anh không hề chứng kiến cảnh cha hoặc mẹ anh ra đi, và vì điều đó anh thấy biết ơn. Anh đã có đủ những ký ức u ám rồi.

“Anh biết chuyện quan tài có lò xo bên trong không?”

“Có.” Anh và Billy từng phải chọn hai cái. Vào lúc ấy, anh không có đủ tiền để chi trả thứ gì đắt giá. Cha mẹ anh đã được chôn mà không có lò xo hay gối sa-tanh bên trong quan tài. “Anh biết điều đó.”

“À. Đúng rồi.” Cô lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ. “Em vẫn nhớ đám tang của cha mẹ anh. Anh còn quá trẻ để phải chịu đựng một điều khủng khiếp như vậy. Hồi ấy em không rõ nó khủng khiếp đến mức nào. Không rõ lắm. Còn giờ thì em biết.”

Jack tới đứng sau lưng cô và giơ tay lên định nắm lấy hai cánh tay. Nhưng trước khi kịp chạm vào, anh nghĩ lại và thả tay xuống.

Cô lấy một cái phong bì ra khỏi túi chiếc váy xấu xí và đặt nó cạnh bồn rửa. “Đây là thư của Steven. Bức thư mà em đã kể cho anh.”

Thật lòng anh không muốn đọc nó, và biết rằng điều đó biến anh thành một gã khốn nạn đủ

đường. Nhưng anh thật sự không muốn bị gọi lại cái hố đen tối trong quá khứ của mình.

“Steven và em không bao giờ có ý định làm tổn thương anh. Chúng ta đã từng là những người bạn rất thân, và chuyện giữa chúng ta không nên chấm dứt như thế. Bọn em quá trẻ và ngu ngốc. Buổi tối hôm bọn em đến chỗ anh là một trong những tối tồi tệ nhất đời em.” Cô ngừng lại một lát và nói chẳng to hơn một lời thì thầm, “Tối hôm đó anh cũng mặc một cái áo phong trắng.”

Phải, họ đã đứng dưới ánh trăng. Anh đã nài nỉ cô đừng bỏ anh. Anh đã đánh bạn thân mình đến như tử, và giờ bạn thân của anh không còn trên cõi đời này nữa. Có thứ gì đó trong Jack cũng đã chết vào buổi tối hôm đó. Vì một lý do nào đó, được nghe nhắc lại chuyện đó sáng nay khiến nó chân thực hơn nhiều so với hồi trước. Làm mọi chuyện sống dậy. Khiến vài chỗ trong linh hồn anh rục rịch. “Dừng lại, Daisy.” Anh nắm lấy cánh tay cô ở chỗ ngay dưới tay áo. “Đừng nói gì nữa.”

“Em phải nói, Jack.” Cô ngược qua vai nhìn vào mặt anh.

“Khi anh bảo em là chúng ta cần thời gian ở xa nhau, em đã rất sợ. Em không biết mình phải làm gì. Anh phải hiểu em đã sợ hãi đến mức nào...” Anh nâng cằm cô lên khi miệng anh vồ xuống chiếm lấy miệng cô, buộc cô im lặng bằng một nụ hôn thô bạo. Anh kéo lưng cô áp vào lồng ngực trần của mình và vòng tay quanh bụng cô. Anh không muốn nghe gì hết, anh chỉ muốn cảm nhận. Cảm nhận cô áp vào chiều dài cơ thể mình. Trần trụi. Anh muốn có thêm những lần làm tình dờ dẩn tâm trí cho tới khi anh có thể vứt cô ra khỏi tâm tư. Ra khỏi đầu anh.

Ban đầu cô đứng dờ ra trong vòng tay anh, môi mím lại, nhưng khi anh hôn dịu dàng hơn, môi cô hé ra. Một lời mời thầm lặng để anh đoạt lấy những gì mình muốn.

Điện thoại reo và anh mặc kệ. Nó reo lên khi anh tiến vào miệng cô, và cô có vị như khi nãy, trên nắp ca-pô của chiếc Custom Lancer. Ấm áp và ngọt ngào như Daisy. Cô có những mùi vị mà từ lâu đã bị lãng quên. Của làn da mềm mại, của khao khát, của dục vọng, và của một tình yêu đã từng xé toạc trái tim anh.

Anh gạt những ký ức đó ra khỏi đầu khi trượt một tay tới ngực phải của cô. Điện thoại tiếp tục reo khi anh khum khum tay giữa chân cô qua lớp vải denim nặng nề. “Daisy,” giọng anh vang lên bên đầu cô và anh hít vào thật sâu hương thơm từ tóc cô. “Hãy vào giường anh và để anh nhắc cho em nhớ lại những chuyện như ban nãy.”

Chuông điện thoại ngừng reo nhưng ngay lập tức đổ lại. Daisy lách ra khỏi vòng tay của anh và đi qua bếp. “Có thể là cuộc gọi quan trọng đấy,” cô nói.

Anh khá chắc đó là ai. Buddy Calhoun đã định ghé qua và lấy một chiếc Corvair Monza trong cửa hàng rồi đưa nó tới xưởng xe của cậu ta ở Lubbock. Buddy là thợ sửa chữa giỏi nhất trong bang, và là một trong vài thợ phục chế hiếm hoi mà Jack tin tưởng cho phép đưa một cỗ xe ra

khỏi cửa hàng của anh. Nhưng thời điểm mà cậu ta chọn thật quá tệ. Thay vì tiếp tục chuyện đang dở với Daisy, anh tới bên điện thoại, để đôi bớt tạo ra tiếng nện giậm dữ trên sàn nhà lát vải cũ kỹ. “Tốt hơn hết phải có chuyện gì đó quan trọng đấy,” anh nói vào ống nghe.

“Xin chào,” một giọng nữ vang lên, “Louella Brooks đây. Daisy có đó không?”

Anh liếc nhìn Daisy. “À, xin chào bác Brooks. Có, cô ấy ở ngay đây.”

Từ bên kia bếp Daisy bước lại và cầm lấy điện thoại trên tay anh. “Xin chào?” Cô ngược nhìn anh và cau mày. “Gì cơ? Chuyện gì vậy? Con bé ổn chứ?” Chân mày cô gần như nhướn đến tận đường chân tóc. “Tốt. Pippin đâu?” Daisy lấy tay ôm một bên má. “Tạ ơn Chúa.” Im lặng một hồi rồi cô nói, “Vâng. Con đến ngay đây.” Cô gác máy và quay sang Jack.

“Có chuyện gì vậy?”

“Em gái em đã chính thức mất trí rồi. Chuyện là thế đấy,” cô nói khi đi tới kệ bếp và cầm ví lên.

Anh lờ đi sự nhức nhối giữa hai chân khi với lấy áo phong của anh và kéo nó qua đầu. “Lily ổn chứ?”

“Không, con bé điên rồi. Nó và mẹ em đã sống thế nào trước khi em về thăm vậy?” cô hỏi, không tập trung khi thò tay vào ví và rút một chùm chìa khóa ra. “Chạy khắp nơi và hành xử vừa kỳ quặc vừa ảo tưởng có phải không? Họ sẽ làm gì khi em đã về nhà đây?” Cô ra khỏi bếp và đi qua phòng khách. “Có Chúa chứng giám là em sáng suốt hơn cả hai người đó. Nào, chuyện đó thì đáng sợ đến chừng nào Chứ?”

Anh không trả lời vì anh đoán nó là một câu hỏi tu từ và anh không muốn làm cô rầu rĩ thêm nữa.

Qua cửa kính, anh nhìn theo cô nhảy vào xe và lái đi. Chút ánh sáng nhoang nhoáng từ đèn pha chiếc Caddy và tiếng rì rì của động cơ khi cô rời khỏi đường là những hình ảnh cuối cùng anh muốn được thấy hay nghe về Daisy Monroe.

Jack bước trở vào căn nhà vắng vẻ để quay lại bếp. Anh cắt sữa vào tủ lạnh và đập vào mắt anh là phong thư màu trắng mà cô đã bỏ lại. Thư của Steven. Anh nhặt nó lên và lật lại trong tay. Toàn bộ tên anh được viết in hoa bằng mực xanh ở mặt trước.

Anh mở cửa tủ bát và nhét phong thư vào giữa hai cốc cà phê. Một ngày nào đó anh sẽ đọc nó. Không phải bây giờ. Không phải khi ký ức về Daisy nằm khóa thân trên đuôi chiếc Custom Lancer vẫn còn quá tươi mới trong đầu anh. Không phải khi mùi vị của vợ Steven vẫn còn đọng trong miệng anh.

Kể từ khi cô quay về, anh đã bắn khoản liệu ở cùng với Daisy có tuyệt vời như mình từng nhớ

hay không. Câu trả lời là nó còn tuyệt vời hơn. Tuyệt vời hơn theo một cách mà anh thậm chí còn không cố định nghĩa. Anh chỉ biết rằng ở bên cô rất khác. Không chỉ là tình dục. Không chỉ là những khoái lạc mà anh thường thấy khi gần gũi với một phụ nữ. Không chỉ là một lần ăn vội trên nắp ca-pô ô-tô.

Đó không phải tình yêu. Anh biết chắc chắn rằng mình không yêu Daisy Lee. Có thể anh ăn nói chậm chạp, nhưng anh không ngốc. Và yêu Daisy đúng là ngốc hết thuốc chữa. Anh không biết vì sao việc ở bên cô lại khác biệt, nhưng anh cũng không muốn tìm hiểu. Anh không phải dạng đàn ông mỗ xê cuộc sống của mình và tìm kiếm những ý nghĩa tiềm ẩn.

Không, anh là dạng đàn ông đẩy nó thật sâu xuống dưới cho tới khi nó biến mất. Tất cả những gì anh biết chắc là ngủ với cô còn tuyệt vời hơn với bất kỳ ai mà mình qua lại từ rất lâu rồi, và thật tốt là cô sắp đi khỏi đây để rồi anh có thể quay lại với cuộc sống của mình. Cuộc sống của anh trước khi cô đột ngột quay về thị trấn và nhắc cho anh nhớ những điều mà tốt nhất là nên cho vào quên lãng.

Bây giờ cô đã đi rồi, và chẳng có lý do gì để anh nghĩ đến cô nữa.

Hoàn toàn không có lý do gì.

Một chiếc xe cứu hộ màu đen trắng đỗ lại tại nhà Ronnie khi Daisy và bà Louella lái ngang qua đó trên đường tới bệnh viện. Nó chỉ cách đường Locust Grove mà họ đi vài dãy phố, và họ phải tận mắt nhìn cảnh tàn phá.

Ngôi nhà nhỏ của Ronnie được trát vữa màu be và có người đã đóng một cái sọ bò Mỹ lên cửa trước. Sân nhà hắt rậm rạp cỏ dại héo úa màu nâu, và nó hẳn đã là một cảnh tượng buồn tẻ nếu không có chiếc Ford Taurus màu đỏ của Lily thò nửa thân xe ra phía trước phòng khách.

“Lúc ấy Ronnie có nhà không?” Daisy hỏi khi lái chiếc Caddy và tăng tốc. Cô nghĩ rằng các cảnh sát đứng xung quanh còn mãi trở mắt nhìn chiếc Taurus của Lily nên sẽ không chú ý tới một chiếc xe quá tốc độ.

“Mẹ nghĩ là không, nhưng phải tới bệnh viện chúng ta mới biết chắc được.”

Daisy ghét bệnh viện. Bất kể thành phố gì hay bang nào, chúng đều có cùng một mùi và mang lại cảm giác giống hệt nhau. Vô trùng và lạnh lẽo. Cô đã cùng Steven ở trong đó đủ lâu để biết rằng họ phân phát rất nhiều thuốc men và lời khuyên, nhưng chẳng mấy khi có tin tốt.

Cô và mẹ đi qua cửa phòng cấp cứu nhỏ xíu của bệnh viện và, một lát sau, được đưa tới chỗ Lily. Pippen đang ở nhà với hàng xóm của bà Louella và thật may là cậu không ở cạnh họ. Ngay khoảnh khắc y tá kéo tấm rèm vải sọc màu lục và xanh dương ngăn cách các giường ra, bà

Louella bật khóc.

“Không sao đâu mẹ,” Daisy nói, đột nhiên cảm thấy mình là người sáng suốt duy nhất trong cả một gia đình đã hoàn toàn mất trí. Cô cầm lấy tay mẹ mình và nắm chặt. “Lily sẽ ổn thôi.”

Nhưng trông Lily không có vẻ ổn. Mặt trái cô sưng húp và trên trán có băng gạc. Máu bết lại trên mái tóc vàng và hai khoe mắt đang nhắm lại của cô. Một loại nẹp nào đó cố định cánh tay trái, dày và trắng toát, trừ những nơi bị dòng máu đỏ tươi rỉ qua. Có một mũi truyền ở cẳng tay phải, cánh tay không bị nẹp lại, và quần áo của cô đã bị cắt ra. Một bác sĩ nam trẻ tuổi mặc áo xanh lục nhấc chân lên để nghe nhịp tim và phổi của Lily. Anh ta ngược lên nhìn họ qua đôi mắt kính.

Bà Louelle bước tới đầu giường và Daisy đi theo bà. “Lily Belle. Mẹ ở đây rồi. Chị Daisy cũng vậy.”

Lily không phản ứng lại và Daisy vươn tay ra để chạm vào bên má không bị sưng. Em gái cô trông trắng bệch, và nếu không phải ngực cô nhô lên hạ xuống đều đặn, Daisy hẳn sẽ nghĩ cô đã chết thật rồi. Việc này thật quá sức chịu đựng trong một ngày vốn đã quá căng thẳng, và như được mở công tắc, bộ điều khiển tự động của Daisy bật lên, và cô cảm thấy mình tê liệt trong tâm.

“Có chuyện gì với con bé vậy?” Bà Louella hỏi.

“Tất cả những gì chúng tôi biết được cho tới giờ này,” bác sĩ trả lời, “là cô ấy bị cửa vào tay trái, trán và cổ chân cô ấy có vẻ bị gãy. Chúng tôi sẽ không biết được gì thêm cho tới khi lấy được kết quả chụp cắt lớp.”

“Vì sao nó chưa tỉnh?”

“Cô ấy bị đập khá mạnh vào trán. Tôi không cho là vùng sọ bị nứt và đồng tử của cô ấy thì vẫn có phản ứng. Chúng tôi sẽ biết rõ hơn sau khi nhận được kết quả chụp X-quang.”

“Có ai khác bị thương trong vụ tai nạn không?” Daisy hỏi, cầu nguyện là Lily không đâm chết Ronnie và Kelly.

“Cô ấy là người duy nhất được chuyển đến từ hiện trường.”

Điều này chẳng cho Daisy biết thêm gì. Ronnie và Kelly có thể được chăm sóc ở hiện trường hoặc, lạy trời, đã chết. Cô chưa thấy Ronnie đâu cả, nhưng cô cũng chẳng hề tìm kiếm làm gì.

Họ chỉ được phép ở cùng Lily một lát trước khi cô được chuyển đi. Người ta bảo họ là sẽ sớm có bác sĩ đến nói chuyện với họ, nhưng Daisy biết rằng “sớm” có thể mất hàng giờ.

Cô và mẹ cô được dẫn tới một phòng đợi nhỏ, và nơi đó có vẻ ngoài mang lại cảm giác y hệt mọi phòng đợi khác mà cô từng vào. Cô cho là mọi bệnh viện hẳn đều chọn màu sắc từ cùng một bảng màu. Xanh lục, xanh dương và chút màu hạt dẻ.

Họ cùng nhau ngồi xuống một cái ghế sofa màu xanh dương nhỏ, trên chiếc bàn đặt cạnh Daisy có một chậu dương xỉ giả, một tờ Reader's Digest, Newsweek, và kinh thánh. Cô đã đọc rất nhiều tờ Reader's Digest trong hơn hai năm rưỡi qua, và cô thậm chí còn chẳng đóng phí mua báo.

Một người đàn ông và một người phụ nữ đứng gần cửa nói chuyện thì thầm như thể nếu cao giọng lên một tí thì họ sẽ hét ầm lên vậy. Daisy biết họ cảm thấy ra sao. Trước kia cô đã từng ở đây, vô số lần. Tìm thứ gì làm xao lãng để không hét lên và ngã gục, tập trung hít thở những hơi thở sâu, đều đặn để có thể giả vờ là không phải chồng mình đang chết dần. Và lúc này thì không phải là em gái cô đang nằm trong cáng cứu thương của bệnh viện với máu bầm cứng trên mái tóc vàng xinh đẹp của con bé.

Cô cầm tờ Reader's Digest lên và lật đến bài "Tính Hải Hước trong Đồng Phục."

"Con bé trông trắng bệch," bà Louella nói, giọng run rẩy. "Và chảy máu nhiều quá."

"Da đầu chảy rất nhiều máu, mẹ ạ." Nghe giọng cô bình tĩnh vô cùng. Như thể không phải cô đang run rẩy trong tâm, nơi cô gạt hết thấy đi. Mà là một chốn còn sâu thẳm hơn cô có thể kiểm soát. Cô đã trở nên rất thạo việc nuốt chửng mọi cảm xúc của mình và tê liệt trong tâm. Không bao giờ để thứ gì trôi lên quá gần bề mặt, bởi vì nếu cô để chuyện đó xảy ra, chắc chắn là cô sẽ mất kiểm soát.

Như với Jack ngày hôm nay.

"Làm sao con biết?"

"Steven," cô trả lời và tập trung hơn vào tờ tạp chí. Cô không muốn nghĩ đến Jack vào ngay lúc này. Cô sẽ phải xử lý chuyện với anh và hậu quả những gì mình đã gây ra, nhưng không phải hôm nay. Bây giờ cô sẽ đưa vấn đề đó xuống vị trí thứ hai trong danh sách những việc phải làm. Lily và khả năng bị buộc tội giết người dời lên vị trí thứ nhất. Cô tự hỏi một bác sĩ tâm thần xuất sắc ngày nay tốn bao nhiêu tiền.

"Sao họ không nói gì với chúng ta hết?"

"Bây giờ họ chưa biết gì cả."

Một sĩ quan cảnh sát đi vào phòng và hỏi xem có phải họ là người thân của Lily hay không. Anh ta cắt tóc húi cua, mặc đồng phục màu xanh nước biển và trông như thể anh ta có thể nâng được một trăm bốn mươi cân. Anh ta giới thiệu mình là sĩ quan Neal Flegel. "Tôi đã tốt nghiệp

cấp ba cùng Lily và Ronnie,” anh ta nói.

“Cậu là em trai Matt.” Daisy bắt tay anh ta. “Tôi đã tới dự một buổi khiêu vũ trung học cùng Matt vào năm lớp mười một. Cậu ấy còn sống ở Lovett không?” cô hỏi, bởi vì sau rốt thì, đây là Texas và xã giao đi trước việc khẩn cấp.

“Anh ấy vừa từ San Antone về. Tôi sẽ bảo anh ấy là chị đã hỏi thăm.” Anh ta rút sổ ra và vào việc. “Tôi tin là mình rất ghét phải thấy Lily trong chiếc xe đó.” Anh ta bảo họ là chiếc Taurus đã dừng lại sau khi đâm vào phòng khách nhà Ronnie một mét rưỡi. Và khi Daisy cố nghĩ ra một cách khôn khéo để hỏi xem liệu Lily có giết chết Ronnie hay chưa, Neal Flegal hỏi, “Có ai trong hai người có lý do để nghĩ rằng cô ấy có thể đã cố tình làm vậy không?”

Điều đó thực ra chính là suy nghĩ đầu tiên và duy nhất của Daisy. “Không.” Cô lắc đầu và cố tỏ ra bối rối. “Đấy hẳn phải là một tai nạn.”

“Chắc con bé bị trượt chân,” bà Louella nói, và Daisy tự hỏi liệu mẹ mình có thực sự tin vào điều đó nhiều hơn mình hay không. “Và,” bà Louella tiếp tục như thể vừa chợt nghĩ ra gì đó, “dạo gần đây con bé hay bị chứng đau nửa đầu làm choáng tầm nhìn.”

“Chúng tôi có nói chuyện với Ronnie và anh ta bảo rằng gần đây họ thường xuyên cãi nhau.”

“Anh đã nói chuyện với Ronnie hôm nay à?” Daisy suýt thì cười nhẹ nhõm. “Sau vụ tai nạn sao?”

“Chúng tôi đã liên lạc được với anh ta ở nhà bạn gái anh ta.”

“Vậy là anh ta thậm chí còn không ở nhà?”

“Vào thời điểm ấy không có ai ở nhà hết.”

“Tạ ơn Chúa,” Daisy thở dài. Em gái cô sẽ không bị đưa lên ghế điện vì tội giết người. Đây là Texas. Nếu bạn định phạm vào tội ấy thì Texas không phải là một bang tuyệt vời để làm điều đó đâu. Mặt khác, các hội đồng tòa án gồm nhiều phụ nữ Texas có xu hướng thông cảm cho vợ của một tên khốn nạn không chung thủy.

“Cô ấy có muốn tự tử không?” Neal hỏi.

Câu hỏi ấy khiến cả Daisy và mẹ cô khựng lại. Lily tuyệt vọng và tức giận, nhưng Daisy không nghĩ là con bé muốn tự sát. Chỉ là dứt điểm mối Ronnie thôi.

“Không,” Louella đáp. “Con bé vừa được nhận vào làm ở quán ăn của Albertsons. Hiện giờ mọi chuyện đang khá lên với nó.”

“Tối qua tôi đã ở cùng em ấy, em ấy vẫn ổn,” Daisy bảo sĩ quan. Và điều đó là sự thật. Tối qua Lily vẫn ổn. Daisy chỉ phải nghe “Earl had to die” hai lần. Một lần trên đường tới Slim Clem và một lần trên đường về nhà.

Neal hỏi thêm vài câu hỏi và khi anh ta rời đi, Daisy hỏi mẹ cô, “Mẹ có nghĩ con bé đã cố tự tử không?”

“Tất nhiên là không rồi,” bà Louella vừa nói vừa nhăn mặt.

“Còn chuyện nó đã cố giết Ronnie?”

“Daisy Lee, em con bị trượt chân, thế thôi.” Và thế là chấm dứt thảo luận.

Có điều việc tới đó chưa phải là chấm hết. Không phải với Daisy. Với Lily đang nằm bệnh viện và có khả năng phạm tội mưu sát, cô không thể về nhà vào ngày mai. Nathan sẽ không vui đâu.

Cô ra ngoài và tìm thấy một dãy điện thoại trả tiền cạnh máy bán Coca và kẹo tự động. Cô cho thẻ vào và khi Nathan nghe máy, cô cố dùng giọng vui vẻ. Vì sao thì cô không rõ lắm - ngoại trừ lý do đó là những gì cô nên làm.

“Chào con, Nathan.”

“Chào mẹ.”

Cô do dự một chốc rồi đi thẳng vào vấn đề. “Mẹ có một tin mà con sẽ không thích đâu.”

Một khoảng im lặng dài dằng dặc diễn ra. “Gì ạ?”

“Sáng nay dì Lily của con bị tai nạn ô-tô khá nặng. Dì ấy đang nằm bệnh viện. Mai mẹ không về nhà được.”

Cậu không hỏi thăm Lily. Cậu mới mười lăm và chỉ lo lắng đến các rắc rối của riêng mình. “Mẹ không thể làm thế với con.”

“Nathan, dì Lily bị thương nặng lắm.”

“Con rất tiếc về điều đó, nhưng mẹ đã hứa rồi mà!”

“Nathan, mẹ không biết trước là dì Lily sẽ đâm xe vào phòng khách dựng Ronnie.”

“Con cắt tóc rồi! Không đời nào. Không đời nào, mẹ. Con sẽ không ở đây nữa đâu. Tối qua họ đã cố ép con ăn thịt viên Thụy Điển.”

Hắn là cô chú cậu không hề bắt ép cậu làm bất kỳ một việc gì, nhưng Nathan ghét cay ghét đắng thịt viên Thụy Điển và muốn xem đó là một âm mưu. Thêm một lý do nữa giải thích vì sao cậu không thích ở cùng họ. Daisy thở dài và chen người vào giữa bộ điện thoại và máy bán nước tự động màu xanh đậm. “Mẹ không biết phải làm gì nữa, Nate. Mẹ thực sự không thể bỏ lại bà con và dì Lily vào lúc này. Có phải là mẹ đang tiệc tùng ở đây trong khi con bị gửi xuống địa ngục đâu.”

“Vậy thì con muốn đến đó.”

“Gì cơ?”

“Mẹ, con ghét chỗ này. Con thích ở cùng mẹ hơn.”

Cô nghĩ đến Jack.

“Mẹ không thể làm thế này với con.” Qua đường dây điện thoại, cô có thể nghe thấy giọng Nathan lạc đi với những cảm xúc mà cậu cố kìm nén. “Đi mà mẹ.”

Có bao nhiêu khả năng cậu sẽ chạm mặt Jack trước khi cô nói chuyện với anh? Gần như không. Cậu chắc sẽ chỉ vui chơi và xem ti vi ở nhà bà. Và ngay cả nếu hai người tình cờ gặp nhau thì đã sao? Họ trông chẳng giống nhau chút nào. Họ sẽ không biết người kia là ai. Nathan chưa từng hỏi về Jack, và cô ngờ rằng cậu thậm chí còn chẳng nhớ họ của Jack. “Nếu con thực sự muốn thế, mẹ sẽ gọi điện và mua vé máy bay về đây cho con.”

Tiếng thở phào nhẹ nhõm của cậu vang lên thấy rõ qua đường dây. “Con yêu mẹ.”

“Thật thú vị làm sao là con chỉ nhớ nhắc đến điều đó khi con được làm theo ý mình.” Cô mỉm cười. “Đưa điện thoại cho bác Junie đi con.”

Sau khi nói chuyện xong với chị của Steven, cô gọi điện và kiếm được một chuyến bay rời Seattle vào ngày hôm sau. Máy bay cất cánh lúc sáu giờ sáng, tạm nghỉ ba tiếng bốn mươi phút ở Dallas và phải đến gần năm giờ tối mới tới Amarillo. Cô nghĩ có lẽ mình sẽ lái tới Dallas và đón Nathan ở đó. Chuyến đi kéo dài sáu tiếng, một đường một. Không biết chừng họ có thể nghỉ lại ở D lớn[14]. Đến Forth Worth và Cow Town ăn đồ nướng. Càng nghĩ nhiều cô càng thấy chuyến đi này có sức hấp dẫn hơn. Cô cần nghỉ ngơi khỏi chuyến đi nghỉ của mình, nhưng khi cô gọi lại cho Nathan, cậu bảo cô là cậu thà ngồi ba tiếng ở sân bay Dallas-Forth Worth còn hơn là ăn đồ nướng và hôm sau đi xe sáu giờ liên tục. Thật quá nhiều cho ước mơ thoát khỏi mớ bòng bong hiện tại. Nhưng cô cho là bất kể điều đó có hấp dẫn đến đâu, cô cũng không thể bỏ lại mẹ và Lily vào lúc này.

[14] *Big D: biệt danh của Dallas.*

Cô đặt vé cho cậu, và khi quay vào phòng đợi, cô tự hỏi có phải gia đình mình lúc nào cũng điên

rồ thể này không, hay là họ đang vì cô mà mất trí hết cả rồi.

Lúc cô quay lại chỗ mẹ mình, bác sĩ đang ngồi cạnh bà trên sofa. Daisy đi tới đứng cạnh bà Louella.

“Con bé tỉnh chưa?” mẹ cô hỏi.

“Cô ấy đã tỉnh cách đây khoảng mười lăm phút. Hình chụp cắt lớp của cô ấy rất rõ ràng. Không hề có chấn động não hay thương tích trong nội tạng. May là cô ấy đang thắt dây an toàn và chiếc xe có túi khí.” Anh ta ngược lên nhìn Daisy. “Cổ chân cô ấy bị gãy và cô ấy sẽ cần phẫu thuật để gắn xương lại. Một bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình ở Amarillo đang trên đường tới.”

Sau khi bác sĩ rời đi, bà Louella ở lại bệnh viện với Lily và Daisy về nhà để chăm sóc Pippen. Cô đặt cậu xuống để cậu ngủ và cuối cùng cũng được thay chiếc váy gấu Pooh ra. Không còn gì khác choán hết tâm trí, cô nghĩ về Jack. Thậm chí khi mặc bộ váy ngu ngốc đó, em vẫn làm anh khuấy động, anh đã nói vậy, một điều thật lỗi bịch.

Cô thay sang váy kaki và áo cánh trắng rồi lục lọi trong bếp tìm đồ ăn. Cô làm một cái sandwich phô mai nướng, súp cà chua và một cốc trà đá. Cô mang chúng ra góc ăn sáng, nơi mặt trời đang rọi sáng cả chiếc bàn vàng.

Quan hệ với Jack trên nắp ca-pô xe là một sai lầm. Không, chỉ nội việc quan hệ với anh thôi cũng đã là một sai lầm rồi. Nhưng vào lúc ấy, ý chí của cô không đủ mạnh để đưa ra một lời phản đối kiên quyết nào. Cô biết thừa là mình sẽ hối hận, nhưng điều đó cũng không ngăn được cô.

Cô nhúng bánh sandwich vào bát súp và cắn một miếng. Cô đã quan hệ với Jack. Việc đó đúng là quá tệ. Không, là sai lầm. Còn tình dục thì tuyệt. Phi thường. Phi thường đến mức cô đã bật khóc và tự làm mình bẽ mặt. Mới chỉ nghĩ đến đó thôi mặt cô đã nóng bừng - điều đó và dục vọng trong đôi mắt xanh của Jack khi anh nhìn cô, nóng ran và sống động chạm vào cả người cô. Chỉ ý nghĩ về nó cũng đủ làm cô nóng lên.

Cô thối thối bát súp. Cô ghét phải thừa nhận, nhưng nếu lúc ấy mẹ cô không gọi điện thì nhiều khả năng là cô đã lên giường với anh rồi. Hẳn là bây giờ cô vẫn còn ở đó.

Cô uống một ngụm trà. Nhưng hiện tại thì sao? Cô không biết, và với vô số thứ đang xảy ra trong cuộc đời mình, cô không phải nghĩ về nó cho tới khi những thứ khác đã ổn định lại đôi chút.

Sau khi Pippen tỉnh giấc, cô chụp ảnh cậu trong vườn bà cậu. Cô chụp cậu đang hái những bông hoa mà cậu bị cấm động vào khi đứng giữa bầy hồng hạc. Vào khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, trong khi cô nhìn thế giới từ sau máy ảnh, mọi rắc rối của cô lùi về phía sau.

Lát sau, khi bà Louella về nhà, cô nhận thấy mẹ mình trông già hơn đến mười tuổi so với buổi sáng hôm đó. Những nếp nhăn quanh mắt bà dường như sâu hơn, hai má nhợt nhạt hơn. Daisy làm cho bà và Phippen tí súp kèm với sandwich rồi đến thăm Lily.

Khi cô đi vào phòng bệnh, em gái cô đang ngủ. Vết cắt trên trán Lily đã khép miệng và được dán gạc. Một bên mặt cô vẫn sưng húp, hai mắt có đủ các sắc bầm khác nhau, nhưng vết máu đã được lau sạch.

Daisy muốn hỏi em gái xem chuyện gì đã xảy ra sáng nay, nhưng Lily đang say thuốc nặng và cứ nửa tỉnh nửa mê. Mỗi lần tỉnh dậy, cô lại bật khóc và hỏi xem mình đang ở đâu. Daisy thậm chí còn không có ý định hỏi cô về vụ tai nạn.

Dù vậy, hôm sau cô hỏi.

“Cảnh sát đã nói chuyện với em chưa?” cô hỏi khi giờ tờ tạp chí People mình mang theo.

Lily liếm đôi môi sưng vù. Giọng cô khàn khàn khi nói, “Về việc gì cơ?”

Daisy đứng dậy và rót nước lạnh vào một chiếc cốc nhựa. Cô đặt ống hút vào miệng Lily và trả lời, “Về vụ tai nạn xe?”

Lily nuốt xuống. “Không. Mẹ nói là em đã làm hỏng chiếc Taurus.”

“Em không nhớ à?”

Cô lắc đầu và nhăn mặt. “Đằng nào em cũng ghét cái xe đó.”

“Mẹ có bảo em là em làm hỏng nó như thế nào không?”

“Không. Em đã vượt biển báo dừng à?”

“Lily, em đã đâm chiếc Taurus của em vào phòng khách của Ronnie.”

Cô trở mắt nhìn Daisy và chớp chớp đôi mắt bầm tím. Nhưng trông cô không có vẻ ngạc nhiên như Daisy trông đợi.

“Thật à?”

“Cảnh sát đã hỏi mẹ và chị xem liệu em có định tự tử không.”

“Em sẽ không bao giờ tự tử vì Ronnie Darlington,” cô nói không do dự.

“Em đã cố giết Ronnie à?”

“Không.”

“Thế thì em đã nghĩ gì vậy? Có chuyện gì đã xảy ra sao?”

Lần này thì cô ngập ngừng và quay mắt đi khi trả lời, “Em không biết.”

Trực giác mách cho Daisy rằng Lily biết rất rõ và việc mất ký ức chỉ là tiện cho cô. Có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng hôm nay Lily không muốn nói đến nó. Tốt thôi. Lúc nào chẳng có ngày mai.

Khi Daisy rời viện, cô lái xe vào thị trấn và mua một cái ghế ngồi xe cho Pippen. Chiếc ghế kia của cậu vẫn đang nằm trong chiếc Taurus ở bãi xe dành cho xe gặp tai nạn.

Khi dừng lại trước đèn đỏ ở ngã tư Third và Main, cô nghe thấy một tiếng gầm ghè ngay trước khi chiếc Mustang của Jack phóng qua ngã tư. Cô ở sau anh hai xe, và cô nghĩ là anh không thấy mình. Nhưng chỉ hình ảnh thoáng qua ấy thôi cũng làm dạ dày cô rối loạn như thể họ lại trở về những năm trung học và cô đang chờ anh ở tủ đựng đồ của anh. Những tình cảm cô dành cho anh rõ ràng là một mớ lộn xộn của những cảm xúc ngày xưa và khao khát mới, tất cả chúng tốt nhất là nên để kệ đấy.

Lúc ba rưỡi chiều hôm đó, Daisy khóa chặt Pippen vào trong chiếc Cadillac và họ hướng đến Amarillo đón Nathan.

Pippen mặc quần shorts ngắn, boots cao bồi và áo phông ĐỪNG GÂY SỰ VỚI DÂN TEXAS. Daisy ôm cậu trong tay khi họ chờ ở khu nhận hành lý. Nửa giờ họ đứng đó dường như dài vô tận, nhưng khi trông thấy khuôn mặt quen thuộc của Nathan, cô có cảm giác như mặt trời đột nhiên chiếu sáng sau cả một tuần u ám.

Quả đầu Mohawk đã biến mất và đuôi tóc đen ngắn cũn của cậu đã được nhuộm trắng. Trong cậu giống như một con nhím gầy nhẳng cao ráo vác một cái ba lô to sụ với ván trượt đeo sau lưng. Cô không quan tâm. Cô vui mừng khi được thấy cậu đến mức cô quên sạch nguyên tắc Không Bày Tỏ Tình Cảm Chỗ Công Cộng. Cô kiễng chân lên và vòng cánh tay rảnh rang quanh cổ con trai mình. Cô hôn má và ôm chặt lấy cậu. Cậu hẳn cũng đã quên mất nguyên tắc ấy, bởi vì cậu thả ba lô xuống và ôm lấy cô - cô và Pippen, ngay tại sân bay Amarillo.

“Trời ạ, mẹ. Đừng bao giờ bỏ con lại như thế nữa.”

Cô bật cười và lùi lại để nhìn vào đôi mắt xanh của cậu. “Mẹ sẽ không bỏ con lại đâu. Mẹ hứa đấy,” cô nói và chuyển sang chú ý đến Pippen. “Đây là em họ con. Cậu nhóc không dễ thương sao?”

Nathan nhìn cậu nhóc một lát. “Mẹ, thằng nhóc này có quả đầu cá đối[15].”

Cô nghĩ rằng một cậu nhóc đầu nhím không nên chê bai một cậu nhóc đầu cá đối. “Đó không phải là lỗi của cậu nhóc,” cô nói và nhìn vào mặt Pippen. “Mẹ cậu nhóc sẽ không chịu cắt bỏ những lọn xoắn.”

Pippen ngược nhìn cô qua đôi mắt xanh cực kỳ giống Lily rồi quay sang nhìn anh họ mình. Daisy không biết liệu sự chú ý của Pippen bị hút vào Nathan bởi vì cậu cũng là con trai hay là thằng bé thấy hứng thú với khuôn môi và dây xích. “Chào nhóc con. Tóc đẹp đấy.”

“Đừng có đùa cợt,” Daisy cảnh cáo.

“Con có đùa đâu.” Nathan vuốt tay trên tóc. “Phía trước đầu thằng nhóc thì nghiêm túc, phía sau thì ăn chơi. Hơ-hơ- hơ,” cậu vừa cười vừa ngửa đầu ra sau.

“Xem oạt ình!” Pippen nói, rồi cũng bật cười như thể cậu vừa kể chuyện cười giống Nathan.

“Thằng bé muốn con xem hoạt hình với nó đấy. Bộ phim nó thích nhất là ‘Các manh mối của chó Blue.’”

“‘Các manh mối của chó Blue’ chán chết.” Cậu nhật ba lô lên. “Em phải xem ‘Bob xà phòng mặc quần đùi vuông.’” Nathan không mang theo va-li, và khi quay ra xe, cô chợt nhận ra rằng nếu tất cả mọi thứ đi theo kế hoạch ban đầu, thì giờ cô hẳn đã về đến nhà rồi. Ở Seattle. Sống tiếp cuộc đời mình. Thoát khỏi quá khứ. Tạo một khởi đầu mới. Cô cùng Nathan.

Từ khi về Lovett, chẳng có gì đi theo kế hoạch của cô hết, và cô đã phải trì hoãn cuộc đời mình thêm một thời gian. Mẹ và em gái cần cô, và có lẽ cô có thể làm gì đó để giúp. Có lẽ chỉ cần ở đây và chăm sóc Pippen là đủ cho lúc này.

Cuộc sống của cô vẫn chưa hẳn là kinh khủng lắm, cô tự nhủ. Cô đã từng trải qua cảm giác đó. Trong hơn hai năm, và bây giờ chẳng là gì hết. Dù sao thì cũng vẫn chưa là gì. Nathan đã ở đây và rồi một lúc nào đó, mọi chuyện sẽ phải khá lên.

Chương 11

Tiếng động cơ máy tiện vang lên khắp xưởng xe và lọt vào cả văn phòng Jack khi anh liếc qua danh sách bộ phận chính cho chiếc Corvette 54, cùng lúc ấy anh lật các bức ảnh Polaroids chụp các bộ phận đã được tháo khỏi xe. Tất cả mọi thứ từ thanh crôm cho tới các ốc vít của bóng đèn hậu đều được lên danh sách và cẩn thận cất đi. Động cơ Blue Flame Six đã được tháo khỏi khoang máy, sau đó sẽ được dỡ ra và lau rửa bằng hơi nước. Tất cả các bộ phận bằng cao su cũng như đồ nội thất bằng da cũng cần thay thế hết. Chiếc 54 rất khó lái, nhưng điều đó không quan trọng. Harley Earl quá cố vĩ đại đã thiết kế chiếc xe thể thao này theo phong cách phô trương điển hình của ông. Chiếc xe được thiết kế để trình diễn chứ không phải để đi.

Jack ném tập ảnh sang một bên và đứng dậy. Sáng hôm đó họ đã tháo kính chắn gió và phát hiện ra là có nhiều chỗ rỉ hơn anh dự kiến. Sẽ phải cắt bỏ những chỗ hư hỏng và lắp lại trụ. Anh cầm lấy cốc cà phê Dodge Viper mà Lacy Dawn đã tặng anh nhân dịp sinh nhật và rời văn phòng đi vào khu tiếp tân.

Sáng thứ Hai Penny Cribs chỉ tới sau mười rưỡi, và một chồng thư nằm trên chiếc bàn trống không của cô. Anh rót đầy cốc cà phê, và khi anh đi từ văn phòng phía ngoài vào xưởng xe, tiếng ồn từ máy tiện dừng lại. Jack thổi vào cốc cà phê và ngẩng lên nhìn Billy đang đứng cạnh bàn gia công. Kính bảo hộ của cậu bị đẩy lên trán và cậu cầm một cái thẳng đĩa trong tay. Một cậu nhóc mảnh dẻ đứng nói chuyện với em trai anh, và cả hai người cùng quay lại khi Billy chỉ về hướng của Jack.

Jack đứng khựng lại. Cậu nhóc trông tầm mười lăm hoặc mười sáu, quanh cổ đeo một sợi xích bạc và một sợi khác buông lỏng thông ở thân quần. Cậu nói gì đó với Billy rồi bắt đầu đi về phía Jack. Jack thoáng thấy nụ cười bối rối của Billy trước khi anh tập trung chú ý vào cậu nhóc. Anh uống một ngụm cà phê và hạ cốc xuống.

Anh luôn thuê các cậu nhóc trong mùa hè để dọn dẹp hoặc làm thêm. Nhưng nếu cậu nhóc này muốn có việc thì cậu không gặp may rồi. Không phải vì vẻ ngoài của cậu, mà là vì cậu không biết đường ăn mặc tử tế hơn và bỏ sợi xích lại cho con chó của mình khi đi tìm việc.

Tóc tai cậu như một con nhím, màu đen với đuôi trắng. Môi dưới cậu xỏ khuyên gần khoe miệng và trên áo phông đen viết dòng chữ vô chính phủ bằng màu đỏ như máu. Cậu kẹp ván trượt dưới một cánh tay, và quần cậu lỏng đến nỗi nếu cậu đứng thẳng dậy thì nó sẽ tuột xuống quanh mắt cá chân.

“Chú có thể giúp gì cho cháu?” Jack hỏi khi cậu nhóc đến đứng trước mặt anh.

“Vâng. Mẹ cháu bảo cháu là chú biết cha cháu?”

Jack biết rất nhiều ông bố. “Mẹ cháu là ai?” anh hỏi và uống một ngụm cà phê.

“Daisy Monroe.”

Cà phê thiêu cháy cổ họng anh và anh hạ cốc xuống. Daisy chưa rời thị trấn.

“Cháu không biết mẹ cháu đã bao giờ nhắc đến cháu chưa. Cháu...” giọng cậu lạc đi và cậu nuốt nước bọt thật mạnh. “Cháu là Nathan.”

Bất kể anh nghĩ con của Daisy và Steven trông ra sao thì cũng không phải là thế này. Đầu tiên, anh cứ nghĩ con họ còn nhỏ. “Mẹ cháu từng nói mình có một đứa con trai, nhưng chú tưởng cháu chỉ khoảng năm tuổi.”

Đôi mày đen của cậu hơi nhíu lại, và cậu nhìn thẳng vào Jack qua đôi mắt xanh dương trong vắt. Trông cậu có vẻ bối rối như thể không biết làm sao người ta có thể nhầm cậu với một đứa nhóc năm tuổi. “Không. Cháu mười lăm.”

Cậu nhóc hẳn phải được thụ thai không lâu sau khi Steven và Daisy kết hôn. Ý nghĩ Steven và Daisy ở cùng nhau gợi lên sự oán hận vốn đã bị chôn vùi từ lâu và làm anh phiền lòng nhiều hơn nó nên thế. Nhiều hơn vài ngày trước, trước khi anh làm tình với cô trên nắp ca-pô chiếc xe chỉ cách nơi con trai cô đứng vài mét. Trước khi anh biết được ở cùng cô một lần nữa tuyệt vời đến đâu. “Thế có nghĩa là mẹ cháu vẫn đang ở trong thị trấn?”

“Vâng.” Cậu nhìn chăm chăm vào Jack như thể mong anh nói thêm gì đó. Khi anh không nói gì, cậu thêm vào, “Cháu và mẹ sẽ ở cùng bà cho tới khi dì Lily khá lên. Mẹ cháu nghĩ sẽ phải mất một hai tuần gì đó.”

Anh đã bắn khoả không biết điều gì đã khiến Daisy rời khỏi căn bếp của anh hôm thứ Bảy. “Dì cháu bị làm sao vậy?”

“Dì ấy đã đâm xe vào phòng khách của chú Ronnie.”

Khỉ thật, xem ra đánh nhau trước cửa siêu thị Minute vẫn chưa đủ để xóa được thù hận trong lòng Lily. “Cô ấy sẽ ổn chứ?”

“Cháu cho là thế.”

Máy tiện khởi động trở lại nên Jack dẫn Nathan vào văn phòng và đóng cửa lại để chặn tiếng ồn. Thậm chí nếu Nathan ăn vận chỉnh tề đến phỏng vấn xin việc đi chăng nữa, có con trai

Daisy làm việc trong cửa hàng của anh cũng sẽ là một cơn ác mộng. Nhìn cậu sẽ làm Jack nhớ tới Daisy. Và bất kể ký ức ấy có ngọt ngào đến đâu, thì nó cũng đã qua rồi và tốt nhất là nên cho vào quên lãng.

“Cha cháu và chú từng có thời là bạn thân. Chú đã rất buồn khi nghe tin cậu ấy mất.”

Nathan đặt đầu ván trượt cạnh mũi giày thể thao màu đen và đặt nó tựa vào chân. Nhìn gần, mặt dưới chiếc ván có hình một cô y tá ăn mặc thiếu vải. “Vâng. Cha cháu là một người cha tốt. Cháu rất nhớ cha.”

Cha Jack đã mất khi anh chẳng lớn hơn Nathan là mấy. Anh biết cảm giác đó ra sao. Cho cậu nhóc một kỷ niệm vui để mang theo chẳng có hại gì. “Cha cháu đã bao giờ kể cho cháu về đồng rắc rối mà cậu ấy và chú từng dính vào chưa?” Nathan gạt đầu và ánh đèn huỳnh quang phản chiếu vào chiếc khuyên trên môi cậu. “Ông ấy đã kể cho cháu về việc hai người ăn trộm cà chua thối và ném vào ô-tô.” Steven tóc vàng, giống dân trượt ván Calitornia. Có lẽ là do mái tóc nhưng cậu nhóc này trông không hề giống Steven hồi còn niên thiếu. Không giống tí nào. Cũng không giống mẹ cậu mấy. Có lẽ hơi giống ở miệng. Được rồi, trừ cái khuyên môi. “Bọn chú đã dựng một pháo đài cây ở sân sau nhà cha cháu. Cha cháu có kể cho cháu chuyện đó không?”

Nathan lắc đầu.

“Bọn chú mất cả mùa hè đấy. Bọn chú dựng nó từ chỗ gỗ xin được và hộp giấy cũ.” Anh mỉm cười trước ký ức bọn họ kéo đồng hồ vút đi về nhà từ cách đó cả dặm. “Mẹ cháu cũng đã giúp bọn chú. Rồi ngay khi bọn chú vừa làm xong, một cơn gió xoáy F2 đã cuốn phăng nó đi.”

Nathan bật cười và hất đầu về phía cửa. “Có phải chiếc xe ngoài kia là Cuda 440-6 không ạ?”

“Ừ, nó có động cơ 426 nguyên gốc.”

“Tuyệt. Khi cháu có việc làm, cháu sẽ mua một chiếc Dodge Charger Daytona với động cơ 426.”

Giờ thì đến lượt Jack cười. Anh ngồi xuống mép bàn cạnh chiếc đồng hồ Buick Rivera. Anh không muốn làm hỏng niềm vui của cậu nhóc này, nhưng chỉ có khoảng bảy mươi chiếc Daytonas có động cơ 426 Hemi từng được sản xuất. Nếu cậu tìm được một chiếc, nó sẽ ngón của cậu khoảng sáu mươi nghìn đô. “Bốn tốc độ hử?”

“Vâng.”

Anh uống một ngụm cà phê. Dễ hiểu. Cậu nhóc vừa thu hẹp thêm khả năng của mình khi cân nhắc đến việc Dodge chỉ mới chế tạo khoảng hai mươi chiếc bốn tốc độ.

“Cháu đã từng thấy một chiếc ở một buổi triển lãm ô-tô ở Seattle.” Nathan nuốt nước bọt và giọng cậu đầy phấn khích.

“Daytona đã giữ kỷ lục tốc độ ở đường đua khép kín trong mười ba năm rồi. Ford và Chevy không thể động vào nó.” Chúa ơi, cậu giống hệt Billy - và giống cha Jack, Ray, hồi trước. Mù quáng trước tốc độ. Jack cũng yêu các cỗ xe nhanh nhưng không nhiều như hai người đó. Làm sao Steven và Daisy lại sinh ra được một cái đầu yêu động cơ vậy?

“Chú có xem ‘Xưởng xe quái vật’ không?”

“Thỉnh thoảng.” Billy là fan cuồng của “Xưởng xe quái vật.”

“Chú có xem tập mà họ biến một chiếc NASCAR thành một xe quét đường không?”

“Không, chú đã lỡ mất tập đó.” Nhưng anh đã nghe hết về nó từ Billy.

“Tập đó thật hết xẩy.”

Hết xẩy? Jack cho là từ đó có nghĩa là tuyệt vời.

Billy thò đầu vào cửa khi Jack vắt chéo chân. “Chúng ta có rắc rối với rô-to trước trong chiếc Plymouth.”

Lúc nào cũng có rắc rối với một thứ gì đó, và từ lâu rồi Jack đã học được rằng không nên lo lắng quá làm gì. “Billy, hãy vào đây và gặp con trai của Steven và Daisy Monroe, Nathan.”

Billy bước sâu hơn vào văn phòng, mặc áo sơ mi màu xanh dương đậm và có bảng tên Công ty xe Mỹ cổ Parrish ở túi áo trái. Jack giới thiệu hai người họ và họ bắt tay nhau. Billy mở lời trước, “Chú rất tiếc khi nghe tin về cha cháu. Anh ấy là một người đàn ông tốt.”

Nathan nhìn xuống giày. “Vâng.”

“Chú Billy cũng rất thích ‘Xưởng xe quái vật,’” Jack nói và hai người họ liền bắt đầu thảo luận xem tập nào là hay nhất và những tập nào thì không phải.

“Biến cỗ xe PT Cruiser thành máy bào gỗ đúng là dở tệ,” Nathan nói.

“Jesse James không tham gia vào tập đó cho tới khi họ bắt đầu nhét thú nhồi bông qua đầu bào.”

“Phải rồi, hơ-hơ-hơ,” Nathan bật cười, đầu hơi ngửa ra sau. “Họ đã làm bông nhồi bắn khắp chỗ đó.”

“Cháu có thấy cảnh Barbie bị kẹt trong đó không?” Mắt Billy sáng lên đầy hóm hỉnh và em trai anh cũng cười theo, tiếng cười hơ-hơ-hơ gấp gáp.

Chúa ơi, Jack nghĩ, cuối cùng Billy cũng tìm được người thích xem “Xưởng xe quái vật” nhiều như mình.

“Cháu có xem tập Tử thần xuất hiện không?” em trai anh hỏi.

“Có ạ, tập đó hẳn sẽ hết xẩy nếu nó chạy cho ra trò.”

Billy lắc đầu. “Nó đã bốc khói ngay cú đâm đầu tiên và máy bơm quá nóng trước cả khi họ để xi-lanh dịch chuyển cánh tay thủy lực.”

“Cháu đã từng nghe chuyện cỗ xe tang bị ma ám và đó là lý do nhiệm vụ đó thất bại.”

“Nhiệm vụ đó thất bại vì cánh tay thủy lực thất bại.”

“Chú có thấy Jesse lúc xe cấp cứu bị cháy không?” Nathan hỏi, phấn khích đến mức mắt cậu sáng rực lên. “Đúng là quá tuyệt.”

“Đó là tập chú thích nhất.”

“Còn cảnh vợ ông ấy quát mắng ông ấy nữa chứ?”

Cả hai người họ cùng bật cười.

Giọng của Billy trầm hơn, nhưng Jack không thể không chú ý đến việc điệu cười của họ cực kỳ giống nhau. Cùng tiếng hơ-hơ-hơ, và họ ngửa đầu ra sau với cùng một góc. Càng nhìn hai người họ đứng cạnh nhau trao đổi các khoảnh khắc trong “Xưởng xe quái vật” lâu bao nhiêu thì anh càng thấy rõ được nhiều thứ qua mái tóc kỳ dị và khuôn môi của Nathan bấy nhiêu.

Rồi trong một tích tắc, thế giới quanh Jack chuyển dời và thay đổi. Tóc gáy anh dựng đứng và da đầu anh siết chặt lại. Thời gian dừng lại, nứt ra ở giữa và vỡ đôi.

Nửa giây trước, cuộc sống của Jack vẫn yên ổn, và nửa giây sau nó đã không còn như vậy nữa. Nửa giây trước anh nhận thấy giọng cười của em trai mình và Nathan giống hệt nhau, và nửa giây tiếp theo anh đã nhìn vào phiên bản mười lăm tuổi của cha anh, Ray Parrish. Nửa giây trước anh đang ngồi trên mép bàn và nửa giây sau anh đã đứng dậy với cà phê đổ xuống trước áo gầy bông rất. “Chúa ơi!”

“Chuyện gì vậy?” Billy hỏi.

Anh không rời mắt khỏi Nathan. Anh nhìn vào đường nét trên khuôn mặt và mũi cậu, và chẳng có cách nào để quay ngược đồng hồ lại vài giây trước. Không nghi ngờ gì nữa, anh đang nhìn vào phiên bản trẻ hơn của cha anh. Nó rõ ràng đến mức anh không biết vì sao mình lại mất

nhiều thời gian đến vậy để nhận ra được. “Cháu không đến đây để xin việc, phải không?”

Nụ cười của Nathan tắt lịm và cậu nhặt ván trượt lên. “Không.”

Đột nhiên, mọi chuyện thật dễ hiểu. Sự kiên quyết muốn họ nói chuyện của Daisy. Việc cô có gì đó để nói với anh. Một việc mà cô không thể nói qua điện thoại, bằng thư hay ở quán pizza Showtime. Một việc quan trọng như một đứa con trai. Anh cảm giác như vừa có người đá vào dạ dày mình. “Sinh nhật của cháu là vào hôm nào?”

“Cháu phải đi ngay đây.”

Anh vươn tay ra và nắm lấy cánh tay Nathan. “Nói cho chú đi.”

Mắt Nathan mở to và cậu làm rơi ván trượt. Cậu cố nhặt lên, nhưng Jack không buông tay. Anh không thể.

“Tháng Mười hai,” cuối cùng cậu trả lời.

Jack kéo cậu lại gần hơn. “Và năm nay cháu mười lăm đúng không?”

Anh có thể thấy họng Nathan chuyển động khi cậu cố nuốt nước bọt. “Vâng,” cậu nói, chẳng to hơn một lời thì thầm là mấy.

Ở một mức độ nào đó Jack biết rằng mình đang làm Nathan sợ và anh nên buông ra. Anh nên dịu lại, nhưng anh không thể. Các ý nghĩ lao vùn vụt khắp đầu anh cho tới khi anh cảm thấy như thể có thứ gì đó đang bóp nát não mình.

“Khốn nạn.”

Billy nắm lấy vai Jack, đứng chắn vào giữa anh và Nathan. “Anh làm sao thế? Anh mất trí rồi hả.”

Phải rồi. Anh đã mất trí. Anh buông tay và Nathan lao đi nhanh đến mức cứ như cậu chưa từng ở đó. Chỉ trừ việc chiếc ván trượt vẫn còn lăn lóc trên sàn. Mặt có cô y tá nằm ngửa.

Jack trừng mắt nhìn theo cậu. “Em không thấy sao, Billy?” “Tất cả những gì em thấy là anh đang cư xử điên điên.”

Anh lắc đầu và quay sang nhìn em trai. “Cậu nhóc giống hệt cha.”

“Ai?”

“Nathan. Con trai Daisy.”

“Con trai Daisy và anh Steven.”

Jack chỉ tay vào ngưỡng cửa trống hoác. “Em có thấy thằng bé giống Steven không?”

“Em không nhớ rõ anh Steven trông thế nào, nói thật với anh là thế.”

“Không, giống cha chúng ta.” Anh đặt cốc cà phê xuống bàn. Anh có một đứa con trai. Không. Không thể nào. Lúc nào anh cũng dùng biện pháp tránh thai. Nhưng không phải với Daisy. Hồi ấy họ còn trẻ, ngu ngốc và vẫn tin rằng sẽ chẳng bao giờ có chuyện gì xấu ảnh hưởng đến họ. “Cô ta đang mang thai khi cô ta ra đi và chưa hề kể với anh một lời.” Billy giơ hai tay lên. “Chờ đã, em còn chẳng biết hồi đấy hai người có dính líu với nhau. Và thậm chí nếu có, thì làm sao anh biết được cậu nhóc đó là con anh?”

“Em chẳng nghe anh nói gì hết.” Anh dùng tay xoa mặt. “Có một bức ảnh. Ảnh của cha khi ông tốt nghiệp cấp ba. Ông trông giống hệt cậu nhóc ấy.” Anh buông thõng tay xuống hai bên người. “Đó là lý do vì sao cô ta ở đây,” anh nói to suy nghĩ của mình như thể bằng cách đó chúng sẽ hợp lý hơn, khi mà trong thực tế, chúng chẳng hợp lý chút nào. “Để kể cho anh về cậu bé đó.”

“Chuyện này thật điên rồ. Nó mười lăm rồi.”

Phải. Điên rồ. Điên rồ kinh khủng khi nghĩ anh có một đứa con trai mười lăm tuổi. Một đứa con trai mà anh chưa một lần biết đến bởi vì anh chưa bao giờ được kể cho nghe. “Anh đúng, Billy ạ.”

Billy bước tới trước mặt Jack và nhìn vào mắt anh. “Anh nên bảo đảm là mình đứng trước khi lại tóm lấy cậu bé đó và làm nó sợ. Anh không biết chắc nó là con anh, nhưng dù cho thế có đúng đi nữa, thì có thể cậu bé cũng không biết điều ấy.”

Billy nói đúng. “Anh không định làm nó sợ.”

Một chuyển động phía sau lưng Billy thu hút sự chú ý của Jack và anh nhìn Penny qua ngưỡng cửa đang mở. Anh đi ngang qua em trai mình và nói khi đi qua cô thư ký, “Anh sẽ ra ngoài một lát.”

Anh đi ra ngoài bằng cửa sau xưởng xe, băng qua đường lái xe, tới nhà anh. Anh đi thẳng vào căn phòng trống hồi trước thuộc về Billy và mở buồng để đồ chồng chất những hộp là hộp. Anh lôi hết hộp này đến hộp khác ra và đổ chúng xuống sàn. Các chiến lợi phẩm và tạp chí cũ, những vật kỷ niệm từ thuở ấu thơ của anh và Billy mà mẹ họ đã cẩn thận đóng gói, rơi tứ tung.

“Chúng ta đang tìm gì vậy?” Billy hỏi khi nhặt một cái hộp lên.

Jack thậm chí còn không nhận thấy là Billy đã đi theo.

“Album ảnh cưới cũ của cha mẹ. Bức ảnh nằm trong ấy.”

Họ tìm thấy album trong chiếc hộp thứ năm được mở ra. Bìa ngoài bọc đăng ten và hoa lụa, những món đồ con gái mà mẹ anh thích. Đăng ten đã úa vàng, bông hoa bẹp dí, Jack lật nó ra. Bên trong, các trang ảnh đã mất vẻ trơn bóng và các bức ảnh phía sau tấm giấy bóng kính lỏng lẻo tùm tùm lại với nhau. Bức ảnh Jack tìm kiếm rơi xuống chân anh, và anh quỳ xuống để nhặt bức ảnh đen trắng chụp cha anh năm mười bảy tuổi, ở góc bức ảnh cha anh có viết dòng chữ, Gửi tới cô gái tôi thích nhất Carolee, Ray thân yêu, bằng mực đen giờ đã nhạt màu.

Jack đứng dậy và nhìn chằm chằm bức ảnh. Anh không hề tưởng tượng. Cho cha anh đầu nhím và khuyên môi là ông sẽ trông y xì đức Nathan Monroe. Chỉ có điều cậu nhóc đó không phải là Nathan Monroe. Cậu bé là người nhà Parrish.

Billy đi tới đứng sau lưng Jack và anh ngoái qua vai. Tiếng huýt sáo thấp của cậu nghe to hơn thường lệ trong căn phòng trống không. “Anh nghĩ Steven có biết không?”

Jack nhún vai. Lúc ấy cái thai ba tháng, Steven nhất định phải biết vào một lúc nào đó. Anh rời khỏi phòng ngủ và đi hết hành lang vào bếp. Anh mở tủ bếp ra và lấy bức thư của Steven từ chỗ anh đã đặt nó vào hôm thứ Bảy. Cầm bức ảnh của cha mình trong một tay, anh xé bì thư ra và đọc: *Jack, Xin hãy bỏ qua cho chữ viết tay và những lỗi chính tả của tớ. Khi bệnh tình tớ nặng thêm thì việc tập trung càng trở nên khó khăn hơn. Tớ hy vọng rằng cậu chẳng bao giờ nhìn thấy bức thư này. Rằng tớ đã đánh bại bệnh tật và trực tiếp nói với cậu những điều này một khi tớ khỏe lại. Nếu không, tớ muốn viết ra suy nghĩ của mình trước khi bất lực.*

Hãy để tớ bắt đầu bằng cách nói đơn giản rằng tớ rất nhớ cậu, Jack. Tớ không biết liệu cậu có nhớ tớ hay đã tha thứ cho tớ chưa nhưng tớ rất nhớ người bạn thân của mình. Từng có vô số lần trong mười lăm năm qua tớ muốn gọi điện và trò chuyện với cậu. Rất nhiều lần tớ đã cười một mình khi nghĩ đến những việc chúng ta từng làm. Hôm nọ tớ đã thấy hai cậu nhóc đi xe đạp trong mưa và tớ nhớ lại vô số lần chúng ta đi xe đạp trong dông tố. Đi khắp Lovett, tìm những vũng nước mưa sâu nhất để chạy xe qua. Hay những lần chúng ta ngồi trên ghế sofa của mẹ tớ, xem chương trình Andy Griffith ngày xưa và cười quặn ruột khi Barney nhốt mình trong tù. Tớ nghĩ rằng những lúc tớ cười một mình là những lúc tớ nhớ cậu nhất. Và tớ biết đó là lỗi của tớ. Đã rất nhiều lần tớ cảm nhận rõ sự cô đơn khi mất cậu, bạn của tớ.

Tớ chưa bao giờ quên lần cuối cùng chúng ta gặp nhau và những điều kinh khủng chúng ta đã nói. Tớ đã cưới Daisy, và cậu đã yêu cô ấy. Nhưng tớ cũng yêu cô ấy, Jack. Tớ vẫn yêu cô ấy. Sau chừng ấy năm tớ vẫn yêu cô ấy nhiều như cái ngày tớ cưới cô ấy. Tớ biết cô ấy yêu tớ. Tớ biết cô ấy luôn yêu tớ nhưng vẫn có những lúc ánh mắt cô ấy thoáng xa xăm, và tớ lại tự hỏi liệu có phải cô ấy đang nghĩ đến cậu. Tớ tự hỏi liệu có phải cô ấy đang nghĩ rằng cô ấy hối hận vì chọn cách cùng tớ đi tới Seattle. Tớ tự hỏi liệu cô ấy có nghĩ xem cuộc đời cô ấy sẽ ra sao nếu sống cùng cậu, và tớ tự hỏi liệu cô ấy có còn yêu cậu nhiều như xưa. Nếu điều này có thể an ủi được cậu, thì cậu

phải biết rằng tớ đã chịu kha khá đau khổ bởi vì tớ biết cô ấy đã yêu cậu nhiều ra sao và có lẽ vẫn yêu cậu.

Buổi tối bọn tớ rời Lovett, Daisy đang mang trong mình đứa con được ba tháng của cậu. Chắc hẳn lúc này cô ấy đã kể hết cho cậu rồi. Khi cô ấy đến chỗ tớ và kể với tớ là cô ấy có thai với cậu, cô ấy đã rất sợ hãi và tin rằng cậu không còn yêu cô ấy nữa. Tớ đã để cô ấy tin là thế dù cho tớ biết điều đó hẳn là không hề đúng. Khi đó cô ấy tin rằng không kể cho cậu về đứa bé là tốt nhất. Cô ấy nghĩ cậu không thể đối phó nổi áp lực có con vào quãng thời gian ấy trong đời cậu. Tớ cũng đã để cô ấy tin như vậy. Tớ đã bảo cô ấy rằng cô ấy nói đúng, rằng cậu không thể, nhưng tớ biết điều đó không đúng. Tớ biết cậu có thể làm tất cả những gì cậu quyết tâm làm. Nên tớ đã cưới cô ấy và mang cô ấy rời xa cậu. Tớ biết rằng mình nên hối hận việc mình đã làm, nhưng tớ không thể. Tớ không hề hối hận về một ngày nào tớ được ở cùng cô ấy và Nathan. Nhưng tớ rất hối hận về cách mọi việc diễn ra và việc không kể cho cậu về Nathan sớm hơn.

Nathan là một đứa bé ngoan. Thằng bé rất giống cậu.

Dũng cảm, nóng nảy và chôn vùi mọi thứ thật sâu. Tớ biết Daisy sẽ làm những gì tốt nhất để nuôi nấng thằng bé, nhưng tớ tin rằng nó cần cậu. Tớ đã rất vui được nuôi dưỡng nó, và trong tất cả những hối tiếc của tớ trong đời, và tớ thì có rất nhiều tiếc nuối, tớ hối tiếc rằng mình sẽ không được nhìn thấy thằng bé trưởng thành. Tớ rất muốn được thấy điều đó.

Kết lại, tớ xin cậu hãy tha thứ cho tớ, Jack. Tớ biết có lẽ mình hỏi xin cậu quá nhiều, nhưng dù gì đi nữa tớ vẫn xin cậu. Tớ xin cậu để cậu có thể rũ bỏ sự cay đắng của mình và sống tiếp. Vì một lý do hoàn toàn ích kỷ, tớ xin cậu với hy vọng rằng cậu sẽ tha thứ cho tớ để tớ có thể ra đi với một lương tâm thanh thản hơn. Và để khi tớ gặp cậu ở thiên đàng, chúng ta một lần nữa có thể ôm nhau như bạn bè. Nếu cậu không thể tha thứ cho tớ, thì tớ hiểu. Tớ không biết liệu mình có tha thứ nổi cho cậu không nếu tớ ở vào địa vị của cậu. Tớ đã lấy đi rất nhiều thứ của cậu, Jack. Nhưng có lẽ thỉnh thoảng cậu có thể nhìn lại và cười trước khoảng thời gian tươi đẹp chúng ta đã có cùng nhau, Steven.

Bức thư và ảnh cha anh rơi xuống kệ bếp khi Jack cố hít thở. Tâm tư anh như bị chặt thành nghìn mảnh, hết như mười lăm năm trước.

“Thằng bé có phải con anh không?”

Jack gật đầu.

“Đúng là xấu xa quá mức,” Billy nói. “Chị ta đúng là một con khốn xấu xa.”

Nhiều năm trời anh đã thấy bị phản bội bởi vì bạn thân nhất của anh đã cưới bạn gái anh. Anh thậm chí còn không biết được một nửa câu chuyện. Anh chưa bao giờ nảy ra ý nghĩ là khi họ rời đi, họ cũng đã mang theo cả con anh. Anh không hề nghĩ là sự phản bội ấy lại sâu đến thế.

“Anh định làm gì?”

Anh cởi khuy áo và kéo áo ra khỏi cạp quần. “Nói chuyện với Daisy.”

“Chà, đừng bắt đầu bằng cách hét vào mặt chị ta nhé.”

“Anh tưởng em vừa nói cô ta là một con khốn xấu xa.”

“Đúng vậy. Em thậm chí còn không định hỏi anh xem anh có muốn đóng một vai trong cuộc sống của Nathan hay không, bởi vì em biết anh. Em biết anh là người thế nào. Em biết rằng anh đau đớn và giận dữ, và em biết anh có mọi quyền để cảm thấy như vậy. Nhưng chị ta là mẹ thằng bé và chị ta có thể đóng hành lý rồi đưa thằng bé đi.”

Nhiều năm trời anh đã đẩy cảm xúc đó vào tận cùng và khóa nó lại. Anh đã xây tường vây kín mọi đau đớn và tức giận. Từ khi Daisy quay lại, nó đã thoát ra ngoài một ít.

Nhưng không thể sánh được với buổi sáng nay. Sáng nay mọi bức tường mà anh từng xây đều đã tan thành tro bụi.

“Jack, hãy hứa với em là anh sẽ không cư xử như người Trung cổ đi?”

Anh chẳng hứa hẹn cái quái gì hết.

Chương 12

Daisy đặt Pippen lên giường mẹ cô và khép hờ cửa. Thế giới nhỏ bé của cậu đang hỗn loạn, mấy ngày qua cậu đã rất mệt mỏi và hay quấy. Sáng nay Daisy đã đưa cậu tới bệnh viện để gặp Lily và cậu không muốn rời đi. Cậu sợ hãi, buồn bã và khóc suốt quãng đường về nhà, cuối cùng thì ngủ thiếp đi khi họ lái vào đường lái xe. Mẹ cô vẫn ở bệnh viện với Lily, chờ nghe bác sĩ thông báo khi nào Lily có thể về nhà.

Daisy thay sang áo ba lỗ màu xanh lục và quần soóc kaki. Cô quấn tóc lên sau gáy và cố định tóc bằng một cái kẹp lớn màu đen. Cô kiệt sức và cực kỳ cần caffeine. Cô có thể đã cuộn người lại nằm cạnh Pippen, nhưng Nathan không có nhà và cô không muốn mình ngủ khi cậu quay lại.

Bước xuống cầu thang, cô đi vào bếp và lấy một lon Coca ra khỏi tủ lạnh. Nathan đã dán một tờ giấy nhớ lên cửa tủ lạnh bằng một mẫu nam châm nhỏ hình Texas. Cậu viết rằng cậu ra ngoài trượt ván.

Dù vậy trên tờ giấy không ghi khi nào thì cậu về. Cô đã muốn nhắc nhở cậu là cậu cần phải ước tính xem khi nào cậu sẽ về để cô không quá lo lắng.

Đây là Lovett, cô nhắc mình. Thực sự chẳng có mấy thứ đáng lo. Chẳng có nhiều chỗ để cậu có thể vướng vào rắc rối, nhưng nếu có một điều cô học được từ việc có con trai, thì đó là nếu như không có rắc rối nào thì chúng sẽ tự mình tạo ra rắc rối. Nếu có một vũng nước, chúng sẽ nhảy ngay vào chính giữa. Một hòn đá, chúng sẽ ném nó. Một lon Coca, chúng sẽ đập bệt nó. Một con chim, chúng sẽ giả vờ bắn nó. Một tay vịn hay từ năm bậc thang trở lên, chúng sẽ trượt ván trên đó, ngã và cần khâu.

Daisy vừa bật nắp lon Coca thì chuông cửa reo. Cô uống một ngụm khi đi qua phòng khách rồi đặt lon nước xuống cạnh một bát hoa quả thủy tinh trên chiếc bàn gỗ. Cô mở cửa và cứ nghĩ sẽ thấy Nathan đang bày ra trò đùa ngớ ngẩn bằng cách khiến cô ra đón khách. Thỉnh thoảng cậu như vậy. Muốn được đối xử như một người lớn, nhưng vẫn có những lúc cư xử như đứa con trai bé bỏng của cô. Nhưng bên ngoài không phải con trai cô.

Jack đứng ngoài hiên nhà, ánh nắng rọi trên đầu. Bóng chiếc mũ cao bồi bằng rơm che mất nửa mặt trên của anh. Cảm giác rợn rùng làm ngực cô ngửa ngửa và trước khi kịp nghĩ kỹ, hai mép cô nhếch lên. “Xin chào.”

“Cô ở nhà một mình chứ?” anh hỏi, nụ cười trên môi cô vụt tắt trước tông giọng lạnh lùng và

cái miệng mím thành một đường dữ tợn của anh.

Anh biết rồi, là suy nghĩ đầu tiên của cô, nhưng cô ngay lập tức gạt bỏ ý nghĩ ấy. Làm sao anh không biết được. “Có Pippen nữa, nhưng thằng bé đang ngủ.”

“Nathan đâu?”

Ôi Chúa ơi. Cảm giác nhộn nhạo trong ngực cô tăng lên một hai nấc. “Thằng bé đang đi trượt ván.”

Anh không đợi cô mời mình vào. “Không phải đâu,” vừa nói anh vừa bước vào nhà, mang theo trên da thịt hương thơm của buổi sáng Texas ấm áp. Anh đưa cô ván trượt của Nathan khi đi qua.

Cô nhận lấy nó từ tay anh và ôm vào ngực. Một cái áo phông kẻ sọc ôm lấy cơ bắp ở cánh tay và lồng ngực Jack khiến anh có vẻ to lớn và xấu xa hơn thường ngày. “Thằng bé đâu rồi?”

Anh quay lại nhìn cô trong vài giây tra-tấn-tinh-thần trước khi nói, “Tôi không biết.”

“Làm sao anh có cái này?”

“Sáng nay thằng bé đã đến gặp tôi.”

“Vậy sao?” Việc Nathan đến xưởng xe không phải là chuyện tình cờ. Nó đáng ngạc nhiên thật đấy, nhưng cũng không đến nỗi sốc lắm. Nathan là tuýp trẻ con đâm đầu vào làm trước rồi nghĩ sau. Rất giống Jack hồi trước.

“Thằng bé đã bỏ lại chiếc ván trên đường đi ra.”

Cô không nghĩ là cậu đã nói gì đó với Jack về việc cậu là con anh. Tất nhiên là, cô cũng chưa hề nghĩ đến việc cậu sẽ tự ý đến xưởng xe. “Nó đã nói gì?”

“Nó nói chuyện về Steven và ‘Xưởng xe quái vật.’”

Có lẽ anh chưa biết. Có lẽ anh đang tỏ ra khó chịu vì một nguyên nhân hoàn toàn khác. Sau rốt thì, đây là Jack. Vua khó chịu. “Thế thôi à?”

“Tôi nghĩ thực sự thì thằng bé ghé qua là để nhìn tôi cho kỹ.” Anh đẩy vành mũ rơm lên và cô nhìn kỹ anh. Nếu cơn thịnh nộ rực cháy trong đôi mắt xanh kia chưa loại bỏ hết nghi ngờ về những gì anh biết hay hoài nghi, thì những từ tiếp theo thoát khỏi miệng anh cũng làm được điều đó. “Tôi đã đọc thư của Steven.”

Giờ thì cô mới thấy sốc. “Làm sao anh lấy được thư của Steven?”

“Cô đã bỏ lại nó hôm thứ Bảy.”

Vậy sao? Cô không nhớ. Thứ Bảy có rất nhiều chuyện xảy ra. “Anh vừa mới đọc nó hôm nay à?”

“Bất đắc dĩ thôi.” Giọng anh bình tĩnh chết người khi anh nói, “Nói cho tôi biết đi, Daisy. Tôi muốn nghe cô nói ra điều ấy. Sau tất cả chừng ấy năm.”

Vẻ bình tĩnh bên ngoài của anh không lừa được cô lấy một giây. Sự giận dữ cuộn cuộn bốc lên từ người anh như hơi nóng bốc lên trên nhựa đường. Trái tim đập hồi hã của cô rơi tõm xuống dạ dày. Cô đã chờ đợi khoảnh khắc này mười lăm năm. Biết rằng một lúc nào đó nó phải xảy ra, và chẳng có cách nào khác để nói trừ, “Thằng bé là con trai anh, Jack.”

Vẻ mặt anh không thay đổi. “Thằng bé biết không?”

“Có. Gần như cả cuộc đời nó.”

“Vậy ra tôi là người duy nhất chẳng biết mô tê gì.”

“Phải.”

“Cô có biết,” anh vẫn nói bằng tông giọng bình tĩnh đáng sợ đó, “những việc tôi muốn làm với cô không?”

Có, cô khá rõ. Cô không nghĩ Jack sẽ làm đau cô, nhưng cô vẫn lùi lại một bước. “Tôi đã định nói với anh.”

“Vậy hả?” Một bên mày anh nhướn lên tận trán. “Khi nào?”

“Buổi tối đầu tiên tôi gặp anh. Tôi đã tới nhà anh để kể cho anh, nhưng Gina ở đó. Tôi bảo anh là tôi cần nói với anh một chuyện quan trọng. Tôi đã bảo anh vào tối hôm đó và tối hôm đám cưới Shay, ở quán pizza, và cả ở quán Slim nữa.” Mặt cô có cảm giác bỏng rát, và cô bước lùi lại một bước, ném ván trượt lên cái tròng kỷ bằng vải hoa màu xanh dương của mẹ mình. “Hôm thứ Bảy tôi tới xưởng xe định kể cho anh, nhưng rồi... Lily đâm xe vào phòng khách của Ronnie. Tôi đoán đó cũng là lý do khiến tôi quên sạch về bức thư của Steven.” Cô rút kẹp tóc ra khỏi đầu và hít một hơi thật sâu. Anh có quyền tức giận. Cô nên kể anh nghe từ nhiều năm trước. Cô là một kẻ nhất gan. “Đó là vì sao tôi về thị trấn. Tôi ở đây để báo anh biết là anh có một đứa con trai.”

Mắt anh khóa chặt vào mắt cô. “Đã mười lăm rồi.”

Cô cuộn tóc lên, vắn chặt và cố định nó lại. “Phải, đúng vậy.”

“Cô nói với tôi muộn mất mười lăm năm. Đáng ra cô nên nói với tôi khi cô lỡ mất kỳ kinh đầu tiên.”

Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi nói thêm, “Trừ phi lúc ấy cô không biết nó là con ai.”

“Tôi biết chứ.” Lúc này anh đang tỏ ra nhỏ mọn. “Anh là người đầu tiên tôi gần gũi. Làm sao anh có thể nghĩ ra một điều khủng khiếp như vậy?”

“Có lẽ vì cho tới tận vài ngày trước khi cô cưới bạn thân của tôi, cô đã ngủ với tôi. Làm sao tôi biết được cô không đồng thời ngủ với cả hai bọn tôi chứ?”

“Anh biết rõ là tôi không như vậy. Bây giờ anh chỉ đang tỏ ra xấu xa mà thôi.”

“Cô không biết xấu xa là gì,” anh nói và cuối cùng cơn tức giận của anh cũng trào ra ngoài. Anh bước một bước về phía cô và nhìn thẳng xuống mặt cô. Mắt anh nheo lại và quai hàm nghiến chặt. “Cô đã làm điều thấp kém nhất mà một người phụ nữ có thể làm với một người đàn ông. Cô mang thai con tôi và giữ nó cách xa tôi. Tôi đáng ra phải có mặt ở đó khi nó chào đời. Tôi đáng ra phải được ở đó để nhìn nó. Để thấy nó bước những bước chập chững đầu tiên và đi chiếc xe đạp đầu tiên. Tôi đáng ra phải được ở đó để nghe những từ đầu tiên nó nói, nhưng tôi đâu có. Dù vậy, Steven thì được, Steven đã được nghe nó gọi cha, chứ không phải tôi.” Anh nghiêm túc chết người khi thêm vào, “May là cô không phải đàn ông, bởi vì tôi sẽ đánh cô như tử. Tôi cũng sẽ rất thích thú làm điều đó.”

Một trong những điều khó khăn nhất cô từng làm là đứng mặt đối mặt với Jack ở đó mà không lùi lại một bước hay ngoảnh mặt đi trước đôi mắt giận dữ của anh. “Anh phải hiểu là chúng tôi chưa bao giờ có ý làm tổn thương anh. Cả hai bọn tôi đều yêu quý anh.”

“Vớ vẩn.”

“Đó là sự thực.”

“Nếu đó là những việc cô làm với những người cô yêu thương, thì tôi không thể tưởng tượng nổi những gì cô để dành cho những người cô ghét.”

Đầu cô bắt đầu nện như búa bổ và cô ép một tay lên chân mày nhưng mắt không rời khỏi anh. “Anh phải nhớ lại chuyện giữa chúng ta khi đó ra sao. Lúc nào chúng ta cũng cãi nhau rồi làm hòa. Tháng đầu tiên ấy, tôi đã vô cùng sợ hãi, và tôi tự nhủ rằng mình chỉ trẻ kinh thôi. Rồi tháng thứ hai, tôi bảo mình đừng nghĩ gì, nhưng đến tháng thứ ba, tôi phải đối mặt với nó.” Cô buông lỏng tay xuống. “Bố mẹ anh vừa mất và anh đang phải trải qua một thời kỳ vô cùng khó khăn. Buổi tối tôi đến để nói với anh rằng tôi có thai, anh đã nói là anh cần tạm chia tay tôi. Lúc ấy tôi không nghĩ là anh vẫn còn yêu tôi. Tôi không hề biết phải làm gì.” Mống mắt cô cay xè nhưng cô từ chối đầu hàng nước mắt. “Khi ấy tôi chẳng có ai để nói chuyện đó trừ Steven. Tôi đã tới chỗ anh ấy và anh ấy đã bảo tôi cưới anh ấy. Anh ấy nói sẽ chăm sóc cho tôi và con

tôi.”

“Cô vẫn quên rằng đứa trẻ đó là con tôi. Rằng tôi nên được kể về nó trước khi hai người các người chạy đến Seattle.”

“Chúng tôi đã bàn đến việc kể cho anh, nhưng khi ấy chúng tôi nghĩ rằng nếu anh biết, anh sẽ muốn cưới tôi vì nghĩa vụ, nhưng Jack, khi ấy anh không ở vào thế có thể chăm sóc tôi và một đứa bé. Anh chỉ mới mười tám và đang phải đối phó với quá nhiều chuyện rồi. Khi đó nó dường như là giải pháp duy nhất.”

“Không, đó là lựa chọn dễ dàng cho cô. Steven có tiền và tôi chẳng có gì hết.”

“Đó không phải là lý do tôi cưới anh ấy. Anh biết rằng tôi luôn yêu quý Steven. Nếu anh không quá tức giận, thì anh sẽ nhớ là mình cũng từng yêu quý anh ấy.” Cô đặt tay lên cánh tay trần của anh. Jack có thể sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, nhưng cô phải làm cho anh hiểu. “Tôi đã cưới anh ấy vì tôi sợ hãi. Anh không còn yêu tôi nữa và tôi không hề biết phải làm gì.”

“Cảm giác thế nào, Daisy?” Giọng anh thấp xuống, thô ráp hơn, vậy mà cùng lúc ấy vẫn êm tai. “Cảm giác thế nào khi trả đũa tôi vì không yêu cô? Mang con tôi đi có khiến cô cảm thấy tuyệt vời không? Nó có thỏa mãn được ý muốn trả thù của cô không?”

“Việc đó chẳng liên quan gì tới ý muốn trả thù hết.”

Anh túm lấy cổ tay cô và bỏ tay cô ra khỏi cánh tay anh. “Ngủ với Steven Monroe có xóa được tôi ra khỏi đầu cô không? Tìm cô? Khi cô ở cùng cậu ta, cô có nghĩ đến tôi không?”

“Không!”

“Còn nhớ giữa chúng ta từng thế nào không?” Giọng anh thấp xuống nữa và anh khóa chặt cổ tay cô sau lưng cô. “Lúc ấy đã tuyệt biết dường nào.” Anh kéo cô lên áp vào người mình và nói bên thái dương cô, “Và bây giờ vẫn tuyệt đến đâu.”

Vành mũ anh chạm vào đỉnh đầu cô. “Dừng lại đi, Jack.”

“Suốt chừng ấy năm, hai người có cười ngất trước những gì các người đã làm với tôi không?”

“Không, Jack. Không phải vậy. Chẳng có ai cười hết.” Tim cô gõ vào lồng ngực và cô nuốt nước bọt thật mạnh. “Tin tôi đi. Tôi biết mình nên nói với anh sớm hơn.”

Giọng anh trở nên cực kỳ bình tĩnh bên tai cô khi anh hỏi, “Ai được điền tên là cha của đứa bé trong giấy sơ sinh?”

“Steven.”

Anh lùi lại đủ xa để nhìn vào mặt cô. “Quý tha ma bắt cô đi, Daisy.”

“Chúng tôi đã nghĩ điều đó sẽ dễ dàng hơn cho thằng bé khi nó đi học. Tôi rất tiếc.”

“Tôi cóc quan tâm cô hối hận ra sao. Bởi vì nó sẽ chẳng bằng được một nửa những gì cô phải hối tiếc sau này đâu.”

“Ý anh là gì?”

Anh thả cô xuống và rê tay lên vai cô. “Nhiều năm trước, khi cô chọn Steven thay vì tôi bởi tôi chỉ là một đứa trẻ nghèo khổ tay dính đầy dầu mỡ phải làm việc trong xưởng xe của cha mình - bây giờ mọi chuyện không còn như thế. Tôi không còn khốn khó nữa, Daisy. Tôi đủ sức thuê một luật sư cực kỳ giỏi, và nếu bắt buộc, thì tôi sẽ giành quyền nuôi con với cô.”

“Sẽ chẳng có tranh giành hết.”

“Tôi muốn biết chuyện con trai mình.”

“Anh có thể làm thân với nó. Tôi muốn vậy. Và khi chúng tôi rời đi...”

“Khi cô rời đi,” anh ngắt lời. “Nó ở lại.”

“Thật lố bịch. Nó sẽ không ở lại đây với anh. Nhà của thằng bé là ở cùng tôi. Ở Seattle.”

“Chúng ta sẽ xem xem thế nào.”

“Tôi biết anh đang giận dữ. Tôi không trách anh.”

“Thật mừng được biết cô không trách tôi.” Anh thả tay cô ra và quay ra cửa.

“Tôi nên kể cho anh nghe về Nathan nhiều năm trước, nhưng đừng trừng phạt thằng bé vì anh giận tôi.” Cô theo sát lưng anh tới hiên trước. “Thằng bé phải trải qua nhiều chuyện lắm rồi. Nó đã mất cha và giờ lại còn chuyện này nữa.”

Jack quay người lại nhanh đến mức cô suýt đập vào ngực anh. “Nó không mất cha. Steven Monroe không phải cha nó.” Daisy thừa biết khôn để không chỉ ra rằng Nathan nghĩ Steven là cha mình và yêu anh ấy. “Mấy năm qua Nathan đã trải qua rất nhiều chuyện. Nó cần chút yên bình. Chút tĩnh lặng trong cuộc sống.” Cô không nói thêm là mình cũng cần điều ấy. “Tôi sẽ nói chuyện với nó. Xem xem nó muốn làm gì, và tôi sẽ gọi cho anh.”

“Tôi sẽ không ngồi đợi cô gọi cho tôi, Daisy Lee.” Anh đi xuống bậc thềm về phía chiếc Mustang đang đỗ cạnh vỉa hè. “Sau khi tôi nói chuyện với Nathan, tôi sẽ cho cô biết chuyện sắp

tới ra sao,” nói rồi anh bỏ đi, ánh nắng ban mai chiếu xuống chiếc mũ rơm và bờ vai rộng của anh.

“Chờ đã.” Cô chạy theo anh xuống các bậc thềm. “Anh không thể một mình nói chuyện với nó. Tôi là mẹ nó. Nó không biết anh.”

Anh đi vòng qua đầu xe rồi nhét chìa khóa vào cửa bên ghế lái xe. “Lỗi của ai chứ?”

Cô nhìn anh từ bên kia ô-tô. “Tôi nên có mặt ở đó.”

Anh nhìn cô và cười phá lên. “Như là tôi nên ở đó trong mười lăm năm qua?”

Cô túm lấy tay nắm cửa để nhảy vào xe anh nhưng cửa đã bị khóa. Rồi cô nhớ đến Pippen và nhận ra rằng cô không thể đi dù cho có chui được vào xe anh. “Nathan là con trai tôi. Anh không thể loại tôi ra.”

“Làm quen với điều đó đi.”

“Chúng ta có thể dàn xếp được. Tôi biết chúng ta có thể.” Cô không biết cách gì hết, nhưng cô quyết tâm khiến sự việc không trở nên quá xấu. “Đáng ra tôi nên nói với anh. Tôi biết điều đó, và trừ việc trao con trai ra, tôi sẽ cố gắng bù đắp cho anh.”

“Bằng cách nào? Trên nắp ca-pô ô-tô hả?” Anh mở khóa cửa chiếc Mustang. “Không hứng thú.”

Quá nhiều việc phải làm để ngăn cho mọi thứ không trở nên dở tệ.

Nathan ngồi tựa lưng vào cột bóng rổ của trường trung học Lovett. Bàng rổ và vành rổ tạo thành một cái bóng thuôn dài kéo đến tận vạch ném tự do trên sân.

Cậu nhìn từ sân bóng bầu dục sang sân tennis. Cậu không thích nơi này. Cậu không biết mình kỳ vọng Texas trông ra sao, có lẽ giống Montana. Cậu và cha cậu đã từng tới Motana, nhưng Texas không giống vậy. Texas tẻ nhạt. Nóng nực. Và râm nắng.

Texas không hề giống Seattle.

Cậu dùng chân đẩy người dậy và trượt dọc cái cột cho tới khi đứng lên. Cậu chỉnh lại dây xích quanh cổ và liếc nhìn trường trung học sau lưng. “Trung học,” cậu chế giễu. Nó còn chẳng lớn bằng trường tiểu học của cậu. Hẳn là tất cả bọn họ đều đi bắt cao bồi và cưỡi ngựa tới trường. Hẳn là tất cả đều nghe thứ nhạc đồng quê, nhạc miền tây dở ẹc và nhai thuốc lá. Hẳn là chẳng có ai trượt ván, nghe Korn, Weezer hoặc chơi Sniper Fantasy cho XBOX.

Nathan kéo quần lên và hầu như không để tâm khi chúng trượt lại xuống hông. Có những rắc rối còn quan trọng hơn cái quần thụng đang chiếm đóng tâm trí cậu. Cậu đã làm rơi ván trượt

của mình ở xưởng xe của chú Jack Parrish, và rồi cậu đã bỏ chạy như một đứa trẻ to xác đang sợ hãi.

Cậu thật sự ước là mình đã không làm như vậy, nhưng cái cách chú Jack túm chặt tay cậu đã làm cậu hết vía. Cả cái cách ông nhìn và chửi thề với cậu cũng vậy. Một giây trước tất cả bọn họ còn đang cười đùa, giây tiếp theo, chú Jack đã túm chặt lấy cậu và nhìn chăm chăm vào cậu gay gắt đến mức cậu gần như tụt cả quần. Nathan không biết có phải chú Jack đã đoán được gì vào khoảnh khắc đó không, nhưng theo nét mặt, cậu nghĩ có lẽ ông đã đoán ra. Rồi trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì, Nathan đã bỏ chạy như một đứa nhóc.

Chú Jack hẳn sẽ nghĩ cậu là đồ kém cỏi.

Với một cái nhún vai, cậu tự nhủ rằng mình không quan tâm. Cha cậu đã kể cho cậu rất nhiều chuyện về chú Jack. Cha đã khiến ông ấy nghe có vẻ tuyệt vời, như là một người mà Nathan sẽ rất thích. Nhưng cậu không nghĩ mình thích chú Jack. Dù vậy, cậu thích chú Billy. Chú Billy xem “Xưởng xe quái vật.” Chú Billy rất tuyệt.

Cậu nhặt một hòn đá lên và ném thật mạnh vào bảng rổ. Nó phát ra một tiếng đập dễ chịu, bật ra và suýt thì đập vào đầu cậu. Rõ ràng là mẹ cậu vẫn chưa kể gì cho chú Jack. Nathan mặc nhiên kết luận là bà đã kể cho ông rồi, nếu không hôm nay cậu đã chẳng bao giờ bước vào cái xưởng xe đó. Sau rốt thì, đó là lý do bà ở đây. Để kể cho chú Jack về cậu. Ít nhất thì bà cũng từng nói đó là lý do khiến bà về đây.

Cậu băng qua sân bóng đi về hướng cổng ở hàng rào mắt gai. Cậu hơi giận mẹ và thấy mình thật ngốc. Thêm vào đó, cậu phải tìm ra cách lấy lại ván trượt. Có lẽ cậu cứ để chú Jack giữ nó cũng được, bởi vì cậu thực sự không muốn quay lại xưởng xe đó và xin nó về. Không phải bây giờ.

Đám cỏ bên dưới đôi giày trượt ván màu đen của cậu rạp xuống và cậu đoán là sáng nay nó đã được tưới nước. Các giọt nước đọng trên phần mũi giày bằng da và cậu nhìn chúng lăn xuống. Đến giờ này mẹ cậu hẳn đã từ viện về rồi. Cậu phải nói cho bà biết mình đã đi đâu. Chắc bà sẽ tức điên lên với cậu, nhưng cậu không quan tâm lắm. Càng nghĩ cậu càng thấy giận bà hơn. Nếu mẹ cậu đã kể cho chú Jack nghe, hay ít nhất bảo Nathan là bà chưa kể, thì cậu đã chẳng đi tới cái xưởng xe đó và tự biến mình thành một tên nhát cáy như thế.

Khi ngược lên, cậu nhận thấy có một cô gái đang đi về phía này, cách cậu vài mét ở bên kia hàng rào. Qua các mắt rào cậu có thể thấy cô có mái tóc đen bóng mượt và làn da rám nắng mịn màng như thể cô đã tắm nắng. Họ chạm mặt nhau ở chỗ khe hở hàng rào, và cậu bước tránh sang một bên để cô đi qua trước. Thay vào đó, cô dừng lại và nhìn cậu chăm chăm.

“Cậu không phải người ở đây. Tớ biết gần hết tất cả mọi người, nhưng tớ chưa bao giờ gặp cậu,” cô nói bằng giọng mũi Texas thấy rõ, kéo dài các từ. Cô có đôi mắt nâu to tròn, và dưới một cánh tay cô cầm bảng trắng và giấy màu cứng.

“Tớ sống ở Washington,” cậu bảo cô.

“Washington D.C?” Cô phát âm giống hệt mẹ và bà cậu. Như thể có âm r trong từ “wash.” Cô mặc áo phông xanh với dòng chữ Ambercrombie and Fitch màu bạc lấp lánh. Cô là tuýp con gái giàu có, và cậu không thích những cô nàng như thế. Những cô nàng mua sắm ở Ambercrombie and Fitch và The Gap. Những cô nàng chảnh chọe.

“Không, bang Washington.”

“Cậu đến đây để thăm người thân à?”

Không, cậu chẳng thích những cô nàng giàu có... nhưng đôi môi cô khiến cậu liên tưởng đến việc hôn hít. Một việc mà dạo gần đây cậu rất hay nghĩ đến. “Ừ, bà tớ, bà Louella Brooks, và dì Lily của tớ.” Cậu đã từng hôn một cô gái năm lớp sáu, nhưng cậu không nghĩ vụ đó đáng được tính.

Chân mày cô chau lại. “Lily Darlington?”

“Ừ.”

“Anh họ Bull của chú Ronnie đã cưới cô Jessica của tớ.” Cô bật cười. “Chúng ta gần như có họ hàng đấy.”

Cậu ngờ là điều đó chẳng thể biến họ thành họ hàng được. Và tên Bull là cái thể loại tên gì vậy?
“Tên cậu là gì?”

“Brandy Jo. Tên cậu?”

Bất chấp việc là một cô tiểu thư giàu có và có giọng nói kéo dài, Brandy Jo rất nóng bỏng. Loại nóng bỏng khiến dạ dày cậu có cảm giác nhộn nhạo, ngực nặng trĩu và khiến cậu nghĩ đến sự phức tạp của con gái. Và chính những lúc ấy, khi cậu nghĩ đến đám con gái, là những lúc cậu nhớ cha mình nhất. “Nathan,” cậu trả lời. Có một số chuyện mà một cậu con trai chẳng thể hỏi mẹ mình.

Cô nhìn kỹ cậu một lúc và hạ mắt xuống nhìn môi cậu. “Nó có đau không?”

Cậu không cần phải hỏi cô đang nói về cái gì. “Không,” cậu trả lời và hy vọng giọng cậu không lạc đi. Cậu ghét những khi chuyện đó xảy ra. “Tiếp theo tớ sẽ đi xăm người.”

Đôi mắt nâu của cô tròn xoe và cậu có thể thấy là cô bị ấn tượng. “Cha mẹ cậu sẽ cho phép à?”

Không. Bằng cách nào đó cậu sẽ phải xăm người mà không để mẹ biết. Vài tháng trước họ đã

lập ra một thỏa thuận, cậu có thể giữ khuyên môi nếu cậu hứa sẽ không bao giờ xăm người đến khi chết. Cậu đã hứa, nhưng cậu cho là mình chỉ phải giữ lời cho tới khi cậu mười tám và đủ lớn để tự đi xăm. Có hình xăm rất phong độ. “Chắc chắn.”

“ở đâu?”

Cậu chỉ vào vai. “Ngay đây. Tớ chưa biết mình muốn gì, nhưng khi tớ biết, tớ nhất định sẽ đi xăm.”

“Nếu có thể, tớ nghĩ mình sẽ xăm một trái tim nhỏ màu đỏ lên hông.”

Một hình xăm mà Nathan nghĩ là khá nhạt nhẽo và cực kỳ con gái. “Tuyệt đấy.” Cậu nhìn xuống tấm bảng trắng dưới cánh tay cô. “Cậu đang làm gì với thứ đó vậy?”

“Mùa hè này tớ sẽ dạy các lớp mỹ thuật ở công viên thành phố cho tụi trẻ con. Nó sẽ cực kỳ vui và tớ sẽ được trả năm đô bảy lăm cent một giờ.”

Dạy mỹ thuật cho trẻ con chẳng có gì vui vẻ với Nathan, nhưng được trả năm đô bảy lăm cent một giờ đúng là rất tuyệt. Cậu nhanh chóng tính nhẩm trong đầu và thấy rằng nếu một đứa trẻ làm việc năm tiếng một ngày, năm ngày một tuần, cậu ta có thể kiếm năm trăm bảy mươi đô trong một tháng. Cậu có thể mua rất nhiều CD hoặc ván trượt mới với số tiền đó.

Một chiếc Mustang đen đỗ lại dọc vỉa hè ở bên kia hàng rào, và Nathan nhìn chú Jack Parrish bước ra ngoài, ông đẩy cái mũ cao bồi lên trán và nhìn Nathan qua nóc xe. “Con đã quên ván trượt ở xưởng xe.”

Lần này trông chú Jack không còn quá đáng sợ nữa, nhưng cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày Nathan lại tệ hơn.

Như khi cậu chơi trò Zipper quá nhiều lần ở hội chợ Puyallup. “Vâng.”

Brandy nhìn từ Nathan sang chú Jack rồi lại nhìn ngược lại. “Gặp cậu sau nhé.”

Nathan liếc nhìn cô. “Ừ, gặp cậu sau.” Khi cô đi rồi, cậu tập trung chú ý vào người đàn ông mà cả cha và mẹ đều nói là cha ruột cậu. Theo Nathan nhận thấy, trông cậu không giống chú Jack mấy.

“Ta đã đem ván trượt của con đến chỗ mẹ con.”

Nathan bước qua khe rào hở và đứng cạnh ghế hành khách. Nếu cảm giác này không biến đi, cậu sợ rằng mình sẽ nôn ra mất. Và cậu thực lòng không muốn vậy. “Mẹ con có ở nhà không?”

“Có. Mẹ con và ta đã nói chuyện.” ông tựa cằm tay lên nóc xe. “Cô ấy nói con luôn biết ta là cha

con.”

“Phải.” Cậu nuốt nước bọt xuống qua cục nghẹn đang dần hình thành trong họng. Cậu không biết vì sao mình lại thấy quái gở thế này. Cậu đâu có quan tâm chú Jack nghĩ gì. Lúc trước cậu đã tới xưởng xe chỉ vì lòng hiếu kỳ. Chỉ có vậy. Cậu không quan tâm người ta nghĩ gì. “Con biết.”

“Chà, ta mừng là ít nhất cô ấy cũng không nói dối con.” Chú Jack nhìn vào chiếc đồng hồ đeo quanh cổ tay và gõ ngón tay ba lần xuống nóc ô-tô. “Con có muốn quá giang về nhà không?”

“Có ạ.” Nathan chờ chú Jack mở khóa cửa rồi cậu trèo vào trong. Cậu ngồi trong chiếc ghế da màu be êm ái và dạ dày cậu lại sôi sục thêm một chút. Cậu không biết chiếc xe này đáng giá bao nhiêu, nhưng nó đắt hơn rất nhiều so với chiếc minivan ngó ngẩn của mẹ cậu ở Seattle. Chắc chắn thế. “Đây có phải là một chiếc Shelby không?”

“Phải. Nó là một chiếc GT 500 sản xuất năm 1967.”

Nathan không biết nhiều về xe Mustang trừ việc nếu bạn định mua một chiếc, thì phải là chiếc này.

“Động cơ gì ạ?” cậu hỏi khi đóng cửa.

“Động cơ 428 Police Interceptor nguyên bản.”

“Hết xấy.”

“Ta thích nó.” Jack lên số, liếc sau lưng rồi đi ra đường.

“Nó đi nhanh không ạ?”

“Hai trăm mười hai. Tất nhiên nó chẳng là gì khi so sánh với Daytona. Con nói nó được đo là nhanh bao nhiêu trên đường đua kín nhỉ?”

“Ba trăm hai mươi^[16] trên đường đua kín. Hai trăm chín mươi khi ra khỏi cửa hàng trưng bày năm 1969.”

[16] Đơn vị km/h.

Jack bật cười và dời tay từ vô lăng sang cần số. “Con biết không, Billy cần được giúp một tay với chiếc Barracuda trong cửa hàng. Vì con sẽ ở đây một thời gian và một ngày nào đó sẽ sở hữu một chiếc Daytona, có lẽ con sẽ muốn giúp chú ấy với cái động cơ Hemi đó.”

Ông đang đùa sao? Nathan sẽ đổ cả thùng rác lên người mình chỉ để được chạm vào một cái động cơ Hemi. “Con cho là như thế sẽ rất tuyệt. Nhưng con không biết mình sẽ ở lại thị trấn

bao lâu.”

Jack nhìn sang cậu, bóng mũi chạm ngang mũi ông. “Chúng ta sẽ nói chuyện với mẹ con và xem xem con sẽ ở lại đây bao lâu.” ông chú ý trở lại với đường đi và sang số ba. “Tất nhiên, chỉ vì con là người trong gia đình không có nghĩa là chúng ta có thể trả con nhiều hơn những người khác.”

Trả tiền sao? Nghĩa là vừa kiếm được tiền vừa được động tay lên một cái động cơ Hemi sao? Cậu sẽ tự đổ rác lên người mình hai lần. Nathan nhìn xuống sợi dây xích móc lưng lỏng ở đĩa quần. Cậu hắng giọng và gục gặc đầu vài lần. “Tốt ạ.”

“Chúng ta sẽ bắt đầu trả cho con bảy đô năm mươi cent một giờ.”

Cậu cố tính nhắm trong đầu, nhưng một thứ thường đến khá là dễ dàng với cậu vào lúc này lại là sự bất khả thi. “Được ạ.”

“Nathan?”

Cậu quay lại nhìn chú Jack ở bên kia xe. “Vâng?”

“Ta đáng ra phải được biết về con từ trước hôm nay,” ông nói trong lúc mắt vẫn nhìn đường.

Nathan đồng ý, nhưng không nói ra miệng.

“Nếu biết, ta sẽ có mặt trong đời con. Sẽ không có một ai có thể biến ta thành người ngoài cuộc.”

Không biết phải nói gì trước điều đó nên cậu im lặng.

“Có lẽ trong khi con ở đây, chúng ta có thể làm quen với nhau.”

“Tuyệt.”

“Và nếu chúng ta không làm nhau quá khó chịu, con có thể nghĩ đến việc ở lại cả mùa hè.”

Cả mùa hè? Ở thị trấn Chán Chết sao? Không đời nào.

“Khi chiếc ‘Cuda được sửa xong, ta sẽ cần người lái thử nó cho ta. Con nghĩ mình có thể làm việc đó không?”

Cậu cắn thành môi để khỏi mỉm cười. *Ôi trời ơi!* “Con có thể làm được.”

“Con có bằng lái xe rồi chứ?”

Sự phấn khích của cậu tuột dốc không phanh. “Không, con chỉ mới mười lăm. Phải mười sáu mới được.”

“Ở Texas thì không cần. Con có thể lấy bằng khi con mười lăm.”

“Thật sao?”

“Ừ. Con phải có bằng lái để lái thử chiếc Cuda cho ta. Đó là chính sách của công ty về vấn đề bảo hiểm. Điều đó có nghĩa là con phải đăng ký học lái xe. Việc đó có thể mất của con nửa mùa hè đấy.”

Từ cách đây lâu lắm rồi mà Nathan không thể nhớ được là bao lâu, cậu đã mơ đến cái ngày được lấy bằng lái xe.

“Con không phải trả lời ta ngay hôm nay. Cứ nghĩ cho kỹ rồi cho ta biết.”

Nếu ở lại Texas cả mùa hè, cậu có thể lấy bằng sớm. Cộng thêm được làm việc với một động cơ Hemi và tiết kiệm được nhiều tiền. Cậu chỉnh lại sợi xích quanh cổ. “Con sẽ phải hỏi mẹ trước.” Và bà sẽ không thích chuyện này chút nào. Lúc nào bà cũng nói không với cậu. Bà không muốn cậu vui chơi hay trưởng thành. Bà muốn cậu buồn tẻ và mãi mãi là một đứa nhóc con.

“Ta sẽ nói chuyện với cô ấy hộ con.”

“Thật ạ?”

“Ồ tuyệt.”

Nụ cười của ông khoe ra hàm răng trắng bóng. “Ta sẽ rất vui được làm điều đó.”

Chương 13

“Con nhớ bác Azelea Lingo chứ?”

“Không ạ,” Daisy trả lời trong vô thức khi nhìn chăm chăm ra cửa sổ phòng khách của mẹ mình.

“Chắc chắn là con nhớ, bà ta là người đã mua tặng Lily nửa cái máy hút bụi khi con bé làm đám cưới,” bà Louella tiếp tục như thể Daisy đã tham dự lễ cưới của Lily, mà cô thì không.

“Làm sao người ta có thể mua được nửa cái máy hút bụi làm quà cưới vậy?” Daisy hỏi, dù thật sự thì vào lúc này cô chẳng thêm quan tâm. Đã hơn một tiếng trôi qua từ lúc Jack đến rồi đi. Hơn một tiếng cô chẳng thấy bóng dáng của anh lẫn Nathan đâu cả.

“Bà ấy đặt cọc và Lily phải trả tiền để lấy nó về. Làm con bé tốn năm mươi đô cho một chiếc máy hút bụi chín mươi đô. Và con biết đấy, bà Azelea có nghèo đâu. Bà ta béo đến nỗi phải ngồi từng bên xuống, vậy nên đâu phải là bà ta không đủ sức mua cả một cái máy hút bụi chứ.”

Daisy đã dợm bỏ đi cả tá lần nhưng rồi quyết định rằng ở yên tại chỗ là phương án tốt nhất.

“Dẫu sao đi nữa, chồng của Azelea, Bud, đã bỏ bà ta vài năm trước và cưới một cô nàng ở Amarillo. Chỉ có cô nàng ở Amarillo đó không biết rằng suốt ngày Bud lên về Lovett để yêu đương lén lút với Azelea.”

Daisy xoa xoa vết nhẵn sâu hoắm đã hình thành giữa hai hàng chân mày. Đầu cô sắp nổ tung rồi.

“Có chuyện gì vậy, cháu yêu?” Bà Louella dừng kể chuyện để hỏi han Pippen. “À, cháu muốn có mũ hả? Daisy, con yêu, mũ của Pip đâu rồi?”

Daisy đang căng thẳng đến mức cô có cảm giác như mình phải mở khóa cùm mới nói được. “Chắc là ở trong phòng ngủ của mẹ.”

“Vào kiểm tra giường của bà ngoại nào.”

“Bà đi đi,” Pippen đòi bằng giọng bé xíu.

“Chúng ta sẽ đi cùng nhau.”

Khi họ rời phòng, Daisy vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nắm lấy rèm cửa sổ bằng nhung màu xanh dương sậm của mẹ mình và ép trán vào kính. Vì Nathan chưa về, cô cho là Jack đã tìm được cậu, và đủ các thể loại viễn cảnh tua qua trong đầu cô. Từ cảnh hai người họ ngồi trò chuyện đầu đó cho tới cảnh Jack bắt cóc Nathan và đi tới một chỗ mà cô sẽ chẳng bao giờ tìm ra họ. Viễn cảnh cuối cùng cô không nghĩ là có nhiều khả năng xảy ra, nhưng với Jack thì cô chẳng bao giờ biết được.

Cô mở cửa trước và thò đầu ra ngoài để nhìn dọc con đường. Chẳng có dấu hiệu của ai trong hai bên họ hết.

“Con đang để không khí mua bằng tiền bay ra ngoài đấy. Đóng lại đi,” mẹ cô nói khi bà vào phòng. Daisy liếc ra sau lưng, nhìn mẹ mình trong chiếc áo hồng có ngọc trai giả đính trên thân áo và váy xòe dài bằng vải denim. Pippen đứng cạnh bà, đội mũ lông chồn và mặc tã Big Bird.

“Chiều nay khi mẹ rời bệnh viện, người ta đang đưa ông Bud Lingo vào,” mẹ cô tiếp tục ở đoạn bà đang dở. “Có vẻ như ông ta bị đau tim lúc đang ở cùng Azelea. Mẹ không thể ở lại viện, nhưng mẹ cực kỳ tò mò muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra khi vợ Bud mò từ Amarillo lên đây.” Bà Louella đi tới chiếc tủ mà bà cất băng VHS và mở nó ra. “Và con gái út của họ, Bonnie, cũng ở đó. Cô ta là người sinh đứa con xấu hoắc vào ngày Valentine năm ngoái. Chúa ơi, khi mẹ bỏ khăn trùm ra khỏi mặt đứa bé ở nhà thờ, chính mẹ cũng suýt đau tim. Nó trụi lủi, đỏ hỏn và gầy nhẳng như một con chuột con, tội nghiệp cô ta. Tất nhiên, mẹ đã nói dối cô ta là nó thật xinh đẹp. Con nhớ Bonnie chứ. Lùn tịt. Tóc đen...”

Mẹ cô đang quyết tâm khiến đầu Daisy nổ tung. Daisy bước ra ngoài hiên và đóng sập cửa lại sau lưng. Cô ngồi xuống bậc thềm trên cùng và tựa thái dương vào chiếc cột trắng chống mái nhà. Các dây thần kinh của cô đã xơ xác hết rồi. Đầu cô nện như búa bổ và tính kiên nhẫn đã rời bỏ cô từ cách đây khá lâu rồi. Bây giờ là gần một giờ chiều, và cô biết ngày hôm nay nhất định sẽ tồi tệ hơn. Jack đang ghét cô, và anh sẽ khiến cuộc đời cô trở nên khốn cùng, hệt như những gì anh đã hứa vào buổi tối đầu tiên họ gặp nhau. Cùng lúc cô hiểu được nỗi tức giận anh dành cho mình, cô cũng không thể để mọi sự trở nên xấu đi. Nếu họ làm vậy, người duy nhất hoàn toàn vô tội sẽ là người phải chịu đựng nhiều nhất. Nathan.

Cô liếc xuống nhìn bàn chân trần và bộ móng đỏ của mình. Mãi đến giờ cô để ý thấy những vết bầm hình ngón tay hiện rõ trên đùi mình. Cô không cần phải thắc mắc vì sao lại có chúng. Jack. Anh để lại dấu ấn của mình trên người cô rất lâu sau khi anh làm tình với cô.

Cô cho là mấy cái dấu đó mới thích hợp làm sao. Nhiều năm trước Jack cũng đã để lại dấu ấn của anh trên người cô, và không phải cô đang nói đến Nathan. Anh đã đánh dấu lên cô ở một nơi mà không ai có thể nhìn thấy. Anh đã bỏ lại một dấu ấn không thể gột sạch trong trái tim và linh hồn cô. Một dấu ấn mà bất kể cô đi xa đến đâu, ở xa bao lâu, hay trốn tránh nó nhiều thế nào, thì cũng không phai nhạt được nhiều như cô từng nghĩ.

Bất chấp những cảm xúc anh dành cho cô, cô rất sợ là mình sẽ yêu Jack một lần nữa. Cô biết rõ những dấu hiệu ấy cũng như biết tốt nhất là không nên để chuyện đó xảy ra.

Cô túm lấy Nathan và rời khỏi thị trấn càng sớm bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Giờ Jack đã biết mình có một cậu con trai rồi. Sau này anh có thể gọi điện, viết thư hay đến Seattle chơi một lúc nào đó. Lily đang bình phục và sẽ sớm về nhà, nhưng em cô vẫn còn điên điên. Tuy vậy, Daisy cũng có những rắc rối của riêng mình, và cô phải ra đi trước khi cuộc đời mình hoàn toàn tan nát.

Từ cách đó nửa khu phố, cô nghe thấy tiếng gầm ghe không thể nhầm lẫn từ chiếc Mustang của Jack. Cô ngẩng lên và tập trung chú ý vào chiếc xe màu đen đang tiến về phía mình. Khi cô đứng dậy, cổ xe lăn bánh chậm chậm rồi dừng lại sát vỉa hè trước cửa nhà mẹ cô. Jack tắt máy rồi quay sang nhìn cô. Từ xa, ánh mắt họ giao nhau: anh giận dữ, cô cam chịu đón nhận cơn giận của anh. Daisy nghiêng đầu sang một bên và đưa mắt nhìn Nathan ở sau người Jack. Con trai cô ngồi trên ghế hành khách và chỉ chăm chăm nhìn vào lòng mình. Cậu nói gì đó rồi hai người họ ra khỏi chiếc Mustang. Cả hai người đóng cửa cùng một lúc, và Jack chờ Nathan ở đầu xe. Ánh mặt trời Texas nóng bức đốt cháy vai Daisy, và cô phải dùng đến toàn bộ khả năng tự kiểm soát của mình mới đứng chôn chân được ở chân cầu thang và không chạy về phía con trai mình.

Hai người họ đi lên vỉa hè, nhịp chân bước ăn khớp hoàn hảo với nhau. Tay Nathan vung vẩy hai bên người, cậu bước đi theo kiểu tôi-mười-lăm-và-đang-cổ-quá-sức-để-ra-vẻ-phong-độ. Tuy vậy, đôi mắt xanh dương của cậu rất dè dặt, cậu đang tự hỏi liệu mình có gặp rắc rối hay không.

Jack rút một tay vào túi trước chiếc quần Levi's, tay còn lại thả lỏng bên người. Như thường lệ, anh di chuyển như thể anh không vội vã đi đến bất kỳ nơi nào hết.

“Con đã ở đâu vậy, Nathan?” cô hỏi khi cậu dừng lại trước mặt cô. Cô phải kìm lại thôi thúc vòng tay ôm lấy cậu và bảo cậu rằng tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi. “Mẹ đã rất lo cho con. Con biết là mẹ rất ghét những lúc con rời nhà và không nói cho mẹ khi nào con về mà.”

“Chúng tôi đã lái xe đi dạo một chút,” Jack bảo cô.

Chân mày Nathan hơi nhíu lại và cô hỏi cậu, “Con ổn chứ?”

“Vâng.”

Nhưng trông cậu không hề ổn. Trông cậu mệt mỏi ủ rũ và má cậu hồng lên vì nóng. “Con có đói không?”

“Hơi ạ.”

“Sao con không vào trong và nhờ bà làm gì đó cho con ăn nhỉ.”

Cậu quay sang Jack. “Chắc là con sẽ gặp lại chú sau.”

“Cứ thế nhé,” anh nói. “Ta sẽ gọi con sau khi ta nói chuyện với Billy.”

“Tuyệt.” Với chiếc quần trễ nãi trên hông và dây xích kêu leng keng, Nathan đi lên thềm.

“Anh đã tìm thấy nó ở đâu vậy?” Daisy muốn biết khi cô nhìn con trai đóng cửa lại.

“Ở trường trung học. Nó đang nói chuyện với một cô gái nào đó.”

“Sau đó anh đã đưa nó đi đâu?” Cô quay lại đối mặt với anh. Ánh nắng mặt trời chói chang chọc thủng qua các mũi đan dày của chiếc mũ, tạo ra các lỗ ánh sáng trên mũi và miệng anh.

“Lòng vòng.”

“Lòng vòng ở đâu?”

Anh mỉm cười. “Chỉ đi lòng vòng thôi.”

Cô đặt tay lên ngang chân mày và che mắt khỏi mặt trời. Anh thật sự đang rất thích thú với việc này. “Hai người đã nói chuyện gì?”

“Ô-tô.”

“Và?”

“Hè này thằng bé sẽ làm thêm cho tôi.”

“Không thể được,” cô nói và vẫy tay để gạt ý tưởng đó đi.

“Chúng tôi có kế hoạch rồi.”

“Thay đổi chúng đi. Nathan nói là nó muốn làm việc cho tôi vào hè này.”

Cô ngược nhìn đôi mắt xanh được bao quanh bởi hàng mi đen dài của anh. “Anh định nói với tôi là tự nó đã nảy ra ý đó phải không?”

Anh lắc đầu và những lỗ sáng lướt dọc môi trên của anh. “Ai nảy ra ý tưởng đó không quan trọng. Đó là điều mà cả hai chúng tôi đều muốn.”

“Chúng tôi không thể ở lại đây cả mùa hè.” Cô cảm thấy một giọt mồ hôi chảy dọc ngực mình. “Tôi đã ở đây lâu hơn dự tính rồi.”

“Chẳng có lý do gì để cô ở lại hết. Thực ra thì, có lẽ cô đi thì tốt hơn.”

“Tôi sẽ không bỏ con trai mình lại đây với anh. Anh chỉ mới biết nó được một giờ, vậy mà đã dụ được nó ở lại rồi.”

“Tôi chỉ đề nghị Nathan giúp Billy dỡ một động cơ Hemi 426 thôi. Thằng bé đã chớp ngay lấy đề nghị đó.”

Cô giơ hai bàn tay lên. “Tất nhiên là vậy. Thằng nhóc đó đã ngủ trên ga trải giường hình NASCAR gần như cả cuộc đời và đã chọn chiếc xe đầu tiên cho mình năm lên ba. Một chiếc Porsche 911.”

“Chúa ơi!” anh kêu lên. “Cô đã để con trai tôi chọn một cỗ xe châu Âu tởm lợm hả?”

Trong một hoàn cảnh nào khác, có thể cô đã bật cười. “Chuyện đó thì quan trọng quái gì?”

“Nó là người nhà Parrish.” Anh bỏ mũ khỏi đầu và lau trán vào ống tay áo ngắn ngủn. “Điều đó quan trọng với chúng tôi.” Anh cào tay qua một bên đầu và đội mũ lại. “Nếu nó được nuôi dạy tử tế thì nó đã khôn ngoan hơn,” anh nói bằng giọng găm ghè.

Làm sao anh dám chỉ trích cách cô nuôi dạy Nathan chứ. Có lẽ không phải lúc nào cô cũng là người mẹ tuyệt vời nhất, nhưng cô luôn cố gắng hết sức mình. Cô sẽ không tha cho bất cứ ai cố làm tổn thương cậu.

“Nếu nó được nuôi dạy tử tế,” Jack tiếp tục, “thì nó hẳn đã chẳng xỏ khuyên qua môi và đeo dây xích trên người.”

Dây thần kinh của cô đứt phụt, và trong khoảnh khắc cô quên sạch ý nghĩ cố hòa thuận với Jack vì lợi ích của Nathan. Cô không thêm quan tâm liệu Jack có quyền giận dữ hay không nữa, anh vừa mới bước qua ranh giới và sỉ nhục con trai cô. “Nó là một đứa trẻ tuyệt vời,” cô nói và chọc ngón tay vào ngực Jack. “Vẻ bề ngoài không quan trọng bằng những gì có ở bên trong.”

Jack liếc xuống nhìn ngón tay cô rồi ngược lên nhìn vào mắt cô. “Trông nó như một con nhím.”

“Rất nhiều cậu bé nơi chúng tôi sống trông như vậy.” Cô chọc anh thêm hai lần nữa. “Đồ chán bò!”

Mắt anh mở to rồi nhắm lại. Anh nắm lấy tay cô và gỡ ra. “Cô vừa biến thành một cô nàng Bắc Mỹ không biết phép cư xử và nói chuyện bằng thứ giọng đình tai đấy.”

Daisy há hốc miệng, và lần này cô tung đòn chí tử. Cô đứng kiễng chân và nói, “Tôi sẽ xem đó là một lời khen từ một con khỉ dầu mỡ hạng hai.”

“Ồ khốn kiếp ngạo.” Anh nắm chặt vai cô như hồi họ mười tuổi và tranh cãi xem ai có xe đạp đẹp nhất. Họ mắng mỏ nhau, đánh nhau hết sức bình sinh, và trong toàn bộ quá trình đó không bao giờ cao giọng hơn một tiếng gầm ghe. “Lúc nào cô cũng nghĩ là mặt trời mọc và lặn trên cái móng lép kẹp của mình,” anh nói.

“Còn anh thì lúc nào cũng nghĩ mình là món quà Chúa ban cho quần jeans.” Cô đặt tay lên ngực anh rồi đẩy mạnh, nhưng anh không hề nhúc nhích. “Nhưng tôi ở đây để thay mặt toàn bộ phụ nữ nói cho anh biết rằng, thứ anh có trong quần jeans chẳng phi thường đến thế đâu.”

“Cô đã nghĩ vậy vào hôm thứ Bảy trên nắp ca-pô chiếc Custom Lancer đấy. Thực ra thì, cô đã bật khóc vì quá thích thứ tôi có trong quần jeans.”

“Đừng phỉnh phờ mình nữa. Đã lâu quá rồi tôi không làm tình thôi. Với ai điều đó cũng có thể xảy ra.” Cô mỉm cười, quá giận dữ để cảm thấy xấu hổ. “Anh có thể là Tucker Gooch,” cô thêm vào, biết quá rõ là Jack luôn không thích Tucker.

Anh cười lớn. “Tucker không có thứ cần phải có để khiến cô la khóc như thế cô vừa cải đạo.”

Cửa trước bật mở và bà Louella thò đầu ra. “Các con đang cho hàng xóm đã mất đấy.”

Jack buông vai Daisy ra và lại còn biết đường mà tỏ vẻ xấu hổ. “Chào bác, bác Brooks.”

“Xin chào, Jackson. Trời nóng nhỉ?”

“Nóng hơn cả món tamale^[17] đi ăn cắp,” anh nói, bỏ mũ xuống và hỏi thăm vài câu như để tỏ ra là mình đã được nuôi dạy tử tế.

[17] Một món ăn Mexico làm từ ngũ cốc, thịt băm, ớt, dầu, rồi đem hấp.

“Lâu lắm rồi bác không gặp cháu.”

“Đúng vậy ạ.”

“Em trai cháu thế nào rồi?”

“Nó ổn ạ. Cảm ơn bác vì đã hỏi.”

“Được rồi, bảo cậu ta là bác chào một tiếng nhé.”

“Cháu sẽ bảo nó. Bác thế nào ạ, bác Brooks?”

Daisy ngồi xuống bậc thềm thứ hai tính từ dưới lên. Cô tựa trán vào tay và chờ mẹ mình bắt đầu kể câu chuyện dài đứt hơi về việc tìm bà suýt ngừng đập khi nhìn thấy đứa con xấu xí của Bonnie Lingo. Và duy nhất lần này, Daisy thấy biết ơn bởi vì nó sẽ cho cô thời gian để trấn tĩnh lại.

Thay vì thế bà Louella nói, “Chà, cháu thật tử tế khi hỏi thăm. Bác cũng ổn thôi.”

“Rất mừng được nghe điều đó, thưa bác.”

Daisy gần như có thể cảm thấy mẹ đang nhìn đến thủng cả một lỗ sau đầu mình. Vì cô cũng đã thấy mình như đứa ngốc khi cãi nhau với Jack ở sân trước, cô từ chối quay lại và đón nhận cái trừng mắt đầy ý nghĩa của mẹ mình. “Nathan có nghe thấy bọn con không?” cô hỏi.

“Không. Từ bên trong chúng ta không nghe thấy gì, nhưng có nhìn thấy các con đang phòng mang trọn má.”

“Tuyệt,” Daisy thì thầm.

Cô nghe tiếng cửa trước đóng lại sau lưng mẹ cô, và cô thả tay xuống và ngược lên nhìn Jack. “Chúng ta phải hòa thuận.”

Anh lắc đầu. Thậm chí với mái tóc rối bù do cái mũ, anh vẫn trông thật tuyệt. “Không đời nào.”

“Vậy thì chúng ta sẽ phải giả vờ như vậy. Vì Nathan.”

“Chà, tôi sẽ nói cho cô biết điều này nhé, mao lương,” anh nói khi đội mũ lại lên đầu. “Tôi không nghĩ là mình giỏi nói dối đâu.”

Lời nói dối mới đây của anh về chuyến đi tới Tallahassee nảy đến trong đầu cô. “Phải rồi.”

Hai hàng chân mày anh nhíu lại. “Dẫu sao thì cũng không giỏi như cô.”

Cô đứng ở bậc thềm dưới cùng và nhìn thẳng vào anh.

“Anh có nghĩ là Nathan sẽ muốn ở đây với anh nếu biết anh ghét tôi không?” Cô không chờ anh trả lời. “Thằng bé thích tỏ vẻ là đã trưởng thành. Nó thích nghĩ rằng tôi quá chăm bẵm nó, nhưng sự thật là, nó vẫn cần tôi.”

Nếp nhăn trên trán anh dần ra. “Có phải cô đang nói rằng cô sẽ để thằng bé ở lại cả mùa hè không?”

Cô không nghĩ là mình có lựa chọn. Cô sẽ nói chuyện với Nathan, nếu cậu thực sự muốn làm

việc trong xưởng xe của Jack và muốn biết nhiều hơn về anh, Daisy sẽ không cản đường cậu. “Nếu đó là những gì nó muốn - nhưng tôi sẽ không bỏ nó lại đây một mình với anh. Tôi đã bỏ nó lại với họ hàng ở Seattle trong chưa đầy hai tuần, vậy mà nó chẳng thể chịu nổi.”

Cô thở dài và nghĩ thành tiếng. “Nó chỉ mang theo một ba lô quần áo. Tôi có mỗi một va-li. Không ai trong chúng tôi sẽ trụ nổi qua mùa hè với những gì chúng tôi đã mang.” Cô sẽ phải đi về nhà ở Seattle để lấy ít đồ đạc.

Jack khoanh tay trên bờ ngực rộng và mỉm cười. Anh đã thắng vòng này và anh biết điều đó.

“Anh phải hứa là sẽ không cãi nhau nữa.”

“Đồng ý.”

“Chúng ta phải hòa thuận.”

“Trước mặt Nathan.”

Nhưng Daisy chưa xong với anh. “Anh sẽ phải giả vờ thích tôi.”

Anh ngửa đầu ra sau và bóng mũi lướt xuống mũi anh, qua môi, tới cằm anh. “Đừng lạm dụng may mắn của mình.”

Daisy đổ thêm nước vào lọ hoa lily tươi và bỏ nó lại trên cái bục cạnh giường bệnh của em cô. Daisy không thích mùi hương ngọt ngào giả tạo của hoa lily. Chúng làm cô nhớ đến Sự tang tóc. “Chị sẽ không có ở đây khi em về nhà vào ngày mai đâu,” nói rồi cô vươn tay lấy lọ hoa chứa đầy tulip màu hồng đào và hoa hồng trắng.

“Chị và Nathan định về nhà à?” Lily hỏi khi với tay lấy viên thạch Jell-O vị chanh trên khay đồ ăn.

“Chỉ mình chị, và trong vài ngày thôi.” Daisy đi tới bồn rửa và cho thêm nước vào bình hoa. “Có vẻ như là bọn chị sẽ ở lại cả mùa hè,” Lily không nói gì nữa và Daisy ngoái qua vai nhìn em gái. Cô đang quần băng gạc trắng ở các vết khâu trên trán. Một mắt cô bầm tím, mắt còn lại đã nhạt đi bớt. Môi trên vẫn hơi sưng, cẳng tay trái băng kín và mắt cá chân cùng bàn chân phải được nẹp lại.

“Chuyện gì xảy ra thế?” cuối cùng Lily hỏi. “Chị đã kể Jack nghe về Nathan rồi à?”

“Không hẳn vậy.” Cô đặt hai bình hoa cạnh nhau và ngồi xuống một cái ghế cạnh giường Lily. “Gần như là Nathan đã kể cho anh ấy,” cô trả lời và kể hết mọi chuyện cho em gái. “Chị cố nói với Jack là chị hối hận đến mức nào, nhưng anh ấy chưa sẵn sàng để nghe điều đó.”

Lily quay đầu trên gối và từ những màu sắc loang lổ trên mặt cô, đôi mắt xanh dương nhìn thẳng ra. “Xin lỗi chỉ là hai từ mà thôi, Daisy. Nó chẳng có nghĩa gì trừ phi chị thực sự thấy vậy. Ronnie thường hay nói với em là anh ta xin lỗi mỗi lần lừa dối em. Nhưng điều anh ta thực sự muốn nói là anh ta xin lỗi vì lại bị bắt quả tang. Đôi khi xin lỗi là chưa đủ.” ở bên ngoài, bác sĩ Williams được gọi trên loa để tới phòng bốn; bên trong, Daisy thoáng hiểu được những đau khổ ở vị trí của người còn lại, vị trí người cảm thấy đau khổ nhất.

“Phải chị biết.” Cô bám lấy tay vịn bằng gỗ của chiếc ghế.

“Đó là lý do chính khiến chị đồng ý ở lại cả mùa hè. Chị nợ Jack. Có thể chị đã làm những việc vì lý do mà chị nghĩ là đúng, nhưng lẽ ra chị không nên chờ đến mười lăm năm mới kể cho Jack về Nathan. Chị cảm thấy rất tội lỗi về điều đó.”

“Đừng để cảm giác tội lỗi làm chị phát điên.” Lily đặt lại viên thạch xuống khay. “Có nhớ buổi tối chúng ta tới quán Slim Clem không?”

“Tất nhiên.”

“Tối đó em đã ngủ với Buddy Calhoun.”

Daisy quá sững sờ nên chẳng nói được gì.

“Anh ấy ghé qua sau khi em về nhà và bọn em đã làm chuyện đó. Anh ấy rất ngọt ngào và màn vui vẻ cũng rất tuyệt. Nhưng sau khi anh ấy đi, em bắt đầu cảm thấy mình có lỗi, như thể em đang ăn ở hai lòng trong khi kết hôn. Ronnie đã lừa dối em nhiều năm trời, bỏ lại Phippen và em vì một phụ nữ khác, vậy mà em lại cảm thấy tội lỗi.” Cô gái trán ở chỗ cạnh băng gạc. “Điều đó thật điên rồ, và em đã tức đến mức lái xe qua nhà hấn ta. Hấn không có nhà, nhưng em lượn xe lòng vòng quanh đó để chờ hấn, ngày càng trở nên bức tức hơn. Em không nhớ được nhiều chuyện sau đó, nhưng em cho là mình đã tức giận đến nỗi đâm xe vào phòng khách nhà hấn.”

“Lily.” Cô đứng dậy và đi tới bên giường. “Em đang nói gì vậy? Đừng để cảm giác tội lỗi làm chị điên rồ đến vậy, hay có lẽ chị nên chờ đợi chiếc Mustang của Jack đâm qua phòng khách nhà mẹ?”

“Chẳng cái nào hết. Em không biết. Em chỉ biết là em muốn cảm thấy bình thường trở lại.” Cô đẩy khay đồ ăn đi. “Chị có thể gãi ngón cái giúp em được không?”

Daisy đi tới cuối giường và gãi ngón chân của em gái. Mắt cá chân Lily vẫn sưng to.

“Em đã nói gì với cảnh sát về vụ tai nạn?”

“Nói là em tới gặp Ronnie để bàn về tiền nuôi con và em hấn đã bị đau nửa đầu rồi vô tình đập chân ga thay vì thẳng phanh.”

“Họ đã tin câu chuyện đó sao?”

Cô nhún vai. “Em là bạn học của Neal Flegel. Cậu ấy chưa bao giờ thích Ronnie lắm. Cậu ấy đã phạt em vì tội không kiểm soát được tốc độ. Em sẽ bồi thường cho hư hại của ngôi nhà bằng tiền bảo hiểm của mình, nhưng chắc chắn là phí bảo hiểm sẽ lên cao đến mức trong một thời gian tới em sẽ không đủ khả năng lái xe.”

Một việc mà Daisy cho là đáng ăn mừng.

“Em đã nghĩ thêm đến việc gặp tư vấn viên chưa?”

“Rồi, em đã nghĩ đến việc đó. Có lẽ không phải là một việc gì xấu.” Lily vói tay lấy điều khiển và hạ giường xuống. “Nhưng em nghĩ đâm xe vào nhà Ronnie khiến em nhìn nhận mọi việc rõ ràng hơn.”

Nghe có vẻ sáng suốt đấy.

“Không một gã đàn ông nào đáng để khiến em thấy bản thân mình kém cỏi đến vậy. Khi không điên, em cũng là một con người khá tử tế.”

Daisy mỉm cười. “Quá đúng.”

“Ronnie không đáng để nhổ nước bọt vào, chứ đừng nói là xứng đáng với em.”

“Không hề.”

“Em sẽ tập trung vào việc bồi dưỡng sức khỏe và nuôi dạy Pippin. Em sẽ không cảm thấy tồi tệ về chuyện Ronnie nữa. Em không cần một gã đàn ông trong đời để khiến em cảm thấy quan trọng.”

“Đúng vậy.” Lily nói như thể thật sự là cô đang dần trở nên sáng suốt.

“Vì sao em lại đặt giá trị của bản thân vào một tên đàn ông tính số lần cương cứng là sự trưởng thành chứ?”

Daisy bật cười. “Đúng là không nên.”

Lily giật lấy một mẫu băng dính dán một quả bóng cotton vào trong khuỷu tay. “Đàn ông là thứ cặn bã của trái đất và nên bị giết hết.”

Chà, có lẽ đầu óc em cô vẫn chưa sáng suốt cho lắm.

Chương 14

Jack quan sát con trai khi Billy dạy cậu cách bỏ tay quay ra khỏi động cơ Hemi 426. Từ lúc đón Nathan ở trường trung học hôm ấy, anh đã cố không chòng chọc nhìn cậu. Anh không muốn lại làm cậu sợ, nhưng sau ba ngày cậu làm việc trong xưởng xe, anh thấy việc không quan sát cậu ngày càng khó khăn hơn. Thậm chí với kiểu đầu nhím và khuyên môi, Nathan vẫn giống người nhà Parrish hơn cả chính Jack.

Jack xắn tay áo lên, cầm lấy một cái hốc và bỏ vài viên bu-lông còn lại ra. Đạo này anh không tham gia vào hoạt động tu bổ xe nhiều như hồi trước nữa. Chủ yếu anh dành thời gian thương thảo mua bán hoặc săn tìm các bộ phận xe ở khắp đất nước. Điều hành việc kinh doanh trong khi Billy chịu trách nhiệm bên mảng sửa chữa, nhưng trong ba ngày qua, anh ngày càng dành nhiều thời gian hơn với các thợ sửa xe trong xưởng.

“Cái vấu bị đơ rồi,” Billy nói khi kiểm tra trục cam. “Đúng như chúng ta nghĩ.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Nathan hỏi.

“Nó có nghĩa là chúng bị méo,” em trai anh trả lời.

“Và điều đó có nghĩa là ống van sẽ mở quá lâu hoặc không đủ lâu và động cơ sẽ mất lực,” Jack thêm vào.

Nathan ngược lên nhìn anh qua chiếc động cơ V8 lớn và ánh mắt toát lên vẻ do dự mà Jack rất ghét phải nhìn thấy. Anh vẫn nhìn con trai khi nói, “Bộ phận thay thế sẽ có mặt ở đây khi con và chú Billy sẵn sàng lắp lại.”

Con trai anh.

Billy đưa cái trục cho Nathan và cậu giơ nó lên để nghiên cứu các vấu. “Chúng ta sẽ làm gì với cây trục cũ này?”

“Ném nó vào thùng rác chứa kim loại thừa mà chú đã chỉ cho cháu ngoài kia,” Billy bảo cậu.

Khi Jack nhìn Nathan rời khỏi xưởng với chiếc quần lao động màu xanh dương rộng thùng thình ở mông, anh nghĩ mình nên có nhiều cảm xúc hơn so với những gì anh dành cho cậu. Thứ gì đó không chỉ là cục nghẹn ở họng và sự tò mò mạnh mẽ. Anh đáng ra phải cảm thấy một mối

liên kết với Nathan. Một mối liên kết như anh đã có với cha mình, nhưng anh không có.

Dù vậy Nathan có liên kết với Billy. Anh đã quan sát họ làm việc cạnh nhau cả tuần. Nathan cũng có vẻ cảm thấy thoải mái với các thợ cơ khí khác làm việc ở xưởng xe. Nhưng ở cạnh Jack, cậu trầm lặng và dè dặt hơn.

Đêm hôm đó, cùng một chai Lone Star ở sân sau nhà Billy, anh nói về chuyện đó với Billy.

“Anh không nghĩ là Nathan thích anh lắm,” anh nói khi nhìn Lacy và Amy Lynn chơi ở khu nhà trò chơi lớn mà Billy đã làm cho chúng mùa hè năm ngoái. Lúc này là khoảng bảy giờ tối và bóng hai cây sồi vượt qua bãi cỏ tới hàng hiên nơi anh và Billy ngồi. “Hình như nó thích em nhiều hơn anh.”

“Em nghĩ chỉ là thằng bé nhút nhát hơn hẳn khi ở gần anh.”

Hai anh em ngồi trên hai chiếc ghế Adirondack, chân duỗi dài trước mặt, đôi bốt cao bồi của họ vắt chéo ở mắt cá chân. Jack mặc sơ mi bò với hai ống tay áo đã bị cắt trong khi Billy mặc áo ba lỗ. Rhonda đã đưa cô con gái út đi cùng cô tới một bữa tiệc trang điểm nào đó và để Billy chịu trách nhiệm trông các cô con gái lớn hơn.

“Anh không biết mình có thể làm gì để khiến nó thoải mái hơn,” Jack nói khi anh đưa chai bia lên môi và uống một ngụm.

“Để bắt đầu, anh có thể ngừng hăm hè nhìn mẹ thằng bé khi chị ấy đến đón nó, như anh đã làm ngày hôm nay.”

Chiều hôm nay là lần đầu tiên anh gặp Daisy kể từ khi họ cãi nhau ở sân trước nhà mẹ cô. Cô đã về Seattle vài ngày và anh không hề biết là cô đã quay lại cho tới khi cô xuất hiện. Cũng như anh không hề biết là mình đã nhìn cô như thế.

“Và khi thằng bé nhắc đến cha mình,” Billy tiếp tục, “anh có thể đừng có cáu lên.”

“Steven không phải cha nó.” Jack nhìn em trai và nói, “Anh chẳng bao giờ nói xấu cậu ta.”

“Anh không cần phải thế. Bất kỳ khi nào Nathan nhắc đến anh ấy và anh ở gần đó, ánh mắt anh sẽ đánh lại và anh lại tạo ra thứ âm thanh như một cái vòi phụt khí qua kẽ răng.” Billy cúi người về phía trước và hét với sang bên kia sân. “Lacy, đừng đi trước mặt chị gái con như vậy khi chị con đang đánh đu. Chị con sẽ đá vào đầu con lần nữa mất.”

Jack đặt chai bia xuống thành ghế. “Nathan có nhắc đến Steven khi anh không ở gần đó không?”

“Có,” Billy nói. “Có vẻ như trước khi Steven bị ốm, họ thường làm rất nhiều việc cùng nhau.”

Jack thấy mình phát ra tiếng vùi phụt khí mà Billy vừa nói đến. Anh ghen tị. Ghen tị với một người đàn ông đã chết và ghen tị với em trai mình. Anh không thích cảm giác đó chút nào.

“Em biết anh tức giận, và anh có quyền, nhưng anh phải nhớ là Nathan yêu Steven. Dù đúng hay sai, có vẻ như Steven đã là một người cha rất tốt với thằng bé.”

“Steven không có quyền để tốt, xấu hay xoàng xoàng. Cậu ta và Daisy đã bỏ đi cùng nhau. Họ đã kết hôn và giấu anh về con trai anh trong mười lăm năm.”

“Anh tức chuyện gì hơn? Chuyện Daisy không kể cho anh về Nathan, hay là chuyện chị ấy đã chọn Steven chứ không phải anh chừng ấy năm trước?”

“Chuyện cô ấy cướp Nathan.” Tất nhiên là chuyện đó tệ hơn, nhưng hai chuyện liên quan mật thiết với nhau đến mức anh không thể tách rời chúng.

“Bây giờ thì anh nhìn chị ấy như thể anh ghét chị ấy, nhưng em đã thấy cái cách anh nhìn chị ấy ở tiệc sinh nhật của Lacy. Anh đã dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống chị ấy ngay khoảnh khắc anh ngồi xuống.”

Anh đã làm vậy sao? Có thể. “Từ nhỏ đến lớn anh đã dành khá nhiều cảm tình cho cô ấy,” anh thú nhận khi nhìn Amy Lynn nhảy khỏi xích đu và đáp xuống đất trên hai chân.

“Em đã đọc thư của anh Steven, và em thấy có vẻ là cả hai người đều có ‘cảm tình’ với Daisy Brooks. Nghe như thể hai anh đều đã yêu chị ấy.”

Chẳng có ích gì khi chối bỏ điều đó. “Anh đoán là từ khoảng năm lớp tám. Có lẽ thậm chí còn trước cả khi ấy.” Khi nhìn Amy Lynn trèo lại lên xích đu, anh hồi tưởng lại buổi tối Steven và Daisy kết hôn. “Ở cùng cô ấy giống như... lao đi trên đường cao tốc với tốc độ hai trăm bốn mươi cây số một giờ. Em biết cảm giác khi em lao hết tốc lực chứ? Tim em vọt lên cổ họng, adrenaline lan đi khắp da em và khiến tóc em dựng lên?”

“Phải, em biết.”

“Cảm giác giống như vậy đó.” Jack lắc đầu rồi với tay lấy chai bia. Trước đây anh chưa bao giờ trò chuyện với ai về Daisy. “Hồi ấy anh phát điên vì cô ấy, nhưng bọn anh cũng cãi nhau rất nhiều. Cô ấy hay ghen tuông, và anh sẽ tung nắm đấm nếu có bất kỳ một thằng con trai nào khác nhìn cô ấy.”

Billy lại rướn người về phía trước trong ghế. “Amy Lynn, đừng đánh đu cao như thế.” Cậu ngả lưng ra sau và nói, “Chà, hai người hẳn đã làm hòa một hai lần gì đó, không thì cuối cùng chị ấy đã chẳng có mang.”

Jack nhớ lại rõ mồn một những lần anh làm tình với cô ở ghế sau xe anh, đứng ở đâu đó với chân cô quấn quanh eo anh, hoặc trong phòng ngủ của cô khi mẹ cô làm việc khuya. “Anh nghĩ bọn anh hay cãi nhau chỉ để rồi bọn anh có thể làm hòa ở ghế sau chiếc Camaro.”

“Nghe giống hoóc-môn tuổi vị thành niên,” Billy nhìn Jack qua đôi mắt xanh dương trong vắt như thể mọi chuyện chỉ đơn giản thế thôi.

“Không phải do hoóc-môn thôi đâu.” Anh đã từng ở cùng các cô gái khác trước Daisy, nhưng với cô, nó không chỉ là ve vuốt nhau. Ngày thứ Bảy vừa rồi trên đuôi chiếc Custom Lancer đã chứng tỏ rằng cô vẫn có thể khiến anh cảm thấy như vậy. Sau chừng ấy năm. Tất nhiên, đó là trước khi anh biết về Nathan. Giờ đây tất cả những gì anh dành cho cô chỉ là cảm giác tức giận nhức nhối. Anh uống một ngụm bia và đặt chai bia lên đùi phải. “Anh đã nghĩ cô ấy là mãi mãi của anh. Khi đó cô ấy là tất cả những gì anh nghĩ đến.”

“Nếu hồi ấy anh yêu chị ấy, thì sao anh lại chia tay chị ấy?”

“Làm sao em biết là anh đã chia tay cô ấy?”

“Trong bức thư của anh Steven có nhắc đến.”

“Vậy à?” Anh chẳng nhớ mấy về bức thư trừ phần nhắc đến Nathan. “Cha mẹ vừa mất và anh đang phải xoay sở, hoặc cố xoay sở, với tất cả chuyện đó.” Anh giơ một ngón tay khỏi chai và chỉ vào em trai. “Em hẳn vẫn nhớ ký ức kinh khủng ấy.”

“Chắc chắn.”

“Cùng khoảng thời gian ấy Daisy lại tăng tính chiếm hữu và dễ xúc động hơn thường lệ. Cảm giác như thể lúc nào cô ấy cũng níu chặt lấy cổ anh, và anh càng cố bắt cô ấy nói lỏng vòng ôm ra bao nhiêu, cô ấy càng siết chặt anh hơn bấy nhiêu. Anh đã không thể đối phó nổi chuyện đó, nên anh bảo cô ấy là bọn anh cần thời gian ở riêng. Điều kế tiếp anh biết, cô ấy đã cưới bạn thân của anh.”

“Phụ nữ có thai kỳ cục lắm. Tin em đi, đến giờ em đã trải qua tình cảnh đó ba lần rồi.”

“Anh không hề biết là cô ấy có thai.”

“Đúng vậy. Chị ấy đã kể cho Steven chứ không kể cho anh vì anh đã đá chị ấy.”

“Anh đâu có đá cô ấy.” Chúa ơi, Billy đang bắt đầu làm anh tức điên. “Anh chỉ cần chút thời gian để suy nghĩ. Nếu biết thì anh hẳn đã làm điều đúng đắn.”

“Em biết vậy.”

Cuối cùng thì cũng có chút ủng hộ từ gia đình.

“Nhưng dù sao đi nữa thì chị ấy vẫn cảm thấy mình bị đá. Vậy nên chị ấy tới chỗ anh Steven và anh ấy đã giúp chị ấy thoát ra chứ không phải anh.”

“Cái quái gì thế? Em là em trai anh. Em đáng ra phải về phe anh chứ.”

“Em ở phe anh. Lúc nào cũng vậy. Nhưng anh đang quá tức giận, em không nghĩ là anh có thể nhìn rõ mọi việc, chỉ thế thôi. Em hiểu anh cảm thấy thế nào, nhưng cần phải có người chỉ cho anh thấy là anh cũng có lỗi trong việc chị Daisy cưới anh Steven.”

“Có lẽ vậy,” anh thú nhận vì lợi ích của cuộc tranh luận, nhưng anh không chắc là mình tin điều đó. “Nhưng điều đó không thể bào chữa cho việc không ai trong hai người họ kể cho anh về con trai anh. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho Daisy vì điều ấy.”

“Chà, anh biết Tim McGraw nói gì về không bao giờ không?”

Anh cóc quan tâm Tim McGraw nói gì về bất kỳ điều gì. Tim đã cưới Faith Hill, và Faith không hề bỏ đi cùng con ông ta và giữ bí mật về đứa trẻ ấy suốt mười lăm năm.

Dù gì Billy cũng hóp một ngum bia lớn và nói cho anh biết. “Tim Già nói là rắc rối với không bao giờ là không bao giờ không bao giờ đạt được. Em nghĩ câu nói đó cũng có chút thông thái đấy.”

Và Jack nghĩ Billy cần uống Lone Star chậm thôi. “Anh đang nghĩ có lẽ anh sẽ lấy thuyền và đưa Nathan tới hồ Meredith để câu cá,” anh nói để cố tình chuyển hướng cuộc trò chuyện khỏi Daisy. “Có lẽ cắm trại một đêm.”

“Rhonda và em đã đưa lũ nhóc nhà em ra hồ đó cắm trại hè năm ngoái. Bọn em ở tại bãi cắm trại Stanford-Yake ngay sát bến thuyền. Nó có một khu vệ sinh rất đẹp cho con gái.”

“Anh không quan tâm bộ xí đẹp ra sao.” Billy quan tâm vì cậu phải sống với bốn người phụ nữ nặng xì về điều đó.

“Em nghĩ có thể anh muốn mời mẹ Nathan đi cùng.”

Jack đứng dậy và băng qua sân. “Em bị sao thế?” Anh muốn biết nhiều hơn về con trai anh mà không có ai khác bên cạnh. Bây giờ anh đã biết về phản ứng của mình những khi Nathan nhắc đến Daisy và Steven, anh có thể kiểm soát được nó. “Em đang tỏ ra thái độ chỉ để chọc tức anh hả?” Billy bật cười và đứng dậy theo. “Không, em chỉ nghĩ có thể Nathan sẽ thoải mái hơn khi có chị ấy ở đó. Có thể thằng bé sẽ cởi mở hơn.”

Có thể, nhưng chuyện ngủ cùng lều với Daisy sẽ không xảy ra đâu. Nó còn chả phải là một

phương án đáng để lựa chọn. Và nó chẳng hề liên quan gì tới tình dục mà chỉ đơn thuần là vì có lẽ anh sẽ ép một cái gối lên đầu cô trong khi cô ngủ mất. Anh đi tới chỗ chiếc thùng rác Rubbermaid bên cạnh nhà, mở nắp ra và ném cái chai vào trong.

“Bọn anh ở một mình sẽ ổn thôi.” Anh đóng chặt nắp xuống. “Bọn anh sẽ bắt vài con cá walleye và có lẽ cả vài con cá vược miệng rộng nữa.”

“Nghe hay đấy.”

“Này hai nhóc,” Jack gọi với sang bên kia sân. “Ra đây và nói với bác vài câu ngọt ngào để bác có thể về nào.”

Lacy trượt xuống chiếc cầu trượt bằng nhựa vàng, và vài giây sau Amy Lynn nhảy khỏi xích đu. Cả hai cùng băng qua bãi cỏ. Lacy vẫn cúi đầu như thường lệ - Jack quỳ một gối xuống, an toàn cứu bí của anh khỏi độ cao bị đầu cô bé huých vào.

Billy đi qua sân và ném chai bia đi. “Có lẽ một hôm nào đó vào tuần sau, chúng ta nên đưa Nathan qua để thằng bé có thể gặp các em họ của mình.”

“Để gặp hai đứa bé sân chơi của em à?” Jack hỏi khi ôm lấy Lacy và đặt cô bé lên đầu gối.

“Cháu không phải là một đứa bé sân chơi,” Amy Lynn phản đối, nhưng cô bé vòng tay quanh cổ anh và hôn má anh.

“Vậy thì cháu là gì? Một con chim ở sân sao?”

“Nó là gì à?”

“Một con gà.”

“Không phải.”

“Thề với Chúa. Đó là cách bà nội Parrish của cháu gọi gà đấy. Tất nhiên, bà đã lớn lên trong một nông trại ở Tennessee và họ thật sự có gà trong sân.” Anh hôn Lacy một cái rồi đặt cô bé xuống.

Anh đứng dậy với tay Amy Lynn vẫn ôm quanh cổ anh. “Đừng đi,” cô bé phản đối.

“Bác phải đi.” Anh cù nách cô bé và cô bé cười khúc khích rồi đứng xuống. “Bác phải lập kế hoạch câu cá.”

“Anh sẽ vui lắm đấy,” Billy dự đoán khi bế bổng Lacy lên và đi theo Jack tới cánh cổng ở cạnh nhà. “Nathan là một đứa trẻ ngoan. Anh có thể thấy là nó đã được nuôi dạy tử tế.”

Jack liếc qua vai nhìn Billy. “Em thấy thằng bé trông thế nào rồi đấy. Cái khuôn qua môi và mái tóc đó. Đồng dây xích và quần nó thì thụng xuống tới tận khe mông.”

“Vài đứa trẻ bây giờ trông như vậy. Điều đó không có nghĩa là nó không được nuôi dạy tử tế.”

Đúng vậy, nhưng Jack không có tâm trạng tán dương Daisy vì bất cứ cái gì hết, đặc biệt là từ khi Billy dường như quyết tâm đóng vai luật sư biện hộ của ác quỷ. “Khi lên ba, nó đã muốn một chiếc Porsche 911.”

Billy đứng khựng lại. “Nó là người nhà Parrish mà.”

Cuối cùng thì anh cũng nói rõ được ý mình.

Jack giơ tay lên và gõ hai lần vào cửa nhà bà Louella Brooks. Mặt trời đang bắt đầu lặn, làm bậc thềm tràn ngập trong thứ ánh sáng ảm đạm.

Cửa bật mở và anh đối mặt với Daisy. Tóc cô buông xõa xuống vai, hơi rối như thể cô vừa rời giường. Cô mặc một cái váy hồng buộc dây sau cổ và có ren giữa ngực. Cô đi chân trần và quyến rũ mê người. Một hỗn hợp đối nghịch giữa giận dữ và khao khát giằn giật dưới bụng anh.

“Chào Jack.”

“Chào. Nathan có đây không?”

“Nathan đã đi ra ngoài với mẹ tôi rồi, nhưng...” Chân mày cô nhíu xuống và cô liếm môi. “Mấy giờ rồi?”

Anh nhìn đồng hồ. “Tám giờ hơn.”

“À. Chà, mẹ tôi và Nathan đã qua chỗ Lily để giúp con bé nấu bữa tối.”

“Em gái cô sao rồi?”

Cô lướt nhẹ đầu ngón tay dưới mắt. “Khá lên rồi. Hai hôm trước con bé đã rời viện về nhà.”

“Tôi đã đánh thức cô dậy à?”

“Hình như tôi ngủ gật khi đang xem tập chiếu lại của phim ‘Frasier’.” Cô cười với anh thật ấm áp, vẻ còn mơ ngủ. “Nathan sẽ sớm về thôi.”

“Cô có phiền nếu tôi đợi thằng bé không?”

“Anh sẽ tử tế chứ?” Cô kéo dài chữ tểeeeeee. Daisy đã tìm lại thổ âm của mình rồi.

“Tương đối.”

Cô nghĩ ngợi một lát rồi lùi lại. “Vào đi.”

Anh đi theo cô qua phòng khách tối om. Ánh đèn rực rỡ từ tivi tạo ra những dải ánh sáng màu trắng cùng xanh dương trên bả vai trần và lưng cô. Cô dẫn anh vào bếp và bật đèn. Đã lâu lắm rồi anh mới ở trong bếp của bà Louella Brooks. “Anh muốn uống gì không? Trà, Coca, nước?” Cô ngoái qua vai mỉm cười với anh. “Bourbon?”

“Không cảm ơn.”

Cô cào tay trên đỉnh đầu khi dùng tay còn lại mở tủ lạnh và lấy ra một chai nước. Các ngón tay cô cào xuống tận đuôi tóc, rồi cô vặn nắp chai và dùng hông đóng cửa lại.

“Chuyến đi của cô thế nào?” anh hỏi.

“Buồn lắm.” Những lọn tóc mượt mà của cô vào đúng nếp, cô tựa một vai vào tủ lạnh và ngược nhìn anh. “Cuối cùng tôi cũng đã đóng hộp phần lớn đồ đạc của Steven. Chị Junie đã ghé qua và lấy những gì chị ấy muốn. Good Will đã đến và lấy đi chỗ còn lại.”

Jack thấy vẻ u buồn trong đôi mắt nâu của cô và tự nhủ là mình không quan tâm. Cô nâng chai nước lên môi và uống một ngụm lớn. Khi cô hạ nó xuống, một giọt nước trong vắt đọng lại ở môi trên. “Tôi có vài bức ảnh cho anh đấy.” Giọt nước nằm đó thêm vài giây đặng đặng nữa trước khi trôi xuống và biến mất vào khe môi.

“Ảnh gì?” Nếu là ảnh chụp cô và Steven cùng Nathan tận hưởng cuộc sống ở Seattle thì cô có thể giữ lấy chúng.

“Bức ảnh chụp ở phòng sơ sinh khi Nathan được sinh ra, chụp thằng bé lướt ván, thổi nến sinh nhật, chơi bóng đá. Những thứ đại loại thế.” Cô giơ một ngón tay lên. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Anh không muốn cô tỏ ra biết điều. Cho anh ảnh vượt quá cái gọi là giả vờ tử tế ở chỗ công cộng. Anh không muốn cô tử tế tí nào hết. Anh không muốn nhìn những giọt nước trong suốt lướt xuống giữa đôi môi hồng của cô. Anh không muốn nhìn cô quay người bước đi, ánh mắt anh lướt từ lưng xuống hông cô rồi đến chỗ gấu váy ở nơi nó chạm vào sau đùi cô.

Khi quay lại, cô ôm một hộp giày dưới một cánh tay. “Tôi có cả tấn ảnh của Nathan, chỗ này chỉ là vài bức tôi nghĩ có thể anh sẽ thích mà thôi.” Cô mang chúng tới góc ăn sáng và ngồi xuống. Jack ngồi vào đối diện cô khi cô mở nắp hộp. Cô lấy vài bức ảnh ra và đưa cho anh.

“Đây là ảnh ở bệnh viện. Nó bị bầm tím vì người ta đã phải hút nó ra.”

Jack nhìn xuống bức ảnh chụp một đứa bé nhỏ xíu với một vết bầm trên má trong tay mình. Mắt cậu bé sưng mọng và miệng dẫu ra như thể cậu sắp sửa hôn ai đó. Bức ảnh tiếp theo chụp Daisy hệt như ký ức anh có về cô thời trung học. Hệt như cái ngày cô bỏ anh. Tóc cô phồng to, và cô ngồi trong giường bệnh ôm một đứa trẻ quần tã kẻ sọc. Con trai bé bỏng của anh. Cô gái của anh. Chỉ là vào lúc ấy cô không còn là của anh nữa.

“Tôi không biết liệu anh có muốn bức ảnh đó không vì có tôi trong đó,” cô nói, “nhưng tôi có mặt trong tất cả các bức ảnh chụp ở bệnh viện.” Cô lựa ra thêm vài tấm nữa. “Nếu có tấm nào trong số này anh không muốn thì cứ bỏ lại cho tôi.” Lần này khi đưa bức ảnh ra, cô rướn người qua bàn. “Bức ảnh này được chụp trong sinh nhật đầu tiên của Nathan.” Cô chỉ vào một đứa bé đứng trên ghế ăn. Cậu bé dính đầy vụn bánh sô-cô-la trên mặt, lem ra cả trên tóc và cười hết cỡ. Chỗ bánh toe toét còn lại nằm trên một cái bàn trước mặt cậu.

“Tôi vừa mới làm xong bánh cho nó và quay lưng lại để rửa đĩa,” Daisy giải thích. “Khi tôi quay lại, nó đang đứng trên cái ghế đó và cầm một khúc bánh lớn. Đến khi tôi lấy được máy ảnh thì thằng bé đã nhét một đồng bánh vào miệng và bôi lên khắp đỉnh đầu rồi.” Jack bật cười và cô ngược mắt khỏi bức ảnh, mỉm cười. “Nó đúng là nghịch như quỷ sứ,” cô nói và tập trung trở lại vào bức ảnh. Mắt anh lướt xuống nhìn cổ cô. Ngực cô đang ép vào bàn, đẩy khe ngực qua cổ váy.

Nếu rướn người tới trước, anh có thể ngửi thấy hương tóc cô. “Đó cũng lúc mà chúng tôi phải bắt đầu nhốt nó trong phòng ngủ của chúng tôi,” cô nói.

Jack dựa người ra sau. “Vì sao?”

Cô ngồi thẳng người lại. “Bởi vì thằng bé bắt đầu trèo ra khỏi cũi khi mới bảy tháng tuổi. Chúng tôi đã phải mua cho nó một cái giường nhỏ xíu thấp lè tè bởi vì chúng tôi sợ nó sẽ làm mình bị thương. Rồi một ngày, sau ngày sinh nhật đầu tiên của thằng bé không lâu, tôi đang dọn giường cho nó, và dưới cái gối bằng satin, tôi tìm thấy ba cái tua vít.” Cô lắc đầu. “Điều duy nhất tôi nghĩ ra được là nó đã rong chơi khắp nhà sau khi Steven và tôi ngủ. Vậy nên đó là lúc chúng tôi phải nhốt nó lại trong phòng ngủ cùng bọn tôi.”

Ba người họ ở trong giường cùng nhau. Một gia đình lớn hạnh phúc. Đáng ra phải là anh. Đáng ra phải là anh cùng cô và Nathan. Nhưng cô đã chọn Steven.

Lẽ ra cô phải chọn anh. Lẽ ra anh phải là người ở trong chiếc giường đó, nhưng sự thật cay nghiệt là anh không thể trách cứ cô vì lựa chọn của cô.

Không còn có thể nữa. Không phải khi cô chọn Steven vì cô mới chỉ mười tám và đã sợ hãi. Nhưng mười tám tuổi và sợ hãi không thể biện hộ cho việc cô tách rời con trai anh với anh. Anh không nghĩ sẽ có ngày mình tha thứ cho cô về điều đó.

Cô trải rộng thêm vài bức ảnh trên bàn. “Tôi có rất nhiều ảnh của Nathan qua từng năm. Thằng bé là chủ đề ưa thích nhất của tôi. Tôi có vài bức ảnh đen trắng rất đẹp mà tôi chụp thằng bé vài năm trước khi bọn tôi leo trèo trên các tảng đá ở dưới chân thác Snoqualmie. Ảnh đen trắng làm mọi thứ xung quanh thằng bé cân bằng một cách tuyệt đẹp.” Môi cô nhếch lên hai bên miệng. “Màu sắc sẽ quá lấn át, và thằng bé hẳn sẽ bị chìm ngấm trong bức ảnh đó.”

“Nghe có vẻ như cô biết nhiều về việc chụp ảnh nhỉ.” Anh có một cái máy tự động, nhưng lúc nào cũng quên mang nó đến tiệc của các cô cháu gái.

“Tôi là một nhiếp ảnh gia. Đó là việc hồi trước tôi làm để kiếm sống.”

Anh không biết điều đó về cô. Không biết nhiều về cuộc sống của cô ở Seattle, một sự thật hiển nhiên.

“Đó cũng là việc tôi định làm lại. Tôi sẽ mở studio của riêng mình. Tôi đã nộp đơn xin khoản vay cho các doanh nghiệp nhỏ, và tôi đã nói chuyện với một người quản lý nhà đất về việc thuê một chỗ ở Belltown, nó nằm ở khu trung tâm.” Cô lục trong hộp và đưa thêm ảnh cho anh. “Ban đầu sẽ hơi đáng sợ, nhưng với khoản tiền lấy được từ việc bán nhà và số tiền tôi nhận được từ bảo hiểm nhân thọ của Steven, chúng tôi sẽ ổn.”

Cô đang sống tiếp cuộc đời mình. Tiến về phía trước trong khi anh cảm thấy như thể mình đã bị chôn chặt trong quá khứ. Không nhúc nhích gì được.

Bà Louella đi vào bếp với Nathan lê bước theo sau, đeo thậm chí còn nhiều dây xích hơn thường lệ và mặc một cái áo phông đen in hình người đang trượt ván.

Daisy trượt ra từ sau bàn và đi tới đón bọn họ. “Nathan, chú Jack ghé qua để nói chuyện với con.”

Mắt Nathan nhìn anh qua đỉnh đầu Daisy. Jack đặt ảnh xuống bàn và đứng dậy. Anh chuyển sự chú ý vào mẹ Daisy. Bà có quần thâm xanh xao dưới mắt và tóc bên trái phồng hơn. “Chào bác, bác Brooks.”

“Chào cháu, Jackson.”

“Bác thế nào ạ?”

“Bác khá lên rồi,” bà nói. “Lily khẳng khẳng đòi ở nhà mình trong khi sẽ tốt hơn nếu con bé ở đây.” Bà đặt cái túi đen to dùng của mình lên kệ bếp và đi tới đứng trước mặt anh khoảng một mét. “Năm ngoái con gái út của Tiny Barnett, Tammy, có bệnh phụ nữ và phải phẫu thuật. Cháu có nghe nói đến chuyện đã xảy ra với cô ta không?”

Jack không chắc là bà Louella đang nói chuyện với mình. Bà đang nhìn anh, nhưng anh không hề biết ai có tên là Tiny Barnett hay con gái Tammy của bà ta hết.

Dù vậy, rõ ràng đáp lại là không cần thiết. “Cô ta đã chết vì rời bệnh viện sớm.”

“Mẹ,” Daisy nói với một tiếng thở dài, “Lily sẽ không sao đâu.”

“Tammy cũng đã nghĩ vậy đấy. Bỏ lại một cậu bé cỡ tuổi Pippen. Bỏ lại cả một người chồng nữa. Anh chồng là một gã Yankee[18] đến từ một bang nào đó phía đông, và khi Tammy lên thiên đường, cậu ta đã mang theo đứa bé đó và bỏ đi. Từ đó Tiny chẳng hề được thấy bóng dáng đứa bé. Và Tiny là một người phụ nữ tử tế. Bà ta đã mắc kẹt với Horace Barnett suốt chừng ấy năm. Và người nào cũng biết là gã đàn ông đó sinh ra đã yếu ớt và lớn lên thì lười biếng. Mẹ không nghĩ là ông ta từng làm một công việc nào quá một tháng.”

[18] Chỉ những người ở khu vực Đông Bắc của Mỹ.

Bà ngừng lại và trong chớp mắt tất cả mọi thứ quay trở lại với Jack. Lý do anh và Steven thường đợi Daisy trên hiên nhà. Mười lăm năm, và bà không hề thay đổi. Bà Louella Brooks vẫn còn có thể nói đến khi nước cũng phải chảy ngược.

“Và ông ta còn có một bà chị thiếu năng trí tuệ, tội nghiệp bà ta. Bà ta hay ghé qua hàng ăn và mấy chỗ khác, hết lần này đến lần khác. Mẹ hay nghĩ là...”

Jack cảm thấy có áp lực đè nặng xuống sau hộp sọ mình và đưa mắt ra sau lưng bà Louella để nhìn Daisy và Nathan. Họ đứng nghiêng sang một bên, Nathan cao hơn mẹ cậu vài phân. Cậu nhìn chăm chăm xuống Daisy, ánh mắt nheo lại của cậu truyền đi một thông điệp nào đó. Daisy nhún vai như để nói, “Con muốn mẹ làm gì chứ?” Trong khi bà Louella tiếp tục huyền thuyên về dạ dày và thịt gà nướng khô, Daisy và Nathan đối thoại với nhau mà không nói một lời nào.

Mẹ và con trai.

Nathan ngả gót chân ra sau và lấy tay xoẹt ngang cổ họng. Daisy đưa tay che miệng và bắt đầu lắc đầu. Họ là một gia đình. Chỉ hai bọn họ. Thoải mái với nhau. Thư giãn.

Anh không phải một phần trong đó.

Như thế cảm nhận được ánh mắt anh, Daisy nhìn Jack rồi cô phá ra cười.

“Chúa ơi, Daisy. Con bị làm sao vậy?” Bà Louella hỏi khi quay lại nhìn con gái.

“Chỉ là con đang nghĩ đến một chuyện xảy ra hôm nay mà thôi.” Cô vuốt tóc ra sau tai và nói, “Jack đã ghé qua để nói chuyện với Nathan, nên có lẽ chúng ta nên để họ lại nói chuyện.”

“Thật ra thì, tôi đang hy vọng cô và Nathan có thể tiễn tôi ra xe.”

“Tuyệt.”

“Chắc chắn rồi.”

Anh chuyển sự chú ý sang bà Louella. “Chào bác. Hãy gửi những lời chúc tốt đẹp nhất của cháu cho Lily vào lần tới bác gặp cô ấy nhé.”

“Nhất định rồi.”

Ba người họ đi qua phòng khách và ra khỏi cửa trước với Jack đi sau cùng.

“Sao mẹ không ngăn bà lại?” Nathan hỏi ngay khi cửa đóng lại sau lưng họ.

Họ xuống khỏi hiên và đi lên vỉa hè. Vầng mặt trời đang lặn mang đến cho bầu trời buổi tối những ánh sáng màu đỏ và vàng cam chói lọi, mờ dần thành màu hồng và tím ở đằng xa. Đường như những tia sáng đó bắt vào các lọn tóc của Daisy, khiến chúng chuyển sang màu vàng.

“Không ai có thể dừng bà con lại một khi bà đã bắt đầu,” Daisy trả lời.

“Suốt quãng đường từ nhà cô Lily về bà không ngừng nói về một ai đó có tên là Cyrus.”

“Cyrus là cậu con, người đã mất năm mười bốn tuổi, tội nghiệp cậu bé.”

“Và con quan tâm đến cái chuyện khỉ gió đó vì lẽ gì chứ?”

“Nathan!”

Jack tắc lưỡi.

“Đừng khuyến khích hành vi hư hỏng của nó, Jack,” cô nói khi họ đi tới cuối đường.

“Không dám mơ đến nữa là.” Anh quay sang con trai. “Con thấy sao về việc câu cá?”

Cậu nhún vai. “Hồi trước cha con và con hay đi câu lắm.” Jack nặn ra một nụ cười. “Cuối tuần này ta sẽ đi câu cá vượt, và ta muốn con đi cùng. Ta nghĩ chúng ta sẽ đi lúc sáng thứ Bảy và trở về vào Chủ nhật.”

Nathan nhìn Jack rồi quay sang mẹ cậu.

“Cuối tuần này chúng ta không có kế hoạch. Đi đi. Con sẽ vui lắm đấy.”

Nathan không nói gì và Jack lên tiếng để khóa lấp sự im lặng. Anh mở miệng ra và nghe thấy mình nói, “Daisy, sao cô không đi cùng nhỉ?” Và anh không thể tin nổi điều đó. Áp lực đè nặng sau hộp sọ di chuyển lên bóp nghẹt não anh. Anh vừa làm một việc mà anh đã nổi giận với Billy chỉ vì dám gợi ý.

Tất cả những gì anh có thể làm bây giờ là hy vọng rằng cô từ chối.

Chương 15

Một cơn gió nhẹ làm mặt hồ Meredith gợn sóng, cùng lúc ấy ánh nắng phản chiếu lên mặt nước như những mẩu giấy thiếc. Những chú chim chao liệng trên đầu, cá nhảy tanh tách và tiếng guitar bass nặng nề cùng nhịp trống dữ dội của Godsmack[19] nện vào không trung như những cú đấm.

[19] Một ban nhạc rock của Mỹ được thành lập vào năm 1995, đã từng có ba albums liên tiếp xếp hạng nhất trên Billboard 200.

Daisy ngồi vắt chân trên mũi thuyền của Jack và nhìn Nathan qua ống kính chiếc máy ảnh kỹ thuật số Fuji cô mang theo khi quay lại từ Seattle. Cô mặc bộ đồ bơi một mảnh màu trắng bên dưới một cái áo ba lỗ màu đỏ và quần short jeans. Một chiếc mũ rơm to dùng bảo vệ mặt cô khỏi ánh mặt trời.

Nathan đưa cần câu ra sau để quăng cần và cô bấm máy chụp cậu. Cậu đội mũ lưỡi trai, vành mũ cong lại trên trán ngay trên chiếc kính râm Oakley màu bạc và đen. Chiếc quần đùi kaki của cậu tụt xuống trên hông và làm lộ chiếc quần đùi kẻ sọc đỏ trắng bên trong. Cậu đi giày trượt ván mà không đi tất.

Má cậu hồng rực, và cậu đã cởi áo phông mặc dù cô đã cảnh báo cậu không nên làm thế.

“Mẹ coi con cứ như con nít vậy,” cậu ca thán như một đứa trẻ con. Nhưng cậu đã đầu hàng và cho phép cô bôi kem chống nắng lên người mình.

Cô chuyển máy ảnh sang chỗ Jack, người đang đứng ở đuôi thuyền đối diện chỗ Nathan câu cá ở bên kia mạn thuyền. Anh đã kéo tụt chiếc mũ cao bồi xuống thấp trên trán và đeo một chiếc kính râm với mắt kính màu xanh dương. Chiếc áo phông màu xanh lục cũ kỹ của anh đã sờn xơ xác ở cổ và hai ống tay áo ngắn bị giãn rộng quanh những ụ cơ bắp rắn chắc. Ban nãy, khi thấy cô nhìn chằm chằm vào cái lỗ nhỏ trên vai áo mình, anh đã bảo cô đây là chiếc áo câu cá may mắn của anh. Một chiếc quần Levi’s bạc màu ôm lấy hông và đùi anh. Cạp quần hơi sờn chỉ và khóa quần nằm khuy ôm lấy hàng họ của anh bằng lớp vải bò bạc phếch mềm mại. Cô tự hỏi cái quần đó mang đến cho anh bao nhiêu may mắn. Chắc hẳn rất nhiều. Anh đang đi đôi giày cao bồi. Còn gì khác được nữa chứ?

Anh liếc qua vai nhìn cô và cô bấm máy chụp anh. Vẻ cáu kỉnh làm chân mày anh nhíu lại trước khi anh tập trung trở lại vào dây câu của mình. Cô không biết anh cáu vì cô chụp ảnh anh hay

bởi Godsmack lại vừa thốt ra từ bắt đầu bằng chữ F[20]. Mặc dù là, cô chắc chắn đã từng nghe anh thốt ra từ đó. Câu nói *Tôi sẽ quan hệ với cô cho tới khi cô ngất xỉu* xuất hiện trong đầu cô.

[20] Chữ cái đầu của một từ chữ bậy trong tiếng Anh, còn dùng để chỉ hành động quan hệ tình dục.

Sáng nay anh đã lái chiếc xe bán tải Dodge Ram màu trắng đến đón cô và Nathan. Trước sự ngạc nhiên của cô, nó không phải “đồ cổ.” Nó khá mới và đang kéo theo một chiếc ca-nô dài sáu mét rưỡi. Hôm nọ, khi anh hỏi cô và Nathan rằng liệu họ có muốn đi câu hay không, cô đã hình dung ra một con thuyền bằng nhôm với động cơ nho nhỏ. Cô đoán ra phải biết là sẽ không như thế. Jack không phải tuýp đàn ông có bất kỳ thứ gì nho nhỏ hết.

Con thuyền màu xám-đỏ có bảng điều khiển đôi cùng bộ ghế trông sẽ hợp với một chiếc xe đua hơn. Một cái ghế câu cá được đặt ở phía sau, cạnh chiếc động cơ khổng lồ gắn ngoài tàu. Dưới mặt đồng hồ của bảng điều khiển bằng gỗ vân là máy chơi CD. Ban nãy khi họ dựng trại, Nathan và Jack đã thỏa thuận với nhau. Họ sẽ luân phiên đổi nhạc. Jack trước rồi đến Nathan. Vấn đề là Jack có một hộp đựng CD cỡ vừa, trong khi Nathan có một cái hộp to cỡ danh bạ điện thoại New York. Chúng có thể mang đến thứ nhạc inh tai nhức óc trong vài ngày.

Nathan câu được con cá đầu tiên. Một con cá walleye dài ba mươi centimet đã mang đến vẻ hân hoan thực sự đầu tiên mà lâu lắm rồi cô mới thấy trên mặt cậu. Jack cố định nó hộ cậu và giúp cậu gỡ móc. Khi đầu họ cúi xuống trên chú cá, Daisy chụp vài bức ảnh. Cô ở quá xa và tiếng nhạc quá to khiến cô không thể nghe được họ nói gì với nhau, nhưng khi Nathan ngửa đầu ra sau và cười lớn, Daisy cảm nhận rất rõ về nó trong lồng ngực mình. Dù vậy, cảm giác đau nhói trong tim cô không đơn thuần chỉ vì sự vui vẻ trong tiếng cười của con trai. Mà còn là vì Jack nữa. Anh đang vươn mình về phía Nathan. Cố tạo ra một mối liên kết với con trai mình, và vì một lý do nào đó mà Daisy không thể hiểu nổi, cô cảm thấy mình lại yêu Jack thêm một chút. Không phải thứ tình yêu choáng váng nhanh chóng tuổi thiếu niên. Không phải một thoáng nóng ran và rục rủa như sét đánh, thứ tình cảm mà cô đã từng thử và không thể nắm được trong lòng bàn tay. Thứ tình cảm này dễ chịu hơn. Một nhịp đập dịu dàng của trái tim, một chút nhức nhối êm dịu trong lồng ngực, một cảm giác còn khiến cô hãnh hơn cả lần đầu tiên cô yêu anh. Tình yêu này người lớn hơn. Cô người lớn hơn, và cô biết chính xác phải làm gì với nó.

Không gì hết.

Tối hôm trước Matt Flegel gọi điện cho cô và mời cô đi chơi. Lâu lắm rồi mới có một người đàn ông mời Daisy đi chơi nên cô rất sốc. Cô đã lắp bắp gì đó về việc liên lạc lại với anh ta sau khi cô đi cắm trại về. Vào lúc ấy, cô không muốn đi mấy. Còn bây giờ cô tự hỏi liệu có thật đó không phải là một ý kiến hay hay không. Một thứ để rũ bỏ Jack và những tình cảm cô dành cho anh khỏi tâm trí.

Cô chụp một bức ảnh nữa và quan sát Jack qua ống kính khi anh quay lại chỗ cần câu của mình

và cầm nó lên. Ánh nắng lóe lên trên tay quay bằng bạc khi ống quay liên tục quay vòng. Chuyển động của bàn tay và cánh tay anh vừa trơn tru vừa chính xác, và đôi mắt của anh cách nhau một khoảng ngang bằng vai. Máy CD tắt tiếng và cô có thể nghe tiếng tay quay tick-tick-tick nhè nhẹ. Trái tim cô chạy theo nhịp đập dễ chịu của nó và cô chụp ảnh anh.

Luồng ánh sáng mặt trời trắng lóa rót xuống một bên thân người anh trong khi bóng mũ đổ xuống ngang mũi và miệng anh. Anh kéo cần vào và với tay bỏ một nhánh cỏ dại ra khỏi móc. Rồi bằng một động tác thành thạo, anh dùng ngón cái lật tay quay lại, quay đầu gậy để nó thẳng lên bên thân người anh rồi lại quăng nó về phía trước. Mỗi câu của anh lao đi trên mặt nước khi một cơn gió kéo cong dây câu, mắc nó vào một dòng nước như một mạng nhện, làm nó lơ lửng trên không vài giây trước khi mỗi câu chạm mặt nước với một tiếng tòm và kéo dây câu xuống cùng.

Cô hạ thấp máy ảnh xuống và quay mắt đi nơi khác. Cô không thể lẫn trốn tình cảm của mình hay trốn tránh anh sau ống kính. Jack ghét cô, và anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Anh đã nói rõ như thế. Ở cạnh cô, anh đầy phòng thủ và cô thậm chí còn chẳng biết vì sao anh lại mời mình đi câu cá cùng. Anh cư xử như thể cô là một thứ ghê tởm mà anh không thể không chịu đựng, như thuốc xịt côn trùng. Cuối hè này cô sẽ rời khỏi đây, và có lẽ phải tới năm sau cô mới gặp lại anh. Chẳng có tương lai nào cho cô và Jack, ngoại trừ là cô có chút hy vọng rằng họ có thể một lần nữa làm bạn bè.

Dù vậy, cô cũng chẳng mong mọi điều đó xảy ra cho lắm.

Cô đang tạo dựng một tương lai cho cô và Nathan ở Washington cách nơi đây hơn một nghìn sáu trăm cây số. Cô đã nói về chuyện bán nhà với Nathan và cậu đồng ý làm thế. Cậu cũng rất buồn bã, cũng như cô. Căn nhà chứa đầy những kỷ niệm vui buồn, nhưng cậu thích ý tưởng chuyển vào một căn chung cư ở Belltown dù điều đó có nghĩa là phải chuyển trường. Cô đã gọi cho một nhân viên quản lý nhà đất, một người bạn của Junie, và rao bán căn nhà. Junie lúc nào cũng có một chìa khóa phụ, nên chị ấy đã sắp xếp sao thêm một chìa cho người quản lý nhà đất.

Rõ ràng là Daisy đã tiếp tục cuộc đời của mình. Trước đây cô chưa từng phải tự lực cánh sinh bao giờ. Chưa một lần phải đơn độc chịu trách nhiệm cho mọi quyết định. Cô rất sợ.

Và nếu cô nghĩ quá nhiều về nó, cô sẽ thấy lo lắng, nhưng cô biết mọi việc rồi sẽ ổn.

Hiện tại đã là quá trưa và đến khi họ quay về trại thì ai cũng đói. Trong khi cánh đàn ông rửa sạch lũ cá đã câu được, Daisy bày biện bàn picnic với một tấm khăn phủ kẻ ca rô màu đỏ trắng cùng bát đĩa bằng nhựa.

Khi cô nói chuyện với Jack vào tối hôm qua, cô đã khẳng định rằng họ chia nhau phụ trách các bữa ăn. Anh đảm nhiệm bữa tối. Cô tự hỏi không biết anh có rút một bọc xúc xích cùng một túi khoai tây ra và gọi đó là một bữa ăn ngon lành hay không.

Cô đặt một con gà quay, salad và một ổ bánh mì lúa mạch lên bàn. Vào lúc cô chặt xong gà và cho thêm hoa quả khô cùng sốt nấm xoi vào salad, Nathan và Jack đi bộ từ bờ biển về chỗ cô. Nathan đã mặc lại áo và đang cầm chiếc mũ lưỡi trai. Tóc cậu sũng mồ hôi và dính bết vào đầu. Cô không thể không nhận thấy rằng khi Nathan quên mất phải làm ra vẻ phong độ, cậu di chuyển rất giống Jack. Thoải mái và thư giãn hơn hẳn. Jack bỏ kính râm ra và chùi một bên mặt vào vai chiếc áo phông may mắn của anh - nó một lần nữa đã chứng tỏ mình may mắn, bởi vì anh đã câu được hai con cá vược miệng nhỏ và một con cá thái dương.

“Tôi sẽ đi thay đồ và quay lại ngay,” anh nói khi ném mũ và kính râm của mình lên bàn. Anh đi về phía căn lều dành cho bốn người mà họ đã dựng dưới một tán cây dương. “Coi chừng kiến luuuúa nhé,” anh cảnh báo, kéo dài nguyên âm. “Tôi vừa thấy tổ của chúng ở cạnh nhà vệ sinh.” Anh nắm lấy áo sơ mi và kéo nó qua đầu khi lật cửa lều ra.

“Mẹ ời,” Nathan gọi cô.

Daisy rời mắt khỏi lều và bóng lưng trần thấp thoáng, da thịt trơn mượt và chỗ xương sống lõm vào, màu bạc của cặp quần trắng ngay trên cặp quần jeans xanh của Jack... “Hửm?”

“Kiến luuuúa là gì ạ?” Cậu hỏi bằng giọng không to hơn một tiếng thì thầm là mấy.

“Lửa.” Cô cười khế và lắc đầu. “Kiến lửa. Chúng đốt đau lắm.”

Nathan mỉm cười. “Thế sao chú ấy không nói lửa cho rồi?”

“Chú ấy nghĩ là mình nói thế.” Cô đặt một ít thịt gà kèm theo salad lên một cái khay và đưa cho Nathan. Cô đã mang theo một bình Thermos đựng trà đá, và cô cho đá vào ba chiếc cốc Dixie màu đỏ và rót trà. “Con vui chứ?” cô hỏi con trai.

Nathan ngồi xuống và nhún vai theo kiểu mà đối với cậu có thể mang bất kỳ ý nghĩa nào. “Con cho là có.” Rồi cậu cười toe toét và kéo dài giọng giống dân Texas, “Con sẽ chơi hết sức dù cho hậu quả có thể nào đi nữa[21].”

[21] ở đây Nathan dùng câu nói “If it harelips the governor” có nghĩa là bất chấp hậu quả, một câu mà người Texas hay nói.

“Đừng có để bị kiến lửa cắn là được,” cô cảnh báo cậu.

Nathan ngửa đầu ra sau và cười một tràng hơ-hơ-hơ đều đặn.

“Hai người đang cười gì vậy?” Jack hỏi khi đi về phía họ, cài khuy áo lại. Chiếc áo màu be, kiểu cao bồi, tay áo đã bị cắt bỏ.

“Nathan nói sẽ chơi hết sức dù cho hậu quả có thể nào đi nữa.”

Jack ngược lên và đôi mắt màu lục của anh nhìn vào Daisy từ bên kia bàn. “Phải vậy chứ.” Anh cầm lấy một cái đĩa và bỏ vài miếng thịt gà lên đó. “Đó là gì vậy?” anh hỏi khi nhìn vào bát salad.

“Salad.”

Anh cau có. “Trông nó giống món ăn của chim non thế. Giống cánh hoa, cỏ dại và những loại quả ăn được cả vỏ.”

Nathan phá ra cười và Daisy quắc mắt nhìn anh. “Nó rất ngon.”

“Tôi cứ tạm tin lời cô thôi.” Anh đặt ba miếng bánh mì lên đĩa của mình rồi nhìn cô từ bên kia bàn. “Bơ đâu?”

“Anh vẫn ăn bơ sao?” Lâu lắm rồi cô không dùng bơ nên cô đã không nghĩ đến việc mang chúng theo. “Tôi có phô mai kem.”

Anh lắc đầu và bước đi. Anh đi tới đuôi xe của mình, hạ cửa sau xuống và khoắng tay trong thùng lạnh. Khi quay lại, anh cầm theo một thanh bơ. Anh bóc vỏ rồi đặt nó lên bàn.

“Cô đã sống ở phương Bắc quá lâu, Daisy Lee ạ.” Anh rút một con dao bỏ túi ra khỏi túi áo và cắt những lát bơ mỏng dính. “Con có muốn một ít bơ không?” anh hỏi Nathan.

Nathan gật đầu và Jack dùng dao xiên vài lát mỏng rồi đưa cho cậu. Nathan trải bơ ra trên mẩu bánh mì lúa mạch và ngừng một lát để nhìn con dao trước khi trả lại.

“Còn cô thì sao, Daisy?”

“Lần cuối cùng anh rửa con dao đó là khi nào?”

“Ừm.” Cuối cùng anh cũng ngồi xuống và giả vờ ngẫm nghĩ trong chốc lát. “Năm ngoái... không, năm kia chứ. Ngay sau khi tôi dùng nó để moi ruột một con tatu.”

Nathan bật cười khi cắn một miếng bánh mì lớn.

Cô chắc chắn là anh đang nói dối. Chắc, khá chắc. “Không cảm ơn,” Daisy trả lời.

“Nhát cáy,” anh nói ngay trước khi cắm phập răng vào miếng bánh mì phủ đầy những lát bơ vàng hình vuông.

Cô ăn một miếng salad lớn. “Thỏ đế. Sợ mấy cọng cải tàu bay và sốt mâm xôi.”

“Khỉ gió, phải đấy,” anh nói khi những nếp nhăn mỏng xuất hiện ở hai khóe mắt xanh lục. “Nếu một thằng đàn ông ăn những món như thế, thì điều kế tiếp mà hẳn ta biết là hẳn ta đang mặc đồ màu hồng và buộc một cái áo len quanh cổ.” Nathan giơ một tay lên và Jack đập tay cậu.

“Mẹ tưởng con thích món salad mâm xôi của mẹ chứ.”

“Không,” Nathan nói. “Vì con đói thôi.”

Daisy không tin cậu. Jack đang biến cậu thành kẻ bội bạc. Một người giống như anh.

“Thế anh mang gì để ăn tối?” cô hỏi.

Jack dùng con dao moi ruột tatu để cắt thịt gà. “Gạo.”

“Thế thôi à?”

“Không, tôi đã mua một ít rau diếp và sốt phô mai.”

“Chúng ta sẽ ăn gạo và salad hả?”

Anh trừng mắt nhìn cô bên kia bàn như thể làm sao mà cô có thể ngốc nghếch đến vậy. “Cả cá nữa.”

“Anh đã chắc chắn là chúng ta sẽ bắt được bữa tối của mình đến mức anh không mang theo gì nữa à?”

“Khỉ thật, phải. Tôi đã mặc chiếc áo may mắn của mình mà.”

Daisy chuyển sự chú ý sang Nathan, người đang hết sức thích thú.

Jack uống một ngụm trà lớn rồi đặt cốc xuống bàn. “Tôi sẽ phủ bột lên cá rồi nướng lên.”

“Nghe có vẻ ngon,” Nathan nói.

Jack giơ một ngón tay ra khỏi chiếc cốc nhựa màu đỏ và chỉ vào con trai. “Những bữa ăn như thế mới làm cho túi trà của một tên đàn ông mọc râu được.”

Mặt cô hẳn phải hiện rõ vẻ bối rối bởi vì Nathan nói cụ thể cho cô. “Cơ quan sinh dục.”

Trời ạ, đáng ra cô có thể đi nghỉ cả cuối tuần mà không phải biết điều đó. “Nhưng,” Daisy nói yếu ớt, “Tôi không phải đàn ông.”

“Và mẹ không có túi trà,” con trai cô chỉ ra một cách không cần thiết.

Cô lắc đầu và đặt một tay lên ngực. “Và mẹ thật lòng không muốn có một túi trà nào hết. Không bao giờ.”

“Đó là những gì người ta nói trước khi họ thử có,” Jack nói với một nụ cười toe toét, rồi anh và Nathan phá ra cười như thể họ có một trò đùa bí mật nào đó mà cô không có.

Khi nhìn con trai mình đang cười rũ rượi bên kia bàn, cô cảm thấy mình bị ra rìa. Bị đẩy ra khỏi câu lạc bộ của cánh đàn ông, nhưng đây là điều cô muốn, không phải sao? Từ khi cô bay xuống đây mấy tuần trước? Jack và Nathan tìm hiểu về nhau? Cho Nathan biết về người cha ruột của mình? Túi trà, dao moi ruột, tất cả mọi điều?

Phải, nhưng không phải cô là người trả giá. Cô không muốn bị loại ra. Cô cũng muốn là một phần của câu lạc bộ túi trà. Chẳng công bằng tí nào khi bị loại ra ngoài vì cô không có đúng đồ nghề. Khi họ lớn lên, Jack cũng hay dùng thủ đoạn này để loại cô ra khỏi rất nhiều trò.

“Tôi biết anh đang làm gì, Jack,” cô nói.

Anh nhìn cô.

“Anh đang cố loại tôi ra giống như anh và Steven thường làm khi hai người không muốn tôi ở gần.”

Chân mày anh nhíu xuống nhưng nụ cười của anh vẫn ở nguyên vị trí. “Cô đang nói về chuyện gì vậy, mao lương?”

“Hãy nhớ lại khi anh loại tôi ra khỏi câu lạc bộ ti-vi đi. Anh đã đưa ra một quy định là để làm thành viên, tôi phải đi tiểu từ trên cây khi đang đứng.”

“Tôi nhớ chuyện đó, nhưng tôi không nhớ gì về ti-vi hết.”

Cô nghĩ lại một lát. “Đó là câu lạc bộ CBS hay gì đó tương tự.”

Anh ngẫm nghĩ đôi chút rồi nói, “À. Ý cô là NBBC[22]. Tôi đã quên mất vụ đó.” Anh cười toe toét. “Cô đã nghĩ đó là một câu lạc bộ ti-vi à?”

[22] Nekkid Boobs and Butts Club (tiếng Anh).

“Tất nhiên.”

Anh lắc đầu và tặc lưỡi. “Em bé à, đó là câu lạc bộ Ngực và Mông Trần Như Nhộng. Đó là chỗ bọn tôi tụ tập lại và xem phim khiêu dâm.”

“Tuyệt thật.”

“Bọn anh có phim khiêu dâm sao? Các anh đang học lớp sáu cơ mà, trời đất cha mẹ ời.” Cô kinh hãi. “Các anh là lũ nhóc bệnh hoạn mà tôi thậm chí còn chẳng biết gì về điều đó.”

Nụ cười nham nhở của anh cho thấy cô thậm chí còn chẳng biết được phân nửa câu chuyện.

Chương 16

Sau bữa trưa, Daisy lôi một chiếc ghế dài ra bờ biển và cởi quần soóc. Cô đeo kính râm và mặc bộ đồ bơi một mảnh màu trắng cắt cao ở hông. Nó có áo bra đi kèm và quai mảnh. Cánh đàn ông đã lại đi câu cá và cô quyết định ở lại. Cô rút sổ Chụp Ảnh và Thiết Kế trong studio mới nhất ra và đuổi người trên ghế. Cô đọc một bài báo về Haselblad V- System và mơ về những bức ảnh ngoạn mục mà mình có thể chụp bằng nó. Rồi cô hẳn là đã thiếp đi thật, bởi vì cô mơ thấy mình đã giành giải nhất trong cuộc thi ảnh Kodak và cô thậm chí còn không hề dự thi. Cô mơ thấy mình ở trên sân khấu, bíp bộp phát biểu về một bức ảnh mà cô không hề nhớ là mình từng chụp, Steven đang quan sát cô ở hàng ghế đầu.

Cô rất hay mơ thấy anh, và trong giấc mơ của cô, anh lúc nào cũng xuất hiện với vẻ ngoài giống như trước khi anh bị ốm. Khỏe mạnh, hạnh phúc và lúc nào cô cũng thấy vui khi gặp anh. Anh không bao giờ nói gì, chỉ trao cho cô một nụ cười để cô biết rằng anh vẫn ổn, và cô cũng ổn.

Tiếng một động cơ ngoài đánh thức cô dậy và cô mở mắt ra. Kính râm của cô vẫn ở trên mặt, nhưng tờ tạp chí nhiếp ảnh đã trượt xuống đất. Cô ngồi dậy và tự hỏi mình đã ngủ bao lâu. Cô vắt chân sang một bên và bỏ kính ra. Mặt trời rõ ràng là đã hạ thấp xuống, mặc dù phải còn lâu nó mới lặn. Làn da rám nắng của cô có màu đỏ rực, cô sẽ phải trả giá vì thiếp đi trong cái nắng Texas.

Cô ném kính râm và tờ tạp chí lên ghế rồi đứng dậy. Cô đi về phía bờ biển khi thuyền của Jack tiến về phía cô, đang rẽ nước bằng chiếc mũi nhọn hoắt. Daisy giơ một tay lên trán và che mắt khỏi ánh mặt trời. Jack đứng ở mũi thuyền, áo sơ mi cao bồi mở khuy, hai vạt áo khê bay trên lồng ngực trần và bụng anh. Nathan ngồi ở ghế lái, đôi mắt cậu nhìn Jack chăm chú.

“Tắt máy đi và nâng động cơ lên,” Jack hét to.

Nathan nhìn xuống và tiếng động cơ vang lên ầm ĩ hơn khi nó nhô mình khỏi mặt nước, rồi nó dừng lại. Con thuyền dạt vào gần hơn và nhẹ nhàng cập vào mép nước.

Jack ngoái qua vai khi nói chuyện với Nathan, khen ngợi cậu đã làm rất giỏi. Anh quay lại và quỳ một gối xuống để tóm lấy sợi dây thừng buộc ở trước thuyền.

“Cô đã bị cháy nắng trong lúc bọn tôi đi,” Jack nói khi anh từ tốn nhướn mắt lên nhìn cô.

Daisy nhìn xuống người. Cô ép các ngón tay lên phần ngực ở trên áo bơi. Các đầu ngón tay tạo thành vệt trắng trên làn da hồng. “Tôi đã ngủ thiếp đi mất.”

Anh thả mỏ neo xuống khu vực nước nông qua mạn thuyền rồi nhảy khỏi thuyền và đứng trước mặt cô, che khuất nắng. “Cô đã đốt cháy dấu hôn của mình rồi.”

Cô lại liếc xuống nhìn người mình. Hiện rõ ngay trên mép áo bơi, cái bớt có màu sậm hơn phần da còn lại. “Anh đang làm gì mà lại nhìn bớt của tôi?”

Hai khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười từ tốn, quyến rũ. “Trò chuyện bình thường thôi, mao lương,” anh dài giọng.

Hỏi han về cái bớt là chuyện không hề bình thường. Lần gần đây nhất anh bình luận về nó, hai người họ đều đang khỏa thân. Cái nhìn nóng rực trong mắt anh cho cô biết là anh cũng đang nhớ đến khoảng thời gian ấy.

Daisy nuốt nước bọt qua cục nghẹn lớn trong họng. Cô hạ mắt khỏi miệng anh, lần lượt nhìn xuống ngực, cái bụng phẳng lì rồi rốn anh. Cô nhớ rất rõ da thịt anh mang lại cảm giác ra sao dưới tay mình.

“Mẹ ơi, đoán xem có chuyện gì nào?”

Daisy lại nhìn vào mắt Jack, nhìn dục vọng mà anh đã cố gắng che giấu nhưng bất lực. “Gì vậy?”

“Con đã câu được một con cá vược miệng rộng.” Nathan nhảy khỏi thuyền và đáp xuống cạnh Jack.

“Nó rất đẹp,” Jack xác nhận và tầm mắt anh rơi xuống miệng cô.

Cô chuyển sự chú ý sang con trai. Bất kể là điều gì đang diễn ra giữa cô và Jack đi nữa thì tốt nhất là nên mặc kệ nó. “Cho mẹ xem nào.”

Nathan nhảy lại lên mũi thuyền rồi đi xuống đuôi tàu. Daisy đi qua chỗ Jack và lội qua làn nước cao đến hông cô. Cô bám lấy mạn thuyền khi Nathan mở thùng đựng cá chuyên dụng và rút một sợi dây móc cá ra.

Jack quan sát con trai khi cậu giơ con cá vược lên cho mẹ mình xem. Nó quẫy mạnh lại gần mặt Daisy và cô nhảy lùi ra sau.

“Mẹ đúng là đồ con gái,” Nathan nói với một tiếng cười trêu chọc.

Jack quay người lại và đi lên bãi biển về hướng trại. Anh và Nathan đã câu cá rất vui vẻ. Anh cảm thấy gần gũi với con trai mình hơn so với trước khi họ tới hồ. Trong lúc câu cá, Nathan đã nói chuyện về cuộc đời cậu, và Steven chiếm một phần lớn trong cuộc đời ấy.

“Trước khi bỏ đội, con từng là tiền vệ trong đội bóng bầu dục Optimist,” cậu kể Jack nghe. “Cha con từng kể với con là hai người đã chơi bóng bầu dục từ nhỏ tới lớn.”

Cha con. Jack đã vô cùng cẩn thận không thể hiện chút xú cảm xúc nào. “Đúng vậy,” anh nói qua vị đắng trong miệng. “Ta đã chơi bóng bầu dục cho tới khi bỏ chơi năm lớp mười một.”

Nathan gật đầu. “Cha con cũng nói vậy. Ông ấy nói chú đã phải bỏ chơi để giúp việc cho cha mình, và vì thế ông được làm tiền vệ trong hai năm học cuối và có được tất cả những cô nàng xinh xắn.”

“Cha con là một gã khá dẻo mồm. Cậu ta chẳng bao giờ có rắc rối gì với con gái.” Họ càng nói chuyện về Steven thì việc đó càng trở nên dễ dàng hơn. Việc nuốt xuống cảm giác cay đắng càng dễ dàng hơn. Jack nhớ lại cảm giác khi mất cha - bối rối và cô độc. Trong vài tiếng đồng hồ, anh đã có thể quên đi cảm giác giận dữ, bị phản bội, và nói chuyện với Nathan về những gì xảy ra khi trưởng thành cùng Steven Monroe.

Đến phút cuối, anh ngạc nhiên khi khám phá ra rằng càng nói chuyện nhiều về Steven thì anh càng thêm hiểu về Nathan hơn. Và càng như vậy thì anh lại càng muốn biết nhiều về con trai mình. Anh vẫn không có cảm giác của một người cha, mặc dù anh thậm chí còn chẳng chắc một người cha sẽ có cảm giác ra sao.

Jack rót ít nước vào một cái chậu và dùng nước rửa tay rửa bàn tay đầy mùi cá của mình. Anh liếc nhìn lên đúng lúc Nathan vút giày và áo ra rồi nhảy xuống hồ cạnh Daisy. Cô kêu ầm tên con khi cậu tóe nước vào người cô.

Jack nhận thấy rất rõ tình cảm của Nathan dành cho mẹ cậu. Có thể cậu ca thán rằng cô đối xử với cậu như trẻ con thật đấy, nhưng cậu yêu cô. Có thể cậu có mái tóc nhím và khuyên môi thật đấy, nhưng Billy nói đúng. Daisy và Steven đã nuôi dạy Nathan rất tốt. Cậu là một đứa trẻ ngoan.

Và Jack chẳng có chút công sức nào trong đó. Anh lấy một cái khăn và lau tay. Anh cố không để cảm giác cay đắng mà anh đã giấu giếm Nathan trỗi dậy và ăn thủng một lỗ trong tâm mình. Anh thành công trong việc ép chặt nó xuống, ngay cạnh cảm giác cháy bỏng nhức nhối rằng anh muốn Daisy Lee dữ dội đến mức điều đó đang khiến anh gần như phát điên.

Làm sao anh vẫn có thể muốn cô chứ? Muốn chạm vào cô khi miệng anh gắn liền với miệng cô? Muốn cảm nhận những sợi tóc vàng của cô vương quanh các ngón tay anh và da thịt ấm áp của cô chạm vào lòng bàn tay anh? Muốn hít hà cổ cô và nhìn vào đôi mắt nâu kia khi anh làm tình với cô? Làm sao anh có thể muốn điều đó và cùng lúc ấy muốn lắc người cô thật mạnh, làm cô đau đớn như cô đã từng khiến anh tổn thương? Anh chẳng hiểu nổi.

Jack vắt cái khăn lên vai và nhìn Nathan lao về phía Daisy. Cô hét toáng lên và cậu kéo cô xuống. Jack vô thức mỉm cười. Daisy luôn khiến anh bật cười vào những lúc anh không hề

muốn. Khiến anh nhớ lại những việc làm môi anh nở nụ cười trước cả khi anh nhận ra cô đang làm gì. Khiến anh nhớ lại rằng họ đã từng có rất nhiều khoảng thời gian vui vẻ bên nhau trong quá khứ, trước khi mọi thứ rối loạn hết cả.

Nếu anh nhắm mắt, anh có thể nhớ lại cảm giác mà cô mang đến trong vòng tay mình. Trọng lượng cơ thể cô khi cô ngã vào lòng anh. Mái tóc suôn mượt của cô khi anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô. Tiếng cô gọi tên anh trong giận dữ hoặc trong khoái lạc. Hương vị và da thịt của Daisy Lee. Anh nhớ tất cả mọi thứ và điên cuồng ước gì mình không nhớ.

Jack bắt đầu đốt than đá trong hố lửa và lấy ra một cái bếp lò. Anh cho đĩa Jimmy Buffett vào máy nghe nhạc cầm tay và trộn bột, muối và hạt tiêu để làm cá. Trong khi Jimmy hát về vây cá lượn quanh thành vòng tròn, Jack dường như không thể rời mắt khỏi một bộ đồ bơi màu trắng nhảy nhót khắp nơi và lặn xuống hồ. Bơi ngược lên và gần như trong suốt, nhưng vẫn chưa hẳn là trong suốt.

Lần này khi anh và Nathan quay về, anh đã đứng ở mũi thuyền và nhìn cô tiến ra mép nước. Đi về phía anh, trông như thể cô là một người mẫu đồ lót đang mặc một bộ đồ ngủ một mảnh gợi cảm cắt rất cao trên hông. Quyến rũ kinh khủng. Giống như một giấc mơ nhục dục có thực, sống động. Và trong vài giây anh tự hỏi sẽ ra sao nếu đây thực sự là cuộc đời anh. Quay về nhà mỗi ngày với con trai và có Daisy chờ đợi họ. Được ôm lấy cô và ép sát vào cô. Được chạm vào cô như anh muốn. Bất kỳ lúc nào anh muốn. Bất kỳ nơi nào anh muốn. Trong vài giây ngắn ngủi, ý nghĩ về cuộc đời ấy gần như khiến anh khuyu gối.

Nhưng đó không phải là cuộc sống của anh. Không phải hiện thực, và anh chẳng có lý do nào để nghĩ đến nó.

Jack lăn cá trong bột rồi nấu cơm trong bếp lò. Daisy và Nathan từ hồ trở về và lần lượt thay đồ trong trại. Khi Daisy đi ra, cô mặc một cái áo nỉ chui đầu mềm mại màu xanh có chữ GAP trước ngực, quần nỉ đồng bộ, chân đi một đôi giày Nikes với lưỡi liềm màu xanh. Tóc cô được buộc lại sau đầu bằng kẹp tóc. Cô sắp bàn picnic trong khi Jack rán cá trong chảo trên bếp lò. Họ ăn tối cùng nhau như một gia đình. Trò chuyện và cười đùa. Jack phải nhắc nhở mình rằng điều này không thực.

Sau bữa tối họ chơi poker bằng que diêm. Khi trời tối, Jack xách đèn lồng ra và họ chơi đùa cho tới khi Nathan ngáp và thông báo rằng mình sẽ đi ngủ.

“Còn sớm mà,” Jack chỉ ra và ném bài xuống.

“Con là một người cắm trại yếu ớt,” cậu nói khi đi về phía trại.

“Thỉnh thoảng thằng bé như thế đấy. Mấy ngày trước, nó lên giường ngay sau khi ăn tối và ngủ tít đến tận sáng,” Daisy cho Jack biết khi cô thu bài lại và cất chúng vào hộp. “Tôi nghĩ thằng bé đang lớn quá nhanh, nên nó bị kiệt sức từ trong ra ngoài.”

Jack nhồm dậy và rời khỏi biển ánh sáng đi về xe của mình. Anh lấy áo khoác ra khỏi buồng lái rồi đi về chỗ hố lửa. Sao chi chít trên bầu trời Texas rộng lớn khi anh đảo than. Anh ném vài cành củi vào hố và ngồi vào một trong những cái ghế gấp anh đã xếp quanh hố. Anh duỗi chân trước mặt và nhìn gỗ bắt lửa. Anh nghĩ về cách bố trí chỗ ngủ của họ và tự hỏi có phải mình nên mượn Billy thêm một cái lều khác. Ngủ cùng một lều sẽ chẳng dễ chịu mấy. Jack chưa bao giờ ngủ gần một người phụ nữ đến vậy khi cả hai người họ đều không khóa thân. Đây sẽ là lần đầu tiên, và tạ ơn Chúa vì Nathan sẽ nằm giữa anh và Daisy. Bởi vì dạo gần đây ý nghĩ của anh cực kỳ xáo trộn khi có dính líu đến cô, và anh ghét phải ngủ thiếp đi rồi thức dậy với khuôn mặt rúc vào khe ngực cô.

“Lâu lắm rồi Nathan và tôi mới được đi xa và thư giãn,” Daisy nói và ngồi xuống một cái ghế bên cạnh. “Cảm ơn anh nhé, Jack.”

“Không có gì.” Anh đan tay vào nhau trên bụng, vắt chéo hai mắt cá chân đi bốt và gạt mọi ý nghĩ về khe ngực của Daisy ra khỏi não. Lửa nổ lách tách và kêu lộp bộp. Giữa những khoảng yên lặng dễ chịu, Daisy kể thêm cho anh về kế hoạch bán ngôi nhà mà cô đã chia sẻ cùng Steven và việc mở hiệu chụp ảnh. Cô đã sẵn sàng đi tiếp cuộc đời mình và hăm hở muốn bắt đầu.

Họ nói chuyện về Billy và gia đình anh, và cô kể thêm với anh những tin mới nhất của Lily. Vụ ly dị của Lily sẽ kết thúc trong vài ngày tới. Theo lời Daisy thì cuối cùng Lily cũng đã sáng suốt trở lại. Jack có hơi hoài nghi, nhưng anh không nói gì.

“Trở về Texas lần này mang lại cho tôi rất nhiều ký ức,” Daisy nói. “Đa số đều tốt đẹp.” Anh có thể cảm nhận ánh mắt cô nhìn mình và anh quay ngang vai nhìn cô. Ánh lửa nhảy múa trên tóc và mặt cô. Nó chạm vào miệng cô và lôi kéo mắt anh về môi cô. “Có nhớ lần anh, tôi và Steven làm hộp ký ức từ một hộp cà phê và chôn nó trong sân sau nhà anh không?” Cô hỏi.

À, anh có nhớ chuyện đó, nhưng anh lắc đầu và ngược lên nhìn bầu trời đầy sao trong đêm tối như mực. Anh hy vọng rằng cô sẽ bỏ qua chuyện đó. Đáng ra anh phải biết là còn lâu mới thế.

“Chúng ta đã cất những báu vật quý giá nhất của mình vào hộp và chúng ta sẽ đào nó lên sau năm mươi năm.”

Cô bật cười và Jack quay mắt lại nhìn khuôn mặt quay nghiêng của cô.

“Tôi không nhớ mình đã cất gì vào đó.” Cô nghĩ một lát rồi búng ngón tay. “À, phải rồi. Một cái nhẫn kim cương giả mà anh đã giành được cho tôi ở hội chợ. Một cái kẹp tóc bông màu hồng mà Steven đã tìm được ở đâu đó và cho tôi. Anh đã bỏ mấy chiếc ô-tô Matchbox vào đó, và Steven đặt vài chú lính màu xanh.” Cô nhìn sang anh và chân mày cô nhăn lại.

“Còn thứ gì đó nữa cơ.”

“Nhật ký của cô,” anh nói.

“Đúng vậy.” Cô dợm cười, nhưng nụ cười vụt tắt trên môi cô. “Làm sao anh nhớ được điều đó?”

Anh chỉ nhún vai và nhồm dầy để đảo lại củi trong lửa. “Trí nhớ tốt, tôi cho là vậy.”

“Anh đã đào nó lên à?” Anh không trả lời và cô đi tới đứng cạnh anh. “Jack?”

Anh dùng mũi giày đẩy một thanh củi. Nó gãy đôi và bắn những vụn than đỏ vào bóng tối. “Tôi và Steven.”

“Khi nào?” cô hỏi.

“Khoảng một tuần sau khi chúng ta chôn nó. Bọn tôi phải biết trong nhật ký của cô có gì. Bọn tôi tò mò đến chết được.”

Cô thở dốc. “Các anh đã xâm phạm sự riêng tư của tôi. Lạm dụng sự tin tưởng của tôi. Các anh thật khủng khiếp!”

“Phải, và như tôi nhớ, nhật ký của cô đúng là chán phát điên, Steven và tôi cứ nghĩ bọn tôi sắp được đọc những câu chuyện hay ho. Như là cô đang thích ai hay cô đã hôn một cậu nhóc nào chưa. Hay điều gì thực sự diễn ra ở những bữa tiệc ngủ của cánh con gái mà cô lúc nào cũng đến dự.” Anh nhét hai tay vào túi quần Levi’s và chuyển trọng lượng cơ thể sang một chân. “Như tôi nhớ, chủ yếu trong đó chứa những chuyện về con mèo chết tiệt của cô.”

“Ngài Skittles ư?” Miệng cô há hốc và cô túm lấy tay anh qua áo khoác, xoay anh lại đối diện với cô. “Anh đã đọc những suy nghĩ riêng tư của tôi về Ngài Skittles ư?”

“Tôi ghét con mèo đó. Lần nào tôi vào nhà cô, nó cũng rít lên với tôi.”

“Đó là vì nó biết anh chẳng có ý định gì tốt đẹp.”

Jack bật cười và nhìn xuống mặt cô khi ánh lửa nhảy múa khắp má và mũi cô. Bất kỳ nơi nào có Daisy Lee thì anh chẳng bao giờ có ý định gì tốt đẹp. Anh túm lấy tay cô để gỡ nó ra khỏi áo anh, nhưng thay vào đó anh cầm lấy nó. “Cô còn chẳng biết được phân nửa mọi chuyện đâu.”

“Sylvia đã kể với tôi là năm lớp năm cô ấy đã cho anh xem móng cô ấy.”

Đến năm lớp năm anh đã nhìn được kha khá cặp móng. “Nó không đẹp như của cô đâu.” Anh nâng tay cô lên miệng và ép một nụ hôn vào các khớp tay cô. Anh nhìn vào mắt cô. “Móng cô lúc nào cũng là nhất.”

Cô chớp mắt và mi mắt cô khép hờ. Môi cô hé ra. Cô muốn anh cũng nhiều như anh muốn cô. Hẳn sẽ vô cùng dễ dàng để trượt tay anh lên sau đầu cô và kéo miệng cô về với anh. Dục vọng trong anh xoắn chặt lại, thúc giục anh tóm lấy và ôm cô sát vào người anh. Anh thả tay cô ra.

“Tôi nhớ anh, Jack,” cô nói. “Tôi thậm chí còn không nhận ra điều đó nhiều đến mức nào cho tới khi tôi quay về đây.” Cô bước lên trước một bước và kiễng chân lên. Cô rê hai tay từ áo khoác tới hai bên cổ anh. “Anh có bao giờ nhớ tôi không?” Cô ép đôi môi mềm mại của mình vào môi anh rồi hỏi, “Dù chỉ tí chút?”

Anh đứng im như tượng, mê mụ nhìn vào đôi mắt nâu của cô. Ngực anh nóng ran khi anh hít vào hơi thở cô phả ra.

“Thậm chí khi anh không muốn nhớ tôi?”

Những xung động dai dẳng của dục vọng yên vị nặng nề trong Jack. Anh tóm lấy vai cô và đẩy cô ra. “Đừng làm vậy, Daisy.”

Cô ngược nhìn anh. “Matt Flegel đã mời tôi đi chơi.”

Chết tiệt. “Bọ á?”

“Anh ấy không thích anh gọi anh ấy như thế đâu.”

“Cô sẽ đi chơi với hắn sao?”

“Anh quan tâm sao?”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô và trả lời như thể anh không muốn đắm vào mặt Flea. “Không. Tôi không quan tâm cô làm gì.”

“Vậy thì có lẽ tôi sẽ đi chơi cùng anh ấy.” Cô quay gót và chào anh qua vai như thể không phải vừa rồi cô đã cố hôn anh và làm ra chuyện gì đó. Anh nhìn cô biến mất trong lều và quay lại với ngọn lửa.

Cô có thể làm bất cứ chuyện gì cô muốn, anh tự nhủ khi ngồi xuống. Anh cũng vậy. Anh đã không gần gũi với ai kể từ sau khi họ ở bên nhau trên đuôi chiếc Lancer. Có lẽ đó chính là vấn đề của anh. Có lẽ anh cần làm gì đó để rút cô ra khỏi đầu mình.

Anh chờ tới khi than cháy thành tro mới vào lều. Khi mắt anh đã quen với bóng tối, anh phát hiện ra rằng Nathan đã chiếm túi ngủ ở xa nhất nên Daisy đành ngủ ở giữa. Anh không biết cô nghĩ gì về việc ngủ gần anh đến vậy. Cô có vẻ chẳng thấy sao vì cô đã ngủ rồi.

Jack cởi giày cùng áo khoác và bò vào túi ngủ của mình. Anh gác tay sau đầu và nhìn chằm

chằm lên nóc lều. Anh gần như có thể nghe thấy hơi thở của cô. Gần như nghe thấy tiếng hít hà êm dịu thoát khỏi môi cô.

Anh quay đầu lại và nhìn cô trong bóng tối. Cô quay lưng về phía anh, mái tóc vàng xõa trên gối. Anh đã làm tình với cô. Anh đã cùng cô sinh ra một đứa con, nhưng anh chưa bao giờ ngủ cả đêm với cô.

Chưa bao giờ nhìn thấy cô ngủ.

Những ý nghĩ cuối cùng của anh khi ngủ thiếp đi là về cô, tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh vòng tay quanh eo cô và kéo cô vào ngực anh.

Khi anh tỉnh dậy, nóc lều đang tắm mình trong ánh sáng của rạng đông. Anh cho là mình đã ngủ khoảng năm tiếng khi cầm lấy áo khoác, xỏ chân vào boot và ra khỏi lều. Dấu vết của thời khắc sớm mai lưu trên khắp khu cắm trại và các ụ đất bao quanh hồ. Anh đốt lửa và cho cà phê vào bình lọc. Mặt trời nhô lên qua mép nước khi anh rút cốc đầu tiên. Nathan là người đầu tiên ra cùng anh. Tóc con trai anh dựng đứng sau gáy, cậu mặc một cái áo nỉ màu xanh dương to thùng, quần jeans và đi giày thể thao. Nathan cầm lấy một chai nước quả và một túi bánh Chips Ahoy, sau đó hai người họ đi ra bờ biển.

“Hôm nay trước khi chúng ta đi về,” Jack nói khi thổi cà phê, “chúng ta sẽ câu vài con cá trê.”

“Cha con và con từng đi câu cá ở ngoài khơi một lần.” Nathan bóc gói bánh và đưa về phía Jack, mời anh. “Chú đã bao giờ làm thế chưa?”

“Cảm ơn.” Jack lấy một chiếc bánh sô-cô-la và cắn. “Ta cố gắng câu cá ở vịnh ít nhất mỗi năm một lần. Lần tới ta đi, có lẽ con có thể đi cùng.”

“Hết xấy.” Nathan kẹp túi dưới cánh tay và ăn gọn hai chiếc bánh quy trước khi lên tiếng. “Cha con và con hay nói chuyện lắm.”

Jack uống một ngụm cà phê và đưa mắt về phía hồ, nhìn ánh nắng mặt trời rọi sáng mặt nước phẳng lặng như gương. Anh tự hỏi có phải Daisy đã bảo với mình là cô có một cuộc hẹn nóng bỏng với Flea hay không. Anh không có tư cách để hỏi. “Chuyện gì?”

“Những chuyện mà một người đàn ông không thể nói với mẹ mình.”

“Như là?” anh hỏi và ăn bánh quy.

“Con gái.”

À. “Con có chuyện gì sao?”

Nathan gạt đầu và uống một ngụm nước hoa quả.

“Có lẽ ta có thể giúp con. Ta cũng có biết một hai cô gái.”

Cậu nhìn xuống chân mình và má cậu hồng lên. “Con gái thật phức tạp. Con trai không phức tạp như vậy.”

“Đúng vậy. Con gái vô cùng mâu thuẫn. Họ nói với con thế này nhưng lại mong con hiểu ra thế khác.”

Cậu quay lại và ngược lên nhìn Jack. “Chú đã nói là hồi trước chú và cha con hay xem phim khiêu dâm. Nên, điều con muốn biết là...” Cậu chớp mắt một vài lần rồi hỏi, “Chú chạm vào con gái ở đâu? Con từng xem một biểu đồ trong lớp thể chất, nhưng nó rắc rối quá. Con trai không rắc rối. Tất cả những gì chúng ta có đều lộ hết ra ngoài.”

Ái chà. “Không phải chúng ta đang nói đến cảm xúc của cánh con gái, đúng không?”

Cậu lắc đầu. “Bạn con đã trộm một cuốn sách của mẹ cậu ấy. Có vẻ như chú phải chạm vào một cô gái ở tất cả mọi chỗ cùng một lúc.”

Nathan trông cực kỳ nghiêm túc. Và cậu đã tới chỗ Jack. Không phải Daisy. “Có cô gái đặc biệt nào mà con đang nghĩ đến việc chạm vào không?”

“Không. Con chỉ muốn hiểu hết mọi chuyện trước lần đầu tiên thôi.”

“Con muốn làm một chuyên gia ngay từ đầu sao?” Jack nghĩ rằng Nathan còn hơi bé để lo đến chuyện ấy. Rồi anh nhớ lại NBBC và nhận ra rằng Nathan không còn bé bỏng gì nữa.

“Chà, phải. Không phải lo đến vụ thử bằng miệng thì lần đầu tiên cũng đã đủ đáng sợ rồi.”

Jack giật mình và cân nhắc từ ngữ của mình. Anh thật sự không muốn làm hỏng chuyện này. Cảm giác ấm áp lan khắp người anh và siết lấy ngực anh như thể có một bàn tay bóp lấy tim anh. Đột nhiên, lần đầu tiên trong đời, anh có cảm giác như một người cha. Con trai anh đã đến chỗ anh với những câu hỏi về giới tính, giống như vô số những cậu con trai khác đến chỗ cha mình. Giống như anh đã từng. “Điều đầu tiên con phải biết là bất kỳ đứa ngốc nào cũng có thể quan hệ, nhưng phải là một người đàn ông mới có thể làm tình. Nếu con không có cảm giác gì dành cho cô gái đó thì con không được phép cởi khóa quần.”

“Phải rồi.”

“Con phải dùng đồ bảo vệ. Lúc nào cũng vậy. Nếu con không đủ trưởng thành để bảo vệ bản thân và người phụ nữ đó, thì con chưa đủ trưởng thành để quan hệ.” Khi anh nói, anh tự hỏi liệu Nathan có nhận ra sự nực cười của cuộc trò chuyện này hay không.

Anh chờ cậu chỉ ra rằng không phải lúc nào anh cũng thực hiện những gì anh đang giảng giải, và anh uống một ngụm cà phê khi nghĩ ra một câu trả lời hợp lý. Rõ ràng là anh sẽ phải thừa nhận là không phải lúc nào mình cũng có trách nhiệm, nhưng mà...

“Con biết về tình dục an toàn,” Nathan nói, cắt ngang suy nghĩ của Jack.

Jack nuốt cà phê xuống. “Thế thì tốt.” Anh mỉm cười với con trai, hết sức nhẹ nhõm vì sẽ không có câu hỏi khó nhằn nào về cuộc sống tình dục của bản thân anh.

“Điều con muốn biết là...” cậu nhìn trộm về phía lều. “Chính xác thì âm vật ở đâu?”

Nụ cười của Jack vụt tắt và anh mở miệng ra. Không có từ nào thốt ra nên anh lại khép miệng lại.

Dẫu vậy, Nathan không gặp rắc rối gì với việc định hình câu chữ của mình. “Và điểm G là cái gì gì?”

Chương 17

Lái xe không dễ như Nathan nghĩ. Trong ngày thứ hai học lái xe, cậu đã được lái một chiếc Saturn. Đối với cậu thì đó không hẳn là một loại xe đáng nể, nhưng các lớp khác phải lái loại station wagon[23]. Đến tuần thứ ba, cậu đã lái thành thạo chiếc Saturn và cho rằng mình đã sẵn sàng để đưa cỗ xe mơ ước mới của mình đi thử một vòng. Chiếc Shelby Mustang của chú Jack. Chú Jack vẫn chưa biết điều này, nhưng Nathan muốn lái cỗ xe đó. Cực kỳ.

[23] Một loại xe ô-tô mà các hàng ghế sau ghế lái xe có thể bỏ ra hoặc gấp lại, và khoang chứa đồ sau ghế hành khách cũng được nói rộng hơn so với các loại xe khác, mục đích ban đầu của dòng xe này là để chở đồ.

Sau tuần đầu tiên, cậu đã kết bạn với vài cậu con trai khác trong lớp. Họ không cười ngửa hay nghe thứ nhạc dở hơi chán chết. Dù vậy, vài người nhai thuốc lá, một việc mà Nathan thấy quá phong độ.

Những ngày đi học, mẹ cậu sẽ thả cậu xuống trước trường trung học. Sau đó cậu thường đi bộ tới chỗ chú Jack bởi vì nó chỉ cách đó vài dãy phố. Đến giờ cậu đã ở Lovett được một tháng rồi, và cậu thấy là nó không tệ như mình nghĩ trong mấy ngày đầu tiên cậu ở đây. Cậu thích làm việc trong xưởng xe của chú Jack. Cậu thích tán gẫu với các thợ sửa xe khác, cậu nghĩ thậm chí đi về phía cuối trường.

Chú Jack đã chỉ cho cậu khía cạnh kinh doanh khi điều hành công ty xe Mỹ cổ, và nó có vẻ cực kỳ tuyệt. Có lẽ mùa hè tới cậu cũng có thể về đây và làm việc, và khi tốt nghiệp trung học, cậu sẽ đi làm cả ngày cùng chú Jack và chú Billy.

Được như thế sẽ hết xấy, nhưng mẹ cậu sẽ nhảy dựng lên mất. Bà muốn cậu học lên tiếp giống cha cậu. Bà nói về việc ấy như thể cậu hoàn toàn không có tiếng nói trong đó. Bà đang cố điều khiển cuộc đời cậu như thể cậu là một đứa nhóc.

Nathan nhặt một hòn đá trên mặt đường và ném vào bảng rổ như đã từng làm hôm đầu tiên cậu gặp chú Jack. Hòn đá rơi xuống đất và cậu đá nó.

Cậu không biết phải gọi chú Jack là gì nữa. Gọi là chú Jack nghe có vẻ kỳ cục, nhưng cậu không thể gọi ông là cha. Cha cậu là Steven Monroe, nhưng chú Jack cũng đang bắt đầu mang lại cảm giác giống cha. Giờ họ khá thân thiết với nhau. Thỉnh thoảng sau giờ làm, họ sẽ nán lại trò chuyện về ô-tô và vài chuyện linh tinh khác. Cậu cũng đã ghé qua nhà chú Billy và gặp cả gia

đình. Các cô con gái của chú Billy la hét và cười khúc khích suốt ngày, đứa thứ hai thì hay cầm đầu xuống đất khi chạy và bạn phải trông chừng hộ cô bé.

Chú Jack thường mời mẹ cậu đi cùng, và họ gần giống như là một gia đình, nhưng không phải. Thi thoảng cậu bắt gặp chú Jack nhìn mẹ cậu như thể chú yêu bà. Rồi chú ấy sẽ chớp mắt, quay mặt đi, hoặc nói gì đó và Nathan sẽ nghĩ tất cả là do cậu tưởng tượng ra. Nếu chú Jack yêu mẹ cậu, Nathan thật sự cũng chẳng biết cậu cảm thấy thế nào về việc đó nữa. Có lẽ điều đó cũng ổn thôi vì chú Jack là cha cậu. Gần như vậy.

Chú Jack chỉ mới làm cậu tức một lần. Hôm mừng bốn tháng Bảy, Nathan nổi cáu với mẹ cậu, cậu đã hét bà vì bà muốn biết cậu định đi đâu và sẽ làm gì. Chú Jack đã nhìn cậu thật nghiêm khắc và nói, “Con không được nói chuyện với mẹ con như vậy. Giờ thì hãy xin lỗi đi.”

Đằng nào cậu cũng sẽ xin lỗi. Thỉnh thoảng mẹ cậu có làm cậu khó chịu thật đấy, nhưng cậu yêu bà. Cậu ghét nhìn thấy bà buồn đến thế nào mỗi khi cậu la hét. Nó khiến cậu cảm thấy lồng ngực mình như trĩu xuống, nhưng cậu không bao giờ nhận ra là mình đang làm vậy cho tới khi quá muộn.

Nathan băng qua bãi cỏ tới khe hở ở hàng rào. Hôm nay là thứ Bảy và cậu không phải làm việc. Có lẽ cậu sẽ đánh một giấc hoặc chơi trò chơi trên máy XBOX mà mẹ cậu mang theo khi bà từ Seattle về.

Bước chân cậu chậm lại khi cậu thấy Brandy Jo bước qua khe rào và đi về phía mình. Cô mặc một chiếc váy đỏ quai mảnh và đi đôi dép lê to bụi.

“Chào, Nathan. Lâu rồi tớ không gặp cậu. Cậu đang làm gì vậy?”

“Dự lớp học lái xe.” Cậu đứng thẳng dậy, rồi lại so vai để cho hai tay vào túi quần. Brandy Jo gần như là cô nàng xinh nhất mà cậu từng gặp. Dù đi đôi giày bụi chẳng kia, đỉnh đầu cô cũng chỉ mới gần chạm đến cằm cậu.

Cậu lại có cảm giác ngực trĩu xuống, chỉ có điều lần này nó chẳng liên quan gì tới mẹ cậu. “Cậu làm gì ở đây vào thứ Bảy thế này?”

“Tớ để quên áo ở trường.”

Mặt trời soi rọi trên mái tóc đen của cô, và khi cô liếm đôi môi hồng, dạ dày cậu xoắn lại. “Cần giúp không?” cậu hỏi và gần như rên lên thành tiếng. Tất nhiên là cô không cần giúp rồi.

“Không, nhưng tớ thích có cậu đi cùng.”

Cậu nuốt nước bọt xuống và cố không mỉm cười. Cậu gật đầu và nói, “Tuyệt.”

“Khi nào thì cậu lấy bằng lái xe?” cô hỏi khi họ đi trong trường.

“Tớ sẽ phải làm bài kiểm tra sớm thôi.” Cánh tay trần của cô va vào Nathan ngay dưới ống tay áo phong của cậu và vai cậu ngứa ran.

“Tháng trước tớ lấy bằng lái rồi,” cô nói.

“Cậu có xe không?”

Cô lắc đầu và tóc cô chạm nhẹ qua hai đầu vai. “Còn cậu?”

“Chú Jack sẽ để tớ lái xe của chú ấy.” Cậu va tay vào tay cô để xem chuyện gì sẽ xảy ra, và cảm giác râm ran chu du khắp ngực cậu.

“Chú Jack là ai?”

“Chú ấy... gần như là cha tớ.”

Cô ngược lên nhìn cậu qua đôi mắt nâu to tròn. “Ý cậu là gì? ‘Gần như là cha tớ’ là sao? Chú ấy là cha dượng của cậu à?”

“Không, ông ấy là cha ruột của tớ, nhưng tớ mới chỉ gặp ông cách đây một tháng.”

Cô dừng lại trên đôi dép lê. “Cậu chỉ mới gặp ông ấy thôi sao?” cô hỏi bằng giọng kéo dài mà cậu đang bắt đầu nghĩ là cực kỳ dễ thương.

“Phải. Tớ luôn biết về ông, nhưng khi cha tớ mất... Khi cha đầu của tớ mất... cha khác...” Cậu thở dài. “Nó rắc rối lắm.”

“Mẹ tớ đã kết hôn ba lần,” Brandy Jo bảo cậu khi họ bắt đầu đi về cửa trước của trường. “Cha tớ đã mất, nhưng em trai cha tớ sống ở Fort Worth. Lúc này tớ có một cha dượng khác, nhưng tình hình có vẻ không khả quan lắm. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh mà.”

Họ sánh đôi đi vào khu lớp học, va tay vào nhau và giả vờ đó là tình cờ. Brandy Jo tìm thấy áo ở phòng mỹ thuật và bằng cách nào đó đến khi họ quay ra ngoài, Nathan đã nắm tay cô.

Họng cậu gần như thít chặt, rồi cô ngược lên mỉm cười với cậu và cậu nghĩ rằng tim mình sẽ ngừng đập. Nó siết chặt lại và cậu sợ rằng mình sẽ ngất xỉu ngay tại đó cạnh cái bia đá ngu ngốc có dòng chữ “Ngựa giống Lovett” khắc bên trên. Ngay tại đó dưới ánh mặt trời Texas nóng hừng hực. Ngay trước mặt cô gái xinh xắn nhất cậu từng gặp. Cậu thật sự không muốn bị như vậy.

Nathan nhìn xuống Brandy Jo khi cô kể về gia đình mình. Cậu siết tay cô, và cô dịch sát gần cậu

cho tới khi cánh tay họ chạm vào nhau. Tim cậu phồng lên như một quả bóng trong lồng ngực và mang lại cảm giác vừa tuyệt vời, vừa khủng khiếp, vừa choáng ngợp. Trước đây cậu chưa yêu bao giờ. Chà, trừ Nicole Kidman ra, nhưng chuyện đó không tính. Nhưng trong ngày hôm ấy, dưới bầu trời vô tận trải dài trên đầu, lần đầu tiên trong đời Nathan Monroe đã yêu.

Daisy ngoắc ngón cái vào đầu vòi nước và rẩy nước xuống mui chiếc Cadillac. Rồi cô nhúng một miếng bọt biển mềm vào một chậu xà phòng và rửa xe. Ánh nắng chiều nóng ran phả xuống người cô, và cô có thể cảm thấy nó nướng cháy vai, ngực và lưng mình ở vùng da thịt phía trên thân áo ba lỗ đỏ.

Gần như cả ngày hôm đó cô đã ở chỗ Lily, dọn dẹp nhà cửa và giặt giũ trong khi Lily ngồi trên tràng kỷ với cái chân bó bột đặt trên gối. Bây giờ vụ ly dị của Lily vừa ngã ngũ, và luật sư của cô đã giành được phán quyết rất tốt cho cô. Ông ấy đã trình ra tòa bằng kê của ngân hàng trước khi Ronnie rút cạn tài khoản, và quan tòa lệnh cho Ronnie trả Lily mười nghìn đô, tiền nuôi con hàng tháng, và hẳn ta cũng phải trả tiền bảo hiểm y tế cho Pippen.

Mẹ cô vẫn đang dọn dẹp ở chỗ Lily. Daisy biết từ khi rời viện em gái mình đang rất vất vả khi làm những việc lặt vặt.

Cô không ngại giúp đỡ, nhưng cuộc đời lộn xộn của Lily khiến Daisy có tâm trạng không tốt.

Thực ra thì, tâm trạng đó không chỉ không tốt mà thôi. Cô cảm thấy bất an, nhưng Lily chẳng đóng vai trò gì lớn trong mớ cảm xúc ấy. Đạo gần đây, tâm trạng của Daisy chịu ảnh hưởng của toàn bộ cuộc đời cô chứ không phải chỉ một phần đơn lẻ nào. Cô nóng lòng muốn đi tiếp cuộc đời mình, nhưng cũng thấy sợ hãi và ngờ vực. Ngôi nhà ở Washington vẫn chưa bán được, nhưng nó mới chỉ được rao khoảng một tháng. Cô vẫn đang tiến hành kế hoạch mở một hiệu chụp ảnh, nhưng cô cảm thấy có chút xao xuyến khi nghĩ đến việc rời Texas. Cô thấy như thể một khắc trước cô còn rõ như ban ngày về những gì mình muốn, và một khắc sau cô đã rối như tơ vò.

Cô đã đi chơi với Matt hai lần và thấy rất vui vẻ. Nhưng khi anh ta hôn cô, cô biết rằng sẽ không có lần thứ ba. Cô đang yêu một người khác, và điều ấy không công bằng với Matt.

Daisy rướn người xa hết cỡ trên nắp xe Caddy và rửa một chỗ mà cô đã bỏ qua. Cô ngược lên nhìn khi một trong những lý do lớn nhất khiến cô rối loạn đổ chiếc Mustang bên lề đường trước nhà mẹ cô.

Jack ra khỏi xe và băng qua sân đi về phía cô. Một lọn tóc đen rơi trên trán anh, và lần này anh không đội mũ. Ánh mắt trời tạo ra những vòng xoáy màu xanh nhạt trên hai mắt kính râm của anh. Chiếc áo sơ mi xanh cài khuy trước ngực và anh mặc quần jeans Levi's bạc màu. Hôm nay là thứ Bảy và anh đã không cạo râu. Những gốc râu đen phủ sẫm mặt anh và hút sự chú ý tới đường nét nhục dục ở miệng anh. Mỗi lần thấy anh thì tim cô lại hơi siết lại trong khi đầu cô bảo rằng hãy chạy thực mạng về phía ngược lại.

“Xin chào,” cô nói khi đứng thẳng dậy và rửa xà phòng trên nắp xe. “Anh có ý định gì, ngoài những ý định không tốt đẹp?”

“Tôi đang tìm Nathan. Tôi cứ nghĩ thằng bé sẽ ghé qua nhà tôi sau khi học lái xe, nhưng không phải.”

“Thằng bé chưa về đây,” cô nói và có thể cảm nhận mắt anh đang nhìn mình sau cặp kính râm. “Tôi chắc chắn là thằng bé sẽ sớm có mặt ở đây, nếu anh muốn đợi.”

“Tôi sẽ đợi một lát,” anh nói khi liếc nhìn đường. Anh đã làm vậy rất nhiều lần kể từ khi họ từ hồ về khoảng một tháng trước. Lột đồ cô bằng mắt rồi quay mặt đi. Tất nhiên hoàn toàn có khả năng là anh nhìn cô mà chẳng có mảy may hứng thú. Rất có khả năng mọi chuyện đều là do cô tưởng tượng ra. Gần như là cô tự đánh lừa mình. Điều đó không chỉ khiến cô đáng thương, thảm hại và vô cùng ảo tưởng, mà còn điên rồ như cả gia đình cô. Một suy nghĩ đáng sợ.

Cô cầm xô cùng vòi nước lên và đi tới mạn xe đối diện Jack.

“Tối mai, Billy và vài người nữa sẽ tụ tập lại để chơi bóng bầu dục ở công viên Horizon View.”

Anh dồn trọng lượng lên một chân và quay lại nhìn cô. “Hôm nọ tôi đã nói việc đó với Nathan, thằng bé sẽ trả lời lại cho tôi xem nó có đi được không.”

“Chúng tôi không có kế hoạch gì, nên tôi không có vấn đề gì với việc nó đi hết.” Daisy đặt cái xô xuống mặt đất và giơ vòi nước lên trên nóc xe. “Giành bóng hay cò[24]?”

[24] Điểm khác biệt giữa trò bóng bầu dục cò và bóng bầu dục thông thường là thay vì giành bóng trực tiếp từ đối thủ, người ta gỡ lá cò trên thân người cầm bóng.

“Bóng bầu dục cò chỉ giành cho những gã ẻo lả,” anh chế giễu khi đi tới đứng đối diện cô. “Và con gái.”

Cô quyết định bỏ qua câu đó. “Tôi không muốn Nathan chơi mà không có mũ bảo hiểm và đồ bảo hộ.”

“Chúng tôi sẽ bảo đảm thằng bé có đầy đủ dụng cụ.” Anh nghiêng đầu sang một bên như thể anh đang đánh giá cả cô nữa. “Sao cô không đến sân trong bộ cánh cổ vũ ngày xưa của cô nhỉ? Cô có thể thực hiện động tác nhào lộn trên mặt đất và trên không như hồi xưa cô vẫn làm.” Hai khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười thuần nhục dục. “Hay nhảy chạm ngón chân. Hồi trước cô thường hay tạo ra những cảnh xoạc chân rất đẹp mắt.”

Ngón cái của Daisy lại tìm tới đầu vòi nước và nước bắn qua nóc xe, phun vào ngực và vai Jack, rẩy vào kính râm của anh.

“Ôi trời,” cô nói và bỏ ngón tay ra.

Chân mày anh nhíu xuống và khuất sau hai mắt kính. “Cô cố tình làm thế.”

Cô thở dốc. Kinh hoàng. “Không. Tôi đâu có.”

“Có đấy,” anh nói hết sức từ tốn, “cô đã cố tình.”

“Nhầaam.” Cô lắc đầu, lại ngoắc ngón cái vào đầu vòi nước và bắn thẳng vào ngực, giữa hai vai anh. Nước rẩy lên cầm rồi chảy xuống trước áo anh. “Cái đó,” cô nói khi bỏ ngón tay ra, “mới là cố tình.”

“Cô có biết,” anh nói khi bỏ kính râm ra và nhét vào túi chiếc áo ướt đầm của anh, “tôi định sẽ làm gì cô không?”

“Không gì cả.”

Ánh mắt xanh ngắt của anh hứa hẹn sẽ trả đũa khi anh đi vòng qua nóc xe. “Nhầaam,” anh nhại giọng cô.

Cô lùi lại một bước, “ở yên chỗ anh đang ở đi.”

“Sợ hả?”

“Không.” Cô lùi thêm một bước nữa.

“Cô nên sợ đấy, bé con.”

“Anh định làm gì?”

“Ngừng di chuyển đi rồi cô sẽ biết.”

Cô đứng im tại chỗ, giơ vòi lên và bắt thẳng một dòng nước vào đầu anh. Anh cúi người, và trước cả khi cô kịp nghĩ đến việc bỏ chạy anh đã tóm được cô, ghim chặt cô vào cửa sau xe và giật vòi nước khỏi tay cô.

“Jack, không!” Cô bật cười. “Tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Tôi thề.”

Anh nhìn cô và nước chảy khỏi một lọn tóc đang vắt vẻo trên trán anh và rơi xuống má anh. Hàng mi dài của anh ướt đầm và đuôi mi dính vào nhau. “Tôi biết là cô sẽ không lặp lại đâu,” anh nói khi kéo ngực áo ba lỗ của cô ra và nhét vòi nước vào trong.

“Lạnh quá - aaaaa!” Cô túm lấy tay anh và cố bỏ vòi nước khỏi áo mình.

“Cười đi, cô gái hài hước.” Anh ghim chặt cô lại bằng cơ thể mình và cũng dần trở nên ướt đầm như cô.

“Dừng lại!” Nước bắn xuống giữa khe ngực và chảy xuống bụng cô. Ngực cô săn lại vì lạnh.
“Lạnh như băng vậy.”

Với mặt mình ở ngay trên đầu cô, anh nói, “Hãy nói cho tôi nghe xem cô hồi hận thế nào đi.”

“Vôoo cùng xin lỗi,” cô cố nói khi cô vịn vẹo người thoát khỏi anh. Hông anh giữ cô lại ở đúng chỗ anh muốn.

“Như thế chưa đủ.” Anh kéo vòi nước ra khỏi áo cô và thả nó xuống đất. “Thể hiện cho tôi thấy đi,” anh nói, giọng anh khàn khàn.

Tiếng cười của Daisy vụt tắt trên môi và cô nhìn anh. Thật sự nhìn vào dự vọng đang rực sáng qua đôi mắt xanh của anh. Anh đứng chống hai chân ở ngoài hai chân cô. Đùi, hông và bụng dưới của anh ép chặt vào cô, và cô đột nhiên nhận thấy rõ nó đang rất vui sướng khi gặp cô. Một dòng cảm xúc ấm áp nở ra trong bụng Daisy. Trái tim bảo cô hãy ở lại trong khi đầu cô la hét đòi cô bỏ chạy. “Bằng cách nào?”

“Em biết bằng cách nào mà.” Anh đưa mắt xuống nhìn miệng cô. “Và làm cho tốt vào đấy.”

Cô rê hai bàn tay lạnh cồng lên lồng ngực và bờ vai ướt sũng của anh rồi luồn qua tóc hai bên đầu anh. Cô ngẩng mặt lên và trượt một tay ra phía sau. Cô chạm miệng vào miệng anh và cảm thấy tim mình phình ra. Nó lấp đầy ngực cô, khiến việc hít thở trở nên thật khó nhọc và chẳng còn cách nào chối bỏ nó là gì nữa. Trước đây cô đã từng cảm nhận được nó. Chỉ có điều lần này nó mạnh mẽ hơn. Ít rối loạn hơn. Như thể chuyển tiêu cự của máy ảnh cho tới khi nó hiện lên vô cùng rõ ràng.

Cô đang yêu Jack Parrish. Một lần nữa. Tim cô đã chiến thắng vòng này.

Chỉ có một tia sáng vô cùng mong manh chia tách đôi môi họ. Cả hai đều nín thở, mắt dán chặt vào nhau. Chờ người kia có động thái trước.

Daisy trao cho anh một nụ hôn phớt ngọt ngào. “Thế đã tốt chưa?”

Môi anh lướt nhẹ qua môi cô khi anh lắc đầu. “Thử lại đi.”

“Thế này thì sao?” Môi cô tách ra và cô dùng đầu lưỡi chạm vào đường nối giữa hai môi anh.

Anh hít mạnh vào một hơi và giọng anh khàn đặc khi hỏi, “Đó là những gì tốt nhất em có thể

làm hả?”

Cô đưa một tay lên má anh và lướt nhẹ trên quai hàm lõm chồm râu của anh. “Không, nhưng em không nghĩ anh chịu được thứ tốt nhất em có thể.”

“Cứ thử đi.”

Mắt Daisy khép lại và cô hơi hơi tan chảy vào anh. Đỉnh ngực cô chạm nhẹ trên ngực áo anh và nhũ hoa cô săn lại không chỉ vì lạnh. Hơi ấm lan khắp da thịt cô và lắng xuống giữa hai chân. Cô ép khuôn miệng mở rộng của mình vào miệng anh và hôn anh. Ban đầu, cô trao cho anh những nụ hôn trêu chọc dịu dàng khiến Jack phải đuổi theo cô đòi thêm. Một tiếng rên giận dữ thoát khỏi lồng ngực anh, anh nghiêng đầu sang một bên và đốt thêm lửa. Anh ép miệng cô mở rộng hơn và chiếm quyền kiểm soát.

Với hai đôi môi khóa chặt vào nhau, anh vòng tay quanh người cô và lùi lại một bước. Anh ôm hông cô trong đôi bàn tay to của mình và kéo cô đứng kiểng lên.

Anh lùi lại và nhìn vào mặt cô. “Em tuyệt quá.” Hết sức chậm rãi, anh thả cô trượt dọc xuống cơ thể mình rồi lại kéo cô lên. “Chẳng có một ai mang lại được cảm giác tuyệt vời như em.” Miệng anh lại phủ lên miệng cô. Dòng nước lạnh từ vòi phun chạy trên các ngón chân cô khi nụ hôn trở nên nóng bỏng.

Sau lưng mình, Daisy nghe tiếng ai đó hắng giọng, một phần nghìn giây trước khi giọng Nathan đâm thủng làn sương mù dục vọng bao quanh cô. “À, mẹ?”

Jack ngẩng mặt lên, cô đặt chân xuống đất và quay phắt lại. “Nathan!” Phải sau vài giây dờ dẫm nữa cô mới nhận ra rằng cậu không ở một mình. Có một cô bé đứng cạnh cậu. Nathan nhìn cô rồi nhìn sang Jack và má cậu đỏ rực lên.

“Con đã đứng đây bao lâu rồi?” Jack hỏi, giọng anh quá bình tĩnh và tự chủ đối với một người đàn ông vừa mới đặt tay lên hông Daisy, trượt cô lên xuống xuống cơ thể mình.

“Bọn con đã thấy hai người từ cuối đường.” Nathan quay mắt lại nhìn Daisy. Cậu không nói gì nữa và cô cũng không hiểu cậu đang nghĩ gì.

Daisy nặn ra một nụ cười và nói, “Con sẽ giới thiệu bạn con chứ?”

“Đây là Brandy Jo.” Cậu chỉ vào Daisy. “Đây là mẹ tớ và chú Jack.”

“Rất vui được gặp cô chú ạ.”

Daisy di chuyển để bước tới trước nhưng tay Jack đặt trên cạp quần soóc của cô khiến cô chần chừ trước mặt anh. Cô ngoái qua vai nhìn lên anh, anh nhướn một bên mày, và cô liền hiểu. Jack

đang lấy cô làm lá chắn. Cô cảm thấy hơi nóng trườn lên cổ rồi má mình. Giống hệt Nathan. Đường như người duy nhất không bị xấu hổ là Jack.

Cô chuyển sự chú ý của mình sang Nathan và Brandy Jo. “Cháu sống gần đây không?” cô hỏi để khóa lấp khoảng im lặng ngượng nghịu.

“Ở Taft ạ.” Brandy Jo ngược lên nhìn Nathan. “Ngày đầu tiên Nathan và cháu gặp nhau, cháu đã bảo cậu ấy là chúng cháu cũng có chút họ hàng. Cô Jessica của cháu cưới anh họ Bull của chú Ronnie Darlington.”

Chà, ít nhất cô bé cũng không có quan hệ máu mủ với Ronnie. “Cách đây vài tuần vụ ly dị của Lily và Ronnie đã kết thúc rồi.”

“À. Cháu không biết chuyện ấy.” Cô bé mỉm cười và nói chỉ to hơn một tiếng thì thầm. “Chú Ronnie là một người tồi tệ và mọi người đều không thể hiểu nổi cô Lily thấy gì ở chú ấy.” Brandy Jo rõ ràng là một cô gái thông minh.

“Ta đã ghé qua để nói với con về trận bóng bầu dục tối mai,” Jack nói.

“Và chú chẳng thể tìm ra việc gì để làm cho tới khi cháu về đây, nên chú đã quyết định hôn hít mẹ cháu ở sân trước à?”

Miệng Daisy há hốc.

Jack phá ra cười. “Nó có vẻ là một cách hay để giết thời gian.”

Daisy quay lại nhìn anh.

“Sao?” anh nói với một nụ cười xấu xa. “Em cũng đã nghĩ vậy còn gì.”

Chương 18

Daisy đã sống ở Tây Bắc mười lăm năm, nhưng cô chưa bao giờ quên người Texas coi trọng môn bóng bầu dục đến mức nào. Dù tại sân vận động Texas ở Dallas, một sân bóng trường trung học ở Houston, hay một công viên nhỏ ở Lovett, bóng bầu dục luôn được coi là tôn giáo thứ hai và cũng được thờ phụng tương xứng.

Lạy Chúa.

Nhưng Daisy không biết trận bóng này là một sự kiện thường niên. Một cuộc họp hàng năm mà ở đó những người đàn ông trưởng thành tụ tập lại để đổ mồ hôi, đập nhau và độ vết thương, ở đó không có đường vạch. Không trọng tài.

Không cột gôn. Chỉ có hai đường biên, khu vực cấm địa được đánh dấu bằng sơn phun DayGlo màu vàng cam và một người cầm đồng hồ bấm giờ. Đội của Jack mặc áo thể thao màu đỏ, còn đội kia mặc màu xanh dương.

Cả hai đội đều mang theo quyết tâm và khao khát choảng nhau vỡ đầu trên danh nghĩa chơi cho vui. Đây là bóng bầu dục ở hình thức nguyên thủy, thuần túy nhất của nó, và Nathan Monroe sẽ là cầu thủ duy nhất đeo găng và đội mũ bảo hiểm. Một việc khiến cậu tức không để đâu cho hết.

Daisy cố dễ dàng cậu nguôi giận bằng cách chỉ ra rằng cậu mới mười lăm và sẽ địch lại những người đàn ông lớn tuổi, to con hơn rất nhiều. Dường như cậu không thêm quan tâm rằng mình sẽ bị thương, chỉ để ý đến việc mình sẽ giống một gã ẻo lả.

“Nathan, mẹ đã trả hơn năm nghìn đô cho hàm răng thẳng thớm của con,” cô bảo cậu. “Không đời nào có chuyện con sẽ để chúng bị gãy đâu.”

Phải đến một lúc sau, khi Brandy Jo xuất hiện ở công viên và bảo rằng cô thích bộ dạng cậu trong đệm bảo vệ và mũ bảo hiểm, thì tâm trạng cậu mới có vẻ sáng sủa lên đôi chút.

Cô và Nathan đã đi xe Jack tới công viên, và khi ba người họ tới gần sân, Jack nhìn kỹ váy cô. “Trông không giống bộ đồ cổ động của cô,” anh nói khi Nathan đi tới chỗ Billy để lấy áo thi đấu lưới màu đỏ của cậu.

Daisy lờ gợi ý bảo cô mặc đồ cổ động của Jack đi, và thay vào đó cô chọn một cái váy yếm màu

hồng đào quai vắt chéo sau lưng. Cô nhìn xuống chỗ chân váy ở ngay trên đầu gối. “Dài quá hả?”

“Và nó không có lưng.”

“Xem chừng là tôi sẽ không thực hiện bất kỳ một động tác chạm ngón chân nào mà rõ ràng là anh thích mê hồi trung học rồi.”

Mắt anh nhìn lướt qua các thành viên của đội anh đang tụ tập lại ở giữa sân. “Vớ bộ váy cô đang mặc, có lẽ cô sẽ làm đau mông mình mất. Như thế mới thực sự đáng tiếc.”

“Anh không cần phải lo về mông tôi.” Cô dừng lại ở đường biên màu đỏ. “Chúng ổn.”

“Chắc chắn là vậy,” anh nói qua vai khi tiếp tục đi về phía đội mình.

Daisy nhìn chằm chằm vào lưng anh và mỉm cười. Anh không hề mặc gì bên dưới chiếc áo lưới, và làn da rám nắng của anh hiện lên qua những cái lỗ nhỏ li ti. Mắt cô lướt xuống lưng tới chiếc quần thi đấu bó chặt, ôm sát mông anh. Jack Parrish cũng cực kỳ ổn. Quần anh ôm lấy chân anh cho tới dưới đầu gối, anh đi giày đinh và tất đen. Anh di chuyển như thể anh cóc thêm quan tâm đến xung quanh. Như thế không phải trong một giờ tới anh sẽ bị nghiền qua người và đánh cho bả hoại.

Tucker Gooch gọi tên cô và vẫy cô từ giữa đội xanh. Cô vẫy lại anh ta và nhận ra rất nhiều gương mặt bạn học cũ. Cal Turner và Marvin Ferrell. Lester Crandall và Leon Kribs. Eddy Dean Jones và vài anh chàng nhà Calhoun, có cả Jimmy và Buddy. Cô tự hỏi liệu Buddy có biết rằng sau khi cậu ta ngủ với Lily, con bé đã phát điên và đâm xe vào phòng khách nhà Ronnie hay không.

Hẳn là không.

Cô cũng nhận ra nhiều gương mặt khác nữa. Những người mà cô đã lớn lên cùng ở Lovett. Penny Kribs và Shay Calhoun bé bỏng. Vợ của Marvin, Mary Alice và Gina Brown.

Cảm giác ghen tuông thít chặt dạ dày Daisy. Cô băn khoăn không biết Gina và Jack có hẹn hò nhau trong tháng qua hay không. Có lẽ là có. Cảm giác ghen tuông đi từ dạ dày lên xoắn chặt tim cô. Cô biết cảm xúc này và cũng quen thuộc với nó. Cô đã từng cảm thấy nó mười lăm năm trước, khi mà chỉ ý nghĩ Jack ở cùng một người khác thôi cũng tra tấn cô, khiến cảm xúc trong cô sôi trào.

Nhưng Jack không còn là của cô và cô cũng không bé bỏng gì nữa. Giờ thì cô biết phải làm gì với cảm giác ghen tuông. Cô không chống lại nó hay giả vờ nó không tồn tại. Cô cảm nhận được từng cái gai sắc nhọn của nó. Rồi cô cố bỏ qua hết mức có thể.

Ở vòng này đầu cô đã thắng trái tim cô. Cô ngồi xuống một chiếc ghế gấp cạnh Rhonda và các cô con gái của cô ấy ở đường biên. Cả ba cô bé đều mặc đồ cổ động màu đỏ và nhảy lên như thể chân chúng được làm từ lò xo.

“Năm ngoái Billy đã bị căng một cơ háng,” Rhonda bảo cô khi cởi tất của Tanya ra để cô bé có thể ngo ngoáy ngón chân. “Anh ấy đã than vãn suốt ba tuần.”

“Năm ngoái Marvin đã bị gãy ngón tay cái,” Mary Alice nói thêm khi cô rướn người tới trên ghế.

Háng và ngón cái không được đệm và mũ bảo hiểm bảo hộ. Daisy đứng dậy, sẵn sàng kéo Nathan khỏi đội, rồi cô ngồi lại. Cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nếu cô làm vậy. Nên thay vào đó cô phải bắt ngón tay cầu nguyện.

Trận đấu bắt đầu lúc bảy rưỡi. Nhiệt độ trong bóng râm là ba hai độ và mồ hôi túa ra khắp người các cầu thủ. Jack là tiền vệ đội đỏ, và Daisy đã quên mất mình thích nhìn anh chơi như thế nào. Mỗi lần anh co tay lại để ném xoáy bóng xuống sân, áo anh lại kéo lên và Daisy được ngắm cái bụng phẳng lì cùng rốn ở ngay trên cạp quần của anh. Khi anh bị đè bẹp, cô thoáng nhìn thấy ngực anh.

Công viên Horizon View sớm ngập đầy tiếng những người đàn ông la hét gọi nhau, tiếng giày đinh nện xuống sân và cơ bắp va vào cơ bắp. Tiếng thân người ngã xuống đất thịch một tiếng thấy rõ và theo đó là tiếng huýt sáo, cổ vũ và chế giễu của các khán giả đứng xung quanh.

Ở hiệp đầu, Jack chuyền một cú bóng ngắn cho Nathan, cậu bắt được nó và chạy được khoảng chín mét trước khi bị đè xuống. Daisy nín thở cho tới khi con trai cô đứng lên và gạt một đám cỏ ra khỏi mũ bảo hiểm của cậu. Ở hiệp hai, Jimmy Calhoun ghi được một bàn cho đội đỏ. Không may là anh ta bị tóm ở khu cấm địa và ngã mạnh xuống. Khi mà cuối cùng thì anh ta cũng có thể gượng dậy, anh ta khập khiễng đi tới xe và Shay đưa anh ta tới bệnh viện. Mọi người dự đoán là một chấn thương đầu gối. Buddy hy vọng rằng đó không phải là một chấn thương nào lâu hồi phục hơn.

“Shay ước ao có một gia đình lớn,” anh ta nói khi nhìn anh trai mình được đưa đi. “Hy vọng anh ấy không bị đứt thứ gì quan trọng.”

Giữa giờ nghỉ, Daisy giúp Rhonda và Gina đưa nước cho cả hai đội. Trông người đàn ông nào cũng có vẻ kiệt sức, và họ vẫn còn nửa trận nữa. Ở đội xanh, mắt trái của Leon Krib đang sưng lên và Marvin Ferrell bị rách môi. Trong khi Tucker Gooch băng cổ chân, anh ta xin số điện thoại của cô.

Cô không cho anh ta.

Cô cáo lỗi bỏ đi và nói chuyện với Nathan để đảm bảo cậu vẫn ổn. Billy tóm lấy cổ cậu và dụi

các khớp ngón tay vào tóc Nathan. Thay vì nổi khùng lên như Daisy nghĩ, Nathan cười đùa và đâm vào bụng Billy.

“Billy thực sự muốn có con trai,” Rhonda bảo cô. “Nhưng anh ấy sẽ phải chịu chơi với Nathan thôi.”

Billy chỉ có khoảng ba tuần trước khi cô và Nathan quay lại Seattle. Daisy tự hỏi Nathan thấy sao về việc rời đi. Liệu cậu có còn phấn khởi muốn quay về nhà nữa hay không.

Còn cô thì sao? Cảm giác xao xuyến của cô biến thành đau đớn trước ý nghĩ ấy, và cô cực kỳ sợ rằng câu trả lời là không. Mới hôm qua cô và Nathan đã lái xe qua khu mua sắm nhỏ ở trung tâm Lovett và cô nhận thấy có một chỗ trống ngay cạnh quán Gitts on Fifth của Donna. Trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì, cô đã mừng tượng cảnh mình ở đó. Một biển hiệu treo bên dưới tấm vải bạt kẻ sọc. Dòng chữ HIỆU ẢNH DAISY MONROE viết trên đó. Hoặc có thể cô sẽ đặt tên cửa hiệu của mình là Mao Lương hoặc...

Tim và đầu cô xung đột với nhau, và tốt hơn hết là cô nên nghĩ cho thấu mọi chuyện trước khi ký hợp đồng thuê nhà ở Seattle.

Cô đưa nước cho Eddy Dean, khớp ngón tay anh ta đầy máu và cho Cal Turner, anh này đang đi khắp khiêng. Nhưng bước đi khắp khiêng không ngăn Cal rủ cô tới gặp anh ta ở quán Slim vào tối nay. Cô liếc nhìn Jack, đứng cách đó vài bước, đang mải mê trò chuyện với Gina. Anh chống hai tay trên hông, một tấm khăn trắng vắt trên vai. Gina ra dấu sang trái, nhưng mắt Jack đang nhìn Daisy khi cô tiến đến gần anh.

“Em sẽ nói chuyện với anh sau,” Gina nói và đi ra biên.

“Được rồi, cảm ơn.” Jack cầm lấy hai chai nước và vặn nắp một chai. Khuỷu tay trái anh bị xước sát đến chảy cả máu và chiếc quần trắng của anh xanh lè. Anh uống hết nửa chai nước và đổ phần còn lại lên đầu.

“Tối nay cô sẽ đi chơi với Cal à?” anh hỏi khi lấy khăn lau mặt.

Cô tự hỏi có phải anh đã nghe thấy Cal nói chuyện hay không. “Điều đó khiến anh khó chịu à?”

Anh nhìn cô qua thân chiếc khăn cotton trắng rồi vắt khăn quanh cổ. “Nếu có thì cô có để tâm không?”

Cô chuyển sự chú ý sang đường biên và Gina.

“Có.”

Jack đặt ngón tay lên má cô, làm cô quay lại nhìn anh. “Có, nó sẽ khiến anh khó chịu. Đừng đi

chơi với Cal, Flea hay bất kỳ ai nữa.”

“Tôi sẽ không đi chơi với Cal hay bất kỳ ai khác.” Cô nhìn xuống chân rồi ngược lên, đặt tầm mắt vào dây buộc quần, chiếc áo thi đấu màu đỏ rồi sau cùng là đôi mắt xanh ngắt của anh. “Anh vẫn đang hẹn hò với Gina à?”

Anh đứng lại gần tới mức họ gần như chạm vào nhau, và anh vuốt tóc cô ra sau một bên tai. “Anh đã không ở cùng bất kỳ ai,” anh nói chỉ to hơn một tiếng thì thầm. “Kể từ sau khi anh đặt em lên trên chiếc Custom Lancer.”

Cô tự hỏi có phải anh đang nói chuyện về xe cộ hay không. Biết rõ Jack, cô ngờ là không. “Thật sao?”

“Ừ.” Đầu ngón tay anh trượt xuống cổ cô. “Còn em?”

Cô không thể không mỉm cười. “Tất nhiên là không.”

Anh cũng cười. “Thế là tốt.” Anh hôn phớt miệng cô rồi vòng qua cô đi về phía đội mình. So với các nụ hôn khác, lẽ ra nó không đáng tính. Nó còn chẳng phải là một nụ hôn đúng nghĩa, nhưng nó vừa đủ ướt để bỏ lại hương vị của anh trên môi cô... Vừa đủ ẩm để lách vào trong và đốt lên một ngọn lửa cạnh trái tim cô.

Trong hiệp ba, đội xanh ghi được một cú touchdown[25], nhưng Daisy không chú ý mấy tới trận đấu. Cô có những nỗi lo lớn hơn trong đầu. Cô đang yêu Jack. Cô không thể chối bỏ được nữa. Cô đã tới Lovett để kể cho Jack về Nathan. Cô không hề có ý định sẽ phải lòng anh một lần nữa, nhưng việc đó đã xảy ra, và giờ đây cô phải quyết định xem mình sẽ làm gì đây. Mười lăm năm trước, cô đã chạy trốn nỗi đau Jack không đáp lại tình yêu của cô. Lần này cô sẽ không bỏ chạy nữa. Vào lúc và nếu cô đi, cô sẽ biết Jack cảm thấy thế nào với mình.

[25] Một kiểu ghi điểm trong môn bóng bầu dục.

Phút thứ ba của hiệp bốn, Jack bị Marvin Ferrell, người nặng hơn Jack đến năm mươi cân, đè đo ván. Anh ngã phịch xuống, và tim Daisy rơi xuống vài phân. Anh nằm ngửa ra vài giây đằng đẵng cho tới khi Marvin giúp anh đứng dậy. Jack xoay đầu sang hai bên như để bót cứng cổ, rồi anh chậm chạp quay lại chỗ đội mình. Cú chuyền bóng tiếp theo của anh là cú ném dài mười sáu mét cho Nathan, cậu chạy được đến hết sân và ghi được một điểm touchdown. Nathan cúi toạc mũ ra và quăng nó xuống đất. Cậu nhảy lên, đập tay và đấm tay với đồng đội. Jack quàng tay quanh vai Nathan. Cha và con trai, đầu họ chụm vào nhau khi họ nói chuyện và đi ra biên, cả hai đều cười như thể họ vừa trúng xổ số triệu đô.

Sau trận đấu, Nathan vẫn phấn khích đến mức quên mất chính mình và ôm Daisy mạnh đến nỗi nhắc cô khỏi mặt đất.

“Mẹ có thấy cú touchdown đó không?” cậu hỏi và thả cô ra.

“Tất nhiên. Nó quá đẹp.”

Nathan đang kéo miếng đệm vai qua đầu khi Brandy Jo và một nhóm các đứa trẻ khác tiến lại gần. Tất cả bọn họ đều có vẻ khá ấn tượng khi thấy một cậu bé mười lăm tuổi được mời tới chơi bóng cùng người lớn.

“Tớ được tham gia vì chú Jack và chú Billy chơi cho đội đỏ,” cậu nói.

Một cậu bé mặc áo phong Weezer[26] hỏi, “Jack và Billy là ai?”

[26] Một ban nhạc Alternative rock của Mỹ.

“Billy là chú tớ.” Nathan dừng lại và nhìn qua đỉnh đầu Daisy. “Và Jack là cha tớ.”

Cô cảm nhận được Jack ở sau cô một phần nghìn giây trước khi anh siết vai cô. Cô ngược nhìn vào đôi mắt sâu không đáy và nụ cười mãn nguyện của anh rồi tập trung chú ý vào Nathan. Hai người đàn ông trong đời cô nhìn thẳng vào nhau và dường như đã đạt được một thỏa thuận không lời. Không có cảnh nức nở, khóc than và gục đầu vào nhau. Chỉ là một lời công nhận bằng cách vỗ tay và nắm tay.

Thay vì về nhà và ăn mừng cú touchdown với cô và Jack, Nathan đã xin cô cho cậu ra ngoài chơi với các bạn mới. Theo cái cách con trai cô nhìn Brandy Jo, Daisy biết rằng cô vừa bị một cô gái mười lăm tuổi với mái tóc nâu dài và giọng Texas chiếm mất vị trí trong cuộc đời con trai mình. Cô cảm thấy một nỗi ghen tị khó ngờ. Nathan đang lớn quá nhanh, và cô nhớ cậu bé con thường nắm tay cô, ngược nhìn cô như thể cô là người quan trọng nhất trên thế giới của cậu.

“Giờ thì em đã sẵn sàng để đi chưa?” Jack cúi mặt xuống trên đỉnh đầu cô. “Anh muốn đưa em ra khỏi đây trước khi Cal đến và tán tỉnh em thêm lần nữa.”

Anh không lừa được cô. Cô có thể nghe thấy sự đau đớn trong giọng anh. “Chỗ nào đau vậy?”

“Vai anh,” anh trả lời khi họ đi ra bãi gửi xe, “đau phát rồ lên được.”

“Em không hiểu nổi sao các anh không mặc đồ bảo hộ.” Cô giơ một bàn tay lên. “Đừng nói. Em biết. Đồ bảo hộ là cho lũ ẻo lả.”

Jack mở cửa ghế phụ cho cô. Cô vào trong nhưng ngoái lại qua sân để nhìn Nathan lần cuối. “Thằng bé lớn nhanh quá,” cô nói khi nhìn cậu đi về phía ngược lại với Brandy Jo trong vòng tay. “Trước kia lúc nào nó cũng nghịch ngợm và độc lập. Em chẳng thể đưa nó đi đâu được vì nó cứ chạy biến đi. Nên em đã mua một cái dây buộc, loại mà anh buộc vào người lũ trẻ con để

không bị lạc mất chúng ấy. Em luôn thấy khá hơn khi biết thằng bé đang ở đâu đây bên kia. Em sẽ giật mạnh một cái, và nó sẽ lăn ra từ bất kể chỗ nào mà nó đang trốn.” Cô nắm lấy nóc cánh cửa ô-tô đang chặn giữa người cô và Jack. “Em ước gì bây giờ mình chỉ cần giật nó một cái và giữ nó tránh xa khỏi rắc rối.”

Jack đặt hai tay lên hai bên tay cô. “Thằng bé là một đứa bé ngoan, Daisy. Nó sẽ ổn thôi.”

Cô ngược nhìn vào mắt anh và anh cúi người xuống rồi nhẹ nhàng ép miệng vào miệng cô, biến thành một nụ hôn chậm rãi và ngọt ngào đến mức nó dường như làm tan chảy trái tim cô. Anh có mùi mồ hôi, mùi cỏ và mùi Jack. Ngón cái anh lướt nhẹ qua mu bàn tay cô khi đầu lưỡi ướm át của anh chạm vào lưỡi cô. Jack hôn từ tốn, và nụ hôn trở nên thân mật sâu sắc hơn. Nó chạm đến những chỗ ở sâu trong tâm hồn cô nơi chúng nhận ra anh. Nụ hôn này không chỉ là sự tiếp xúc của hai khuôn miệng. Không chỉ là thôi thúc tình dục đòi hỏi phải được thỏa mãn.

Khi lùi lại, anh nhìn cô theo cái cách anh vẫn thường nhìn cô nhiều năm trước. Mọi phòng thủ của anh đều hạ xuống. Ước muốn, nhu cầu và khao khát của anh hiện ra không thể nhầm lẫn trong đôi mắt xanh ngắt.

“Về nhà với anh đi,” nói rồi anh đưa tay phủ lấy tay cô trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

Cô nuốt nước bọt và hai khóe miệng cô cong lên. Cô không cần phải hỏi anh định làm gì. “Em tưởng vai anh bị đau cơ mà?”

“Không đau đến thế.”

“Em có thể xoa bóp hộ anh.”

Anh lắc đầu. “Em cần tiết kiệm năng lượng để xoa bóp những thứ khác.”

Chương 19

Daisy rê tay trên hai bả vai trơn láng của Jack và ấn ngón tay xuống các cơ bắp bị cứng lại. Cô xoa bóp lưng anh và chạy ngón cái trên chỗ hõm ở sống lưng. Một giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc ướt đầm của anh, chảy dọc lưng và thấm vào trong chiếc khăn màu xanh dày quấn thấp ở hông anh.

Quãng đường từ công viên về nhà Jack chỉ mất chưa đầy mười phút. Thường thì nó tốn mười lăm phút, nhưng Jack đã vượt vài biển báo dừng và lao qua một đèn đỏ.

Còn lúc này, anh đang ngồi trên một cái ghế gỗ có nhiều thanh nối ở lưng đặt cạnh bàn ăn. Chân anh dạn ra trên ghế trong khi tay anh tựa lên thanh ngang trên cùng. Anh đã nhất quyết tắm qua để rũ bỏ bụi đất trước khi để cô chạm vào mình, và khi anh ra ngoài mà chẳng mặc gì ngoài một cái khăn tắm, cô gần như đã nhảy lên người anh tại chỗ.

“Cảm giác thế nào?” cô hỏi khi lòng bàn tay cô trượt xuống các cơ bắp rắn chắc của anh, rồi lại đi lên.

“Anh có thể quen với nó.” Hơi nóng từ da anh sưởi ấm tay cô, và cô cảm nhận được từng đường nét và chất da khi cô tìm hiểu về cơ thể anh lại từ đầu.

“Daisy?”

Cô nhìn xuống sau đầu anh. Đèn phòng ăn chiếu sáng qua mái tóc đen của anh, lựa ra những lọn tóc màu cà phê. “Hửm?”

“Khi chúng ta ở hồ Meredith, em đã nói em nhớ anh.” Anh vươn tay lên và nắm lấy cổ tay cô. “Có đúng vậy không?”

Anh ngoái qua vai nhìn cô. Ánh mắt mãnh liệt của anh cho cô biết câu trả lời vô cùng quan trọng.

“Phải, Jack. Đúng vậy.”

Anh kéo tay cô xuống vòng qua ngực anh và nói, ngay cạnh má phải của cô, “Anh cũng nhớ em, Daisy Lee. Suốt chừng ấy năm anh đã nhớ em nhiều hơn anh biết.” Anh đặt bàn tay còn lại lên má trái cô. “Nhiều hơn anh muốn em biết.” Ngực cô trở nên lâng lâng và nhức nhối, cô hạ

miệng xuống và nói bên môi anh. “Em yêu anh, Jack.”

Anh nhắm mắt lại và thở ra. Anh im lặng trong vài giây dằng dặc rồi nói, “Anh luôn yêu em. Kể cả những khi anh không muốn.”

“Quay lại đi,” cô thì thầm.

Mắt anh mở ra. “Gì?”

“Đứng dậy.”

Ngay khi anh đứng dậy và quay về phía cô, cô đặt tay lên vai anh và đẩy anh ngồi lại xuống. “Em không biết chuyện gì sẽ xảy tới với chúng ta,” cô nói khi kéo váy mình lên và ngồi xuống đối diện với anh trong lòng anh. Anh dang đùi ra và mông cô chạm ghế. Hai bàn chân trần của cô vắt vẻo hai bên. “Bất kể nó là gì, em sẽ luôn yêu anh. Em không thể cưỡng lại.”

Tay anh rê trên đùi cô khi đôi mắt xanh ngắt của anh nhìn cô qua hai hàng mi. “Anh sẽ cho em thấy chuyện gì sẽ xảy tới.” Tay anh di lên eo cô và ngón tay anh tìm kiếm dây buộc ở thân váy.

Cô ngồi hẳn xuống giữa hai chân anh và hỏi, “Nó là cọc cắm lều hay là anh đang vui sướng khi gặp em vậy?”

Một nụ cười rõ rệt dục kéo hai khóe miệng anh lên. “Cả hai. Muốn xem không?”

“À có.” Cô rời tay khỏi vai và rê xuống ngực anh. Lòng bàn tay cô bao lấy hai ti anh khi cô cúi người về phía trước và hôn lên cổ anh. Chiếc khăn tắm dày và lớp vải quần lót mỏng manh của cô chắn giữa họ.

Jack giật mạnh tay và ngực váy cô nói lỏng. “Đưa tay lên,” anh bảo Daisy. Cô làm theo lời anh, và anh nâng váy khỏi eo rồi kéo nó qua đầu cô. Tóc cô xoa tung quanh bả vai trần, và Jack nhìn vào đôi mắt nâu của cô, nhìn vào nỗi đam mê đang nhìn thẳng vào anh. Anh ném chiếc váy xuống sàn rồi ôm áp hai bầu ngực trần của cô. Hai đầu ngực đã sẵn lại chọc vào chính giữa lòng bàn tay anh và anh lướt nhẹ qua chúng bằng ngón cái. Mi mắt cô khép hờ lại và cô liếm môi. Anh biết cô. Anh biết trọng lượng cơ thể cô tựa vào anh và nhịp đập của trái tim cô trong lòng bàn tay anh. Anh biết tiếng thở dài khoái lạc trên môi cô và hương thơm của da thịt cô.

Đây là Daisy. Daisy của anh.

“Anh có chắc là vai mình không bị đau không?”

Vai anh ấỵ à? Anh cóc thềm quan tâm đến vai mình. Cơn đau duy nhất mà anh cảm nhận được là cơn đau từ nửa người dưới. “Không có gì đau đớn bằng việc muốn em.” Mọi mơ mộng mà anh từng có đều bắt đầu và kết thúc với Daisy Lee. Giờ cô ở đây. Trừ cái quần lót bằng lụa

mỏng manh, khóa thân trong lòng anh. Nếu anh được làm theo ý mình, cô sẽ không bao giờ bỏ đi nữa.

Bàn tay mềm mại của cô trượt xuống bụng anh và cô kéo chiếc khăn tắm đang quấn quanh eo anh. Cô cởi đồ anh như mở một gói quà Giáng sinh rồi cho tay vào trong và nắm lấy anh. Anh đã bị khuấy động đến mức nhức nhối. Anh hít mạnh một hơi. Anh nhìn Daisy, lướt qua hai đầu ngực màu cánh hồng trên ngực cô, xuống phần bụng rám nắng và hõm rốn tới chiếc quần lót trắng nhỏ xíu. Trong bàn tay bé nhỏ, cô đang ôm lấy anh. Cô khẽ lướt ngón cái qua đó. Dục vọng siết chặt ruột anh và anh khó khăn lắm mới hít không khí vào phổi được. Anh đưa tay bao lấy tay cô và di chuyển trong lòng bàn tay mịn màng như lụa của cô. Cô rướn người tới và hôn lên cổ anh. Chiếc lưới ẩm ướt ấm áp của cô để lại một vết lửa.

Anh nâng mặt cô lên và khuôn miệng thêm khát của anh áp lên môi cô. Anh trao cho cô những nụ hôn ngẫu nhiên nóng bỏng; chẳng có gì dịu dàng và nhẹ nhàng trong nụ hôn anh trao đi lần này. Khoảnh khắc miệng anh chạm miệng cô, nó tham lam, một cuộc săn đuổi và bám đuôi điên cuồng. Một cuộc tiến công và rút lui trơn mượt từ khuôn miệng nóng rực. Cô uốn người ép sát đầu nhũ cứng ngắc của mình lên ngực anh và tìm người thật khít vào anh.

Anh muốn thứ này. Anh muốn nó trong tất cả mọi ngày của đời mình. Anh muốn có miệng cô du hành cùng miệng mình, trọng lượng của cô đè xuống trong vòng tay mình, hơi thở nghẹn lại trong ngực anh khi anh nhìn vào mắt hoặc vùi mũi mình vào cổ cô.

Anh muốn cô. Tất cả của cô. mãi mãi. Anh yêu cô. Anh vẫn luôn yêu cô.

Jack đứng dậy và khăn tắm rơi xuống sàn nhà. Anh đặt Daisy lên bàn ăn trước mặt và nhìn xuống đôi mắt đờ đẫn của cô.

“Nằm xuống đi, mao lương.” Cô ngã xuống chống người trên hai khuỷu tay và quan sát khi anh hôn ngực mình. Anh cứ thế tra tấn cho tới khi hơi thở của cô đứt quãng, rồi anh tìm đường xuống dưới. Anh thưởng thức một mẫu da cạnh hõm rốn cô và với tay lấy chiếc ghế ở sau lưng. Anh cởi quần lót của cô ra rồi ngồi vào giữa đùi cô.

“Jack,” cô nói, giọng cô thì ào ào đặc. “Anh đang làm gì vậy?”

Anh hôn lấy cổ chân cô đang đặt lên vai mình - “Anh đang đi xuống.” Anh cắn lên phần da đùi cô khi anh rê ngón cái trên vùng đất bí ẩn và đẩy một ngón tay vào. Anh từ từ khám phá và đặt một tay vào dưới mông cô. Anh nâng cô dậy khi đưa miệng xuống người cô.

Tuyệt diệu. Như tình dục, ham muốn, và tất cả những gì anh từng muốn.

Cô rên rỉ tên anh khi đầu cô ngửa ra sau. Anh hôn vào cùng một chỗ mà anh đã hôn cô mười lăm năm trước - chỉ có điều giờ đây anh đã giỏi hơn. Biết rõ phải tiến công ra sao và khuấy động cô mạnh bạo đến đâu. Anh trêu chọc và âu yếm cho tới khi cô dùng chân để đẩy anh ra.

Cô nhồm dậy trên bàn và đứng trước mặt anh, hơi loạng choạng khi cô nhìn xuống anh. “Em muốn anh, Jack.”

Anh nhặt khăn tắm trên sàn lên và lau miệng. “Anh cần đi lấy bao cao su.”

Cô chăm chăm nhìn anh như thể không biết anh đang nói gì. Rồi cô nói, giọng cô nồng nàn, “Lần cuối cùng anh quan hệ mà không có bao cao su là từ khi nào?”

Lâu đến mức anh chẳng nhớ nổi. “Có lẽ là lần cuối cùng anh ở với em mười lăm năm trước.”

Cô mỉm cười khi đoạt khăn tắm từ tay anh và ném sang một bên. Cô nắm lấy vai anh rồi đặt chân lên thanh ngang ở chân ghế và đứng dậy. Anh ôm lấy cô và hôn lên bụng cô. “Em vừa đến kỳ cuối tuần trước,” cô nói khi ngồi xuống trong lòng anh. “Lần này em sẽ không dính bầu đâu.”

Đáng ra anh sẽ phản đối. Đáng ra anh sẽ hỏi han cô kỹ hơn, nhưng cơ thể họ đã tiếp xúc với nhau, và anh đã vào trong cơ thể ướt đầm nóng ran của cô. Sau đó chẳng còn suy nghĩ nào về việc phản đối nữa.

Một tiếng rên rỉ xé toạc lồng ngực Jack. Da thịt nóng bỏng của cô bao lấy anh và anh rùng mình. Môi cô tách ra. Nhịp thở nông và hai má đỏ ửng. Nổi khát khao trong đôi mắt nâu của cô dồn vào anh như thể anh là người đàn ông duy nhất có thể trao cho cô đúng thứ cô cần.

Cô siết chặt lấy anh và anh cảm nhận được từng đợt sóng lẫn tẩn trong đường hầm chật khít. Anh phải gắng sức để không thất thủ tại chỗ. Mọi tế bào trong cơ thể anh đều tập trung vào cô. Vào cảm giác khi ở trong cô. Vào hơi ấm của những cơ bắp đang siết lại của cô. Vào cảm giác đau đớn bén ngót và cơn nhức nhối âm ỉ đang siết lấy anh.

“Chết tiệt,” anh chửi thề và di tay lên hông cô. “Em tuyệt quá.” Anh nhắc cô lên và lại đưa cô xuống. Cảm giác như thiên đường đang bao trùm lấy anh, và anh nghĩ rằng mình chưa bao giờ cảm nhận được gì tuyệt vời như được ở trong Daisy.

Cô đưa tay lên hai bên đầu anh và kéo miệng anh về với cô. “Em yêu anh, Jack,” cô nói khi họ di chuyển cùng nhau, tạo nên một nhịp điệu chậm rãi và đều đặn mà sau đó nóng bùng lên. Anh ôm lấy hông cô và kéo cô xuống thật mạnh, hết lần này đến lần khác. Đưa lên khi cô đẩy xuống, và mọi thứ trở nên nóng bỏng, mãnh liệt hơn gấp nhiều lần. Hơi thở của họ trở nên thô ráp cùng với từng cú tiến vào mạnh mẽ từ hông anh. Cô túm chặt hai bả vai trần của anh và nín chặt lấy anh. Nó tiếp tục nhanh hơn, mạnh hơn, công kích cô hết lần này đến lần khác cho tới khi không khí rít lên khỏi phổi anh.

Daisy rên rỉ và siết chặt, đập rộn và co thắt quanh anh.

Cơn co thắt mạnh mẽ đến từ cực khoái của cô kéo theo một sự giải thoát mà anh cảm nhận

được cả trong lòng ngực mình. Anh giải phóng mình trong cô, nơi cô nóng rực và trơn mượt, và thậm chí khi anh đi vào cô lần cuối cùng, anh biết rằng mình muốn có thêm nữa.

Anh muốn nó trọn đời.

Lần này Daisy không bật khóc nữa. Tuy nhiên, cô đã suýt thì như vậy vào lần kế tiếp. Jack nắm lấy tay cô và đưa cô về giường anh, ở đó anh yêu cô một lần nữa. Anh vô cùng ngọt ngào, âu yếm và kéo dài sự tra tấn cho tới khi cô lên đỉnh liên tục. Lần đầu tiên của đời cô, và nó khiến cô cảm thấy hơi đa cảm.

Cô nằm sấp trên ga giường màu xanh dương. Đống chăn gối còn lại đang nằm thành một đống lộn xộn dưới chân cô. Jack đè nửa người trên người cô, tay anh ôm eo cô, một chân đặt giữa hai chân cô. Nửa người dưới anh ép vào hông và hông cô. Một ngọn đèn làm cả giường ngập trong thứ ánh sáng vàng ấm áp, và âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng hít thở nặng nề, khó nhọc. Da họ dính chặt vào nhau và dư âm ấm áp rung động sau cơn cực khoái đọng lại khắp da thịt cô. Lâu lắm rồi cô không cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện như thế này. Jack yêu cô. Cô yêu anh. Lần này mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp với họ.

Cô cứ nghĩ Jack đã ngủ cho tới khi anh rên lên. “Chúa ơi, nó chỉ có tốt lên. Anh vốn nghĩ chẳng còn gì có thể tuyệt hơn được nữa chứ.”

Daisy mỉm cười.

“Khỉ thật, có phải em vừa đạt đỉnh hai lần không?”

“Phải. Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Tay anh ngọc ngậy ở eo cô, như thể anh cố nhấc nó lên nhưng không đủ năng lượng. Thật cẩn thận, cô nằm ngửa ra và nhìn anh. Tóc anh dính bết vào trán và mắt anh nhắm chặt.

“Mấy giờ rồi?” cô hỏi.

Mi mắt anh chớp chớp mở ra và anh nhấc tay khỏi bụng cô. Anh nhìn đồng hồ và nói, “Còn sớm.”

Cô nắm lấy cổ tay anh và nhìn mặt đồng hồ điện tử. “Em phải đi trước khi Nathan về nhà.”

Jack lăn nghiêng người và xòe tay trên phần bụng ngay dưới ngực cô. “Đừng đi,” anh thì thầm khi hôn vai cô.

“Em phải đi.” Cô ngồi dậy và gạt tóc khỏi mặt. “Nhưng em sẽ quay lại ăn sáng.”

“Đừng rời Lovett.” Anh nằm nghiêng và chống khuỷu tay dậy. “Em và Nathan nên chuyển về đây.”

Cô cũng đang nghĩ đến chuyện đó. Cô chỉ không biết là anh cũng vậy. “Anh đã quyết định như thế vào lúc nào?” cô hỏi và nhìn xuống đôi mắt xanh của anh.

“Có lẽ là khi chúng ta đi câu cá, nhưng anh trở nên nghiêm túc về nó vào ngày hôm qua khi chúng ta hôn nhau ở sân trước nhà mẹ em và anh không thèm quan tâm có người nhìn hay không.” Anh ngồi dậy và cầm lấy tay cô. “Anh muốn người ta nhìn. Anh muốn mọi người thấy chúng ta ở cùng nhau. Anh muốn mọi người thấy chúng ta hôn nhau ngày hôm nay. Anh muốn tất cả mọi người biết rằng em là của anh.” Anh hôn ngón tay cô. “Anh muốn có một cuộc sống với em và con trai chúng ta.”

Đó cũng là những gì cô muốn. Nghe anh nói lên điều đó khiến nó bớt đáng sợ.

“Anh yêu em, Daisy Lee. Anh đã yêu em cả cuộc đời anh.”

Cô nhìn vào nỗi đau và đam mê trong mắt anh. “Em cũng yêu anh, Jack.” Nhưng, một giọng nói nhỏ trong đầu cô tự hỏi, liệu lần này nó có đủ? Lần trước thì không.

Cô đi vào phòng tắm và khi cô quay lại, Jack đã mặc quần jeans vào. Trong khi cô tắm tấp, anh đã thu gom quần áo của cô và chúng đang nằm trên chiếc giường nhàu nhĩ. Cô mặc quần lót vào và anh giúp cô mặc váy.

“Thế em định cho anh ăn sáng món gì?” anh hỏi khi chỉnh lại một quai váy trên lưng cô.

“Em sẽ nghĩ ra món gì đó ngon lành.”

“Món gì đó có kem tươi hả?”

Cô buộc quai váy ở bên thân. “Và một quả sơ-ri.”

Anh vòng tay quanh người cô và kéo lưng cô áp vào ngực mình. “Anh thích sơ-ri,” anh nói bên cổ cô.

Lồng ngực trần của anh sưởi ấm da cô, khiến cô phải kìm lại thôi thúc quay người sang và hôn cổ anh. Nếu làm vậy, cô sẽ không về nhà trước Nathan được. “Jack, em muốn lần này chuyện giữa chúng ta sẽ tốt đẹp.”

Anh siết chặt cô. “Tất nhiên rồi.”

Anh có vẻ tự tin đến mức cô suýt tin anh. “Chúng ta sẽ cùng nói chuyện này với Nathan.”

“Bất cứ điều gì em muốn.”

“Em không biết thằng bé nghĩ gì về việc chuyển đến Lovett, và em không muốn nó nghĩ chúng ta đang tiến triển quá nhanh.” Cô rời khỏi vòng ôm của anh và vuốt thẳng các nếp nhăn trên váy. “Từ khi Steven qua đời đến giờ còn chưa đầy một năm, và em không muốn nó khó chịu với việc chúng ta ở cùng nhau.” Cô nhìn quanh sàn để xem anh có nhớ đến giày cô hay không. “Em không quan tâm người khác nghĩ gì, nhưng em không muốn Nathan nghĩ rằng chúng ta ở cạnh nhau chỉ để thay thế cha nó.” Giày của cô hằn vằn ở trong bếp, và cô chuyển sự chú ý của mình về lại với Jack.

Người đàn ông dịu dàng vừa ôm cô và trấn an cô rằng lần này mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở nên lạnh lùng ngay trước mắt cô. Vai anh thẳng ra. Hàm anh siết lại và ánh mắt anh rắn đanh.

“Có gì không ổn vậy?”

Anh đi ngang qua phòng, qua ánh đèn vàng đang đổ vào vùng bóng tối xám xịt. “Chúng ta còn phải gọi Steven là ‘cha của Nathan’ bao lâu nữa?”

Daisy nhìn tấm lưng trần của anh và nói, “Em tưởng anh đã vượt qua được chuyện đó rồi.”

“Anh cũng tưởng vậy.” Anh giật một ngăn kéo và rút ra một chiếc áo phông. “Nhưng anh không nghĩ sẽ có ngày nào đó mình quên đi được những gì tên khốn đó đã cướp của anh.”

Cô nhắm mắt lại trong vài nhịp tim đau đớn. “Đừng nói về Steven như vậy.”

Anh cười không chút hài hước. “Hay đấy.” Anh xỏ tay qua hai ống tay áo ngắn. “Em đang bảo vệ Steven Monroe trước mặt anh.”

“Em không bảo vệ Steven.”

Anh kéo áo phông qua đầu và lôi nó xuống bụng. “Thế em đang làm gì vậy?”

“Em đã yêu Steven gần như cả cuộc đời mình. Anh ấy không chỉ là chồng em, anh ấy còn là bạn thân của em. Bọn em đã cười đã khóc cùng nhau. Em có thể kể anh ấy nghe tất cả mọi chuyện.”

“Em có thể kể với hắn cảm giác em dành cho anh không?” Lần này cô đã suýt có được hạnh phúc. Suýt thôi, nhưng nó đang tuột khỏi tay cô như cát chảy.

“Sâu thẳm trong bụng em, nơi xoắn chặt lại khi mới chỉ nghĩ đến việc ở cùng anh.” Anh lại băng qua phòng và dừng lại cách cô vài phân. “Em có kể cho hắn điều đó không?”

“Không, nhưng anh ấy biết.” Cô ngược nhìn anh, nhìn sự đam mê và cay đắng trong đôi mắt

xanh của anh. Cùng sự đam mê và cay đắng mà cô đã nhìn thấy trong buổi tối đầu tiên họ gặp lại nhau, “ở cùng Steven hoàn toàn không giống ở cùng anh. Nó khác. Nó...”

“Sao?”

“Yên bình. Không đáng sợ. Không đau đớn. Em có thể hít thở khi ở gần anh ấy. Em không cảm thấy rằng nếu mình không chạm vào anh ấy thì mình sẽ chết. Như thể một phần trong em thuộc về một người khác.”

“Chẳng phải nó nên mang lại cảm giác như vậy sao? Chẳng phải nó nên mang lại cảm giác rằng anh muốn nghiền em vào ngực anh để anh vẫn cảm nhận được em sau khi em đi sao?” Anh túm vai cô và rê tay lên hai bên má cô.

“Hít thở chung một hơi thở. Cảm nhận cùng nhịp tim đập như thể em đã hòa vào trong anh?”

Nước mắt làm mắt cô cay xè và cô thậm chí còn không cố gắng để kìm nén chúng. Tim cô đang tan nát và giấc mơ của cô vừa mới tuột khỏi tay. Một lần nữa. “Chỉ mỗi cảm giác đó thì không đủ. Lần trước nó đã không đủ. Và lần này cũng không.”

“Vậy thì còn cần gì nữa? Anh yêu em. Anh sẽ không bao giờ yêu một người phụ nữ nào như cái cách anh yêu em.”

Cô tin anh. “Tha thứ,” cô nói khi giọt nước mắt đầu tiên tràn ra khỏi mắt. “Anh phải tha thứ cho em, Jack. Anh phải tha thứ cho em và anh phải tha thứ cho cả Steven nữa.”

Anh buông tay khỏi người cô và lùi lại một bước. “Đòi hỏi như vậy là quá nhiều, Daisy.”

“Quá nhiều ư?”

“Những gì liên quan đến Steven ư, phải.”

“Thế con em?”

Anh nhìn cô và sự im lặng của anh là câu trả lời cho cô.

“Làm sao chúng ta có thể ở bên nhau nếu anh không thể tha thứ cho em về chuyện đã qua?”

“Chúng ta sẽ không nghĩ đến nó.” Anh cầm lấy đôi boots và xỏ chân vào.

“Trong bao lâu? Chúng ta sẽ không nghĩ đến nó trong bao lâu trước khi nó xuất hiện trở lại? Ngày mai? Một tuần nữa? Năm sau? Anh thực sự nghĩ là chúng ta có thể sống với nó ở giữa chúng ta sao?”

“Anh yêu em, Daisy,” anh nói mà không nhìn cô. “Thế là đủ.”

“Anh cũng ghét em.”

“Không.” Anh lắc đầu và nhìn vào mắt cô. “Không, anh ghét việc em đã làm. Làm sao anh có thể không ghét việc em đã chia cắt anh với con trai anh chứ?”

“Việc em đã làm là sai.” Cô quệt nước mắt khỏi mặt. “Em thừa nhận điều đó. Đáng ra em phải kể cho anh về Nathan. Em đã sợ hãi và nhát gan. Một ngày biến thành một năm. Một năm biến thành hai năm, và em trì hoãn càng lâu thì nó càng trở nên khó khăn hơn. Không có lời bào chữa nào.” Cô giơ tay về phía anh, rồi lại buông tay xuống. “Anh phải hiểu, Steven...”

“À, anh hiểu Steven,” anh cắt ngang. “Anh đã hiểu rõ cậu ta vào buổi tối hai người đứng ở sân trước nhà anh và bảo anh rằng hai người đã cưới. Anh hiểu rằng cậu ta yêu em cũng nhiều như anh và khi cậu ta thấy có cơ hội để cướp em khỏi tay anh, cậu ta đã chớp lấy cơ hội đó. Cậu ta cũng đã cướp đi con trai anh. Và em phải hiểu một điều là, anh không thể quên nổi một chuyện như thế.”

“Em không xin anh quên nó đi, nhưng nếu anh và em muốn có tương lai, anh phải vượt qua nó.”

“Nghe em nói mới dễ dàng làm sao.”

“Đó là cách duy nhất.”

“Anh không biết liệu mình có thể không. Đặc biệt là những chuyện có liên quan tới Steven.”

“Vậy thì chúng ta không thể ở bên nhau. Mọi việc sẽ không bao giờ trở nên tốt đẹp được.”

“Cứ vậy thôi sao? Em được quyền quyết định à?” Anh chỉ tay vào cô và chém tay trong không khí. “Em được quyền nói ‘vượt qua nó’ không thì hãy biến khỏi đời em sao? Em được quyền nói anh cảm thấy thế nào sao?”

Cô lắc đầu và nhìn anh qua hàng nước mắt. Cô hít thở qua nỗi đau quặn thắt trong lồng ngực. Cô biết Jack cũng cảm nhận được nó. Nó hiện rõ trong ánh mắt đau đớn của anh, và hệt như lần trước, chẳng có cách nào để ngăn nó lại. “Không. Em đang bảo với anh rằng anh có quyền tức giận. Anh có quyền giữ sự tức giận ấy cả đời mình. Nhưng với em, nó dường như là một người đồng hành hết sức cô đơn khi mà anh có thể có nhiều thứ hơn nếu bằng cách nào đó anh rũ bỏ được nó.”

Chương 20

Trên đường lái xe về nhà Daisy, không một ai trong hai bọn họ nói gì. Tiếng động cơ Shelby gầm gừ là âm thanh duy nhất trong cỗ xe Mustang tối om. Jack đỗ xe lại cạnh lề đường, và Daisy nhìn anh một lần cuối trong bóng đêm mờ mịt. Cho anh cơ hội cuối cùng để thay đổi những điều mà anh không thể thay đổi. Để nói những lời mà anh không thể nói.

Làm sao cô có thể xin anh quên đi và tha thứ? Như thể việc đó dễ dàng lắm. Như thể không phải nó đã vĩnh viễn ăn thủng một lỗ trong bụng anh. Như thể không phải nó mãi mãi ở đó, chỉ chực chờ nổi lên.

Nên anh nhìn cô bước đi. Vào nhà mẹ cô, và anh đẩy động cơ Shelby vào số rồi lái về nhà. Lần này anh không cố gắng ngăn cản cô nữa. Sẽ chẳng có trận cãi cọ nào hết. Không có ai để đánh hết.

Nhưng nỗi đau vẫn khủng khiếp như mười lăm năm trước. Không, anh nghĩ khi bước vào nhà mình. Giờ đây nó còn đau đớn hơn. Giờ đây anh đã biết điều gì đáng ra có thể đến. Giờ đây anh đã được nếm trải mùi vị của cuộc sống ấy.

Chiếc ghế mà anh ngồi lên khi làm tình với Daisy vẫn ở xa bàn. Chiếc bàn mà cô đã nằm khi anh có cô trong miệng mình. Anh nhìn chăm chăm vào nó khi cái lỗ trong bụng anh cháy lên rừng rực. Thiêu đốt cả ngực và họng anh - anh gần như nôn ra.

Anh nhấc ghế lên, mang nó ra khỏi cửa sau và ném nó vào khoảng sân đen ngòm. Rồi anh quay lại và nhìn trừng trừng vào chiếc bàn gỗ nặng nề đã từng là của mẹ anh. Nơi họ đã ăn những bữa ăn gia đình.

Nơi anh đã có được Daisy.

Với tâm trạng hiện giờ, anh hẳn có thể đã nhấc cả cái bàn chết bầm đó lên và quăng nó ra ngoài cùng cái ghế, nhưng nó sẽ không lọt qua cửa. Anh đi ra kho chứa đồ và cầm lấy đồ nghề của mình. Khi quay lại, anh dùng một tay lật bàn lên. Nó đập xuống sàn với một tiếng rắc ầm ỉ sượng tai. Anh mở một chai bia, khởi động cỗ máy Black & Decker của mình và vào việc.

Đến lúc xong xuôi, chiếc bàn đã tan tành thành từng mảnh và nằm rải rác quanh sân cùng cái ghế. Anh đã uống hết sáu lon bia và bắt đầu mở một chai Johnny Walker. Jack chưa bao giờ thích uống nhiều rượu. Chưa bao giờ nghĩ nó sẽ giải quyết được bất kỳ một chuyện quái quỷ gì.

Tối nay anh chỉ muốn xóa nhòa cảm giác đau đớn.

Với cốc rượu trong tay, anh rời khỏi phòng ăn, đi qua cánh cửa phòng ngủ vẫn đang mở. Đi qua ánh đèn ngủ đang rọi lên tấm ga trải giường lộn xộn mà anh chắc chắn là vẫn còn vương mùi hương da thịt cô. Anh đi vào phòng khách và uống cạn cốc rượu. Anh không thèm bật đèn lên. Anh ngồi xuống bộ ghế sofa bằng da đen sì. Trong bóng tối. Một mình.

Ánh sáng từ bếp tràn ra hành lang và gần như chạm đến mũi giày của anh. Anh mệt lử và kiệt sức vì trận đấu bóng và vì Daisy, nhưng anh biết mình sẽ không thể ngủ nổi. Anh đã bảo cô rằng anh yêu cô và cô đã nói rằng nó không đủ. Cô muốn nhiều hơn.

Anh nhắm mắt lại và căn phòng chao đảo. Anh cảm nhận được từng cơn co thắt đảo lộn trong dạ dày mình. Anh đã làm hỏng mọi chuyện. Anh đã để cô bước vào cuộc đời mình. Anh đã biết trước là không nên. Anh đã biết là cô sẽ lại xé nhỏ anh ra như thể anh có một chữ X thật lớn trong ngực. Anh đã dang rộng hai tay và cho cô một cái đích ngon lành.

Không. Em đang bảo với anh rằng anh có quyền tức giận. Anh có quyền giữ sự tức giận ấy cả đời anh. Cô đã bảo như vậy. Nhưng với em, nó dường như là một người đồng hành hết sức cô đơn, khi mà anh có thể có nhiều thứ hơn nếu bằng cách nào đó anh rũ bỏ được nó.

Jack là một người đàn ông đã quen sửa chữa mọi thứ. Quen làm một việc gì đó cho tới khi nó hoàn hảo hết mức có thể. Nhưng anh biết giới hạn của mình. Anh biết điều gì là bất khả thi khi nó ở trước mặt mình.

Điều Daisy đòi hỏi anh là bất khả thi.

Jack thậm chí còn không nhận ra là mình đã ngủ thiếp đi trên ghế cho tới khi giọng Billy đánh thức anh dậy.

“Cái quái gì thế này?”

Mắt Jack mở choàng ra và anh nheo mắt lại trước ánh nắng. Billy đứng trước mặt anh trong bộ quần áo lao động. “Cái...” Miệng anh có cảm giác như thể bị nhồi đầy cotton và anh nuốt nước bọt xuống. “Em đang làm gì ở đây?”

“Gần mười giờ rồi. Cửa hàng đã mở được một tiếng rồi.” Jack đang nằm ườn người ra với hai chân gác lên bàn, và anh đã ngủ mà vẫn đi boots. Anh nâng đầu khỏi thành ghế và cảm giác như thể mình vừa bị một viên gạch đập vào đầu. “Ôi Chúa ơi.”

“Anh đã uống rượu đấy à?”

“Ừ.”

“Một mình à.”

Jack đứng dậy và dạ dày anh nổi sóng. “Lúc ấy thì nó có vẻ là một ý tuyệt vời.” Anh đi vào bếp và cầm lấy một chai nước cam. Anh đưa chai nước lên miệng và uống cho tới khi cổ họng không còn khô rang nữa.

“Sao lại chỉ còn có năm cái ghế ở chỗ cái bàn hồi trước vậy?” Billy hỏi khi cậu đưa mắt qua hành lang nhìn vào phòng ăn.

“Anh đang trang hoàng lại.”

Billy liếc nhìn Jack rồi lại nhìn năm chiếc ghế còn lại. “Cái bàn đâu?”

“Ở sân sau cùng cái ghế bị thiếu.”

“Vì sao vậy?”

“Anh thích thế này.”

Cậu đi ra cửa sau ngó ra ngoài. Cậu huýt sáo và nói, “Có rắc rối với phụ nữ à?”

Jack thò tay vào tủ bát và lấy ra một lọ aspirin. Rắc rối với phụ nữ nghe như thể là có khả năng giải quyết được. Như một trận cãi vã hay ẩu đả vật vãnh.

“Daisy Lee à?”

“Phải. Cô ấy đã lại bước vào đời anh. Làm loạn nó lên và bỏ đi mà cứ để nguyên nó như vậy.”

“Anh có chắc là nó loạn rồi không?”

“Có. Anh chắc.” Anh nuốt bốn viên aspirin và hỏi, “Nathan đã đến chưa?”

“Rồi. Đúng giờ.”

“Hãy cho anh vài phút tắm rửa, cạo râu, chỉnh đốn lại mình, và anh sẽ ở đó.”

“Có lẽ anh nên nghỉ một ngày.”

“Không được. Mấy tuần nữa thôi Nathan sẽ đi rồi, và anh muốn dành nhiều thời gian với thằng bé hết mức có thể.”

Jack mất đúng bốn lần phút chỉnh đốn lại bản thân đủ để xuất hiện ở xưởng xe. Cơ thể anh đau nhức và đầu anh nặng trĩu.

Nathan nhìn anh và chân mày cậu nhú xuống. “Cha ổn chứ?”

“Ừ.” Jack cẩn thận gật đầu và ngồi xuống cái ghế sau bàn. “Cha đã nhận quá nhiều đòn đau ở trận đấu hôm qua à?”

“Ít thôi.” Anh đã phải nhận đòn đau nhất sau trận đấu. “Tối nay con sẽ làm gì?”

“Con sẽ đi chơi bowling với Brandy Jo.” Cậu dồn trọng lượng cơ thể vào một chân và kéo chiếc khuyên môi vào miệng. “Con đã nghĩ đến việc hôn cô ấy. Con nghĩ cô ấy cũng muốn con làm vậy, nhưng con không muốn mình làm quá dỏ.” Mắt cậu nhìn thẳng vào mắt Jack và cậu hỏi, “Làm sao cha học được cách hôn một cô gái vậy?”

Jack mỉm cười và cơn đau đầu của anh dịu đi đôi chút. “Luyện tập rất nhiều. Và đừng lo về việc không giỏi được ngay từ đầu. Nếu Brandy Jo thích con, cô ấy sẽ muốn tập luyện với con.”

Nathan gật đầu như thể điều đó hợp lý. “Cha đã tập luyện với mẹ con à?”

Anh giả vờ cân nhắc về điều đó, nhưng sự thật là ký ức về lần đầu tiên anh hôn Daisy ở hiên nhà cô đã khắc sâu vào trong tâm trí anh, ăn vào não anh như axit. “Không, cha đã thành chuyên gia trước khi hẹn hò với mẹ con.”

Nathan ngồi xuống, sau đó họ trò chuyện về cánh con gái và những gì con gái thích làm ngoài việc trang điểm và mua sắm. Anh hài lòng khi thấy Nathan nghĩ đến nhiều việc hơn là chỉ muốn tìm cách hôn hít Brandy Jo. Cậu muốn mua tặng cô bé một thứ gì đó đẹp để và làm những việc tốt đẹp cho cô bé.

Họ trò chuyện về ô-tô và Jack ngạc nhiên khi thấy rằng Nathan đã vượt qua nỗi ám ảnh cậu dành cho chiếc Dodge Daytona. Giờ cậu muốn mua một chiếc Mustang, như chiếc Shelby của Jack. Nathan sẽ lấy bằng lái xe vào tuần sau. Jack biết thừa cái mưu mẹo ấy. Anh sẽ để Nathan lái chiếc Shelby. Không thành vấn đề, miễn là Jack có mặt trên xe.

Jack ngồi ở bàn làm việc cả ngày còn lại, cố bịt tai trước những tiếng gầm rú đinh óc của các loại máy móc. Đến tầm hai giờ, đầu anh không còn đau như búa bổ nữa, nhưng cảm giác đau đốn và tức giận trong ngực anh vẫn còn đọng lại. Chúng liên tục khiến anh nhớ tới những gì mình đã suýt có, và những gì mình đã đánh mất.

Khi Nathan đến làm việc hôm thứ Năm, nó còn trở nên khổ sở hơn rất nhiều. Cậu bảo rằng thứ Hai Daisy sẽ quay về Seattle. Họ đã bán được nhà.

Buổi tối hôm ấy, khi mà cuối cùng Jack cũng xử lý xong đồng lộn xộn ở sân sau nhà mình, anh không thể ngừng nghĩ về Daisy và cái cách cô tiếp tục sống. Tiến về phía trước, trong khi anh dường như mãi mãi kẹt lại trong quá khứ.

Anh đặt tất cả các mảnh vụn từ bàn ăn của mẹ mình vào một cái kho chứa đồ mé bên nhà và anh cũng nhét cả chiếc ghế vào trong đó. Có lẽ anh nên chuyển đi. Anh từng nghĩ đến điều ấy một hai lần. Anh đã nghĩ đến việc cải tạo lại căn nhà để nó có nhiều chỗ làm việc hơn. Điều đó sẽ khiến cho xưởng xe có thêm không gian.

Jack ngồi xuống hàng hiên sau nhà và nhìn ra sân. Anh không thể chịu nổi cảnh nhìn thấy nó bị dỡ bỏ. Ngôi nhà này chứa quá nhiều kỷ niệm với anh và Billy. Đó là nơi anh và Steven đã đào hộp ký ức lên và đọc nhật ký của Daisy. Ngay ở góc sân dưới tán cây thích. Đó cũng là nơi họ đã chôn nó xuống.

Anh đứng dậy, và trước khi anh kịp cho mình thời gian để suy nghĩ thấu đáo, anh đã đi tới kho chứa đồ và cầm lấy một chiếc xẻng. Mặt đất rắn nịch. Mồ hôi chảy xuống hai bên mặt anh khi anh đào trong hơn một tiếng đồng hồ. Đầu xẻng rất cục cũng chạm vào chiếc hộp đỏ cũ kỹ vào tầm bảy rưỡi và mặt trời vẫn đang tỏa sáng rừng rực. Anh khai quật chiếc hộp khỏi chỗ ẩn mình hai mươi một năm của nó. Màu sơn đã mờ và hộp đã bị rỉ. Cái nắp biến thành màu vàng đục nhưng vẫn đóng chặt.

Jack mang cái hộp lên hàng hiên ở sân sau. Anh ngồi xuống bậc thang trên cùng và đổ nó ra. Những chú lính màu xanh, Hans Solo và công chúa Lea của Chiến tranh giữa các vì sao, cùng một cái lược gấp rơi ra đầu tiên. Sau đó, là cỗ xe Match Box “Công tước xứ Hazzard” của Jack, một cái còi và một hộp kẹo cao su bầy. Nhật ký của Daisy, một cái kẹp tóc lông màu hồng và một chiếc nhẫn rẻ tiền với một viên thủy tinh cỡ ba cara rơi xuống trên cùng. Cô nói anh đã tặng cô chiếc nhẫn này. Nhưng anh không hề nhớ.

Anh nhặt chiếc nhẫn lên và cất nó vào trong túi áo. Anh với tay lấy quyển sổ nhỏ màu trắng có gắn một bông hồng vàng ở trên, ổ khóa đã vỡ từ lần trước anh cầm nó trong tay. Các trang giấy đã ố vàng và mực viết đã mờ.

Anh cúi người tới trước, chống cằm tay trên đầu gối và đọc; Hôm nay Ngài Skittles đã cắn vào mũi Lily. Mình nghĩ em ấy đang cố hôn chú mèo, Daisy đã viết như vậy khi họ học lớp sáu. Mẹ mình đã đặt một nàng Bạch Tuyết ngu ngốc ở sân trước nhà bọn mình. Thật là xấu hooooổ biết bao. Jack mỉm cười và lật qua những đoạn về chú mèo của cô và các món đồ trang trí sân. Anh dừng lại khi nhìn thấy tên mình.

Jack gặp rắc rối lớn vì trèo lên mái trường học. Cậu ấy phải ở lại sau giờ học và mình nghĩ cậu ấy bị mắng rất dữ. Cậu ấy nói cậu ấy không quan tâm, nhưng trông cậu ấy rất buồn. Điều ấy cũng khiến mình buồn bã. Steven và mình đã đi về nhà mà không có cậu ấy. Steven nói Jack sẽ ổn thôi.

Jack nhớ chuyện đó. Anh không bị mắng, nhưng anh đã phải lau toàn bộ cửa sổ ở trường. Mắt anh lướt qua vài đoạn khác về chú mèo của cô, những gì họ đã ăn tối, và thời tiết.

Hôm nay Jack đã la mình. Cậu ấy đã gọi mình là một đứa con gái ngu ngốc và bảo mình hãy cắt về nhà đi. Mình đã khóc và Steven bảo mình rằng Jack không thực sự nghĩ vậy đâu.

Jack không nhớ chuyện đó, nhưng nếu anh la cô thì hẳn là vì anh đã thích cô và không biết phải làm gì nữa.

Steven đã tặng mình một miếng dán trang trí xe đạp hình cầu vồng. Cậu ấy nói nó quá nữ tính để dán vào xe cậu ấy. Jack nói trông nó thật quái đản. Thỉnh thoảng cậu ấy làm tổn thương mình, Steven nói Jack không cố tình. Cậu ấy không có chị em gái.

Anh chưa bao giờ biết là cô lại nhạy cảm đến thế. Chà, có, anh đoán là mình cũng đã biết điều ấy. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô lại buồn bã vì những chuyện như là bị bảo một cái miếng dán trang trí là quái đản.

Hôm qua là lễ Halloween. Mẹ mình lại biến mình thành Annie Oakley vì mình vẫn còn mặc vừa bộ đồ ngớ ngẩn từ năm ngoái đó. Jack là Darth Vader và Steven đóng vai công chúa Lea. Steven có hai búi tóc tròn trên tai để trông giống cô ấy. Mình đã cười dữ đến mức gần như tè ra quần.

Jack cười khế. Anh vẫn còn nhớ bộ đồ đó, nhưng anh đã quên đa phần những chuyện khác mà Daisy viết. Anh cũng quên rằng Steven rất thích kể chuyện cười. Rất nhiều chuyện trong số đó Daisy đã chép lại vào nhật ký. Anh đã quên mất rằng Steven từng là một cậu bé khá hài hước và họ đã dành nhiều giờ liền cùng nhau cười ngặt nghẽo về chuyện bà Jansen đưa con chó già của mình đi dạo, hay tập “The Andy Griffith Show” ưa thích nhất của họ.

Mình không hiểu sao họ lại nói nhiều về cái chương trình đó đến vậy, Daisy viết như vậy. Nó thật ngu ngốc. “The Love Boat” haaaaaay hơn nhiều.

À phải, và Jack nhớ mình và Steven đã cười đùa về “The Love Boat” sau lưng Daisy.

Jack đọc càng nhiều, thì anh càng cười dữ hơn trước những việc mà họ hay làm hồi trước. Anh càng cười, thì anh càng cảm thấy cơn giận của mình nguôi ngoai dần, một việc khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Càng đọc nhiều thì anh càng thấy rõ xu hướng xoay sang Steven của Daisy khi cô buồn một chuyện gì đó, hay khi Jack vô tình làm tổn thương cô. Tối Chủ nhật trước, cô đã bảo anh rằng Steven không chỉ là chồng cô mà còn là người bạn thân nhất của cô. Cô đã nói rằng cô có thể kể cho cậu ấy nghe mọi chuyện. Rằng cô và Steven đã cùng khóc cùng cười.

Jack không phải tuýp đàn ông khóc lóc. Thay vào đó anh nhét chặt mọi thứ xuống thật sâu cho tới khi nó biến mất. Chỉ có điều nó không hề biến mất. Daisy nói đúng. Họ không thể ở cùng nhau nếu anh không vượt qua được cơn giận dữ của mình. Phải, anh có quyền giận dữ, nhưng làm vậy sẽ rất cô đơn.

Jack đóng quyển nhật ký lại và nhìn ra sân sau. Anh có hai lựa chọn. Anh có thể sống nốt đời mình với một ngực đầy giận dữ và cay đắng. Cô độc. Hoặc anh có thể tiến về phía trước. Như Daisy đã nói. Vào lúc cô nói câu ấy, nó dường như là bất khả thi. Giờ đây anh cảm nhận được chút ánh sáng le lói nào đó ở sâu thẳm tâm hồn mình.

Phải, Daisy và Steven đã giữ bí mật về con trai anh. Phải, điều đó đúng là không chấp nhận nổi, nhưng anh không thể để nó gặm nhấm mình thêm nữa. Anh phải rũ bỏ nó nếu không thì anh sợ rằng mình sẽ chết một cách cay đắng và cô đơn. Anh đã không biết đến Nathan trong mười lăm năm đầu tiên của cuộc đời thằng bé, nhưng Jack cho rằng mình còn hơn năm mươi năm trước mặt. Và anh phải quyết định xem mình muốn sống những năm đó ra sao.

Anh đứng dậy và nhét tất cả mọi thứ vào lại chiếc hộp cà phê cũ. Anh quay vào nhà và lấy bức thư Steven đã viết cho anh khỏi ngăn kéo tủ mà anh đã nhét nó vào. Lần này, anh đọc được những gì mà lần đầu tiên anh đã bỏ qua. Steven đã viết về hai người họ, về việc cậu ấy nhớ anh đến mức nào trong những năm qua. Cậu ấy nói mình yêu Daisy và Nathan. Cậu ấy kết thúc bằng việc xin Jack tha thứ. Cậu ấy xin Jack hãy từ bỏ cay đắng và tiến lên. Và lần đầu tiên trong mười lăm năm, Jack sẽ cố gắng làm đúng như vậy.

Anh không có kế hoạch nào. Anh chỉ nghĩ về đời mình, và anh sẽ không cố ngăn cản dòng ký ức. Dù tốt hay xấu. Anh không nén chặt chúng xuống và khóa chúng lại nữa.

Anh cảm nhận từng ký ức chết tiệt một.

Ngày thứ Sáu, sau giờ làm, anh bảo Nathan theo anh vào văn phòng. Họ đứng cạnh nhau khi anh lấy hộp cà phê ra và đưa cho Nathan chiếc lược gấp. “Đây là đồ của cha con khi ông ấy học lớp sáu,” anh nói mà không hề có một tia giận dữ. “Cha nghĩ có lẽ con sẽ thích có nó.”

Nathan ấn nút trên tay cầm, và ngạc nhiên là nó bật ra. Cậu chải một bên đầu. “Hết xấy.” Nathan cầm lấy các chiến binh star Wars nhưng quyết định không lấy chúng nữa.

“Thứ Hai con sẽ lấy bằng lái đúng không?”

“Vâng. Mẹ nói thỉnh thoảng con có thể lái chiếc Caravan của mẹ.” Cậu cau mày. “Con đã bảo mẹ là, không đời nào.”

“Khó mà tỏ ra phong độ trong một chiếc Caravan được.” Jack cố nhưng không thể không cười. “Khó phóng chúng lắm.”

Nathan lắc đầu. “Mẹ không hiểu được điều đó.”

Jack cầm lấy hộp cà phê và choàng một tay quanh vai Nathan. Họ cùng nhau rời khỏi văn phòng. “Và sẽ không bao giờ hiểu được.”

“Bởi vì mẹ là con gái.”

“Không, con trai ạ. Bởi vì mẹ con không phải người nhà Parrish.” Ít nhất thì vẫn chưa.

“Mẹ ơi! Mẹ có đoán được không?” Nathan nói ngay giây phút cậu bước chân vào sau nhà. “Cha Jack đã cho con lái xe Shelby. Hết xẩy!”

Daisy đang bận ngập đầu với việc phết kem lên bánh. Cô sắp tổ chức tiệc cho Pippen, cậu bé đã không tè dầm trong ba ngày liên tiếp. “Gì cơ? Con sẽ tự giết mình mất.”

“Thằng bé đã lái rất an toàn,” Jack nói từ ngưỡng cửa. “Nó thậm chí còn nhắc anh thắt dây an toàn vào.”

Nhìn thấy anh đứng đó trong chiếc quần kaki và áo sơ mi trắng với hai ống tay xắn lên, tim cô dường như đồng thời vừa thắt lại vừa phình to lên.

Ánh mắt họ giao nhau và một thứ gì đó nóng rực, đầy sức sống sáng lên trong mắt anh. Khi anh lên tiếng, giọng anh trầm và gợi cảm. “Chào em, Daisy Lee,” anh nói, giọng nói mượt mà của anh dường như vượt qua khoảng cách giữa họ và chạm tới cô.

Rõ ràng là tối nay anh có gì đó khang khác, nhưng trước khi cô kịp đáp lại, Lily đã tập tễnh chống nạng đi vào bếp. “Chào anh, Jack. Anh thế nào?”

Anh quay sang Lily và bất kể thứ gì vừa xảy ra giữa Daisy và Jack cũng đã bốc hơi như một ảo ảnh. “Chào em, Lily. Trời nóng nhỉ?”

“Đúng vậy. Nóng hơn cả một khách sạn nghỉ trăng mật.” Cô đi ra bếp và nhìn vào bát trộn. “Anh ghé qua đây để dự tiệc hết đài dầm của Pippen à?” Lily thò tay vào kem rồi liếm sạch tay.

“Phải rồi, Jackson, cháu phải ở lại đây,” bà Louella nhất quyết khi bà ra khỏi phòng ngủ vào bếp. “Bọn bác đã mua mũ chồn cho tất cả mọi người, và chúng ta sẽ ăn sạch mấy cái đĩa Thomas Đầu máy Tàu hỏa.”

Nathan rên lên như phải bỏng và Jack nhìn con trai như thể thấy đồng cảm. Nhưng anh nói, “Cháu rất vui được ở lại, bác Brooks ạ. Cảm ơn bác.” Anh đi tới quầy bếp cạnh Daisy, ống tay áo của anh chạm vào tay cô khi anh nếm kem. Anh liếm kem đi và nhìn xuống mắt cô.

“Ừm, ngon lắm, mao lương ạ.” Rồi anh cúi xuống và thì thầm vào tai cô, “Anh muốn liếm chúng khỏi đùi em.”

“Jack!”

Anh cười khẽ và nắm lấy tay cô. “Mọi người cho cháu xin phép vài phút nhé, cháu cần nói

chuyện với Daisy.” Anh kéo cô theo sau lưng đi ra khỏi cửa sau. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, anh ôm cô vào lòng và cúi miệng xuống hôn cô. Nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng và đau đớn đến mức cô lùi ra.

“Anh nhớ em lắm, Daisy,” anh nói.

“Jack, đừng làm vậy. Chuyện này vô cùng khó khăn với em.”

Anh ấn ngón tay mình vào môi cô. “Hãy để anh nói nốt.”

Anh thả tay xuống cổ cô và nhìn vào mắt cô. “Anh yêu em. Dường như là anh đã yêu em cả cuộc đời mình. Em là định mệnh của anh, Daisy. Luôn luôn là vậy.” Ngón cái anh nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô. “Những năm qua, anh đã ôm chặt một bụng đầy giận dữ và cay đắng. Anh đã đổ mọi tội lỗi lên đầu em và Steven, khi mà sự thật là, anh cũng có lỗi trong chuyện xảy đến với chúng ta. Anh vẫn không thích chuyện mình không được ở bên Nathan khi thằng bé lớn lên, nhưng anh buộc phải tin rằng mọi chuyện xảy ra như vậy cũng có lý do của nó. Anh không thể đấu tranh hay tranh cãi gì, cũng như anh không thể cứ bám mãi lấy nó. Anh sẽ chỉ rời bỏ nó. Như em đã nói.”

“Anh có chắc là mình có thể làm vậy không?”

“Anh quá mệt mỏi với việc giận em,” anh nói như thể anh thật lòng nghĩ vậy. “Và anh cũng phát mệt với việc giận Steven rồi. Khi chúng ta còn bé anh đã rất quý Steven. Bọn anh từng là bạn thân. Trong bức thư cậu ấy viết cho anh, cậu ấy hỏi liệu anh có bao giờ nhớ cậu ấy hay không.” Jack hít một hơi thật sâu rồi hắng giọng. “Anh nhớ cậu Steven mà anh đã cùng lớn lên mỗi ngày. Cậu ấy đã đi rồi, và anh không thể căm ghét một người đã khuất.” Anh dừng lại và đưa mắt nhìn khắp mặt cô. “Có nhớ buổi tối đầu tiên em đến nhà anh và anh bảo em rằng anh sẽ khiến đời em đau khổ không?”

Cô mỉm cười. Anh đã làm tin cô tan vỡ, và giờ anh đang sửa sai. “Có.”

“Anh muốn em quên đi chuyện anh từng nói thế, bởi vì anh muốn dành cả đời còn lại cố gắng làm em hạnh phúc.” Anh lục tay trong túi áo và lấy ra một chiếc nhẫn nhỏ rẻ tiền. Lốp mạ vàng đã bong khỏi nhẫn và viên “kim cương” thủy tinh đã đục ngầu. Anh cầm lấy tay cô và đặt nó vào lòng bàn tay cô. “Anh đã tặng em chiếc nhẫn này năm chúng ta học lớp sáu. Nếu em chấp nhận anh, Daisy, anh sẽ mua cho em một chiếc nhẫn thật.”

Miệng cô há hốc. “Đây là chiếc nhẫn mà em đã cho vào hộp ký ức.”

“Phải. Hôm nọ anh đã đào nó lên. Anh cũng cầm quyển nhật ký của em nữa.” Ngón tay anh vuốt ve cổ họng cô. “Cưới anh nhé, Daisy Lee.”

Cô gật đầu. “Em yêu anh bằng cả trái tim mình, Jack Parrish. Em luôn yêu anh, và em tin rằng

định mệnh của em là phải yêu anh mãi mãi.”

Anh thở phào nhẹ nhõm như thể anh đã từng thấy không chắc chắn. Anh kéo cô vào một vòng ôm khiến cô bị nhấc bổng lên. “Cảm ơn em,” anh nói và ép khuôn miệng đang cười của mình vào môi cô.

Cửa sau bật mở và Nathan bước ra. “Mẹ ơi, mẹ phải vào trong đi. Bà ngoại...” Cậu ngừng lại khi cậu nhận ra chuyện gì đang diễn ra.

Jack đặt Daisy xuống và cô quay lại đối mặt với con trai mình. Jack choàng tay quanh eo cô và kéo cô vào lồng ngực mình. Nathan nhìn đi nhìn lại hai người họ cho tới khi ánh mắt cậu dừng lại ở chỗ Daisy.

“Bà ngoại làm sao?” Daisy hỏi.

“Bà đang đông dài về những người mà con không quen biết và cũng cóc thềm quan tâm,” cậu trả lời, bị phân tâm vì cảnh tượng trước mặt. Cậu nhướn mắt lên nhìn Jack. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Cha đã cầu hôn mẹ con.”

Nathan đứng đờ ra như tượng khi cậu thấm vào đầu ý nghĩa của điều đó.

“Cha đã yêu mẹ con từ năm lớp hai, khi cha nhìn sang bên kia sân chơi và thấy mẹ con đứng đó với một cái nơ màu đỏ xấu xí.” Ngón tay Jack vuốt ve bụng cô khi anh nói. “Cha đã để mẹ con bỏ đi một lần. Cha sẽ không phạm phải sai lầm đó nữa.” Anh kéo nhẹ cô vào ngực mình. “Cha muốn hai mẹ con con chuyển về đây và sống với cha.”

“Về Lovett ạ?”

“Ừ. Con nghĩ sao?”

Daisy nhớ là anh không hề hỏi xem cô nghĩ gì.

Nathan nhìn cả hai người họ khi cậu nghiền ngẫm các lựa chọn của mình. “Con có được lấy chiếc Shelby không?”

Trong vài giây dài đằng dặc, Daisy sợ rằng Jack sẽ nói được. “Không, nhưng con có thể lấy chiếc Caravan của mẹ con.”

“Chuyện đó thật chẳng vui đâu!”

“Có lẽ chúng ta có thể tìm ra cách nào đó.”

Nathan mỉm cười và gật đầu khi quay vào nhà. “Hết xấy,” cậu nói.

Jack cúi người xuống và thì thầm vào tai cô. “Chúng ta bỏ bữa tiệc hết đái dầm được không?”

“Không.” Cô quay lại và ôm lấy anh. Hít vào hương thơm từ áo anh và của anh. “Nhưng chúng ta không cần ở lại lâu đâu.”

Cô cảm thấy anh cười cười hôn đỉnh đầu mình. “Tuyệt.”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>